ORSON SCOTT CARD

Stăpânul cântecelor

Lui Ben Bova, un stăpân al cântecelor care se îngrijeşte de glasurile noi în aceeaşi măsură ca şi de cântecele sale

CUPRINS:

PROLOG.

Nniv nu se duse să primească nava lui Mikal. Rămase şi aşteptă în Casa Cântecelor, în labirintul întortocheat de piatră, ascultând cântecul zidurilor, şoapta sutelor de voci tinere din Loji şi Staluri, şi ritmul rece al inspiraţiilor. Puţini din Galaxie îndrăzneau să-1 oblige pe Mikal să vină la ei, totuşi Nniv nu era impertinent. Nu considera că Stăpânul Cântecelor ar fi trebuit să meargă şi să întâmpine pe cineva, indiferent despre cine ar fi fost vorba.

Dincolo de zidurile Casei Cântecelor, locuitorii planetei Tew nu erau la fel de nepăsători. Când nava stelară a lui Mikal îşi trimise jeturile sălbatice de energie pe câmpul de asolizare şi se aşeză uriaşă şi delicată pe sol, mii de oameni aşteptau să-1 vadă pe împărat. Auzind fanfarele şi văzând mulţimile aclamând şi invadând zona de coborâre după ce nava se răcise îndeajuns, l-ai fi putut crede un conducător mult iubit. Văzând florile aruncate în drumul său şi pe demnitarii care se plecau, salutau şi se străduiau să facă faţă unei situaţii al cărei protocol nu fusese încă învăţat pe Tew, l-ai fi putut crede un erou naţional.

Înapoia ceremoniilor şi manifestărilor de adoraţie nu exista însă dragoste, ci doar amintirea stânjenitoare a faptului că planeta se supusese cu greutate „Ordinii lui Frey”. Ambasadorii lui Tew pe alte planete urziseră comploturi şi alianţe, încercând o ultimă şi patetică împotrivire faţă de cel mai irezistibil cuceritor din istorie. Niciunul dintre comploturi nu dusese la nimic. Prea multe alianţe şi naţiuni, cu mult mai mari, se prăbuşiseră, iar acum, la sosirea navelor lui Mikal, nici o planetă nu se mai împotrivea; nu era permisă manifestarea vreunei ostilităţi.

Cu toate acestea, inimile oficialităţilor care se fâstâceau prin ceremonialul recepţiei nu se înfiorau de spaimă. Pieriseră demult epocile planetelor devastate în urma cuceririlor. Acum, când nu mai exista nici un fel de rezistenţă, Mikal dovedea că putea conduce înţelept, brutal şi bine, închegând un Imperiu de la care se putea extinde mai departe în Galaxie, spre alte lumi şi confederaţii îndepărtate, unde numele său era doar un zvon. Aţâţa vreme cât demnitarii rămâneau precauţi, guvernul lui Mikal de pe Tew avea să fie destul de onest, doar puţin represiv, şi dezgustător de corect.

Existau destui care se întrebau de ce Mikal îşi bătea capul cu Tew. Părea plictisit, călcând peste florile aruncate în cale, în timp ce gărzile împingeau mulţimea, ţinând-o la o distanţă sigură. Nu privea stăpânul cântecelor 9 nici în dreapta, nici în stânga, şi dispăru imediat în vehiculele ce porniră către sediul guvernului. La urma urmelor, nu împăratul, ci oamenii lui întrebau, concediau şi angajau, informau şi ofereau explicaţii despre noile legi şi noua orânduire, revizuind cu rapiditate sistemul politic planetar, astfel încât să se potrivească în structura imperiului paşnic şi bine guvernat al lui Mikal. De ce mai venise atunci împăratul?

Răspunsul ar fi trebuit să fie evident şi în curând deveni evident tuturor celor suficient de informaţi ca să ştie că Mikal dispăruse din clădirea care-i fusese destinată drept reşedinţă. In realitate, împăratul nu se deosebea de ceilalţi turişti care veneau pe Tew. Planeta era lipsită de importanţă în planurile imperiale. Cu excepţia Casei Cântecelor… Mikal venise să viziteze Casa Cântecelor. Iar pentru un bărbat cu averea şi puterea lui, exista un singur motiv pentru vizita aceea.

Bineînţeles, Mikal îşi dorea o Privighetoare.

— Nu puteţi avea o Privighetoare, domnule, rosti tânăra sfidătoare din anticameră.

— N-am venit până aici ca să discut cu secretarele.

— Dar cu cine doriţi să discutaţi? N-o să vă ajute cu nimic.

— Cu Stăpânul Cântecelor. Cu Nniv.

— Nu înţelegeţi, explică tânăra. Privighetorile sunt dăruite doar acelora care le pot aprecia într-adevăr. Noi le oferim oamenilor. Nu luăm în considerare solicitările. Mikal o privi cu răceală.

— Eu nu solicit.

— Atunci ce căutaţi aici?

Mikal nu mai scoase un cuvânt, ci rămase locului, aşteptând. Tânăra încercă să discute cu el, însă nu-i răspunse. încercă atunci să-1 ignore şi să-şi continue treburile, dar el stătu mai bine de o oră, până ce ea nu mai rezistă. Se ridică şi ieşi fără un cuvânt.

— Cum este? cântă Nniv cu glas scăzut şi liniştitor.

— Nerăbdător, răspunse fata.

— Totuşi a aşteptat.

În glasul lui Nniv se auzea numai corijarea, nu şi dezaprobarea. „Este un Stăpân bun”, gândi fata, totuşi nu spuse nimic.

— Este încăpăţânat, rosti ea. Este un conducător şi nu va crede că există vreun lucru pe care nu-1 poate obţine, un om pe care nu-1 poate stăpâni, un loc pe care nu-1 poate umple cu prezenţa lui.

— Nici un om nu poate străbate spaţiul, spuse blând Nniv, fără să nu ştie că există locuri pe care nu le poate umple.

Fata se înclină.

— Ce să-i spun?

— Spune-i că o să-1 văd.

Fata rămase uimită. Zăpăcită, renunţă la cuvinte şi-şi cântă uluiala. Cântecul era timid şi necontrolat, căci nu avea să fie niciodată o Stăpână, nici măcar o stăpânul cântecelor 11 profesoară, dar îl întrebă pe Nniv de ce dorea să-1 asculte pe bărbatul acela, de ce se expunea riscului ca restul omenirii să gândească greşit: „Casa Cântecelor îi tratează pe toţi oamenii la fel, judecându-i exclusiv după merite, nu după putere… pe toţi, cu excepţia lui Mikal…”

— Nu mă voi corupe, cântă Nniv cu blândeţe.

— Spune-i să plece, îl rugă ea.

— Adu-1 la mine.

Ea îşi pierdu Controlul şi plânse atunci, apoi spuse că nu va face aşa ceva.

— Atunci trimite-mi-o pe Esste, suspină Nniv. Adu-o pe Esste şi până la plecarea lui Mikal eşti liberă de îndatoriri.

După o oră, când uşa se deschise iarăşi, Mikal continua să aştepte în anticameră. De data aceasta, nu mai apăru păzitoarea uşii, ci altă femeie, matură, încercănată şi degajând forţă.

— Mikal? întrebă ea.

— Tu eşti Stăpâna Cântecelor? o întrebă împăratul. -Nu.

O clipă, Mikal se simţi extrem de stânjenit că putuse să creadă aşa ceva. „Casa Cântecelor te vrăjeşte”, spuneau locuitorii planetei Tew şi Mikal fu de asemenea tulburat. Femeia părăsi camera, murmurând un cântec. Nu rostise nimic, dar melodia îi spunea lui Mikal că trebuie s-o urmeze şi el porni după firul muzicii prin coridoarele reci de piatră. Din loc în loc, se deschideau uşi, iar singura lumină era cea pătrunsă prin ferestre (lumina slabă a unui cer sur de iarnă); în tot drumul lor prin Casa Cântecelor, nu întâlniră nici un om şi nu auziră nici o voce.

În cele din urmă, după ce urcară şi coborâră multe scări, ajunseră într-o cameră înaltă. Se numea chiar Camera înaltă, deşi nimeni nu-i pomenise împăratului de ea. In fundul odăii se afla Nniv, aşezat pe o bancă de piatră, fără să se adăpostească de vântul rece care intra prin ferestrele deschise. Era bătrân, cu faţa având mai multe riduri decât trăsături, şi Mikal se înfiora. Bătrâneţe… Ii amintea de moarte, ceva de care abia începuse să fie conştient la cei patruzeci de ani ai săi. II mai aşteptau cel puţin şaizeci de ani de viaţă, însă ştia că timpul îi era potrivnic.

— Nniv? întrebă el.

Nniv încuviinţă şi glasul său rostogoli un „mmmm” grav.

Împăratul se întoarse către femeia care îi condusese. Aceasta continua să murmure un cântec.

— Lasă-ne, zise Mikal.

Femeia rămase pe loc, privindu-1 ca şi cum n-ar fi înţeles. Mikal se înfurie, dar nu spuse nimic, deoarece brusc cântecul ei propovăduia tăcere, insista asupra tăcerii, şi împăratul se întoarse spre Nniv.

— Fă-o să se oprească. Refuz să mă las manipulat.

— Atunci refuzi să trăieşti, făcu Nniv şi, deşi tonul îi era blând, cântecul său părea un chicotit.

stăpânul cântecelor

— Mă ameninţi? Stăpânul Cântecelor zâmbi.

— Oh, nu. Constat doar că toate lucrurile vii sunt manipulate. Atâta vreme cât există o voinţă, ea este permanent îndoită şi răsucită. Numai morţii îşi permit luxul libertăţii, şi asta pentru că ei nu mai doresc nimic şi astfel nu pot fi înfrânţi.

Privirea lui Mikal se înăspri şi, cu glas măsurat, sunând discordant şi stângace după muzica vorbelor lui Nniv, răspunse:

— Aş fi putut să intru aici cu forţa. Aş fi putut desanta armate uriaşe şi arme, cerând chiar Casa Cântecelor pentru placul meu. Dacă aş fi dorit să te silesc, să te înspăimânt sau să-mi bat joc de tine, n-aş fi venit singur, expunându-mă atentatelor, ca să cer ceea ce vreau. Am venit la tine cu respect şi voi fi tratat cu respect.

Nniv nu-i răspunse, ci o privi pe femeie şi spuse:

— Esste.

Femeia amuţi. Murmurul ei fusese atât de pătrunzător, încât zidurile aproape că răsunară de tăcerea bruscă.

Nniv aşteptă.

— Doresc o Privighetoare, zise Mikal. Nniv nu scoase nici un cuvânt.

— Stăpân al Cântecelor, am cucerit o planetă numită Ploaie. Acolo trăia un bărbat foarte bogat, care avea o Privighetoare. El m-a invitat să-1 aud pe copil cântând.

Amintindu-şi, Mikal nu se putu abţine. Izbucni în plâns.

Lacrimile lui îi surprinseră pe Esste şi pe Nniv. Acesta nu era Mikal cel Groaznic. Nu putea fi! Deşi impresionau pe oricine, Privighetorile puteau fi complet înţelese numai de anumiţi oameni, cei ale căror adâncuri sufleteşti vibrau cu muzica aceea, cea mai puternică dintre toate. Toată Galaxia ştia că o Privighetoare nu va ajunge niciodată la o persoană care ucisese, la cineva lacom şi nesăţios, la un individ care iubea puterea. Asemenea oameni nu puteau auzi adevărata muzică a Privighetorilor. Nu exista nici o îndoială că Mikal înţelesese Privighetoarea. Atât Nniv, cât şi Esste puteau pricepe limpede cântecele lipsite de iscusinţă ale împăratului.

— Ne-ai făcut un rău, rosti Nniv cu glas plin de regrete.

Mikal se stăpâni cât putu mai bine.
— Eu v-am făcut rău vouă? Până şi amintirea Privighetorii voastre mă distruge.
— Te înalţă.
— îmi distruge autocontrolul, care este cheia supravieţuirii mele. Cum v-am făcut rău?
— Dovedindu-ne că meriţi într-adevăr o Privighetoare. Sunt convins că ştii ce înseamnă asta. Toată lumea ştie. Atunci când este vorba de o Privighetoare, Casa Cântecelor nu se pleacă înaintea celor stăpânul cântecelor puternici. Şi totuşi… noi îţi vom dărui una. Parcă îi aud: „Până şi Casa Cântecelor s-a vândut lui Mikal.”
Glasul lui Nniv era imitaţia hârâită şi perfectă a vorbirii unui om obişnuit, deşi o asemenea fiinţă nu exista în Galaxie. Mikal râse.
— Crezi că-i amuzant? întrebă Esste şi glasul ei îl străpunse adânc pe împărat, făcându-1 să tresară.
— Nu, răspunse el.
Nniv cântă liniştitor, calmându-i pe amândoi.
— Mikal, ştii de asemenea că noi nu fixăm o dată la care ţi-o vom aduce. Trebuie să găsim Privighetoarea potrivită ţie, dar dacă n-o vom găsi înainte de moartea ta, nu purtăm nici o vină.
Mikal încuviinţă.
— Grăbiţi-vă însă. Grăbiţi-vă, dacă puteţi. Cu voce încrezătoare, Esste cântă:
— Noi nu ne grăbim niciodată. Noi nu ne grăbim niciodată. Noi nu ne grăbim niciodată.
Cântecul anunţa sfârşitul întrevederii. Mikal plecă şi-şi găsi singur drumul, orientându-se după faptul că toate uşile, cu excepţia celor prin care trebuia să iasă, erau încuiate.
— Nu înţeleg, zise Nniv după plecarea lui Mikal.
— Eu, da, răspunse Esste.
Nniv îşi şopti surpriza într-un şuierat care şerpui înălţându-se, răsfrângându-şi ecoul din zidurile de piatră şi contopindu-se cu vântul.
— E un bărbat cu multă forţă personală şi putere, îi spuse ea. N-a fost însă corupt. Crede că-şi poate folosi puterea în slujba binelui şi tânjeşte să facă asta.
— Un altruist?

Lui Nniv nu-i venea să creadă.

— Un altruist. Şi acesta, spuse Esste, e cântecul său. Cântă, folosind uneori cuvinte, dar mai mult zămislind silabe lipsite de sens ori cântând vocale stranii, sau chiar folosind tăcerea, vântul şi forma buzelor ca să arate cum îl înţelesese pe Mikal.

În cele din urmă, încheie cântecul, iar răspunsul lui Nniv răsună încărcat de emoţie. Apoi el vorbi:

— Dacă ceea ce ai cântat despre el e adevărat, atunci îl iubesc.

— Şi eu, încuviinţă Esste.

— Cine altul decât tine îi va găsi o Privighetoare?

— Eu voi găsi Privighetoarea lui Mikal.

— Şi o vei învăţa? -Da.

— Atunci îţi vei încununa munca de o viaţă.

Acceptând dificila încercare (şi posibila inestimabilă onoare), Esste îşi cântă acordul şi hotărârea, apoi ieşi, lăsându-1 pe Nniv singur în Camera înaltă, să asculte cântecul vântului şi să-i răspundă pe cât putea mai bine.

Vreme de şaptezeci şi nouă de ani, Mikal nu a căpătat Privighetoarea. In tot acest răstimp, a cucerit Galaxia, a impus „Ordinea lui Frey” asupra stăpânul cântecelor întregii omeniri şi a instaurat „Pacea lui Mikal”, aşa încât fiecare nou-născut avea şansa rezonabilă de a ajunge la maturitate. A numit apoi guverne extrem de capabile pentru fiecare planetă, provincie şi oraş existente.

Continua totuşi să aştepte. La fiecare doi-trei ani, trimitea un emisar pe Tew, punându-i Stăpânului Cântecelor o singură întrebare:

— Când?

Răspunsul revenea întotdeauna acelaşi:

— Nu încă.

Pe Esste o îmbătrâniseră anii şi povara muncii de o viaţă. Multe Privighetori au fost descoperite datorită căutărilor ei, însă niciuna care să cânte, aşa cum trebuia, cântecul lui Mikal.

Până ce 1-a găsit pe Ansset.

ESSTE.

Multe erau felurile prin care un copil putea fi vândut în pieţele din Doblay-Me. Desigur, destui copii erau orfani adevăraţi, deşi acum, când războaiele luaseră sfârşit odată cu

„Pacea lui Mikal”, calitatea de orfan reprezenta un statut social rar. Alţii fuseseră vânduţi de părinţi disperaţi, care avuseseră nevoie de bani sau care trebuiseră să scape de un copil, însă nu doriseră să-1 omoare. Mulţi erau bastarzi de pe planete şi din naţiuni unde religia sau datinile interziceau contracepţia. Iar ceilalţi se aflau acolo din alte motive.

Ansset fusese unul dintre aceştia, când îl descoperise un căutător al Casei Cântecelor. Fusese răpit, iar răpitorii intraseră în panică, optând pentru profitul rapid al comerţului cu copii în locul mult mai riscantei afaceri a răscumpărării. Cine îi erau stăpânul cântecelor părinţii? Probabil nişte oameni bogaţi, altfel răpirea nu ar fi avut sens. Trebuiau să fie albi, căci Ansset era blond şi cu pielea foarte deschisă la culoare. Existau însă trilioane de părinţi corespunzând acestor caracteristici şi nici o agenţie guvernamentală nu era atât de stupidă încât să-şi asume responsabilitatea readucerii lui în sânul familiei.

Aşa încât Ansset, a cărui vârstă nu era cunoscută, dar care nu putea avea mai mult de trei ani, făcu parte dintr-o duzină de copii aduşi pe Tew. Toţi răspunseseră bine la câteva teste simple – recunoaşterea unor note muzicale, repetarea unor melodii şi capacitatea emotivă de răspuns. Suficient ca să poată fi consideraţi valori potenţiale. Casa Cântecelor îi adoptase pe toţi. Dacă aveau să devină Privighetori sau simpli cântăreţi, Stăpâni ori profesori, sau chiar dacă nu aveau să se dezvolte deloc muzical, Casa Cântecelor îi creştea, îi educa şi se îngrijea de ei toată viaţa. In loco parentis, spunea legea. Casa Cântecelor le era mamă, tată, doică, tovarăş şi, până când copiii ajungeau la un anumit nivel de sofisticare, Dumnezeu.

— Nou-veniţii, cântară o sută de voci cristaline în Sala Comună, atunci când Ansset şi tovarăşii săi din piaţa de copii au fost aduşi înăuntru.

Ansset nu se deosebea de ceilalţi. Era desigur îngrozit… totuşi nu constituia un caz aparte. Deşi pielea sa şi culoarea părului îl situau la una dintre extremităţile spectrului rasial, asemenea lucruri erau ignorate în mod deliberat şi nimeni nu râdea de el din acest motiv, aşa cum nu-i ridiculizau nici pe albinoşi.

Potrivit obiceiului, a fost prezentat celorlalţi copii; potrivit obiceiului, ei îi uitară numele de cum îl auziră; potrivit obiceiului, se cântă un bun sosit al cărui ton şi melodie erau atât de

confuze, încât nu destrămară cu nimic spaima băiatului; potrivit obiceiului, au fost încredinţaţi în grija unor copii mai mari. Ansset o avea drept dascăl pe Rruk, o fetiţă de cinci ani.

— Diseară poţi să dormi cu mine, spuse Rruk şi Ansset încuviinţă tăcut. Eu sunt mai mare, continuă ea. Peste câteva luni, sau poate chiar mai repede, o să am un Stal.

Lucrul acesta nu însemna nimic pentru Ansset.

— Oricum, să nu faci pipi în pat, urmă fetiţa, pentru că nimeni nu doarme în acelaşi pat două nopţi la rând.

Mândria celor trei ani ai lui Ansset era suficientă ca să se revolte auzind aşa ceva.

— Nu fac pipi în pat.

Vocea nu-i sună totuşi mânioasă – doar speriată.

— Bine. Unii sunt aşa de speriaţi, încât fac.

Se apropiase ora de culcare; întotdeauna copiii noi erau aduşi în preajma orei de culcare. Ansset nu puse întrebări. Văzându-i pe ceilalţi cum se dezbracă, se dezbrăcă şi el. Văzând că ceilalţi găsiseră cămăşi de noapte sub pături, găsi şi el una şi o stăpânul cântecelor îmbrăcă, deşi cu stângăcie. Rruk încercă să-1 ajute, dar Ansset o respinse. Pe moment, Rruk păru jignită, apoi îi cântă cântecul iubirii.

Nu te voi părăsi niciodată, Te voi ajuta mereu. Dacă ţi-este foame, Iţi voi da hrana mea. Dacă-ţi este teamă, Sunt prietenul tău. Te iubesc chiar acum Şi iubirea nu are sfârşit.

Cuvintele şi conceptele îl depăşeau pe Ansset, nu însă şi tonul vocii. îmbrăţişarea lui Rruk era chiar mai limpede şi Ansset se rezemă de fetiţă, deşi nu spuse nimic şi nici nu plânse.

— Vrei la toaletă? întrebă Rruk.

Ansset încuviinţă şi ea îl conduse într-o sală largă, alăturată dormitorului, în care apa curgea prin canale în pardoseală. Abia acolo îşi dădu seama că Rruk era o fată.

— Nu te holba, făcu ea. Nimeni nu se holbează fără permisiune.

Nici de data aceasta Ansset nu înţelese cuvintele, însă tonul glasului era clar. Pricepuse instinctiv tonul acela, aşa cum se întâmplase dintotdeauna; acesta îi era talentul cel mai mare – să recunoască sentimentele cuiva chiar mai bine decât respectiva persoană.

— De ce nu vorbeşti decât când te enervezi? îl întrebă Rruk când se aşezară în paturile alăturate (aşa cum făceau o sută de copii).

În clipa aceea Ansset îşi pierdu controlul. Scutură din cap, apoi se întoarse, îşi ascunse faţa sub pătură şi plânse până adormi. Nu-i zări pe copiii din jur, care îl priveau cu dezgust. Nu ştia că Rruk murmura o melodie care însemna: „Lăsaţi-1… lăsaţi-1 în pace."

Ştiu totuşi când Rruk îl mângâie pe spate şi mai ştiu că gestul pornea din bunătate; de aceea nu uită niciodată prima sa noapte în Casa Cântecelor şi de aceea simţi întotdeauna dragoste pentru Rruk, deşi avea, în curând, să depăşească talentele ei oarecum limitate.

— De ce o laşi pe Rruk lângă tine, când nu-i nici măcar o Adiere? îl întrebase un coleg odată, pe când Ansset avea şase ani.

Ansset nu-i răspunse prin cuvinte. Ii răspunse pnntr-un cântec care, spre umilinţa celui care întrebase, îl făcuse pe acesta să-şi piardă Controlul şi să plângă. După aceea, nimeni nu 1-a mai întrebat despre Rruk. Ansset nu avea prieteni, dar cântecul său pentru Rruk fusese prea puternic ca să i se poată împotrivi cineva.

Ansset păstra două amintiri despre părinţii săi, deşi nu ştia că oamenii din amintiri îi erau părinţi.

Se gândea la ei ca fiind „Doamna Albă" şi „Bărbatul Uriaş". Nu-i pomenise nimănui, niciodată, şi se gândea la ei numai când îi visa noaptea.

Prima amintire era a Doamnei Albe, scâncind întinsă pe un pat cu perne uriaşe. Privea în gol şi nu-1 zărise pe Ansset când pătrunsese în cameră. Băiatul şovăise. Nu ştia dacă apariţia lui avea s-o supere, totuşi plânsetul ei încet, întretăiat, îl atrăsese, fiind un sunet căruia nu-i putea rezista. Intrase şi se oprise lângă pat, unde ea îşi rezemase fruntea de braţ. Se întinsese şi-i atinsese mâna. Chiar şi în vis simţea pielea fierbinte. Femeia îl privise cu ochii înlăcrimaţi. Ansset îi atinsese fruntea, apoi coborâse degetele, închizându-i ochii şi mângâindu-i cu atâta gingăşie pleoapele, încât Doamna Albă nu se trăsese îndărăt. Ea suspinase şi băieţelul îi dezmierdase chipul întreg, pe măsură ce suspinele ei se transformaseră în gemete slabe.

Întotdeauna în momentul acela visul o lua razna, sfârşindu-se în modurile cele mai ciudate. De fiecare dată se ivea Uriaşul, dar ce anume făcea el rămânea un mister de glasuri răguşite, îmbrăţişări şi ţipete. Uneori, Ansset însuşi era întins pe pat lângă Doamna Albă. Uneori, ea îl lua şi-1 purta în aventuri stranii, ce se încheiau prin trezirea băiatului. Uneori, Doamna Albă îl săruta de adio, iar alteori nici nu-1 băga în seamă, după apariţia Uriaşului. Insă visul începea întotdeauna la fel şi amintirea aceasta i se întipărise în minte.

A doua amintire era scena răpirii. Ansset se găsea într-un loc larg, cu tavan foarte înalt, pictat cu animale ciudate şi oameni diformi. Dinspre o zonă viu colorată răsuna muzică puternică şi acolo se agitau oameni. Urmase apoi un zgomot asurzitor şi totul fusese inundat de lumină, gălăgie şi conversaţie, iar Doamna Albă şi Uriaşul porniseră prin mulţime. Toţi se împingeau şi se loveau în aglomeraţie, iar cineva păşise între Doamna Albă şi Ansset despărţindu-le mâinile. Doamna Albă se întorsese către străin şi în aceeaşi clipă, Ansset simţise cum îl înşfacă un braţ puternic. Fusese tras prin mulţime, izbindu-se orbeşte de oameni. Apoi braţul îl ridicase, strivindu-i umărul, şi, pentru o clipă, purtat pe deasupra tuturor capetelor, Ansset îi zărise pentru ultima dată pe Doamna Albă şi Uriaş croindu-şi drum prin înghesuială, cu feţe îngrozite şi guri larg deschise. Ansset nu-şi reamintea însă niciodată ţipetele lor. Il lovise o pală fierbinte de aer, apoi o uşă se închisese şi el se trezise afară, în noaptea luminoasă şi fierbinte, iar de atunci se deştepta mereu, mereu, tremurând, dar nu plângând, deoarece auzea o voce spunându-i „Taci, taci” pe tonuri ce însemnau teamă, cădere, foc şi ruşine.

— Tu nu plângi? întrebă profesorul – un bărbat cu glas mai liniştitor decât lumina soarelui.

— Uneori, clătină din cap Ansset.

— înainte de a veni aici, încuviinţă profesorul. Acum însă vei învăţa Controlul. Când plângi, îţi iroseşti cântecele. Ţi le arzi. Ţi le îneci.

— Cântecele”? întrebă Ansset.

— Eşti un vas mititel plin cu cântece, răspunse profesorul, iar când plângi, vasul se sparge şi toate cântecele se varsă şi se

pierd. Controlul înseamnă păstrarea cântecelor în vas, de unde le scoţi numai unul câte unul.

Ansset ştia ce sunt vasele. Hrana venea într-un vas. Se gândi atunci la cântece ca la hrană, deşi ştia că sunt muzică.

— Cunoşti vreun cântec? întrebă profesorul. Băieţelul clătină din cap.

— Niciunul? Nici un fel de cântec? Ansset plecă privirea.

— Cântece, Ansset, nu cuvinte. Cântece fără cuvinte, dar pe care le fredonezi, uite aşa, la-la-la… şi profesorul îi cântă lui Ansset un fragment de melodie care îi spunea: „Ai încredere, ai încredere, ai încredere."

Ansset zâmbi. Cântă şi el aceeaşi melodie. Pentru o clipă, profesorul surâse, apoi îl privi surprins şi, cu ochi uimiţi, întinse mâna şi-i atinse părul. Gestul era plin de duioşie şi atunci Ansset îi fredona cântecul iubirii. Nu şi cuvintele, fiindcă nu le mai ţinea minte, ci doar melodia, aşa cum i-o cântase Rruk, iar profesorul plânse. Fusese prima lecţie a lui Ansset, din prima sa zi în Casa Cântecelor, şi profesorul plânsese. Abia mult mai târziu băiatul pricepuse că profesorul îşi pierduse Controlul şi avea să fie ruşinat multe săptămâni, până ce talentul lui Ansset avea să fie complet apreciat. Acum ştiuse doar că acel cântec al iubirii fusese înţeles.

— Cull, nu pot înţelege, rosti Esste cu mâhnire, simpatie şi reproş. Eşti un profesor bun şi de aceea ţi i-am încredinţat pe nou-veniţi.

— Ştiu, răspunse Cull. Insă, Esste…

— Ai plâns minute în şir. Ţi-ai recăpătat Controlul după alte câteva minute. Nu te simţi bine, Cull?

— Sunt perfect sănătos.

— Eşti nefericit?

— Nu eram, nu până după… după… Nu plângeam de mâhnire, Mamă Esste, plângeam de…

— De ce anume?

— De fericire.

Esste îşi fredona exasperarea şi neînţelegerea.

— Copilul, Esste, copilul…

— Ansset, da? Cel bălai?

— Da. I-am cântat încredere şi el mi-a cântat-o îndărăt.

— Atunci este promiţător şi tu ţi-ai pierdut Controlul în faţa lui.

— Eşti nerăbdătoare. Esste îşi plecă fruntea.

— Sunt.

Atitudinea ei recunoştea ruşinea. Glasul ei spunea că rămânea nerăbdătoare, însă nu chiar foarte ruşinată. Nu putea minţi un profesor.

— Ascultă-mă, insistă Cull. „Ascult”, încuviinţă suspinul lui Esste.

— Ansset mi-a răspuns cântând încrederea, notă cu notă, absolut perfect. Aproape un minut – şi nu era uşor. Şi n-a cântat numai melodia. A cântat toate accentele şi nuanţele. A reprodus toate emoţiile pe care i le-am transmis şi le-a amplificat. Parcă aş fi cântat într-o sală imensă, iar ecoul s-ar fi întors mai tare decât cântasem eu.

„Nu exagerezi?” întrebă zumzetul lui Esste.

— Am fost şocat, totuşi încântat. In clipa aceea am ştiut că avem un talent adevărat. Cineva care ar putea deveni Privighetoare…

„Uşurel, uşurel”, şopti şuierul lui Esste.

— Ştiu că nu eu hotărăsc, însă nu i-ai auzit răspunsul. Este prima lui zi, prima lui lecţie… şi oricum, asta nu înseamnă nimic – absolut nimic faţă de ce a urmat. Esste, mi-a cântat cântecul iubirii! Rruk i 1-a cântat o singură dată, ieri. El a cântat însă totul.

— Şi cuvintele?

— Nu are decât trei ani. A cântat melodia şi iubirea, şi – Esste, Mamă Esste – nimeni nu mi-a cântat vreodată o asemenea iubire. Necontrolat, complet deschis, dăruindu-se cu totul… şi n-am mai putut rezista. Nu am putut, Esste, şi ştii doar că niciodată nu m-a trădat Controlul.

Esste ascultă cântecul lui Cull, iar profesorul nu minţea ca să se dezvinovăţească. Copilul era remarcabil. Copilul avea putere. Esste decise să-1 cunoască.

După ce îl întâlni pentru câteva clipe în timpul micului dejun la Galerie, deveni profesoara lui. In privinţa lui Cull, consecinţele pierderii Controlului au fost mult mai neînsemnate decât de obicei. Esste trimise vorbă ca, treptat, Cull să fie avansat până ce, după câteva săptămâni, el ajunse din nou profesorul unor nou-sosiţi. In plus, Esste avertiză ca nimeni să nu-1 critice:

— Cu acest copil, orice profesor şi-ar fi pierdut Controlul.

Acum parcă dansa mergând, iar glasul ei avea o căldură care făcea ca toţi profesorii şi Stăpânii, ba chiar şi Stăpânul Cântecelor din Camera înaltă să-şi dea seama că, în sfârşit, Esste spera, sau poate se autoamăgea, că munca ei de o viaţă se apropia de ţelul final.

— Privighetoarea lui Mikal? o întrebase într-o zi alt Stăpân al Cântecelor, deşi melodia lui o anunţa că nu trebuia să răspundă, dacă nu voia.

Ea murmurase doar câteva note înalte, îşi rezemase capul de piatră şi-şi lăsase palma pe obraz, aşa că Stăpânul Cântecelor râsese. înţelesese însă destul.

Esste putea glumi şi se copilărea, încercând să-şi ascundă speranţele. Totuşi chiar acest răsfăţ reprezenta un mesaj destul de limpede. Femeia era fericită – o stare atât de neaşteptată, încât îi surprinse pe copii.

Nu se mai auzise ca un Stăpân al Cântecelor să-i înveţe pe nou-veniţi. Aceştia nu ştiau desigur; nu de la început, doar atunci când învăţaseră destule lucruri de bază ca să poată avansa, devenind Vaiete. Existau şi alte Vaiete, unele chiar de cinci sau şase ani şi, aidoma tuturor copiilor, aveau grupul lor cu propriile sale reguli, obiceiuri şi legende. Clasa lui Ansset învăţă repede că puteai fi certăreţ sau obraznic cu o Talangă, însă niciodată cu o Adiere; că nu conta unde dormeai, dar la masă stăteai cu prietenii tăi; că dacă un coleg Vaiet îţi cânta o melodie, când i-o cântai înapoi trebuia în mod intenţionat să faci o greşeală, altfel te credea lăudăros.

Ansset învăţă iute toate aceste reguli, întrucât era inteligent, şi, fiindcă avea suflet bun, reuşi să-i facă pe toţi colegii să se gândească la el ca la un prieten. Nimeni, cu excepţia lui Esste, nu observă că el nu schimba secrete la toaletă şi nici nu se alăturase vreunuia dintre grupurile care se formau şi se destrămau

30 oijon scoli caid mereu. In loc de asta, Ansset muncea şi mai mult să-şi perfecţioneze glasul. Fredona aproape tot timpul. Ciulea urechile, atunci când Stăpânii şi profesorii discutau fără cuvinte, comunicând doar prin melodie. Nu-şi îndrepta atenţia asupra copiilor, care nu aveau ce să-1 înveţe, ci îi urmărea pe adulţi.

Deşi niciunul dintre copii nu-şi dădea seama de distanţa autoimpusă de el, i-o permiteau în mod tacit. Ansset era tratat

cu respect. Glumele proaste ale Tălăngilor (nu, nu în faţa profesorilor – în faţa acestora, ei erau Zurgălăii), constând de obicei din urinarea pe un Vaiet care era astfel nevoit să facă iarăşi duş, sau răsturnarea zilnică a supei, până la exasperarea bucătarilor – toate sâcâielile acelea îl ocoliră cumva pe Ansset.

Intră foarte repede în rândul legendelor Vaietelor. Existau şi alte figuri celebre – Jaffa, care, furioasă pe profesorul ei, pătrunsese într-o zi într-o Lojă şi cântase un solo, iar apoi, în loc să fie pedepsită, fusese avansată ca Adiere fără să fi fost deloc Talangă; apoi Moom, care rămăsese Vaiet până la nouă ani, pentru ca apoi să înţeleagă brusc totul, să treacă într-o săptămână prin Zurgălăi şi Adieri, să intre în Stal şi Lojă, ieşind cântăreţ înainte de a fi împlinit zece ani; după aceea, Dway, care fusese talentată şi ar fi trebuit să devină Privighetoare, dar care protesta mereu şi evadase de atâtea ori din Casa Cântecelor, încât fusese exmatriculată şi trimisă la o şcoală obişnuită, nemaicântând niciodată vreo lâpcmul cântecelor notă. Ansset nu se dovedise la fel de spectaculos, lotuşi numele său trecuse din clasă în clasă şi din an în an încât, deşi era Vaiet numai de o lună, îl cunoşteau până şi cântăreţii din Staluri şi Loji, admirându-1 şi dispreţuindu-1 în secret.

„Va deveni o Privighetoare”, spunea legenda care creştea întruna, iar cei de aceeaşi vârstă nu-1 dispreţuiau întrucât, deşi toţi sperau să ajungă cântăreţi, Privighetorile apăreau numai o dată la câţiva ani şi existau copii care trecuseră din Sălile Comune în Staluri şi Loji fără să fi cunoscut vreo Privighetoare. In Casa Cântecelor nu exista de altfel acum nici o Privighetoare; cea mai recentă, Wymmyss, plecase cu câteva săptămâni înaintea sosirii lui Ansset şi nimeni din clasa băiatului nu auzise vreodată o Privighetoare cântând.

Printre profesori şi Stăpâni existau desigur foste Privighetori, dar asta nu le slujea la nimic, pentru că vocile lor se schimbaseră. „Cum devii Privighetoare?” întrebau Vaietele pe Tălăngi, iar acestea întrebau Adierile, însă nimeni nu cunoştea răspunsul şi puţini îndrăzneau să spere că vor ajunge la rangul acela.

— Cum devii Privighetoare? îi cântase Ansset lui Esste într-o zi şi femeia nu-şi putuse ascunde în totalitate surpriza, nu din cauza întrebării, deşi era neobişnuit pentru un copil să pună o

întrebare atât de directă, ci datorită cântecului care păruse că întreabă: „Tu ai fost Privighetoare, Esste?”

— Da, am fost Privighetoare, răspunsese ea şi Ansset, care încă nu stăpânea pe de-a-ntregul Controlul, tresărise, dezvăluind că într-adevăr aceea fusese întrebarea nerostită.

Băieţaşul învăţa să vorbească prin cântec şi Esste trebuia să fie atentă şi să-i înştiinţeze pe profesori şi pe Stăpâni să nu discute între ei în prezenţa lui, decât dacă nu le păsa că sunt înţeleşi.

— Ce ai făcut? întrebase Ansset.

— Am cântat.

— Cântăreţii cântă. Prin ce se deosebesc atât de mult Privighetorile?

Esste mijise ochii, studiindu-1:

— De ce vrei să ajungi Privighetoare?

— Pentru că Privighetorile sunt perfecte.

— Tu eşti doar un Vaiet, Ansset. Te aşteaptă ani buni de muncă.

Era conştientă de inutilitatea remarcii ei. Băiatul putea cânta, putea înţelege cântecul, totuşi, copil fiind, nu percepea lungimea anilor.

— De ce mă iubeşti? o întrebase Ansset, de data aceasta în faţa întregii clase.

— Vă iubesc pe toţi, cântase Esste şi copiii zâmbiseră auzindu-i dragostea din voce.

— Atunci de ce îmi cânţi mie mai mult decât celorlalţi? insistase Ansset şi Esste desprinsese din întrebarea lui un alt mesaj: „Ceilalţi nu-mi sunt prieteni, deoarece îmi acorzi mai multă atenţie.”

— Le cânt tuturor la fel, răspunsese ea şi în cântec îi transmise: „Voi fi mai atentă.”

O înţelesese oare? Păruse totuşi mulţumit de răspuns şi nu mai întrebase nimic.

Ansset deveni însă una dintre marile legende, când trecu de la Vaiet la Talangă mai iute decât restul clasei… iar Esste, în loc să rămână cu clasa, îl urmă. Atunci pricepuse băiatul că era neobişnuit pentru o Stăpână a Cântecelor să fie profesoară, şi mai pricepuse că Esste nu preda clasei, ci lui. Esste îl învăţa pe Ansset.

Ceilalţi copii înţeleseră şi ei, odată cu Ansset, iar el constată că în vreme ce toţi erau drăguţi cu el, îl lăudau şi căutau să-i fie în preajmă, să mănânce şi să vorbească cu el, niciunul nu-i cânta cântecul iubirii. Şi niciunul nu-i era prieten, fiindcă se temeau.

O lecţie.

Esste îşi duse clasa de Zurgălăi în afara Casei Cântecelor. Călătoreau într-un flesket, aşa încât toţi să poată vedea în jur. întotdeauna ieşirile dintre zidurile reci ale Casei constituiau minuni pentru ei. Vaietele nu părăseau niciodată Casa, Adierile plecau mult mai des, iar Zurgălăii ştiau astfel că ieşirile în flesket reprezentau doar avanpremiera a ceea ce avea să urmeze.

Trecură prin codri deşi, lunecând peste ierburi şi urmând un drum îngust, tăiat printre copaci înalţi. Păsările zburau deasupra şi animalele le priveau mirate trecerea.

Pentru copiii învăţaţi să cânte, miracolul începea atunci când părăseau flesketul. Esste îi ceruse pilotului, un băiat de numai optsprezece ani, întors din lumea exterioară unde fusese cântăreţ, să oprească lângă o cascadă micuţă. Ii conduse apoi pe copii pe malul râului. Le porunci să tacă şi, deoarece Zurgălăii deţineau noţiunile de bază ale Controlului, ei reuşiră să rămână tăcuţi şi să asculte. Auziră cântecul păsărelelor, cărora tânjiră să le răspundă, susurul apei strecurându-se printre bolovani şi mângâind malurile, şoapta vântului prin frunze şi iarbă.

Rămaseră aşa preţ de cincisprezece minute, adică aproape de limita Controlului lor, apoi Esste îi apropie de cascadă. Distanţa nu era mare, însă poteca se dovedea udă şi alunecoasă pe măsură ce se apropiau de ceaţa de stropi fini care se ridica la baza cascadei. Cu mulţi ani în urmă, acolo se petrecuse o alunecare de teren şi cascada, în loc să se prăbuşească în bazinul pe care îl săpase în piatră, se izbea de stâncă împrăştiindu-se în toate direcţiile. Copiii se opriră la zece metri de ea, stropiţi din cap până în picioare.

Din nou, tăcere. Din nou, Controlul. Acum însă nu auzeau nimic în afară de apa care lovea piatra. Vedeau păsările zburând, vedeau frunzele legănându-se în bătaia vântului, dar nu puteau auzi nimic.

După numai câteva minute, Esste le dădu drumul.

— Ce să facem? întrebă un copil.

— Ce vreţi voi, răspunse femeia.

Aşa încât se bălăciră precauţi lângă mal în timp ce pilotul îi supraveghea atent. Puţini observaseră plecarea lui Esste; doar Ansset o urmă.

Ea îl conduse, fără a se trăda că se ştia urmată, la o potecă ce urca panta abruptă până în vârful cascadei. Ansset o privi atent, uitându-se încotro se îndrepta. Esste urcă şi el sui după ea. Nu-i venea deloc uşor. încă nedezvoltate, braţele şi picioarele îi oboseau. In unele locuri, Esste păşea ca pe o treaptă, pe când Ansset trebuia să escaladeze trepte înalte cât jumătate din statura lui. Nu-şi pierdu totuşi din ochi profesoara, iar ea nu se grăbea. îşi strânsese rochia ca să poată urca şi Ansset îi privi curios picioarele. Erau albe şi fusiforme, iar gleznele păreau prea subţiri ca s-o poată susţine, totuşi escalada sprinten. Până atunci, Ansset nu se gândise niciodată că ea putea avea picioare. Copiii aveau picioare, dar Stăpânii şi profesorii mergeau măturând duşumelele cu poalele veşmintelor. Vederea gleznelor ca de copil îl determină pe Ansset să se întrebe dacă Esste semăna cu fetele văzute la duş şi la toaletă. Şi-o imagină ghemuită deasupra canalului din pardoseală.

Ştia că imaginea aceea era interzisă, totuşi, în minte, calcă până şi bunele maniere, privind, privind şi iar privind.

Se opri pe culmea deluşorului, faţă în faţă cu Esste.

Tresări şi nu-şi putu ascunde surpriza. Ea murmură doar câteva note liniştitoare. „Aici trebuia să fii”, spunea cântecul ei. Privi apoi în depărtare şi Ansset o imită. In faţă, pădurile acopereau dealuri nesfârşite, dar chiar lângă ei un lac se cuibărea între coline. Copacii coborau până pe malurile acestuia, cu excepţia câtorva poieniţe. Nu era larg faţă de alte lacuri, însă pentru Ansset reprezenta toată apa din lume. La câteva sute de metri, se revărsa peste o margine stâncoasă, dând naştere cascadei, dar aici nu se simţea nimic din violenţa căderii. Aici lacul era liniştit şi câteva păsări pluteau, se cufundau şi plonjau, ţipând la răstimpuri.

Esste îl întrebă printr-o melodie, iar Ansset îi răspunse pe dată:

— Este mare. Cât cerul de mare.

— Nu trebuie să vezi numai asta, Ansset, fiul meu. Trebuie să vezi şi munţii din jurul lacului, care îl adăpostesc.

— Cum se formează un lac?

— In valea asta curge un râu. Apa nu are pe unde să răzbată, aşa încât umple valea până ce o parte a ei se revarsă prin cascadă. Valea nu poate primi mai multă apă decât adâncimea ei maximă. Acesta este Controlul, Ansset.

stăpânul cântecelor „Acesta este Controlul.” Mintea fragedă a băiatului se strădui să facă legătura.

— De ce este Controlul, Ansset?

— Pentru că-i adânc.

— încearcă să gândeşti, nu să ghiceşti.

— Pentru că este zăgăzuit din toate părţile, cu o excepţie, aşa încât se poate scurge puţin câte puţin.

— Eşti destul de aproape, făcu Esste.

Ceea ce însemna că nu era bine. Ansset privi valea, căutând o inspiraţie. Nu vedea însă decât un lac.

— Dacă lacul nu-ţi spune nimic, nu-1 mai privi. Ansset se uită atunci la copaci, păsări şi dealuri.

Privi de jur împrejurul dealurilor. Şi pricepu ce voia Esste să-1 facă să înţeleagă.

— Apa curge prin trecerea cea mai de jos. -Şi?

„Nu este încă de ajuns?”

— Dacă scurgerea aceea ar fi mai sus, lacul ar fi mai adânc.

— Dar dacă ar fi mai jos?

— Atunci n-ar mai exista lacul.

În momentul acela, Esste întrerupse discuţia. De fapt, schimbă graiul, căci cântă şi cântecul ei părea că jubilează. Pe ton scăzut şi cu glas scăzut, vorbea, fără cuvinte, despre bucurie, despre descoperirea după o lungă căutare, despre primirea unui cadou aşteptat prea multă vreme, despre potolirea, în sfârşit, a foamei, după ce crezuse că nu va mai mânca niciodată. „Tânjeam după tine, flămânzeam după tine, şi iată-te”, spunea cântecul ei.

Ansset înţelese toate notele cântecului, cu tot ce se ascundea înapoia lor şi i se alătură. Zurgălăii nu învăţau să facă armonie, dar băiatul cântă armonie. Nu era prea bine, ci în contratimp; suna disonant pe lângă cântecul lui Esste, totuşi reprezenta completarea fericirii ei. Un profesor obişnuit, cu un

Control mai puţin precis, ar fi fost copleşit de ecoul lui Ansset la părţile mai profunde ale cântecului, totuşi Esste deţinea un Control suficient de exact ca să-şi canalizeze extazul prin cântec. Acesta deveni atât de puternic şi Ansset era atât de receptiv, încât fu copleşit, izbucni în lacrimi şi se agăţă de ea, încercând totuşi să cânte printre lacrimi.

Femeia îngenunche, îl ţinu în braţe şi-i şopti la ureche până adormi. Vorbi cu el în timpul somnului, spunându-i lucruri cu mult dincolo de priceperea lui, dar de fapt jalonându-i poteci prin minte. Ii construi acolo locuri secrete şi în unul dintre ele ascunse cântecul iubirii; îl ascunse astfel ca într-un moment de mare nevoie să revină singur, iar Ansset, amintindu-şi-1, să fie copleşit.

Când se deşteptă, nu ţinea minte nici că-şi pierduse Controlul, nici că Esste îi vorbise. O luă însă de mână şi coborâră dealul, deşi o asemenea familiaritate între copii şi profesori era interzisă, nu doar pentru că trupul lui îşi reamintea vag că mai ţinuse stăpânul cântecelor 228

Kya-Kya era Surdă: la opt ani nu progresase dincolo de nivelul unui Vaiet. Controlul îi era slab, iar iclinica respiraţiei nesigură. Nu-i lipseau însuşirile înnăscute – căutătorul care o adusese nu făcuse o l'ieşeală – ci pur şi simplu nu se putea concentra îndeajuns. Nu-i păsa.

Cel puţin aşa spuneau ceilalţi. Ea punea însă la inimă. O durea când copiii de vârsta ei, sau cu un.111 mai mici, o întreceau. Toţi erau buni cu ea şi puţini disperau, pentru că se ştia că unii cântau mai t îrziu decât ceilalţi. O durea încă şi mai mult când i se spunea cu blândeţe că nu avea rost să mai conlinue. Era Surdă, nu pentru că n-ar fi putut auzi, ci pentru că, aşa cum îi zisese profesorul ei: „Auzind, tu nu auzi.” Asta fusese. Alt gen de profesor, alte ocupaţii, alţi colegi… Nu erau chiar aşa mulţi Surzi, lotuşi îndeajuns pentru o clasă. Le predau cei mai buni profesori de pe Tew, însă nu învăţau muzică.

„Casa Cântecelor are grijă de toţi copiii ei, gândea ea adesea, uneori recunoscătoare, alteori cu amărăciune. Sunt îngrijită. Am învăţat să muncesc, primind însărcinări în Casă. Am învăţat ştiinţele, mâna unei femei în care se încrezuse cu totul, ci pentru că ştia, cumva, că Esste nu se va supăra.

istoria şi limbile, şi sunt al naibii de pricepută. Afară m-ar considera înzestrată. Aici însă sunt Surdă. Cu cât voi pleca mai repede, cu atât va fi mai bine.”

Avea să părăsească în curând Casa. Trecuse de paisprezece ani şi mai rămăseseră câteva luni. La cincisprezece ani urma să plece, cu o bursă confortabilă şi o duzină de universităţi aşteptând-o cu braţele deschise. Bursa continua până la împlinirea vârstei de douăzeci şi doi de ani. Chiar mai mult, dacă era necesar. Casa Cântecelor se îngrijea de copiii ei.

Mai rămâneau acele câteva luni şi îndatoririle îi erau destul de interesante. Lucra la pază şi securitate, verificând dispozitivele de avertizare şi apărare ce asigurau izolarea Casei Cântecelor de restul planetei. Pe timpuri, asemenea dispozitive nu fuseseră necesare; într-o vreme, chiar Stăpânul Cântecelor din Camera înaltă conducea planeta. Dar cu mai puţin de un veac în urmă, cei din exterior încercaseră să asalteze Casa Cântecelor, conduşi de un tâlhar care tânjise după bogăţiile ei renumite. De atunci, apăruseră dispozitivele de securitate, pentru controlul cărora îţi trebuia un an. Munca o purtase pe Kya-Kya pe întreg perimetrul domeniilor, o călătorie mai lungă decât ocolul planetei, făcută numai cu skuterul, singură prin pădurile, pe câmpiile şi falezele Casei Cântecelor.

Astăzi verifica dispozitivele de control chiar din Casă. Într-un fel, încerca sentimentul unei stăpânul cântecelor superiorităţi, ştiind că niciunul dintre copii şi puţini Stăpâni sau profesori deţineau cunoştinţele ei, nu aveau habar că zidurile nu erau impenetrabile, ci împânzite cu fire şi conducte, aşa încât, ceea ce părea o construcţie primitivă şi grosolană de piatră era, potenţial vorbind, la fel de modernă ca orice altă clădire de pe Tew. Schemele legăturilor îi olereau fetei informaţii care ar fi surprins orice cântăreţ mai puţin cunoscător. Totuşi, atunci când se mândrea prea mult cu secretele pe care le ştia, se silea să nu uite că acele cunoştinţe îi fuseseră permise la o vârstă aşa fragedă doar pentru că era complet străină de educaţia şi studiile din Casa (cântecelor. Era o Surdă… putea avea acces la secrete, fiindcă nu avea să cânte niciodată şi, de aceea, era inofensivă.

La lucrurile acestea se gândea Kya-Kya când intră în Camera înaltă. Ciocăni brusc, simţindu-se iritată. Nu primi nici

un răspuns. „Perfect, bătrânul Stăpân al Cântecelor, Nniv, nu se află înăuntru.”

Deschise uşa. In Camera înaltă era ca într-o gheţărie, deoarece toate ferestrele rămăseseră deschise, în ciuda viscolului iernii. „Ce prostie să laşi totul aşa… Cine poate să lucreze aici?” In loc să meargă la panourile înapoia cărora se ascundeau echipamentele de monitorizare, se duse la fereastra cea mai apropiată, se aplecă în afară ca să prindă canaturile şi se trezi privind în jos, parcă timp de o veşnicie, la acoperişul de dedesubt. Nu-şi dăduse seama cât de sus se afla. Desigur, spre răsărit, Casa Cântecelor se ridica şi mai mult, aşa încât scările ce duceau spre Camera înaltă nu erau foarte lungi. Se afla totuşi destul de sus şi înălţimea o fascina. Cum ar fi fost dacă ar fi căzut? S-ar fi simţit ca într-un zbor, încercând exaltarea din skuterul ce gonea coborând un deal? Sau avea să-i fie într-adevăr frică?

Kya-Kya se opri cu un picior peste pervaz şi cu braţele întinse, gata să se arunce. „Ce fac?” Şocul trezirii fusese aproape suficient de puternic ca s-o facă să cadă de pe pervaz. îşi reveni, se apucă de canaturi şi se sili să-şi tragă încet piciorul înapoi, în cameră, să se îndepărteze de fereastră şi în cele din urmă să îngenuncheze, rezemându-şi fruntea de buza de piatră a pervazului. „De ce am făcut asta? Ce voiam?” „Părăseam Casa Cântecelor.”

Gândul o făcu să se înfioare. „Nu în felul ăsta. Nu voi pleca din Casa Cântecelor în felul acesta. Plecarea de aici nu va însemna sfârşitul vieţii mele.”

Nu credea asta. Şi necrezând, se agăţă de piatră şi dori să nu-i dea drumul niciodată.

Camera era rece. Fata amorţise, rămânând nemişcată, iar şuieratul vântului pe acoperiş şi rafalele de viscol ce pătrundeau pe fereastră o înspăimântau în chip straniu. De parcă ar fi privit-o cineva…

Se întoarse, dar nu zări pe nimeni. Doar teancuri de cărţi şi haine, banchete de piatră şi un picior ieşind de sub un maldăr de haine – un picior vânăt.

lâpânul cântecelor l.na se îndreptă spre el şi descoperi că grămăjoara 1le liaine era trupul chircit, incredibil de costeliv, al lui Nniv, mort, îngheţat în gerul iernii. Ochii îi i tniăseseră căscaţi şi ficşi asupra peretelui de piatră dinaintea lui. Kya-Kya scânci,

apoi se aplecă şi-1 unpunse în şold, de parcă ar fi vrut să-1 trezească. Trupul lui Nniv se rostogoli pe spate, dar un braţ i *r ridică în aer şi picioarele i se clintiră puţin, iar fata înţelese că bătrânul era mort şi fusese mort tot timpul cât stătuse ea în odaie.

Stăpânii Cântecelor din Camera înaltă mureau l.i intervale foarte mari şi Kya-Kya nu cunoscuse un ilt ui decât Nniv. El îi decisese soarta. El o declarase Surdă, hotărând că va părăsi Casa fără cântece. In.idâncul inimii ei, fata îl urase, deşi, de când împlinise opt ani, vorbiseră numai de câteva ori. Acum sr simţea doar scârbită de cadavru şi mai degrabă dezgustată de felul în care murise Nniv. întotdeauna stătuse în gerul acela? Cum de trăise atât de mult?! Mizeria şi sărăcia în care locuise conducătorul Casei Cântecelor făceau oare parte dintr-o disciplină anume?

Dacă acel cadavru atrofiat şi îngheţat constituia produsul cel mai sublim al Casei Cântecelor, atunci Kya-Kya nu era impresionată. Buzele lui Nniv rămăseseră întredeschise şi limba atârna printre ele, vânătă şi oribilă. „Limba asta, gândi fata, a făcut cândva parte dintr-un cântec.” Un cântec considerat cel mai puternic din Galaxie, poate chiar din Univers. Totuşi cântecul însemnase gâtlej, buze, dinţi şi plămâni – toate îngheţate acum – şi însemnase şi mintea – acum inertă.

Kya-Kya nu putuse cânta tocmai din cauza buzelor, dinţilor, gâtlejului şi plămânilor, dar şi pentru că în mintea ei nu fusese într-atât de concentrată, încât să poată fi aşa cum cerea Casa Cântecelor. Ce conta însă?

Nu se simţea triumfătoare acum, când Nniv murise. Era destul de matură ca să ştie că şi ea va muri, iar dacă o mai aşteptau o sută de ani de viaţă, aceştia nu însemnau decât timpul după care putea sfârşi la fel de îngrozitor ca Nniv. Kya-Kya nu pretindea că deţinea virtuţi neobişnuite, ci doar o valoare neobişnuită pe care, în afara ei, n-o recunoştea nimeni. îşi dădu seama că eşecul lui Nniv de a înţelege cine şi ce era ea (sau de fapt înţelesese?) nu o schimbase.

Plecă din odaie şi coborî scările, căutând Orbul care se ocupa de întreţinere, un bătrân pe nume Hrrai, care-şi părăsea arareori oficiul.

— Nniv este mort, îi spuse ea, întrebându-se dacă bucuria i se citea în glas (totuşi ştiind că Hrrai, fiind Orb, nu avea să sesizeze asemenea lucruri).

„Nu pot lăsa pe nimeni să-şi dea seama că sunt fericită, gândi ea. Pentru că nu mă veselesc de moartea lui, ci de viaţa mea.”

— Mort?

Imperturbabilul Hrrai păru doar uşor surprins.

«lâpânul cântecelor

— Trebuie atunci să mergi şi să-1 anunţi pe suci csorul lui.

Hrrai se aplecă deasupra mesei şi începu să-şi I»(>arte tocul înainte şi înapoi peste o pagină.

— Dar, Hrrai… făcu Kya-Kya.

— Ce este?

— Cine-i succesorul lui Nniv?

— Următorul Stăpân al Cântecelor din Camera înaltă. Cine altul?

— Cum adică? De unde să ştiu eu cine-i acela? < um să ştiu, dacă nu-mi spui?

I Irrai înălţă capul, mai surprins acum decât la.iu/ui ştirii despre moartea lui Nniv:

— Nu ştii cum merg lucrurile?

— De unde să ştiu? Sunt o Surdă. N-am fost nicinlată mai mult de un Vaiet.

— Nu trebuie să te enervezi din cauza asta. Să ştii că nu-i nici un secret. Cine găseşte cadavrul va şti,.ist a-i tot. Cine îl va descoperi pe Stăpânul Cântecelor mort în Camera înaltă va şti.

— Cum o să ştiu?

— O să-ţi dai seama, pur şi simplu. Te duci şi-i spui lui sau ei că trebuie să se îngrijească de funeralii. Vezi ce simplu este? Dar trebuie să acţionezi iute. ('asa Cântecelor nu trebuie să rămână multă vreme lără cineva în Camera înaltă.

Îşi întoarse atenţia către munca lui cu un gest hotărât, care o invita pe Kya-Kya să plece, să-şi vadă de treburile ei şi să-1 lase în pace. Fata ieşi. Rătăci pe

46 oijon scoli caid coridoare. Până atunci se gândise că va părăsi Casa Cântecelor peste câteva luni, fiind cea mai neînsemnată persoană care trecuse pe acolo, şi, deodată, trebuia să aleagă conducătorul locului. „Ce sistem aiurit mai

este şi ăsta? gândi ea. Şi ce baftă tâmpită am avut ca alegerea să cadă tocmai pe mine!”

Nu era însă o baftă tâmpită căci, rătăcind pe coridoarele de piatră, îngheţate de viscolul de afară, îşi dădu seama că nimeni nu venea nechemat în Camera înaltă, cu excepţia personalului de întreţinere, cu toţii Surzi sau Orbi, cei care nu reuşiseră să înainteze în arta cântecului. Ei nu puteau cânta, nu puteau preda… aşa încât le rămânea ocazia de a găsi din întâmplare cadavrul şi, fiind imparţiali, nu membri ai elitei, alegeau dezinteresaţi pe cel care ar fi trebuit, în mod evident, să fie Stăpânul Cântecelor din Camera înaltă.

Cine anume?

Kya-Kya merse în Sălile Comune, văzu profesorii în clase şi ştiu că nu putea promova, în mod brusc, un profesor deasupra rangului său. Era ispititor să fie răutăcioasă, să se răzbune pe Casa Cântecelor numind un incompetent la conducere, dar ar fi fost o cruzime faţă de incompetentul astfel numit şi ea nu avea inima să distrugă pe cineva în modul acela. Cunoştea destule ca să ştie că avansarea unui om mai presus de locul în care ar trebui să se găsească înseamnă o cruzime la fel de «lâpânul cântecelor m.ire cu a-1 sili să rămână sub adevăratul său nivel. „Nu voi provoca nefericire.”

Insă dintre Stăpânii Cântecelor, în mod logic Ki upul din care trebuia să aleagă, nu cunoştea nici imul… decât din auzite. Onn – un profesor şi cântăreţ talentat, dar căruia i se oferea mereu rolul de i onsilier, fiindcă nu suporta necesitatea menţinerii unui program fix, întâlnirile cu persoane pe care mi le agrea şi, mai presus de orice, luarea hotăi arilor. Prefera să ofere sugestii. Nu, Onn n-ar fi lost conducătorul aşteptat, deşi era de departe cel ni.ii amabil. Iar Chuffyun era prea bătrân, mult prea bătrân. Nu avea să supravieţuiască multă vreme după Nniv.

De fapt, aşa cum îi spusese Hrrai, alegerea părea limpede, deşi nu era una care s-o mulţumească « „iiuşi de puţin pe Kya-Kya. Esste, cea rece faţă de toţi, mai puţin faţă de băieţelul pe care-1 considera Privighetoarea lui Mikal. Esste, care venise în Sălile (lomune de dragul unui băieţaş, coborându-se la nivelul de profesor, deşi administra jumătate din Casa <Cântecelor. „Nimeni n-a făcut un asemenea sacrificiu pentru mine”, gândi Kya-Kya cu amărăciune, lotuşi Esste era o mare cântăreaţă,

putând stârni văpăi în orice inimă din Casa Cântecelor sau pui înd îneca văpăile acelea, dacă dorea. In plus, Esste se situa deasupra micilor gelozii şi rivalităţi nelipsite în Casă. Esste era deasupra lor prin atitudinea ei… iar acum avea să fie deasupra şi prin poziţie.

Kya-Kya opri o Stăpână (destul de surprinsă că fusese apelată de o Surdă) şi o întrebă unde o putea găsi pe Esste.

— Cu Ansset. Cu băiatul.

— Şi unde-i el?

— In Stalul lui.

Stal… Băiatul avansase. Nu putea avea mai mult de şase ani şi se afla deja în Staluri şi Loji. Kya-Kya se posomori, simţind un nod în stomac. Peste un moment se lumină iarăşi. Băiatul fusese avansat de Esste, asta era totul. Avea să rămână toată viaţa în Casa Cântecelor, exceptând cei câţiva ani de performanţă, în timp ce ea urma să fie liberă şi putea vedea toată Tew… mai mult, putea vedea alte planete, putea merge – cine ştie? – chiar pe Pământ, acolo de unde Mikal îşi conducea universul în gloria lui nemaivăzută!

Câteva întrebări… Câteva indicaţii… Găsi Stalul lui Ansset, identic cu celelalte, exceptând numărul de pe uşă. înăuntru se cânta. Era o conversaţie; fata putea recunoaşte cântecul vorbelor. însemna că femeia se afla acolo. Kya-Kya bătu la uşă.

— Cine este?

Întrebarea o pusese băiatul, nu Esste.

— Kya-Kya. Am un mesaj pentru Stăpâna Cântecelor, Esste.

Uşa se deschise. Băiatul, cu mult mai scund decât Kya-Kya, o lăsă să intre. Esste stătea pe un taburet, lângă fereastră. Camera era sărăcăcioasă – trei pereţi ia panul cântecelor i lc lemn, un pat, un taburet, o masă şi zidul de piatră în care se deschidea fereastra ce dădea spre curte, loate Stalurile arătau la fel. Cândva Kya-Kya şi-ar li vândut şi sufletul ca să aibă un Stal, cu tot ce însemna asta. Băiatul avea şase ani…

— Care este mesajul?

Esste era rece ca întotdeauna; veşmântul i se învolbura în jurul picioarelor, în timp ce stătea ilrcaptă pe taburet.

— Vin din Camera înaltă. Mă cheamă Nniv?

— E mort.

Faţa lui Esste nu trăda nimic. Stăpânea Controlul.

— E mort, repetă Kya-Kya, şi sper că te vei îngriji i le funeraliile lui.

Hsste rămase tăcută o clipă, apoi întrebă:

— Tu ai găsit trupul? -Da.

— Nu mi-ai făcut un bine, zise femeia. Se ridică şi părăsi încăperea.

„Şi acum?” se întrebă Kya-Kya, stând lângă uşa Stalului lui Ansset. Nu se gândise la ce avea să facă ilupă ce o anunţa pe Esste. Aşteptase o reacţie;isteptase să i se spună ce să facă. Rămăsese însă în Stal cu băiatul dinaintea ei, simbolul succesului.icolo unde ea nu întâlnise decât eşecul.

Băiatul o privi întrebător:

— Ce înseamnă asta?

oi jon scott caid

— înseamnă că Esste devine Stăpâna Cântecelor din Camera înaltă.

Băiatul nu schiţă nici un gest. „Controlul, îşi spuse Kya-Kya. Blestematul de Control.”

— Nu-ţi spune nimic asta? întrebă ea.

— Ce ar trebui să-mi spună? replică Ansset şi vocea îi era un păienjeniş de inocenţă.

— Ar trebui măcar să te bucuri, băieţică, răspunse Kya-Kya, cu dispreţul pe care inferiorul fără speranţe îl poate folosi atunci când superiorul e neajutorat. Esste te-a răsfăţat pas cu pas. Te-a avansat fără să fii nevoit să simţi durerea prin care trec toţi ceilalţi, iar acum are toată puterea la îndemână. Vei fi o Privighetoare, băieţică. Vei cânta pentru oamenii cei mai de seamă din Galaxie. Apoi vei reveni acasă şi Esste a ta o s-aibă grijă să n-ajungi un prieten sau un tutore, ci să-ncepi direct să predai, sau să fii Stăpân, sau – de ce nu? – un mare Stăpân din capul locului şi înainte de douăzeci de ani vei ajunge Stăpân al Cântecelor. Aşa că, de ce nu-ţi uiţi Controlul ca să te manifeşti? Asta-i lucrul cel mai bun care ţi s-a-ntâmplat vreodată!

Vocea îi era amară şi furioasă, lipsită de orice melodie, până şi de muzica neagră a mâniei.

Ansset o privi calm, apoi deschise gura, nu să vorbească, ci să cânte. La început, fata voise să plece imediat: în curând, fu incapabilă să mai decidă ceva.

Kya-Kya auzise mulţi cântăreţi, însă niciunul nu-i cântase astfel. Existau şi cuvinte, totuşi ea nu le lâpânul cântecelor

uizea. Auzea în locul lor bunătate, înţelegere şi încurajare. In cântecul lui Ansset, ea nu era o ratată, i i o femeie înţeleaptă care făcuse Casei Cântecelor un mare bine, care îşi câştigase iubirea tuturor viii oarelor generaţii. Se simţea mândră. Simţea cum < Casa Cântecelor o va trimite în lumea din exterior iiu acoperită de ruşine, ci ca o mesageră spre celelalte lumi şi planete. „O să le povestesc despre muzică, gândi ea, şi datorită mie Casa Cântecelor v.t fi şi mai preţuită de toţi cei care o cunosc. Eu Mint tot un produs al Casei, aşa cum sunt cântăreţii >i Privighetorile.” Vibra de bucurie şi de mândrie. I)c ani întregi, ba chiar în toată viaţa ei nu mai fu-cse atât de fericită. II îmbrăţişa pe băiat şi plânse minute în şir.

„Dacă Ansset poate face asta, îşi spuse, atunci merită toate laudele care i se aduc. Băiatul este plin de iubire, până şi pentru mine. Până şi penitu mine.” Ridică privirea, uitându-se în ochii lui şi văzu…

Nimic.

O privea la fel de netulburat ca înainte. Coni rolul… Cântase cântecul şi atâta tot. Atunci când nu cânta, nimic din el nu era uman. Ştiuse ce ilorea fata să audă, îi oferise acest lucru şi nu mai i rebuia altceva.

— Ţi-au întors arcul? se adresă ea chipului gol.

— Să mi-1 întoarcă?

— Poate că eşti cântăreţ, îi spuse, dar nu eşti om!

El începu să cânte cu tonuri deja liniştitoare, însă Kya-Kya sări în picioare şi dădu înapoi:

— Nu din nou! Nu mă poţi păcăli iarăşi! Cântă pietrelor şi fă-le pe ele să plângă, dar eu nu mă voi lăsa prostită din nou!

Ieşi din cameră, trântind uşa peste cântecul lui, lăsându-i îndărăt chipul gol. Copilul era un monstru, nu făcea parte din realitatea lumii şi-1 ura.

În acelaşi timp îşi aminti cântecul său şi-1 iubi, tânjind să revină în Stal şi să-1 asculte cântând de-a pururi.

În aceeaşi zi o rugă pe Esste să-i îngăduie să plece mai devreme. Să-i îngăduie să plece înainte de a-1 mai auzi pe Ansset cântând. Esste păru uimită şi-i ceru explicaţii. Kya-Kya insistă din nou; dacă nu avea să fie lăsată să plece, avea să se sinucidă.

— Atunci poţi pleca mâine, zise noua Stăpână a Cântecelor din Camera înaltă.

— înaintea înmormântării?

— De ce înaintea înmormântării?

— Pentru că el va cânta, nu-i aşa? Esste încuviinţă.

— Cântecul lui va fi minunat.

— Ştiu, rosti Kya-Kya şi ochii i se umplură de lacrimile amintirilor. Dar nu va cânta un om. La revedere…

— O să ne lipseşti, spuse Esste încetişor şi vorbele îi erau mângâietoare.

Kya-Kya se întoarse din uşă şi o privi în ochi.

— Oh, cât de dulce o spui! înţeleg acum de unde.i învăţat Ansset. O maşină care-i predă altei maşini.

— înţelegi greşit, răspunse cealaltă femeie. Este durerea predând durerii. De ce crezi că există (Controlul?

Kya-Kya plecase deja. Nu-i mai revăzu pe Esste şi pe Ansset, iar tramul o luă, cu bagajele şi banii pentru prima lună, scoţând-o din Casa Cântecelor.

— Sunt liberă, şopti ea, când trecu de poarta domeniilor şi fermele planetei se întinseră înaintea ei.

„Minţi, minţi”, îi răspunse ritmul motoarelor.

„O maşină care-i predă altei maşini.” Cuvintele lăsaseră un gust amar ce o urmări pe Esste tot timpul cât se ocupă de înmormântare. O maşină… Da, destul de adevărat dintr-un punct de vedere, însă complet fals din altul. Maşini erau oamenii care nu deţineau Controlul, ale căror glasuri le trădau secretele, nu şi intenţiile. „Eu însă mă pot controla şi asta n-o face nici o maşină.” înţelesese totuşi ce voise să spună Kya-Kya. într-adevăr îşi dăduse seama şi o înfricoşase cât de complet învăţase Ansset Controlul şi de la ce vârstă fragedă. Il privise cântând la înmormântarea lui Nniv. Nu fusese singurul cântăreţ, totuşi fusese cel mai tânăr şi onoarea era uriaşă, aproape fără precedent. Toţi se foiseră când el ieşise în faţă să cânte, dar atunci când terminase, nimeni nu se mai îndoise că onoarea n-ar fi fost meritată. Doar nou-veniţii, Vaietele şi câţiva Zurgălăi plângeau – nu ar fi fost drept ca la înmormântarea unui Stăpân al Cântecelor să încerci să distrugi Controlul altora. Cântecul lui vorbise însă despre durere, dragoste şi dor, despre veneraţia celor prezenţi, nu numai pentru Nniv, care murise, ci şi pentru Casa Cântecelor pe care el o ţinuse în viaţă. „Eşti un maestru, Ansset”, îşi spusese Esste, totuşi în acelaşi timp observase

lucruri pe care cei mai mulţi nu le remarcaseră. Felul în care chipul lui rămăsese nemişcat înainte şi după cântec; felul în care stătuse rigid, concentrându-se doar asupra exactităţii tonurilor. „Ne manipulează, gândise ea, ne manipulează pe toţi, dar nici pe jumătate atât de perfect pe cât se manipulează pe el însuşi.” Observase cum băiatul simţea fiecare mişcare şi privire din audienţă şi le folosea, întorcându-le sporite de o sută de ori. „Eşti ca o lupă. O lupă care ia dragostea ce-ţi este dată şi o reflectă mai puternic decât înainte, dar fără nimic din tine. Tu nu eşti întreg.”

Ansset venise spre Esste şi se aşezase alături de ea. Constituia dreptul său, pentru că îi era profesoară. Femeia nu spuse nimic, ci murmură într-un chip ce se adresa doar urechilor lui sensibile:

— Binişor, dar cu destule greşeli.

Ansset nu mai cântă niciodată în faţa publicului în (Casa Cântecelor. La început, nu-şi dăduse seama. I'iii şi simplu, nu-i venise rândul să facă solo, duet, if rţet sau cvartet. Dar atunci când toţi din Loja sa ninseră de două sau trei ori şi lui nu i se ceruse să i Ctnte, băiatul rămase pe gânduri, apoi se alarmase. Nu întrebase nimic, deoarece pur şi simplu nimeni nu proceda aşa. Aşteptase. Şi aşteptase. Iar rândul lui păruse că nu mai vine niciodată.

Nu mult după aceea, observase că şi ceilalţi din I ojă remarcaseră amănuntul, îl comentaseră mai iulâi între ei, apoi îl întrebaseră pe Ansset:

— Ai făcut ceva rău?

II întrebaseră unul câte unul, la masă, pe coridoare sau la toaletă.

— De ce eşti pedepsit?

Ansset ridicase din umeri sau scosese un sunet <.ire spunea „Habar n-am”. Atunci când neglijarea

(Critica neaşteptată şi nemeritată nu schimbă presia băiatului. El răspunse printr-un mormăit mc însemna:

Nu trebuia să-mi spui. Ştiam. „Controlul, se gândi Esste. Cu siguranţă, ai depi ins Controlul.” lui în privinţa evoluţiei în public continuase, începuse să răspundă printr-o răceală care le transmitea imediat curioşilor că subiectul era tabu. Pentru băiat, evitarea speculaţiilor referitoare la misterioasa interdicţie făcea

parte din Controlul său. Acelaşi Control nu-i dădea voie să pună întrebări. Esste putea continua embargoul cât de mult voia. Orice ar fi dorit, orice ar fi sperat să obţină, Ansset avea să rabde, fără să întrebe.

Bineînţeles, femeia continuase să vină zilnic în Stalul lui, ca şi înainte. Funcţia de Stăpân al Cântecelor din Camera înaltă însemna îndatoriri suplimentare, nu eliberarea de cele anterioare. Descoperirea şi educarea Privighetorii lui Mikal reprezenta ţelul vieţii ei, ales din propria ei voinţă, cu zeci de ani în urmă. Nu voia să renunţe la el şi sarcina nu avea să dispară doar pentru că Nniv murise şi proasta de Kya-Kya avusese curajul s-o împovăreze cu funcţia aceea. Ea îi spusese toate astea lui Ansset, sperând să-1 asigure că n-o va pierde. Băiatul primise veştile fără să arate că i-ar fi păsat şi continuase lecţiile zilnice ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

La urma urmelor, de ce ar fi procedat altfel? Până când Kya-Kya îi spusese înaintea plecării, Esste nu-şi bătuse capul cu problema respectivă. Ansset era superb nu numai în privinţa Controlului, ci şi în orice altă privinţă, aşa încât altceva nu atrăgea atenţia asupra lui. Acum însă Esste îi privea irtpânul cântecelor

1 ontrolul, de parcă fiecare exemplu al nepăsării ip.irente a băiatului constituia o lovitură pentru ea.

Totuşi Ansset nu ştia ce se petrecea în mintea lui Esste. Controlul ei era la fel de perfect şi femeia uu-şi trăda înaintea lui grijile sau motivele lor. Aşa trebuie să fie, consideră Ansset. Sunt un lac >i malurile mele sunt înalte. Nu am nici o scurgere in.ii joasă. Şi în felul acesta devin tot mai adânc pe /i ce trece.”

Nu-şi dădea seama că se putea îneca.

O lecţie.

Esste îl duse pe Ansset într-o încăpere goală, l.ir.l ferestre. Pereţi goi, o suprafaţă de doisprezece metri pătraţi şi o uşă masivă, prin care nu i.1/.bătea nici un sunet. Se aşezară pe pardoseală şi, întrucât toate pardoselile erau de piatră, o găsiră t («nfortabilă, sau cel puţin familiară, de aceea Ansset reuşi să se relaxeze.

— Cântă, rosti Esste şi Ansset cântă.

Ca întotdeauna, trupul îi era rigid şi chipul lipMi de emoţii; ca întotdeauna, cântecul fremăta de emoţii şi sentimente. De data aceasta, băiatul (antă despre întuneric, despre spaţii

închise – şi sună tânguitor. Adesea Esste se simţea surprinsă de profunzimea înţelegerii lui în privinţa unor lucruri pe care, cu siguranţă, la vârsta sa nu le putuse cunoaşte încă.

Ecoul cântecului se rostogoli din pereţi.

— Răsună, spuse Esste.

— M-m-m-m, răspunse Ansset.

— Cântă astfel încât să nu mai răsune.

Ansset cântă din nou, de această dată un cântec lipsit de cuvinte şi sens, un cântec ce dansă cu uşurinţă prin notele sale cele mai joase (care nu erau foarte joase) şi ieşi mai degrabă ca o răsuflare decât ca un ton. Cântecul nu avea ecou.

— Cântă, zise Esste, astfel încât eu să te aud aici, lângă perete, la fel de puternic cum aş fi chiar lângă tine, şi totuşi fără ecou.

— Nu pot, făcu Ansset.

— Ba poţi.

— Tu poţi?

Esste cântă, iar cântecul umplu încăperea, dar nu avu ecou.

Atunci Ansset cântă şi el. O oră, apoi încă una, încercând să găsească vocea potrivită odăii. In cele din urmă, după două ore, reuşi.

— Mai fă o dată.

El cântă din nou, după care întrebă:

— De ce?

— Nu cânţi doar în faţa tăcerii, ci şi în mijlocul spaţiului. Trebuie să cânţi exact pentru spaţiul care ţi-a fost dat. Trebuie să-1 umpli, aşa încât să fii stăpânul cântecelor mzit de toţi, păstrând totuşi tonul limpede şi lipsit de ecou, astfel încât ceea ce aud ei să fie exact ceea ce ai produs.

— Trebuie să fac lucrul acesta de fiecare dată?

— După un timp îţi va intra în reflex. Rămaseră o vreme tăcuţi. După aceea, încetişor, Ansset vorbi:

— Mi-ar plăcea să încerc să umplu Loja în felul icesta.

Esste înţelese ce dorea el de fapt şi refuză să i Aspundă adevăratei rugăminţi.

— Cred că Loja este goală acum, îi spuse. Putem merge acolo.

Ansset se luptă în sinea sa o clipă – aşa presupuse Esste, căci deşi băiatul rămăsese tăcut, chipul î i era nemişcat.

— Mamă Esste, grăi el în sfârşit, nu ştiu de ce am lost pedepsit.

— Ai fost?

— Ştii doar, făcu el blajin.

Era o victorie minoră; de fapt ea îl forţase să întrebe. Ba chiar o victorie deşartă. Băiatul nu-şi pierduse Controlul – pur şi simplu, pricepuse că nu câştiga nimic rămânând tăcut. Esste se rezemă de peretele de piatră, fără să înţeleagă că ea însăşi, relaxându-se, se îndoia înaintea rigidităţii lui.

— Ansset, care este cântecul tău?

El o privi inexpresiv şi aşteptă. Se părea că nu înţelesese.

— Nu faci altceva decât să repeţi cântecele noastre. Iei ceea ce simt oamenii, apoi îi copleşeşti, amplificându-le emoţiile, dar care este cântecul tău, copile?

— Toate cântecele sunt ale mele.

— Ba nu, niciunul nu este al tău. Până acum, nu te-am auzit cântând vreun cântec despre care să ştiu că-i doar al tău.

El nu-şi pierdu Controlul, deşi, cu siguranţă, era furios. O privi cu ochi goi şi spuse:

— Greşeşti.

Avea numai şase ani, totuşi îi spusese profesoarei greşeşti.

— Nu vei mai cânta în public până n-o să-mi cânţi un cântec al tău.

— Cum o să-1 recunoşti?

— Nu ştiu, Ansset, dar am să-1 recunosc.

El continuă să o privească fix şi Esste, datorită Controlului, nu lăsă privirea în pământ. Unii copii nu reuşeau deloc să folosească acest Control şi de obicei terminau ca Surzi. Fără să fie uşor, Controlul era esenţial pentru cântat. Aici însă era un copil care, aidoma cântăreţilor într-adevăr buni şi a Privighetorilor, învăţase iute Controlul şi trăia cu el în mod firesc. Prea firesc. Scopul Controlului nu-1 reprezenta îndepărtarea cântăreţului de legăturile umane, ci menţinerea legăturilor limpezi şi curate. Ansset folosea Controlul drept zid impenetrabil, insurmontabil, şi nu canal de comunicaţie »tâ
panul cântecelor 228

Riktors Cenuşiul ajunse furios în Camera înaltă.

— Ascultă, doamnă, ştii ce-i ăsta?

— Nu, răspunse Esste şi glasul îi era calculat să-1 liniştească.

— Este un mandat de intrare, emis de împărat.

— După câte văd, ai intrat. De ce eşti agitat?

— Am intrat după patru zile! Sunt trimisul personal al împăratului, cu o misiune extrem de importantă…

— Riktors Cenuşiul, îl întrerupse Esste (însă încet, cu calm), ai într-adevăr o misiune impori.intă, dar nu aici. Aceasta e doar o escală pe drum…

— Exact, încuviinţă Riktors, însă escala asta mi-a întârziat programul cu patru zile.

— Riktors Cenuşiul, poate că ar fi trebuit să soliciţi să mă vezi.

— Nu trebuie să solicit nimic. Am mandat de ini rare de la împărat.

— Până şi împăratul cere voie să intre aici.

„Voi trece peste zidurile tale, Ansset, îşi promise Icmeia în gând. O să-mi cânţi un cântec care să fie mimai al tău.”

Dar chipul său imobil, lipsit de expresie spunea.loar: „Vei da greş.”

— Mă-ndoiesc.

— Este un lucru deja vechi, prietene. Eu însămi l-am condus în camera aceasta.

Riktors era mai puţin nervos acum. Mai exact, se simţea chiar stânjenit de ieşirea sa. Nu pentru că n-ar fi avut dreptate; Esste ştia că el era un bărbat care-şi putea folosi mânia în cauze drepte. Nu degeaba avansase într-o poziţie importantă în conducerea flotei. Se simţea stânjenit, deoarece furia îi fusese reală şi legată de propria-i mândrie. Era un tânăr care învăţa şi Esste îl plăcu. Chiar dacă ar fi fost gata să ucidă pe oricine ca să obţină ceea ce dorea. In mâinile lui calme, înapoia chipului băieţesc, aştepta moartea.

— Lucrurile vechi sunt rahaturi, comentă el domol. Am venit ca să aflu ce se-ntâmplă cu Privighetoarea lui Mikal.

— împăratul nu are nici o Privighetoare.

— Exact asta, rosti uşor amuzat Riktors, este problema. Ştii câţi ani au trecut de când i-ai promis o Privighetoare? Anul acesta, Mikal împlineşte o sută optsprezece ani. Desigur, este politicos să presupunem că împăratul va trăi de-a pururi, dar Mikal însuşi mi-a spus să-ţi transmit că-i conştient de apropierea

sorocului şi speră că nu va muri fără să-şi audă Privighetoarea cântând.

— Trebuie să ştii că Privighetorile sunt alese cu mare grijă ca să se potrivească cu gazdele lor. De obicei noi avem deja Privighetoarea şi căutăm să o stăpânul cântecelor plasăm corect. Acesta a fost un caz neobişnuit şi până acum n-am avut Privighetoarea potrivită.

— Până acum?

— Cred că avem Privighetoarea care va fi a lui Mikal.

— O voi vedea imediat.

Esste zâmbi şi Riktors îi răspunse la surâs.

— Desigur, cu permisiunea ta, adăugă el.

— Copilul are doar şase ani, răspunse Esste. Instruirea lui nu-i nici pe departe completă.

— Vreau să-1 văd, să ştiu că există.

— Te voi duce la el.

Coborâră pe scările şerpuite, prin coridoare şi pasaje.

— Sunt atât de multe coridoare, remarcă Riktors, încât nu înţeleg cum de mai aveţi spaţiu pentru încăperi.

Esste nu scoase nici o vorbă până nu ajunseră în coridorul Stalurilor; acolo se opri un moment şi cântă o notă înaltă şi prelungă. In depărtare se închiseră uşi. Apoi îl conduse pe trimisul special al împăratului până la uşa lui Ansset şi cântă câteva note fără cuvinte.

Uşa se deschise şi lui Riktors i se tăie răsuflarea. Ansset era slăbuţ, dar pielea lui albă şi părul bălai lăsau senzaţia transparenţei în razele soarelui ce pătrundeau pe fereastră. Iar trăsăturile băiatului erau minunate, nu doar perfecte; genul de figură ce înmuia inimile bărbaţilor în aceeaşi măsură ca şi pe ale femeilor. Ba chiar într-o măsură mai mare.

— A fost ales pentru glasul sau pentru chipul lui? întrebă Riktors.

— Când un copil are trei ani, răspunse Esste, viitorul lui chip este o taină. Glasul i se dezvăluie cu mai multă uşurinţă. Ansset, l-am adus pe acest bărbat ca să te audă cântând.

Ansset o privi inexpresiv, ca şi cum n-ar fi înţeles, dar refuză să ceară o explicaţie. Femeia înţelese imediat ce plănuise. Riktors nu-şi dădea însă seama.

— Vrea să-mi cânţi, explică bărbatul.

— Nu trebuie să-i repeţi. M-a auzit şi a decis să nu cânte.

Chipul lui Ansset nu reacţiona în nici un fel.

— E surd? întrebă Riktors.

— Acum o să plecăm, făcu Esste.

Ieşiră. Riktors întârzie până în ultima clipă, privindu-1 pe Ansset.

— Minunat, repetă el iarăşi şi iarăşi, pe când străbăteau alte coridoare către poartă.

— El va fi Privighetoarea împăratului, Riktors Cenuşiul, nu copilul lui de desfrâu.

— Mikal are multe odrasle şi gusturile lui nu sunt atât de diverse încât să includă băieţii. De ce n-a vrut să cânte?

— Pentru că aşa a hotărât el.

— întotdeauna este atât de încăpăţânat?

— Adesea.

— Hipnoterapia rezolvă asemenea lucruri. Un expert poate realiza un blocaj mental care să interzică rezistenţa…

Esste cântă o melodie care-1 opri pe Riktors, înfiorându-1. O privi fără să înţeleagă de ce, pe neaşteptate, femeia aceea îl înspăimânta.

— Riktors Cenuşiul, eu nu te învăţ cum să-ţi deplasezi flotele între planete.

— Bineînţeles că nu. A fost doar o sugestie…

— Trăieşti într-o lume unde tot ceea ce aştepţi de la oameni este supunerea, aşa că hipnoterapeuţii tăi cu blocajele lor mentale te ajută să-ţi atingi ţelurile. Aici însă, în Casa Cântecelor, noi creăm frumuseţea. Nu putem sili un copil să-şi găsească vocea.

Riktors îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Eşti pricepută la astfel de lucruri. Eu trebuie să mă străduiesc ceva mai mult să-i silesc pe oameni să mă asculte.

Esste deschise uşa de la sala porţii.

— Stăpână a Cântecelor Esste, vorbi tot Riktors, îi voi spune împăratului că i-am văzut Privighetoarea şi că băiatul e minunat. Dar când să-i spun că-1 va primi?

— Copilul va pleca atunci când eu voi fi gata.

— Poate ar fi mai bine să plece atunci când el va fi gata. 'i*^i$QMLtill!t>.

— Când eu voi fi gata, repetă Esste cu un glas numai voioşie şi farmec.

— împăratul va avea Privighetoarea înainte să moară.

Berea îţi ia minţile, Satârul îţi ia viaţa. Mocirla îţi ia banii, Codrul îţi ia soaţa. Fleacul este rece, Apa clocoteşte, Belvedere te vrea, Fărd-loc nu te doreşte.

— Ce cântec este acesta? întrebă Ansset.

— Consideră-1 un îndrumar de călătorie. Il învăţau copiii din Treaptă, ca să batjocorească celelalte oraşe mari de pe Tew. Treaptă nu mai este un oraş important, dar cele pe care le ridiculiza au rămas.

— Unde vom merge?

— Ai opt ani, Ansset, urmă Esste. Iţi mai aminteşti viaţa şi oamenii din afara Casei Cântecelor?

— Nu.

Esste şuieră uşor şi Riktors trebui să se apropie, astfel că numai el îi auzi cuvintele.

— Amândoi avem multe de făcut înainte de moartea împăratului Mikal, nu-i aşa?

Riktors Cenuşiul plecă iute, ca să-şi termine misiunile imperiale.

lâpânul cântecelor

— Ţi le vei aminti după călătoria aceasta.

— Ce înseamnă cântecul? insistă Ansset. Flesketul se opri la autogara, unde vehiculele se opreau pentru a fi înlocuite de insportul comercial. Esste îl luă pe Ansset de mână, i|',norându-i pe moment întrebarea. La casa de biIrte era aglomeraţie, iar bagajul lor, deşi uşor, trebuia desfăcut, însemnat articol cu articol, iar lista Mocată în calculator, ca să nu poată apărea ulterior în lamaţii false. Din amintirea primei ei ieşiri dinânlo de domeniile Casei Cântecelor, Esste ştia că A nsset nu înţelegea aproape nimic din cele ce se pe- 11 rceau. încercă să-i explice câteva lucruri şi el păru i reţină destul de bine ca să se poată descurca. Hanii şi ideea de bani le pricepuse imediat. Hainele Ir găsea însă incomode; îşi scotea întruna pantofii, piuă când femeia insistă asupra necesităţii lor înţiale. Esste nu-şi bătu capul în privinţa acomodării cu hrana. Oricum avea să aibă diaree zile întregi, fiindcă în Casa Cântecelor nu căpătase gustul sau toleranţa zahărului.

Nu rămase surprinsă de modul tăcut în care Ans-ii accepta totul. Călătoria însemna că mai avea numai un an de petrecut în Casă, totuşi băiatul nu-şi trăda excitarea şi nici măcar interesul faţă de destinaţia finală. în ultimii doi ani începuse, în sfârşit, să

etaleze câteva sentimente omeneşti pe 11âip, dar Esste, care îl cunoştea mai bine decât orii ine, nu se lăsa păcălită. Sentimentele respective apăreau doar ca să evite comentariile. Niciunul nu era real, fiind nici mai mult, dar nici mai puţin decât ceea ce se aştepta şi perfect potrivite momentului. Iar Esste dispera. Ea însăşi clădise în mintea lui Ansset poteci şi locuri ascunse, totuşi acum nu mai reuşea să ajungă la băiat. Nu-1 putea face să vorbească despre el, nu-1 putea face să-şi trădeze nici cea mai mică emoţie necontrolată; cât despre legătura pe care o simţiseră amândoi pe colina de lângă lac, Ansset nu lăsa să-i scape nici o amintire şi, în acelaşi timp, nu-i permitea femeii să-1 aducă într-o semitransă, unde ar fi reuşit sau măcar ar fi descoperit ceva.

Când terminară operaţiile de rutină din autogara, se aşezară ca să aştepte autobuzul, un flesket în care putea călători oricine avea bani. Abia atunci, ca să umple timpul, Esste răspunse la întrebarea lui Ansset. Băiatul nu trăda cu nimic surpriza ori bucuria că ea nu uitase.

— Berea este unul dintre Oraşele Oceanului – Căminul, Cotletul, Saramura şi Berea – toate faimoase pentru berea fabricată. Are de asemenea renumele că exportă foarte puţin din ceea ce produce, fiindcă locuitorii lui sunt nişte băutori teribili. Berea conţine alcool. Asemenea băuturi sunt duşmanii Controlului şi nu poţi cânta după ce le-ai băut.

— Satârul îţi ia viaţa?” întrebă Ansset, care reţinuse ca de obicei cântecul.

I

—I ci panul cântecelor

— în Satâr exista obiceiul neplăcut ca în fiecare unbătă să aibă loc execuţii publice, indiferent Iacă cineva fusese sau nu condamnat la moarte. '.1 să nu ucidă prea mulţi dintre cetăţenii oraşului, îi foloseau pe străini. în ultimii ani, obii ciul a dispărut. Codrul avea un fel de piaţă de neveste. Lucruri tare ciudate… Tew este o planetă îl i.inie. De aceea a putut exista aici Casa Cântecelor. Noi eram mai normali decât celelalte oraşe, aşa Im ît am fost lăsaţi în pace.

— La început, Casa Cântecelor a fost un oraş. Un 'i,iş de oameni cărora le plăcea să cânte. Asta-i tot.

I)c aici a început restul.

— Celelalte oraşe?

— Fleacul este hăt departe în nord. Apa este la fel ilc departe în sud. în Belvedere singura calitate o.(instituie frumuseţea peisajului. Cei bogaţi merg ii olo să-şi petreacă ultimele zile din viaţă. In Fără-loc liesc patru milioane de locuitori. Pe vremuri, trăiau nouă milioane. Ei se simt înghesuiţi şi refuză să primească prea mulţi turişti.

— Acolo mergem noi? -Nu.

— Mocirla îţi ia banii.” Asta ce înseamnă?

— O să afli şi singur. într-acolo ne îndreptăm. Autobuzul sosi, ei urcară, apoi autobuzul plecă.

I 'entru prima dată de când se ştia, Ansset vedea oameni în alt loc decât în Casa Cântecelor. Autobuzul „Oraşe”?

nu era aglomerat. Deşi acesta era drumul principal de la Promontoriu la Mocirlă, majoritatea oamenilor preferau să ia expresurile, care nu opreau la graniţa Casei Cântecelor – şi nici măcar în Treaptă. Autobuzul însă oprea peste tot.

Chiar pe bancheta din faţa lor stătea un copil cu părinţii lui. Avea cu cel puţin un an mai mult decât Ansset. Călătorea de prea multă vreme şi acum nu mai putea sta locului.

— Mamă, trebuie să merg la toaletă.

— Abia ai fost. Stai cuminte.

Băiatul se întoarse şi se sui cu genunchii pe banchetă ca să-i privească pe Esste şi pe Ansset. Ansset îl fixă impasibil. Băiatul se uită la el, mişcând nerăbdător din fund. Se întinse apoi ca să-1 atingă pe obraz. Putea să fi fost un gest prietenesc, dar Ansset murmură un refren iute şi aspru, care-1 făcu pe băiat să se întoarcă repede. Când mama îl duse la toaleta din fundul autobuzului, copilul îl privi îngrozit pe Ansset, şi stătu cât putu de departe de el.

Esste rămase surprinsă de sperietura băiatului, într-adevăr, melodia fusese mustrătoare, totuşi reacţia fusese exagerată. In Casa Cântecelor, oricine ar fi înţeles cântecul lui Ansset, dar aici, băieţelul nu-1 putea pricepe decât vag; acesta era scopul călătoriei – de a învăţa să se adapteze cu cei din lumea exterioară. Cumva însă Ansset comunicase cu băiatul şi-1 impresionase mai tare decât pe Esste.

iHHHHHHSHl^HH tă panul cântecelor 71 „Poate Ansset să-şi îndrepte muzica spre o anumită persoană?” se întrebă Este. Aşa ceva depăşea dialogul prin cântec. Nu, nu! Pesemne că

băiatul fusese mai atent decât ea asupra lui Ansset şi cântecul îl lovise mai puternic.

În loc s-o îngrijoreze, incidentul îi spori încrederea. La prima sa întâlnire cu un reprezentant al lumii exterioare, Ansset se descurcase mult mai bine decât crezuse. El constituia alegerea corectă pentru Privighetoarea lui Mikal. Dacă nu cumva singura.

Deşi pădurea nu era la fel de deasă precum codrii bătrâni din Valea Cântecelor – singurul loc vizitat până atunci de Ansset – copacii erau destul de înalţi ca să fie impunători, iar lipsa tufişurilor crea i > frumuseţe aparte, de templu auster, cu coloanele extinse către infinit şi frunzele alcătuind un acoperiş des. Ansset privea arborii mai mult decât pe oameni şi Esste se întrebă ce se petrecea în mintea lui impenetrabilă. Ocolea în mod deliberat să-i privească pe ceilalţi? Poate că trebuia să le evite strauietatea până o putea absorbi. Sau poate că nu-1 interesau într-adevăr, simţindu-se mai atras de pădure decât de celelalte fiinţe omeneşti?

„Poate că am greşit, se gândi Esste. Poate că am apreciat eronat şi ar fi trebuit să-1 las pe Ansset să cânte în public. De doi ani, nimeni, cu excepţia mea, nu 1-a auzit. Dacă anteriorul lui tratament preferenţial i-a oprit pe ceilalţi copii să fie apropiaţi de el, restricţia aceasta 1-a transformat într-un surghiunit.”

Nimeni nu ştia ce făcuse, dar după cântecul triumfător de la înmormântarea lui Nniv, vocea lui Ansset nu se mai auzise şi toţi deciseseră că dizgraţia sa reprezenta pedeapsa pentru ceva teribil. Unii chiar cântaseră în Lojă despre asta. Un copil, Ller, avusese curajul să protesteze, să cânte furios despre nedreptatea de a-1 opri pe Ansset să cânte aşa multă vreme. Era injust. Cu toate acestea, Ller îl evita el însuşi pe Ansset, ca şi cum suferinţa viitoarei Privighetori ar fi fost contagioasă.

„Dacă eu am greşit, decise Esste, răul a fost făcut. Pregătit sau nu, peste un an Ansset va merge la Mikal. Va pleca acolo ca fiind vocea cea mai frumoasă, cea mai splendidă pe care am trimis-o noi vreodată din Casa Cântecelor. Va pleca însă ca o creatură fără suflet, incapabilă să comunice cu alţii sentimentele omeneşti normale. O maşină de cântat.” „Mai am un an, gândi Esste. Mai am un an ca să-i fărâm zidurile, fără să-i fărâm inima.”

Pădurea lăsă locul preriei, apoi ţinutului sterp încă bântuit de animale sălbatice. Pe Tew, problema populaţiei nu fusese niciodată atât de presantă ca să-i împingă pe locuitori pe acest platou, unde iernile erau teribil de geroase, iar verile insuportabil de fierbinţi. Mai aveau o oră până la Ghizd, peretele stâncos lung de mii de kilometri şi înalt aproape de un kilometru. Aici stânca se despărţea în două, lăsând loc unei coborâri line. Oraşul numit Treaptă fusese întemeiat în faţa îngrămădirii stâncoase, ttâpânul cântecelor tmde traficul fluvial se oprea şi trecea pe şosele. Puţini fermieri îşi puteau permite luxul unui fleskrt. Chiar dacă Treaptă nu mai era un oraş princiâşi menţinea o oarecare importanţă locală.

Autobuzul urma serpentinele tăiate în piatră cu.mc de ani în urmă. Drumul era anevoios, însă în mi obuz nu se simţea nimic, doar scăderile bruşte ilr altitudine cauzate de vreun povârniş abrupt. Ansset continua să privească peisajul, iar acum până şi Esste era fascinată de câmpiile imense ce-i aţieptau la capătul coborârii. Zăpada care cădea pe platou însemna ploaie pentru pământurile de sub |.lu/.d şi fermierilor de aici le plăcea să spună că ei In.tneau planeta.

În sine, Treaptă era plictisitor. Toate clădirile erau iihi, iar indicatoarele putrezite şi străzile pustii ipioape că răcneau: descompunere! Totuşi lecţiile ucbuiau predate. Esste îl duse pe Ansset într-un restaurant mohorât, unde comandă şi plăti un prânz.

— Până şi preţurile sunt deprimante aici, comentă ea.

Ansset îi ignoră remarca.

Restaurantul nu era mai populat decât străzile. I i u uitorii nu se îmbulzeau înăuntru. Mâncarea sosi i ipede. Fără să fie rea, gustul îi pierise undeva între Iii mă şi masă. Ansset se mulţumi să ciugulească niţel. Esste mancă şi mai puţin. Prefera să nu privească în jur, la meseni. La început, avusese impresia că toţi erau bătrâni, dar apoi, întrucât nu se im redea în impresii, îi numără. Numai şase aveau păr sur sau chelie – ceilalţi, vreo zece, erau tineri ori de vârstă mijlocie. Unii tăceau, însă cei mai mulţi discutau. Totuşi restaurantul se simţea bătrân şi conversaţiile sunau obosite, iar toate acestea o umpleau pe Esste cu o tristeţe vagă. Cântecele locului dispăruseră, dacă existaseră vreodată. Rămăseseră mai degrabă nişte gemete.

Îndată ce Esste se gândi la asta îşi dădu seama că Ansset cânta. Sunetul era slab, dar pătrunzător, aproape ca zgomotul de fond al maşinăriilor ce preparau hrana în bucătărie. Datorită Controlului, femeia reuşi să nu se uite către Ansset. Se mulţumi să asculte cântecul. Reproducea perfect starea locului, înţelegea perfect, nu mizeria, ci plictiseala oamenilor. Treptat însă Ansset strecură în melodie un ton ascendent, un element ciudat şi surprinzător, care o făcea interesantă, sau cel puţin îl făcea pe ascultător să-şi dorească să fie interesat de ceva. Esste pricepu imediat acţiunea lui. Băiatul călca interdicţia. Cânta pentru public. Din nou, cântecul nu-i aparţinea – era exact ceea ce-şi dorea să audă, ceea ce-şi dorea să fie făcut să simtă fiecare individ din restaurant, inclusiv Esste.

Ritmul săltăreţ al cântecului deveni mai pronunţat. Cei care până atunci tăcuseră începură să converseze; discuţiile deveniră mai animate. Oamenii zâmbeau. Tânăra urâţică de la bar porni să vorbească cu barmanul. Ba chiar să glumească. Nimeni nu părea să remarce cântecul lui Ansset.

Băiatul înmuie cântecul, îl încetini şi-1 făcu să dispară în mijlocul unei note, aşa încât părea că se continuă prin linişte. De fapt Esste nu era sigură când se încheiase cântecul, deşi fusese singura persoană care îl ascultase cu atenţie. Totuşi efectul rămăsese. In mod deliberat, Esste aşteptă să vadă cât ivea să continue voioşia oamenilor. Aceştia părăsiră i cstaurantul zâmbind.

— Te felicit pentru superba reprezentaţie. Chipul lui Ansset nu răspunse, ci numai glasul său.

— Ei sunt mai greu de schimbat decât cei din < Casa Cântecelor.

— Ca şi cum ai încerca să umbli prin apă, nu? mtrebă Esste.

— Sau noroi. Dar mă pot descurca.

Nu trădase nici măcar mulţumire de sine. Doar i(cunoaşterea unui fapt. „Eu te cunosc însă, băiete, i.uidi Esste. In sinea ta, te bucuri nemaipomenit. Te distrezi colosal păcălindu-mă pe mine şi dovedi ndu-ţi, în acelaşi timp, că poţi rezolva orice.ituaţie. Atâta vreme cât nu eşti implicat în ea.”

Autobuzul îi duse prin noapte înapoi, suind hizdul, dar de data aceasta spre vest. Când ajunseră la Mocirlă, continua să fie beznă. Mai exact, i erul era întunecat. Luminile oraşului

acopereau (mutul până la marginea oceanului. In unele locuri, mire lumini păreau că nu există goluri, de parcă ii rasul ar fi fost un covor de lumină pură, un crampei de soare. Norii de deasupra aşezării străluceau puternic. Parcă şi oceanul sclipea.

Străzile erau atât de aglomerate, până şi în aceste ore dinaintea zorilor, încât autobuzele, flesketele şi chiar skuterele trebuiau să folosească poduri suspendate ce se încolăceau printre clădiri. Era ameţitor. Era aţâţător. Până şi din interiorul autobuzului se simţea îmbulzeala oamenilor, frenetică, nebunească, antrenantă. Ansset dormise tot timpul, trezindu-se o singură dată, când Esste încercase să-1 facă să privească.

— Lumini, comentase el cu o voce care spunea „Prefer să dorm."

— Ar fi mai bine să mergeţi şi să vă culcaţi, spusese recepţionerul de la hotel. Ziua, aici nu se întâmplă nimic. Nici măcar nu se tratează afaceri. Despre o masă ca lumea nu poate fi vorba, doar câte ceva de îmbucat la un nenorocit de expres.

Totuşi, după numai câteva ore de somn, Ansset insistă să iasă.

— Vreau să văd oraşul acum.

— Arată mai bine în lumina neoanelor, îi zise Esste.

— Bine.

„Bine, de aceea vreau să-1 văd."

— Bine?

„Prefer să mă odihnesc."

— Paturile de aici sunt prea moi, spuse Ansset, şi mă doare spatele. Mâncarea din Treaptă m-a scos de patru ori la toaletă şi arăta mai bine decât pe masă.

Vreau să văd ce-i afară. Vreau să văd oraşul când nu iste aranjat ca să-i prostească pe oameni.

„Ai opt ani, îi răspunse Esste în gând. Ai putea la Ici de bine să fii un bătrân hârşit de optzeci de ani."

Vizitară Mocirla în timpul zilei.

— Numele? întrebă Ansset.

— Oraşul se ridică pe estuarul Râului Sărat. In mare parte, terenurile sunt numai cu câţiva centimetri deasupra nivelului apei şi încearcă în permanenţă să se afunde în ocean.

Ii arătă cum se adaptase arhitectura condiţiilor. Toate clădirile aveau câte o ieşire principală la fiei are etaj. Pe măsură ce clădirea se afunda, se folosea ieşirea de la următorul etaj.

Existau clădiri ale căror ici ase din vârf se găseau la numai un metru deasupra nivelului străzii – de obicei, peste ele se construiau alte locuinţe.

În timpul zilei, reclamele luminoase erau stinse i loarte puţini oameni se aflau pe străzi.

— La fel de deprimant ca în Treaptă, spuse Ansset.

— Diferenţa este că noaptea se trezeşte la viaţă.

— Oare?

În unele locuri, gunoiul forma pe stradă un strat IV os de câţiva centimetri. Autocurăţitoarele bântuiau prin oraş, mestecând zgomotoase resturile. Puţinii 11 ecători arătau de parcă avuseseră o noapte foarte ^rea… sau se treziseră după un somn prea scurt. Cu i seară în urmă se desfăşurase un carnaval şi acum oraşul era un cimitir.

Un parc. Se aşezară pe un massit care în câteva clipe se mulă după formele corpurilor lor. Nu departe, o bătrână îşi bălăngănea picioarele într-un iaz. Ţinea o sfoară ce dispărea în apă. Lângă ea, un tipar urât tresărea la răstimpuri. Bătrâna fluiera.

Melodia era aproximativă, disonantă, cântată fals. Ansset începu să cânte acelaşi refren, cu aceleaşi intonaţii – acut, tremurător, nesigur. O imita întocmai, notă cu notă, măsură cu măsură. Apoi, brusc, cântă un dezacord care scârţâi neplăcut. Bătrâna se întoarse, dezvăluindu-şi burta uriaşă. Râse şi sânii îi săltară în sus şi în jos.

— Ştii cântecu'? întrebă ea.

— Dacă-1 ştiu?! strigă Ansset. Eu l-am scris!

Ea râse din nou şi Ansset i se alătură, însă râsul lui era doar o copie perfectă după al femeii – icnete puternice şi hohote scurte, răsunătoare. Ei îi plăcu în aceeaşi măsură, deoarece îi aparţinea.

— Vino-ncoace! îl strigă.

Ansset veni lângă ea şi Esste îl urmă, neştiind dacă bătrâna voia binele băiatului. Neştiind, până n-o auzi din nou:

— Eşti nou p-aci. Eu ştiu cine-i nou p-aci. Ea-i maică-ta? I-un băieţel minunat. Nu-1 lăsa singur diseară. E frumuşel şi p-aci sunt mulţi perverşi. Sau poate c-asta ai de gând. Atunci sper să te transformi într-un tipar, şi pentru că tot vorbim de ţipari, n-ai vrea să-1 cumperi p-ăsta?

Căutând parcă să-şi demonstreze farmecele, ţipanil se răsuci obscen.

— încă nu a murit, remarcă Ansset.

— Le trebuie câteva ore până mor. Mie-mi convine. Cu cât se zbat mai mult, cu atât se pişă mai mult şi au un gust mai bun. Iazu' e plin de ei. E i cva-n legătură cu canalizarea. Tipării trăiesc în oaie. Lângă alte chestii şi mai urâte. Mocirla produce mai mult rahat decât orice altceva, îndeajuns i a să ţină-n viaţă un milion de ţipari. Şi-atâta vreme i it se găsesc, n-oi muri eu de foame.

Râse din nou şi Ansset râse împreună cu ea, apoi ii luă iute râsul şi-1 transformă într-un cântec aiurit, i are o făcu să hohotească şi mai tare. Esste trebui să i n urgă la Control ca să nu râdă împreună cu ei.

— Băiatu-i cântăreţ.

— Are multe daruri.

— Casa Cântecelor? întrebă bătrâna, lira mai bine să mintă.

— N-au vrut să-1 ia. Le-am spus că are talent, chiar IV niu, dar testele lor blestemate n-ar găsi un geniu mei dacă le-ar cânta o arie.

— Nu-i nimic. P-aci sunt multe locuri pentru i î ntăreţi şi poţi pune rămăşag că nu de felu' celor din Casa Cântecelor. Dacă şi-ar scoate hainele, ar agonisi o avere.

— Suntem doar în trecere.

— Ba există chiar locuri unde ar putea câştiga lestul îmbrăcându-se. P-aci sunt fel de fel de oameni. Voi însă nu sunteţi din oraş. Toţi ştiu că-n timpu' zilei nu se intră-n parcuri. Nu-s destui poliţişti ca să patruleze prin ele. Nici monitoarele nu-s prea grozave, le supraveghează numai câţiva bărbaţi şi femei, şi oricum ei moţăie după noaptea trecută. Noaptea trăieşte, dar ziua-i o crimă. Aşa se zice p-aci.

Tonul glasului ei spunea acelaşi lucru. Se părea însă că Ansset nu putea rezista. Luă cuvintele şi le cântă de câteva ori, de fiecare dată mai caraghios ca înainte.

— Noaptea trăieşte, dar ziua-i o crimă. Bătrâna râse, dar ochii îi redeveniră iute serioşi.

— Aici pe mal e bine. Ei nu mă sâcâie niciodată. Da' voi să fiţi atenţi.

Ansset ridică tiparul şi-1 privi impasibil. Ochii peştelui se bulbucară disperaţi.

— Ce gust are? întrebă băiatul.

— Ce gust vrei să aibă? Mănâncă numai căcat. Are gust de căcat.

— Şi-1 mănânci?

— Cu mirodenii, sare, zahăr… pot să iau un tipar şi să-i dau ce gust vrei. Tot prost, da' măcar nu de tipar. Ţiparu' are o carne flexibilă. O poţi îndoi şi răsuci cum vrei.

— Aha, făcu Ansset.

Pentru bătrână, aha-ul lui nu însemna nimic. Lui Esste însă îi spunea „Pentru tine sunt un tipar; mă poţi îndoi, dar eu voi lupta împotriva îndoirii.” niâpânul cântecelor

— Să mergem, zise ea.

— Ar fi bine, făcu bătrâna. Aici nu-i prea sigur.

— La revedere, spuse Ansset. Mă bucur că te-am întâlnit.

Părea într-atât de bucuros de întâlnire, încât b.ltrâna rămase surprinsă şi zâmbi mai mult decât Icricită după plecarea lor.

— E plictisitor, spuse Ansset. Trebuie să existe şi iltc lucruri, mai interesante, de văzut.

Esste îl privi surprinsă. Când ea fusese prima dată i« olo, ca viitoare Privighetoare, spectacolele cu dansurile, cântecele şi râsetele lor însemnaseră o splendoare minunată. Nici nu-i trecuse prin minte că Ansset se va sătura atât de repede.

— Unde vrei să mergem?

— In spate.

A

— In spatele cui?

Băiatul nu-i răspunse. îşi părăsise deja locul şi se strecura printre rânduri. O femeie se întinse şi-1 l>.itu pe umăr. El o ignoră complet şi-şi continuă <lrumul. Esste încercă să-1 ajungă, însă Ansset îşi i roia abil drum printre oamenii care intrau şi ieşeau permanent. Esste îl văzu intrând pe uşa prin care dispăreau chelnerii. II urmă, neavând de ales. Unde erau teama şi sfiala faţă de străini, care îi reţineau de obicei pe copiii din Casa Cântecelor?

II găsi printre bucătari. Aceştia râdeau şi glumeau cu el, iar Ansset se făcea ecoul râsetelor şi stării lor, sporindu-le veselia în vreme ce, de fapt, spunea nonsensuri. Le plăcea.

— Este fiul dumneavoastră, doamnă? -Da.

— E un băiat bun. Un băiat minunat!

Ansset îi privea gătind. Căldura din bucătărie era sufocantă. Lucrând, bucătarul explica:

— Majoritatea restaurantelor folosesc cuptoare ultrarapide, dar noi suntem pentru aromele de demult. Pentru vechile feluri de gătit. Asta-i specialitatea noastră.

Transpiraţia îi picura de pe frunte lui Ansset; părul i se lipise de frunte şi ceafă în cârlionţi asudaţi. Părea indiferent, totuşi Esste observă şi rosti cu un ton ce semnifica supunerea imediată:

— Să mergem.

Ansset nu se împotrivi, însă când Esste îl conduse către uşa pe care intraseră, el porni pe neaşteptate spre altă ieşire. Aceasta ducea la o rampă de încărcare. Hamalii îl priviră curioşi, dar Ansset fredona o melodie nepăsătoare şi ei îl ignorară.

Înapoia rampei, o stradă ascunsă deservea toate clădirile din zonă. Era un oraş în mijlocul oraşului; faţadele din exterior sclipeau pentru vizitatori, cartofori şi amatorii de distracţii, în timp ce iaapoia şi în interiorul clădirilor hamalii, bucăi arii, chelnerii, barmanii, impresarii, artiştii alergau înainte şi înapoi, călătoreau în taxiuri hodorogite >i deşertau gunoaie. Era mizeria produsă de plăcerile Mocirlei, ascunsă de ochii clienţilor îndărătul pereţilor şi al uşilor pe care scria „Numai pentru salariaţi”.

Esste abia se mai ţinea după Ansset. Acum nu mai încerca să-1 conducă. El descoperise locul acesta şi muzica sa îi vrăjea pe cei care ar fi încercat să-i < >prească. Femeia trebuia să stea cu el; dorea să stea iu el, fiind aţâţată de descoperirile lui, mult mai aţâţată chiar decât lăsa să se întrevadă.

O staţie de recondiţionare a deşeurilor, un l>ordel-magazin, o maşină blindată care încărca ilin cazinouri câştigurile ultimelor ore, un dentist specializat în aranjarea danturii celor care trebuiau s.zâmbească şi nu voiau să lipsească mai mult de îteva minute de la slujbă, o repetiţie pentru un spectacol deocheat şi o mie de hamali descărcând mâncare şi încărcând gunoi.

Şi o morgă.

— N-aveţi voie aici, îi opri îmbălsămătorul. Ansset zâmbi doar şi zise:

— Ba da, sigur că avem voie, şi cântă o încredere nezdruncinată.

Îmbălsămătorul ridică din umeri şi-şi văzu de i reabă. Imediat începu să vorbească:

— Eu le curăţ.

Cadavrele veneau pe o bandă rulantă. El le rostogolea pe o masă unde le despica abdomenul şi scotea măruntaiele.

— Bogaţi, săraci, câştigători, învinşi, artişti, muncitori – mor câte o sută pe noapte-n oraşu' ăsta şi noi îi curăţăm pe dinăuntru. Toţi au aceleaşi maţe. Toţi put la fel. Goi ca nişte prunci.

Măruntaiele erau băgate într-un sac. Bărbatul umplea cavitatea cu lână sintetică şi cosea apoi pielea cu un ac în formă de cârlig. Ii trebuiau numai zece minute pentru un corp.

— Altu' se-ocupă de ochi şi altu' de rănile vizibile. Eu sunt un specialist.

Esste voia să plece. Il trase pe Ansset de mână, totuşi băiatul rămase locului. Privea patru cadavre abia aduse. Cel de-al patrulea era bătrâna din parc. îmbălsămătorul îşi terminase monologul. Despică stomacul uriaş. Duhoarea era îngrozitoare.

— Nu-mi plac graşii, reluă îmbălsămătorul. Trebuie să dau grăsimea la o parte. Mă-ncetineşte. Rămân în urmă.

Fu nevoit să se întindă peste munţi de carne ca să poată scoate maţele şi înjură când acestea se rupseră.

— Graşii mă fac stângaci.

Chipul bătrânei încremenise într-un rictus care putea fi un rânjet. Avea gâtlejul tăiat.

— Cine a omorât-o? întrebă Ansset, dar chipul şi glasul său nu trădau altceva decât curiozitatea.

— Oricine. De unde să ştiu? I-o moartă. Putea fi ucisă pentru orice. I-o sărăntoacă. Cunosc mirosu'. Mânca ţipari. Dacă n-o omora, o curăţa canceru'. Vezi?

Îi scoase stomacul care era pe jumătate putrezit şi mâncat de o tumoare uriaşă.

— Era aşa de grasă, că nu ştia că-1 are. Ar fi i urăţat-o repede.

Imbălsămătorului îi trebuiră o aţă mai groasă şi i îteva încercări până reuşi să coasă abdomenul. Intre i imp, alt trup trecu pe banda rulantă.

— La dracu', făcu el. Cu siguranţă c-o să facă i;uăgie-n noaptea asta. Înc-o normă ratată. Ii urăsc pe graşii ăştia.

— Acum plecăm, spuse Esste şi, în mod deliberat, ikindonă Controlul pentru o clipă, aşa încât Ansset s.fie surprins şi s-o asculte.

O lăsă să-1 conducă până la uşa dinspre stradă.

— Ajunge, zise Esste. Să mergem.

— N-a avut dreptate, făcu Ansset.

— Cine?

— Femeia. N-a avut dreptate. Zicea că nu va fi sâcâită niciodată.

— Ansset…

— A fost o călătorie folositoare, urmă băiatul. A.m învăţat multe.

— Ai învăţat oare?

— Plăcerea este ca şi făcutul p&nii. Multă muncă grea şi transpiraţie în bucătărie pentru câteva înghiţituri la masă.

— Foarte bine.

Încercă să-1 împingă afară.

— Nu, Esste. Mă poţi opri în Casa Cântecelor, dar nu şi aici.

Se smulse de lângă ea şi fugi către intrarea de serviciu a unei săli de spectacole. Esste îl urmă, totuşi nu mai era tânără şi, deşi făcuse eforturi pentru a-şi păstra forma fizică, o femeie de vârsta ei nu putea spera să prindă un copil hotărât să scape. Se putea considera norocoasă dacă reuşea să se menţină destul de aproape ca să-1 vadă unde intră.

ticsite şi o femeie dansa goală pe scenă. In culise aştepta un bărbat de asemenea dezbrăcat. Ansset se opri în faţa unui decor şi porni să cânte. Glasul îi răsuna tare şi limpede, iar femeia îl auzi şi se opri din dans, apoi îl auziră muzicanţii, care se opriră şi ei. Ansset ieşi printre decoruri şi intră pe scenă, continuând să cânte.

Cântă ceea ce simţise publicul, ceea ce orchestra fusese jalnic de incompetentă în a oferi. Cântă dorinţa carnală, deşi n-o încercase niciodată, iar ei deveniră aţâţaţi şi înnebuniţi de plăcere – spectatorii, orchestra, femeia şi bărbatul dezbrăcaţi. în sinea ei, Esste se înfiora privind. Băiatul avea să le dea orice ar fi dorit.

Apoi însă, Ansset îşi schimbă cântecul. Tot fără ' uvinte, începu să le povestească despre bucătarii isudaţi, despre hamali, despre dentist, despre mizeria dinapoia clădirilor. Ii făcu să înţeleagă crampele oboselii, durerea de a-i servi pe nerecunoscători. Şi, în cele din urmă, cântă despre bătrâna din parc, cântă râsul, singurătatea şi încrederea ei, şi cântă moartea ei, îmbălsămarea rece pe o masă strălui itoare. Era agonie, iar spectatorii plânseră, ţipară şi fugiră din sală… aceia care se mai putură ridica în picioare.

Glasul lui Ansset străbătea până la pereţi, dar nu ivea nici un ecou.

Când scaunele se goliră, Esste păşi pe scenă. Ansset o privi cu ochi la fel de pustii ca sala.

— Ai înghiţit totul, rosti femeia, şi acum l-ai vomitat, mai respingător ca înainte.

— Am cântat ce se găsea în mine.

— In tine? Nimic din toate astea n-a intrat vreodată în tine. Au ajuns până la pereţi şi le-ai azvârlit înapoi.

Privirea lui Ansset nu se clinti.

— Ştiam că n-ai să-ţi dai seama când voi cânta din mine.

— Tu nu ţi-ai dat seama, replică Esste. Ne întoarcem acasă.

— Trebuia să stau o lună.

— N-ai nevoie de o lună. Nimic de aici nu te va schimba.

— Sunt un tipar?

— Eşti o stâncă?

— Sunt un copil.

— E timpul să-ţi aminteşti lucrul ăsta.

Băiatul nu se împotrivi câtuşi de puţin. Esste îl duse la hotel, unde îşi strânseră lucrurile şi părăsiră Mocirla înainte de venirea dimineţii. „Totul a dat greş, îşi spuse femeia. Crezusem că mulţimea oamenilor îl va deschide, dar el a găsit numai ceea ce avea deja. Neomenia. Un zid complet etanş. Şi dovada că poate face cu oamenii orice doreşte.”

Descifrase perfect spectatorii necunoscuţi, iar aşa ceva nu se mai întâmplase până atunci în Casa Cântecelor. Ansset nu era doar un cântăreţ strălucit. Putea auzi cântecele din inimile oamenilor fără ca aceştia să fi cântat; le putea auzi, amplifica şi

reproduce cu răzbunare. Fusese împins în tiparele Casei Cântecelor, totuşi el nu era alcătuit din materiale maleabile, aidoma celorlalţi. Tiparele nu i se potriveau.

„Ce se va rupe? se întrebă Esste. Ce se va frânge mai întâi?”

Nu credea nici măcar o clipă despre Casa Cântecelor că ar fi putut ceda. In comparaţie cu ea, Ansset, cu toată forţa sa aparentă, era fragil. „Dacă merge la Mikal aşa cum este acum, îşi dădu seama Esste, va face exact contrariul celor ce plănuisem.” Mikal era puternic, poate suficient de puternic ca să reziste când Ansset urma să-i amplifice însuşirile prin stăpânul cântecelor cântec. Dar pe ceilalţi, Ansset urma să-i distrugă. Bineînţeles, fără intenţie. Ei aveau să vină, iarăşi şi iarăşi, ca să bea din izvorul lui, neştiind că de fapt beau din ei înşişi, până ce aveau să rămână storşi.

În autobuz, Ansset adormi. Esste îl luă în braţe, îl legănă şi-i cântă cântecul iubirii, mereu şi mereu, în somn.

— N-am timp de aşa ceva, făcu Esste, permiţând glasului să sune iritat.

— Nici eu, răspunse impertinentă Kya-Kya.

— Şcolile de pe Tew sunt excelente. Bursa ta este mai mult decât satisfăcătoare.

— Am fost acceptată la Institutul Guvernamental l'rinceton.

— Pe Pământ, întreţinerea ta ar costa de zece ori mai mult. Ca să nu mai vorbim de preţul călătoriei. Şi de inconvenientul faptului că va trebui să-ţi dăm întreaga sumă.

— Câştigaţi de zece ori mai mulţi bani din închirierea anuală a unei Privighetori.

Era adevărat şi Esste oftă neauzit. Prea multe într-o singură zi! „Nu eram pregătită să dau ochii cu lata. Oboseala a luat din mine ce n-a reuşit Ansset să îndepărteze.” orjon scott caid

— De ce tocmai pe Pământ? întrebă ea, ştiind că Kya-Kya va simţi în întrebare ultimul geamăt de rezistenţă.

— Deoarece în domeniul meu sunt o Privighetoare. Ştiu că-ţi vine greu să accepţi că cineva poate într-adevăr să facă ceva minunat în afară de a cânta, însă…

— Poţi pleca. O să plătim.

Tonul glasului era dur. întrevederea luase sfârşit. Bruscheţea şi nepăsarea acceptării îi transformau victoria într-un gol sufletesc. Kya-Kya aşteptă câteva clipe, apoi se îndreptă spre uşă. Se opri. Se răsuci şi întrebă:

— Când?

— Mâine. Trimite-1 la mine pe cel cu bursele. Esste îşi întoarse atenţia la hârtiile de pe masă.

Kya-Kya profită de lipsa ei de atenţie şi privi în jurul Camerei înalte. „Eu te-am ales pentru locul ăsta”, se gândi fata, încercând să se simtă superioară. Nu reuşi. Era aşa cum spusese Hrrai – făcuse alegerea vădită. Oricine care cunoştea Casa Cântecelor ar fi numit-o pe Esste.

În încăpere era frig, dar cel puţin toate ferestrele erau închise. Se simţea curent, totuşi nu stârnit de vânt. Se părea că Esste nu intenţiona să moară prea repede. Kya-Kya privi fereastra pe care fusese cât pe aici să se arunce. Cu geamul închis, arăta ca oricare alta – camera nu se afla la kilometri deasupra solului. Casa Cântecelor era o stăpânul cântecelor clădire obişnuită; lui Kya-Kya nu-i părea rău după piatra zidurilor ei, refuza să se gândească la ea şi nici măcar nu se înjosea, batjocorind-o înaintea prietenilor din universitate.

Ieşi, atingând cu vârfurile degetelor pereţii de stâncă.

Esste ridică ochii la auzul ieşirii fetei. Plecase, în sfârşit. Luă în mână hârtia ce o preocupa mai mult decât nevoile unei Surde care încerca să-şi răzbune eşecul.

Către Stăpâna Cântecelor Esste:

Mikal m-a chemat pe Pământ ca să slujesc în garda palatului său. Mi-a comunicat de asemenea să aduc cu mine Privighetoarea. Mi se pare că băiatul are nouă ani. Nu am de ales şi trebuie să urmez ordinul. Mi-am planificat totuşi călătoria astfel încât Tew să fie ultima escală. De la data acestui mesaj, vei avea la dispoziţie douăzeci şi două de zile. Regret bruscheţea anunţului, dar vei îndeplini ordinele.

Riktors Cenuşiul.

Scrisoarea fusese trimisă chiar în dimineaţa aceea. Douăzeci şi două de zile… Şi, lucrul cel mai rău, Ansset era pregătit. Pregătit. Pregătit!

„Eu nu sunt pregătită.”

Douăzeci şi două de zile… Apăsă un buton de sub tăblia mesei.

— Trimiteţi-1 pe Ansset la mine.
Rruk intrase în Staluri şi Loji conform programării. Nu avea un glas puternic, dar era o cântăreaţă dulce şi plăcea tuturor. Staluri şi Loji reprezenta un salt mult mai mare decât cele dintre Vaiet şi Zurgălău sau dintre Zurgălău şi Adiere. Aici fata se număra printre cele mai tinere, iar în Loja ei era chiar cea mai tânără. Un singur lucru o ajuta să-şi uite timiditatea – ajunsese în a şaptea Lojă. A lui Ansset.
— Ansset o să vină? îl întrebă pe un băiat de lângă ea.
— Astăzi nu.
Rruk nu-şi arătă dezamăgirea, ci o cântă.
— Ştiu, făcu băiatul. Oricum, nu prea contează. N-a cântat aici niciodată.
Rruk mai auzise asemenea zvonuri, însă nu le dăduse crezare. Ansset să nu fie lăsat să cânte? Era totuşi adevărat. Fredona un cântec de revoltă pentru interdicţia aceea.
— Mie-mi spui? replică băiatul. Cândva am cântat şi eu un asemenea cântec în Lojă. Mă numesc Ller.
— Eu sunt Rruk.
— Am auzit de tine. Tu i-ai cântat prima oară lui Ansset cântecul iubirii.
Aveau un lucru comun – amândoi dăruiseră ceva, ba chiar îndrăzniseră ceva pentru Ansset. Apoi începu Loja şi discuţia lor încetă. In ziua stăpânul cântecelor 93 aceea, Ller făcea parte dintr-un terţet. Susţinu partea acută şi cântă un zumzet subţire şi înalt care se modifica rareori. Cu toate acestea, el reprezenta glasul de control al terţetului, centrul la care reveneau mereu celelalte voci. Subordonându-şi propria virtuozitate, reuşise un cântec neobişnuit de bun. Rruk îl plăcu acum şi mai mult, pentru el însuşi, nu numai pentru Ansset.
După Lojă, fără să fi hotărât ceva, merseră amândoi la Stalul lui Ansset.
— Chiar înainte de Lojă a fost chemat de Stăpâna Cântecelor din Camera înaltă. Poate că s-a întors. De obicei, ca profesor, Esste vine la el, aşa încât poate că acum 1-a chemat ca să-i ridice interdicţia.
— Sper, făcu Rruk.
Ciocăniră la uşă. Aceasta se deschise şi Ansset îi privi absent.
— Ansset, zise Ller, apoi amuţi.

Pe oricare alt copil l-ar fi putut întreba în mod direct. Dar lunga izolare a lui Ansset, expresia sa matură, aparenta lipsă de interes – toate constituiau obstacole greu de depăşit.

Când tăcerea se prelungi prea mult, Rruk izbucni:

— Am auzit că te-ai dus în Camera înaltă.

— Da, răspunse Ansset.

— S-a ridicat interdicţia?

Din nou, Ansset îi privi fără nici un cuvânt.

— Oh, făcu Rruk, îmi pare rău. Glasul ei spunea cât de rău îi pare.

Abia atunci, Ller observă că păturile lui Ansset erau rulate laolaltă.

— Pleci? întrebă el. -Da.

— Unde? insistă Ller.

Ansset se îndreptă spre sulul de pături, îl ridică şi se întoarse la uşă.

A

— In Camera înaltă.

Apoi trecu pe lângă ei şi porni pe coridor.

— Să locuieşti acolo? îl întrebă Ller. Ansset nu răspunse.

— Asta nu a fost treabă de căutător, zise căutătorul.

— Ştiu, răspunse Esste şi îi cântă o scuză care invoca necesitatea acţiunii.

Domolit, căutătorul îşi prezentă raportul:

— Am cheltuit venitul de la zece cântăreţi ca să pătrund în fişierele secrete ale pieţei de copii. Doblay-me e un loc simplu pentru încheiat afaceri. Dacă ai bani destui şi ştii cui să-i dai, poţi obţine orice.

— Ai aflat?

— Ansset a fost răpit. Părinţii lui trăiesc şi ar plăti aproape oricât ca să-1 aducă înapoi. In momentul răpirii, era destul de mărişor ca să-i cunoască. Ca să ştie că n-a fost vândut de ei. A fost furat dintr-o sală stăpânul cântecelor de teatru. Răpitorul – cu care am vorbit – este acum funcţionar într-un guvern. La impozite, sau aşa ceva. Ca să-1 sperii şi să-1 fac să vorbească, a trebuit să angajez nişte ucigaşi cunoscuţi. O treabă foarte neplăcută. Câteva săptămâni n-am mai putut cânta.

— Părinţii?

— Foarte bogaţi. Maică-sa este o femeie extrem de iubitoare. Taică-său are nişte cântece mai ambigue. Ştii doar, nu

mă pricep prea grozav la adulţi. N-am nevoie. Dar am avut impresia că în el se ascundeau vinovăţii de care se temea. Poate că-i stătea în putere să facă mai multe pentru regăsirea lui Ansset. Sau poate că vinovăţiile au cu totul ilte motive, fără nici o legătură cu băiatul. Conlorm legii, acum, când amândoi cunoaştem adevărul, ne facem pasibili de un delict major dacă nu restituim copilul.

Esste îl privi, cântă câteva note şi amândoi izbucniră în râs.

— Ştiu, încuviinţă căutătorul. Odată ajuns în Casa Cântecelor, nu mai ai părinţi şi nu mai ai familie.

— Părinţii n-au suspectat nimic?

— Pentru ei, băieţaşul lor este Byrwyn. Le-am spus că băiatul amnezic din spitalul nostru de pe Murrain avea altă grupă sangvină decât copilul lor.

Un ciocănit la uşă.

— Cine este?

— Ansset.

— II pot vedea? întrebă căutătorul.

— Poţi. Dar nu-i vorbi. Iar când ieşi, zăvorăşte uşa pe dinafară. Spune-i Orbului că vom lua mesele numai de la automate. Să nu ne deranjeze nimeni. Orice mesaj se va transmite prin calculator.

Căutătorul rămase stupefiat.

— Pentru ce această izolare?

— Pregătesc Privighetoarea lui Mikal, răspunse Esste.

Se ridică şi deschise uşa. Ansset intră nepăsător, ţinându-şi pătura. II privi pe căutător fără pic de curiozitate. Bărbatul îi întoarse privirea, dar nu la fel de detaşat. După doi ani de investigare a trecutului lui Ansset, băiatul căpătase o importanţă neobişnuită în ochii săi. Când îl cercetă însă şi-i văzu inexpresivitatea de pe chip, nu-şi putu stăpâni jalea şi-şi cântă durerea înaintea lui Esste. Ea îi atrăsese atenţia să păstreze tăcere, totuşi existau lucruri care nu puteau şi nu trebuiau să rămână nerostite.

Căutătorul ieşi. Zăvorul se închise de cealaltă parte a uşii. Ansset şi Esste erau singuri.

Ansset rămase înaintea lui Esste multă vreme, aşteptând, dar de data aceasta femeia nu avea nimic de spus. Stătea pur şi simplu şi-1 privea, cu faţa la fel de inexpresivă ca a lui, deşi,

datorită vârstei, o expresie îi era permanent întipărită pe chip şi ea nu putea arăta tot atât de golită de personalitate cât şi băiatul. Pentru Esste aşteptarea părea interminabilă. Răbdarea copilului o depăşea pe a multor adulţi. In cele din urmă însă el cedă. Tot tăcut, stăpânul cântecelor Ansset se îndreptă spre bancheta de piatră de lângă una dintre ferestrele încuiate şi se aşeză. Prima victorie.

Acum, Esste putea să meargă la masă şi să lucreze. Calculatorul îi trimitea întruna probleme de rezolvat; ea îşi adresa sieşi însemnări şi codifica mesaje. In ii mp ce ea lucra, Ansset rămase tăcut pe banchetă |)ână când amorţi şi i se făcu frig. Atunci se ridică şi se plimbă. Nu încercă să deschidă nici uşa, nici feresi rele. Se părea că înţelesese deja că aici urma să fie o încercare a voinţelor, un război între puterea Controlului său şi cel al lui Esste. Scăparea nu avea să fie pe uşi sau pe ferestre. Singura scăpare avea să fie victoria.

Afară se întunecă şi lumina ce răzbătea prin obloanele ferestrelor dispăru. Ardea acum numai lampa de deasupra mesei, pe care aproape nimeni n-o văzuse luminând vreodată – iluzia de primitivism era menţinută în faţa tuturor şi doar personalul de serviciu şi Stăpânii Cântecelor ştiau că, de lapt, Camera înaltă nu era atât de simplă şi goală pe cât părea. Scopul urmărit nu era totuşi al amăgirii. In mod invariabil, Stăpânul Cântecelor din Camera înaltă crescuse în sălile reci de piatră, în Sălile Comune, în Stalurile şi Lojile Casei Cântecelor. Luxul neaşteptat nu reprezenta un confort, ci o distragere. De aceea, Camera înaltă părea goală, exceptând momentele când necesităţile cereau mijloace moderne.

Ansset rămase tăcut într-un colţ al Camerei înalte, până când Esste se opri în cele din urmă din oi jo n scott cârd lucru şi-şi întinse păturile pe podea. Mişcările ei îi oferiră băiatului permisiunea de a acţiona. îşi aşeză păturile în colţul îndepărtat, se înfăşură în ele şi adormi înaintea lui Esste.

A doua zi trecu în tăcere absolută, ca şi a treia: Esste lucra aproape permanent la calculator, iar Ansset stătea, umbla sau şedea, după plac; Controlul nu-1 lăsa să scape un singur sunet. Mâncau în tăcere hrana primită prin automate şi tot în tăcere se duceau la toaleta dintr-un colţ al camerei, unde reziduurile pe care le eliminau erau reciclate într-un vacarm infernal care reverbera în pereţi şi podea.

Esste descoperi că-i venea totuşi foarte greu să se concentreze asupra lucrului. Niciodată în viaţa ei nu stătuse atâta vreme fără muzică. Niciodată nu stătuse fără să cânte. Iar în ultimii ani nu trecuse nici măcar o zi în care să nu audă glasul lui Ansset. Devenise un viciu, ştia asta – căci, deşi Ansset nu avea voie să le cânte celorlalţi în Casa Cântecelor, vocea lui cânta mereu în propriul lui Stal şi, de multe ori, ei doi conversau ore întregi. Amintirea acelor discuţii îi păstra însă şi-i întărea hotărârea. Ansset deţinea o inteligenţă cu mult superioară vârstei sale, o înţelegere uluitoare a celor ce se petreceau în minţile oamenilor, dar nu dovedea nici urmă a propriei sale inimi. „Lucrul acesta trebuie făcut, îşi spuse Esste. Numai asta îi poate nărui zidurile. Şi trebuie să fiu destul de puternică pentru a avea nevoie de el mai puţin decât are el stăpânul cântecelor nevoie de mine… pentru a-1 salva, plânse femeia în tăcere în gândul ei. Să-1 salvez?”

Asta numai pentru a-1 trimite în capitala omenirii, la conducătorul tuturor fiinţelor umane. Ansset nu avea să mai scape niciodată, dacă până atunci nu găsea o cale de a trece peste înălţimea propriilor lui ziduri. In capitală, rezerva lui avea să fie aplaudată, apreciată, proslăvită. Cariera avea să-i fie magnifică, însă când urma să revină în Casa Cântecelor, la vârsta de cincisprezece ani, nu avea să aibă nimic în suflet. Nu avea să fie niciodată capabil să predea, ci doar să cânte. Şi avea să fie un Orb. Asta avea să-1 ucidă.

„Şi asta mă va ucide pe mine.”

Aşa că Esste tăcu trei zile; în a patra noapte, o deşteptă vocea lui Ansset. Băiatul nu era treaz, dar glasul trebuia să iasă. Cânta prin somn cântece aiurite, lipsite de înţeles; jumătate dintre ele erau cântece de copii, pe care le învăţau nou-veniţii şi Vaietele. Dar în somn, Controlul i se fisurase puţin.

A patra zi începu prin tăcere totală, ca şi cum obiceiul ar fi putut dura veşnic. In cursul zilei se păru totuşi că Ansset ajunsese la o hotărâre şi, la amiază, când în Camera înaltă era cel mai cald, vorbi:

— Poate că tu ai un motiv ca să taci, dar eu nu am niciunul în afara tăcerii tale. Aşa că, dacă încerci să mă opreşti să fiu încăpăţânat şi să vorbesc, ei bine – voi vorbi.

Glasul îi era perfect controlat şi tonurile sugerau o capitulare formală, fără recunoaşterea reală a înfrângerii. O

victorie mică, mică de tot. Esste nu dovedi prin nici un gest că-1 auzise vorbind. Era totuşi recunoscătoare, nu atât pentru că însemna un pas înainte, ci fiindcă putea auzi din nou glasul lui Ansset. Ansset vorbind cu un Control perfect era niţel mai aproape de ţelul ei decât Ansset tăcând cu un Control perfect.

Când ea nu-i răspunse, băiatul amuţi la loc; la răstimpuri se plimbă ca şi în celelalte zile şi nu rosti nimic câteva ore. Seara însă, când Esste îşi întinse pătura, iar Ansset o imită, el începu să cânte. De data aceasta, nu în somn. Cântecele erau special alese, melodii duioase care îi plăceau mult lui Esste. O făceau să se simtă încrezătoare că totul va fi bine, că grijile îi erau neîntemeiate, că Ansset va fi în regulă. După o vreme, cântecele chiar o făcură să simtă că Ansset era deja în regulă şi că ea îşi exagerase temerile datorită grijii pe care o simţea faţă de el atunci când avea.să plece spre locul cel nou.

Tresări. Controlul ei nu lăsă să se întrevadă nici un semn exterior, dar pe dinăuntru fu mânioasă pe sine. Ansset îşi folosea glasul asupra ei, îşi folosea talentul. Ii simţise îngrijorarea şi dorinţa de împăcare, şi acţiona asupra lor, încercând să o surprindă.

„Sunt depăşită, îşi dădu seama. Sunt un Vaiet care încearcă să cânte în duet cu o Privighetoare. Cum stăpânul cântecelor 228 se poate compara tăcerea mea cu cântecul lui, ca arme în această bătălie?”

În noaptea aceea, Ansset cântă ore întregi, iar ea rămase trează şi-i rezistă, concentrându-se asupra problemelor şi grijilor din Casa Cântecelor. Presiunile din partea Fleacului, pentru a deschide secţiunea nord-vestică, aproape niciodată folosită de Casa Cântecelor, pentru foraje de extragere a ţiţeiului. Plângerile din partea Codrului, care susţinea că piraţii se foloseau de insulele pustii din sud-vest ca baze de aprovizionare pentru raiduri în golf. Problema investiţiei sumei uriaşe pe care împăratul avea s-o plătească anual pentru posesia unei Privighetori. Răul care urma să fie făcut atunci când Mikal cel Groaznic avea să-şi primească Privighetoarea, iar restul omenirii, pentru care Casa Cântecelor reprezentase ultima instituţie inviolabilă din Galaxie, avea să-şi piardă încrederea, presupunând că, pentru bani sau de frică, până şi Casa Cântecelor capitulase.

În condiţii normale, toate gândurile acelea erau suficiente ca să-i ocupe zile şi săptămâni, dar cântecele lui Ansset se roteau în jurul lor şi, cu toate că Esste nu mai cădea în capcana lor, nu le putea scăpa cu totul. Chiar după ce Ansset renunţă şi se culcă, ea rămase trează, gâridindu-se înfiorată la ziua următoare. „Mă temusem de felul în care va fi el afectat, gândi ea cu ironie. In pericol se găseşte Controlul meu, nu al lui.”

În ziua următoare, Ansset cântă sporadic şi Esste descoperi că, trează fiind, îi putea rezista mai bine decât în oboseala serii. Rezistenţa îi cerea totuşi efort şi la căderea nopţii fu mai epuizată decât înainte, iar încercarea fu şi mai grea.

Controlul nu-i cedă însă şi, cu toate că Ansset putea simţi emoţii pe care Controlul femeii le ascundea faţă de alţii, păru că nu-şi dădea seama cât de aproape era de succes. In a şasea zi, băiatul amuţi din nou, spre uşurarea lui Esste. Dovedi de asemenea semne de agitaţie. Se plimbă mult mai des. O privi pe ea mult mai des. Şi atinse uşa, de două ori.

„E nebună?” Ansset se gândise nu numai o dată la posibilitatea aceea. Nu-şi putea închipui nici un motiv pentru care să-1 ţină încuiat în tăcere totală. Nici tăcerea, nici cântatul nu ajutaseră la nimic. Ce voia?

„Mă urăşte?” întrebarea se ridicase de destule ori în ultimii ani. In tot timpul în care îi interzisese să cânte în public, presiunea devenise aproape insuportabilă. Avea totuşi încredere în ea… în cine altul să se fi încrezut? Era îngrozitor să ştii că toţi se întrebau ce greşeală ai făcut şi tu să ştii, dar să nu le poţi spune, că n-ai făcut nimic rău. Apoi ideile ei stăpânul cântecelor 103 nebuneşti despre mintea lui… de multe ori, băiatul nu înţelegea ce voia Esste, deşi uneori simţea că se apropia de gândurile ei. Esste îl acuza că nu cânta din el. Ansset ştia totuşi că faptul de a cânta era exaltare, era bucuria cea mai mare a vieţii sale. Ii privea pe oameni, îi înţelegea, le cânta şi-i transforma; aproape că-i recrea, simţea ca şi cum ar fi putut să-i ia şi să-i refacă, să-i facă mai buni decât erau. Cum se putea ca asta să nu provină din adâncul fiinţei sale?

Iar acum… tăcere. Atâta tăcere încât îl durea capul. în viaţa lui nu întâlnise atâta tăcere şi nu ştia cum să reacţioneze. „De ce ai devenit atât de apropiată de mine, dacă acum ai rupt legătura?” Esste nu rupsese totuşi legătura – nu; iată, el se găsea în Camera înaltă, petrecându-şi toate clipele alături de

ea. Nu, nu încerca numai să-1 rănească. Avea şi alt ţel. Unul nebunesc.

„Cumva, m-a înţeles greşit.” Ansset era trist, deoarece, în mod constant, nimeni nu reuşea să-1 înţeleagă. Din partea copiilor era de aşteptat, Stăpânii şi profesorii de abia îl cunoşteau, dar Esste… Esste îl cunoştea mai bine decât oricine. „I-am cântat toate cântecele pe care le am şi ea le-a refuzat pe toate. I-am arătat că pot cânta în faţa unui public alcătuit numai din necunoscuţi şi să-i transform, iar ea mi-a spus că am dat greş. Nu poate recunoaşte că pot face un lucru bun.” „Este geloasă? A fost şi ea Privighetoare. Vede oare că o întrec şi asta o determină să-mi facă rău?”

Gândul acesta îl atrăgea cel mai mult, deoarece oferea o explicaţie raţională. Trebuia să fie adevărat, fiindcă nici nu putea fi vorba despre nebunie, oricât de frecvent încerca să se autoconvingă de această posibilitate. Cauza era gelozia.

Dacă ea înţelegea asta, nu avea să-1 mai persecute. Puteau fi iarăşi prieteni, ca în ziua aceea petrecută pe muntele de lângă lac, când ea îl învăţase Controlul. Până atunci, nu-1 înţelesese. Lacul însă… atunci totul fusese limpede, atunci înţelesese motivul Controlului. Controlul nu însemna doar să nu plângi, să nu râzi, să rămâi nemişcat atunci când ţi se spunea, şi toate lucrurile lipsite de sens cu care se luptase, pe care le detestase şi le dispreţuise când studiase în Sălile Comune. Controlul nu avea scopul de a-1 lega de mâini şi de picioare, ci de a-1 umple. Şi chiar în ziua în care primise lecţia, se relaxase, lăsând Controlul să devină nu exterior fiinţei sale şi apăsând spre interior, ci să fie în interiorul său şi să-1 apere. „Niciodată nu m-am simţit mai fericit. Niciodată viaţa n-a fost mai uşoară”, gândise el atunci. I se păruse că teama şi iritarea ce-1 stăpâniseră mereu dispăruseră din clipa aceea. „Sunt un lac, gândise, şi din mine curge câte ceva doar atunci când cânt. Ba chiar şi atunci, cântatul este uşor, iese natural, nesilit. Datorită Controlului, pot să zăresc supărarea şi să-i recunosc cântecul. Nu mă înspăimântă ca înainte – îmi oferă muzică. Moartea este muzică… şi durerea, şi bucuria, şi tot ceea ce stăpânul cântecelor 228

Ansset nu mai rămase pe banchetă şi nici nu se mai plimbă periodic, aşa cum făcuse până atunci. In a opta zi a claustrării sale, se aşeză în mijlocul podelei, chiar în faţa mesei,

şi o privi pe Esste cum lucra. „Azi va ataca”, înţelese femeia şi se zăvorî în sinea ei. Nu era totuşi suficient pregătită. Nu avea un ivăr pe care să-1 tragă înaintea celor pe care le făcu Ansset.

simt oamenii, totul este muzică. îngădui totul să intre şi să mă umple, lăsând numai muzica să iasă.

„Ce încearcă ea să facă? Nu ştie.

Trebuie s-o ajut. Mi-am folosit muzica, ajutându-i pe necunoscuţii din Treaptă şi trezind sufletele amorţite din Mocirlă. N-am folosit-o însă niciodată ca s-o ajut pe Esste. E tulburată, nu cunoaşte motivul şi crede că vina-mi aparţine. O să-i arăt de ce anume se teme şi atunci poate că mă va-nţelege.

Când am cântat mai înainte, am încercat să-i potolesc teama. Acum i-o voi arăta, mai limpede decât a văzut-o vreodată.”

După ce luă această hotărâre, Ansset adormi în a opta noapte a şederii sale în Camera înaltă. Desigur, nu-şi trădase gândurile prin nici un semn. In somn, trupul îi era la fel de rigid ca în timp ce cânta.

Cântecul băiatului era plăcut, dar nu liniştitor. Se precipita, dezgropând amintirile lui Esste şi forţându-le în mintea ei conştientă. Ansset descoperise melodia nostalgiei. Femeia se luptă (fără să-şi modifice expresia exterioară) pentru a-şi continua lucrul. Dar, pe măsură ce parcurgea rapoartele referitoare la defrişările din Pădurea Albă, nu se mai simţea ca Esste, Stăpâna Cântecelor care îmbătrânea în Camera înaltă. Se simţea Esste, Privighetoarea lui Polwee, şi nu mai zărea cu coada ochiului pereţii de stâncă, ci cristalul.

Cristalul palatului construit de Polwee pentru familia lui pe un munte de granit acoperit cu zăpadă, un palat ce părea o operă a naturii mai degrabă decât muntele din jur. Odată ce văzuse palatul lui Polwee, restul lumii i se păruse artificială. Cu toate acestea, îşi amintea cel mai bine interioarele. Soarele care sclipea în fiecare odaie, prin intermediul a o mie de prisme, răsăritul a o sută de luni atunci când priveai noaptea, podelele ce păreau invizibile, încăperile ale căror proporţii erau complet eronate şi totuşi perfecte, şi, mai presus de orice minunăţie a palatului, frumuseţea oamenilor.

Polwee fusese livrarea cea mai simplă pe care şi-o amintea cineva. Venise la Casa Cântecelor în căutarea unui cântăreţ sau a unei Privighetori, cu numai câteva săptămâni

înainte ca Esste să fi fost gata. Vorbise cu Stăpâna Cântecelor Blunne şi, după numai un minut, ea îi spusese: stăpânul cântecelor 228

— Poţi avea o Privighetoare.

Nu întrebase niciodată care era preţul şi, când sosise vremea să plătească, nu protestase când auzise că era vorba despre o sumă egală cu jumătate din averea lui.

— Ar fi meritat toate avuţiile mele, îi spusese lui Esste, când, la vârsta de cincisprezece ani, ea se pregătea de întoarcerea în Casa Cântecelor.

Veniseră numai oameni buni, oameni cu suflet blând, iar în palatul lui Polwee existau întotdeauna iubire şi fericire despre care să cânte.

Iubire, fericire şi Greff, fiul lui Polwee.

(„Asta nu-mi pot aminti”, protestă o parte a minţii lui Esste şi ea se strădui să-şi continue lucrul, însă acum Camera înaltă trecuse la periferia vederii ei, iar realitatea devenise numai lumină şi cristal. Stătea ţeapănă la masă, cu Controlul împiedicând-o să-şi trădeze vreo emoţie, dar absolut incapabilă să lucreze sau să pretindă că lucrează, deoarece cântecul lui Ansset pătrundea mult prea adânc şi prea departe în inima ei.)

Greff semăna leit cu tatăl lui. Din clipa sosirii lui Esste, devenise mai preocupat de fericirea ei decât de a sa personală. Avea zece ani, iar ea nouă; în ultimul an, efectele drogului începuseră să slăbească şi Esste ajunsese la pubertate cu numai câteva luni înainte de termen. Glasul nu-i fusese totuşi influenţat şi transformările exterioare ale corpului erau de abia vizibile. Greff arbora însă de acum o mustăcioară adolescentină şi devenise chiar mai tandru decât înainte, atingând-o cu o sfială care o făcea să simtă un dor nesfârşit. Făcuseră dragoste absolut din întâmplare, într-o iarnă când neaua se aşternea pe cristal.

Nu era interzis, nu însemna nici măcar un eşec al Controlului – ea cântase în timp ce se iubiseră şi învăţase cântece noi. Nu dorise însă să-1 părăsească pe Greff. înţelesese că pentru ea tânărul era mai important decât oricare altul din Casa Cântecelor. Cine o mai iubise în felul acela? Pe cine mai iubise ea vreodată? încercase să fie raţională, să-şi spună că trăise aproape şapte ani, jumătate din viaţă, cu Greff fiindu-i cel mai apropiat prieten şi că, indiferent ce ar fi simţit pentru el, ea

rămânea o creaţie a Casei Cântecelor şi nu avea să fie fericită trăind în afara acesteia pentru tot restul existenţei.

Zadarnic. Stăpânul Cântecelor venise să o ia acasă şi ea refuzase.

Stăpânul Cântecelor fusese răbdător. Era încă de vârstă mijlocie; aveau să treacă ani buni până când să fie numit Stăpânul Cântecelor în Camera înaltă şi Nniv nu învăţase încă bruscheţea care urma să-i îngăduie, mai târziu, să înfrunte responsabilităţi mai grele. Aşa că, în loc să argumenteze, Nniv îl întrebase pe Polwee dacă putea zăbovi acolo o vreme. Polwee fusese îngrijorat.

— Nu ştiam nimic, spusese el întruna.

Dar, aşa cum Nniv îi cântase mai târziu lui Esste: stăpânul cântecelor

— Chiar dacă ar fi ştiut, n-ar fi contat, nu-i aşa?

Bineînţeles că n-ar fi contat. Esste era îndrăgostită de Greff din vremea primelor lor zbenguieli copilăreşti, în anul sosirii ei la palat.

Cu cât trecuseră mai multe zile, cu atât Nniv aşteptase mai răbdător şi cu atât amintirea Casei Cântecelor devenise mai importantă pentru Esste. începuse să-şi amintească de profesori, de Stăpânul ei, de cântatul în Loji. îşi petrecuse tot mai multă vreme cu Nniv. într-o zi cântase un duet împreună cu el. In ziua următoare plecaseră spre casă.

(Cântecul lui Ansset nu se domoli. De ani de zile Esste nu-şi mai rememorase ziua aceea. Şi niciodată nu şi-o amintise cu atâta claritate. Nu i se putea împotrivi şi o retrăi din nou.)

— Plec, Greff.

Iar Greff o privise, cu uimire în ochi şi durere în glas.

— De ce? Te iubesc.

Ce ar fi putut ea să-i explice? Că, în Casa Cântecelor, copiii aveau nevoie de alţi cântăreţi tot atât de mult pe cât aveau nevoie să cânte? Tânărul n-ar fi priceput niciodată. încercase totuşi să-i explice.

— Esste, Esste, am nevoie de tine! Fără cântecele tale…

Asta era altceva. Cântecele… Dacă rămânea alături de Greff, trebuia să cânte mereu. Nu putea refuza să cânte, dar, după numai şapte ani, obosise deja să cânte pentru oameni ale căror cântece erau aproximări grosolane a ceea ce gândeau şi simţeau ei sau (şi mai rău) erau minciuni.

— Dacă nu vrei, nu trebuie să cânţi! strigase Greff cu lacrimi în ochi şi disperare pe chip. Esste, ce ţi-a făcut acest Stăpân al Cântecelor? Erai gata să înfrunţi oştiri ca să rămâi cu mine şi, deodată, azi, nu-ţi mai pasă de nimic şi eşti gata să mă părăseşti fără măcar să te gândeşti.

Ea îşi aminti îmbrăţişarea lui, sărutările, implorările, dar până şi atunci Controlul îi funcţionase perfect şi, în cele din urmă, tânărul se retrăsese, rănit peste măsură, fiindcă trupul fetei îl primise cu răceală. Răbdătoare, Esste îi explicase singurul motiv pe care el l-ar fi putut înţelege. Ii povestise despre drogul care amâna pubertatea timp de ani, şi despre faptul că drogul avea un singur efect permanent… unicul care conta: cântăreţii şi Privighetorile rămâneau sterpi.

— De ce crezi că aducem copii din exterior? In Casa Cântecelor nu se nasc copii. Altfel am fi mai preocupaţi de calitatea de părinţi decât de cea de cântăreţi. Nu mă pot mărita cu tine. Nu am avea copii.

Totuşi Greff insistase, o implorase. Nu-i păsa de copii, ţinea numai la ea şi, în cele din urmă, Esste înţelesese că dragostea nu însemna numai dăruire, ci şi…

(„Nu vreau să-mi amintesc!” Dar cântecul lui Ansset nu renunţă…) stăpânul cântecelor 111 însemna şi stăpânire, proprietate, dependenţă, autopredare. Revenise, ieşise din cameră şi se dusese la Nniv, spunându-i că se întorcea cu el în Casa Cântecelor. Greff năvălise peste ei în odaie, ţinând în mână un flacon cu pilule şi ameninţând cu sinuciderea. Esste nu avusese ce să-i spună, ar fi vrut doar ca el să accepte situaţia cu eleganţă, ar fi dorit numai ca oamenii din afara Casei Cântecelor să poată învăţa şi ei Controlul, fiindcă alina durerea aşa cum nimic n-o putea face în viaţă. Ii spusese totuşi:

— Greff, plec, pentru că noaptea trecută Nniv şi cu mine am cântat în duet. Tu nu vei putea niciodată să cânţi cu mine şi de aceea nu pot rămâne cu tine.

Se răsucise pe călcâie şi plecase. După aceea, Nniv îi povestise că Greff înghiţise otrava. Desigur, fusese salvat – este greu să te sinucizi într-un palat plin cu servitori şi Greff nu avusese totuşi de gând să se omoare, ci doar s-o oblige pe Esste să rămână cu el.

Fata avusese însă nevoie de tot Controlul ca să nu se întoarcă, ca să nu se răzgândească la intrarea în nava stelară şi să cerşească rămânerea cu Greff.

Controlul o salvase. Iar cântecul lui Ansset insista: „Lasă-mi Controlul! Nu-mi distruge Controlul!"

Era noapte. Ea stătea la masă, cu lumina aprinsă deasupra capului. Ansset dormea în colţul lui. Esste nu avea habar de cât timp se culcase, de cât timp îşi sfârşise cântecul, ori de cât timp stătea ea încremenită la masă. Braţele o dureau, spatele o durea, îndărătul pleoapelor apăsau lacrimi abia stăvilite de Control, şi-şi dădu seama că victoria din ziua aceea îi aparţinuse lui Ansset. Băiatul nu avea cum să ştie care erau părţile dureroase din trecutul ei… dar, oricum, cântecul lui putea rechema amintirile acelea şi Esste se înfiora la gândul dimineţii. Al dimineţii şi al cântecelor pe care avea să le cânte Ansset. Se întinse totuşi pe pătură, adormi imediat, nu visă nimic şi noaptea trecu într-o clipită.

Riktors Cenuşiul sosi neanunţat pe planeta Garibali, penultima escală înainte de Tew. Prefera de altfel să vină pe neaşteptate atunci când purta mesaje din partea lui Mikal. Nu întrevăzu totuşi nici un semn că ar fi alarmat pe cineva; nimeni nu intră în panică după ce îşi prezintă acreditările oficiale la vamă. Funcţionarul de acolo se înclinase, îl întrebase ce hotel prefera şi aranjase să fie transportat de un vehicul special. Toate acestea îl neliniştiră pe Riktors, deoarece însemnau că pe planetă lucrurile stăteau mult mai rău decât sugeraseră rapoartele. Problema putea să fie poporul din Solz, locul unde asolizase, sau putea să fie întreaga planetă, dar venirea unui emisar imperial fusese aşteptată… iar pe o planetă liberă asta însemna stăpânul cântecelor 113 că se cunoştea un motiv pentru care trebuia să apară un sol al împăratului.

Intre timp, vestea se răspândise. Când ajunse la hotel, îl aştepta întregul personal. Riktors privi amuzat felul în care, la răstimpuri, ceremonialul complicat lăsa loc spaimei; cel puţin în hotel, trimisul lui Mikal nu fusese aşteptat.

În odaia lui se găsea o femeie.

Riktors închise uşa după el.

— Eşti o persoană oficială sau o târfă? Ea ridică din umeri.

— Poate o târfă oficială?

Ii zâmbi. Era complet dezbrăcată.

Riktors nu fu impresionat. Oricât de eficienţi ar fi fost cei din Solz, cu siguranţă nu aveau gusturi prea grozave.

— Talaso, spuse el.

— Da? întrebă surprinsă femeia.

— Vreau să-1 văd.

— Ah, nu, făcu ea neajutorată. Asta nu pot face.

— Cred că poţi. Şi mai cred c-o s-o faci.

— Nimeni nu-1 vede fără să nu aibă programată o audien…

— Eu o am programată.

Întinse mâna şi o atinse pe gât, aproape mângâietor. Ţinea însă în palmă un ac minuscul şi, deşi ea se crispa când îi simţi înţepătura bruscă, drogul acţiona rapid.

— Talaso? întrebă ca prin somn femeia.

— Imediat.

— Nu ştiu.

— Dar ştii cine poate.

Ea îl scoase din hotel. Riktors nu-şi bătu capul s-o îmbrace; drogul o împiedica să simtă ruşine, iar lui Riktors i se păru cuvenit aşa. Era poate simbolic ca întreaga lume să stea goală înaintea lui.

Fu nevoie de drogarea altui funcţionar zăpăcit înainte ca Riktors Cenuşiul să ajungă la uşa cabinetului lui Talaso. Bineînţeles, secretara acestuia chemă gărzile şi trei soldaţi apărură imediat cu armele întinse, pregătiţi să-1 ucidă pe Riktors înainte de a mai face un singur pas. Apoi însă uşa se deschise şi apăru Talaso însuşi, semeţ şi sigur pe sine.

— Vă rog să-1 lăsaţi pe domnul Riktors să intre. Doream să-1 fi primit mâine, dar fiindcă este atât de nerăbdător, o voi face acum.

Ascultători, soldaţii îl lăsară şi Riktors intră în cabinet. începu imediat cu acuzaţiile oficiale:

— Se ştie că ai început construirea de nave interstelare cu potenţial militar. Se ştie că ai crescut impozitele. Se suspectează că deţii o forţă poliţienească de trei ori mai mare decât maximum legal şi eşti acuzat de asuprirea şi solicitarea de tribut din partea a minim patru naţiuni de pe Garibali. Faptele, bănuielile şi acuzaţiile sunt suficiente ca să te aducă înaintea împăratului, pentru a fi judecat. Dacă te opui arestării, sunt autorizat să trec peste stăpânul cântecelor proces şi să

îndeplinesc eu însumi sentinţa. Eşti acuzat de trădare şi pus sub stare de arest.

Talaso nu-şi pierdu surâsul. „Poate, gândi Riktors, că nu-şi dă seama de primejdie. Sau, fiindcă tonul meu a fost atât de normal, crede că poate rezista, amâna ori discuta.”

— Domnule Riktors, toate acestea sunt acuzaţii grave.

— Mă vei urma imediat, spuse Riktors.

— Desigur, îl cinstesc pe împărat, dar…

— Acesta nu este procesul. Nu am vreme să-ţi ascult protestele şi ele nu te vor ajuta cu nimic. Haide, Talaso!

— Domnule Riktors, am responsabilităţi aici. Nu le pot abandona, de pe o clipă pe alta.

Riktors îşi privi ceasul.

— Orice amânare sau tentativă de amânare constituie delict de împotrivire faţă de un ordin imperial şi se pedepseşte cu moartea.

— Ai uitat, zise Talaso, că am trei soldaţi înapoia ta şi că ai făcut greşeala stupidă de a veni singur în ţara şi oraşul meu?

— Ce te face să crezi că sunt singur? întrebă încetişor Riktors.

Celălalt păru iritat; Riktors ştiu că bărbatul pricepea că s-ar fi putut să fi fost excesiv de sigur pe sine.

— Eşti singurul călător care a coborât dintr-o cursă oficială de pasageri.

— Talaso, soldaţii imperiali au ocupat deja portul spaţial.

— Este o cursă de pasageri! se înfurie Talaso. Nu mă poţi prosti. Identificatorul sigilat o declară ca atare! Identificatoarele sunt garantate că nu pot fi modificate…

— Prin decret imperial, îl opri Riktors.

— Impuşcaţi-1, porunci Talaso soldaţilor care aşteptau cu laserele în mâini.

Soldaţii se prăbuşeau însă deja sub efectul narcoticului eliberat de Riktors printr-o încordare bruscă a muşchilor fesieri, urmată de târşâitul cizmei pe podea. Groaza îl copleşi pe Talaso, care, tremurând şi zbierând după ajutor, bâjbâi după o armă prin sertarele biroului.

— Talaso, eşti vinovat de trădare şi condamnat la moarte. Priveşte-mă!

Talaso încercă să se ascundă înapoia biroului, dar pentru o clipă îl privi pe Riktors. Fu îndeajuns pentru ca acul-săgeată să îi pătrundă în ochi.

Îşi încleşta mâinile pe chip, apoi otrava se răspândi în sânge. Vomită violent, atât de puternic încât îşi dislocă falca. Se prăbuşi pe birou, până când începură spasmele. Muşchii i se contractau intens. Tresări şi se zgudui, ca un peşte care se sufocă pe uscat, până ce una dintre convulsii îl zgudui cu atâta forţă încât îşi frânse gâtul. Abia atunci rămase nemişcat, cu părul năclăit de vomismente şi cu chipul răsucit peste umăr într-un mod nefiresc.

Riktors se strâmbă dezgustat. Era neplăcut să fii trimisul lui Mikal. Se descurcase totuşi destul de bine în ultimii ani şi fusese în sfârşit avansat în garda palatului. Ar fi putut să fie numit asasin – o meserie urâtă, constând în furturi şi crime deghizate în decese naturale, o slujbă care însemna o fundătură pentru carieră. Riktors era convins că el ar fi fost un asasin destoinic şi avea mulţi prieteni buni care făceau parte din acel grup exclusivist… totuşi era mult mai bine să conducă. Aceasta era latura pe care Riktors o îndrăgea într-adevăr în meseria sa şi mulţumi Domnului că împăratul îi alesese drumul acesta, şi nu pe celălalt.

Se întoarse pe călcâie şi deschise uşa. Apăruseră alţi soldaţi. Riktors îi ucise pe toţi, ca şi pe secretara lui Talaso, târfa oficială şi funcţionarul zăpăcit care îl adusese acolo.

Ii chemă apoi pe toţi cei din încăperile vecine, li aduse în cabinetul lui Talaso şi le arătă cadavrul.

— Presupun că echipamentul de holoânregistrare a funcţionat în permanenţă, zise el.

Aşa şi era.

— Multiplicaţi înregistrarea şi transmiteţi-o imediat în Solz şi pe întreaga planetă.

Funcţionarul pe care îl privea era derutat.

— Prietene, urmă Riktors, nu-mi prea pasă cu ce te-ai ocupat până acum. In clipa de faţă, eu guvernez în Solz în numele împăratului Mikal, iar tu ori vei face ceea ce îţi spun, ori vei muri.

Cadavrele din jur constituiau dovada limpede a puterii. Funcţionarul plecă iute şi Riktors continuă să împartă ordine,

punând deja în aplicare schimbările ce trebuiau să aibă loc în săptămâna pe care plănuise să şi-o petreacă pe planetă, schimbări ce trebuiau să fie atât de amănunţite şi exacte, încât pe Garibali să nu mai apară nici un alt dictator. Telefona la astroport. Adjunctul său îi aştepta apelul.

— Dă-i drumul, zise Riktors. Il am aici pe Talaso – mort, desigur – şi ne descurcăm bine.

— Şi eu am un mesaj pentru tine, din partea împăratului. Agenţii imperiali de pe Clike au descoperit că zvonurile erau neîntemeiate şi escala de acolo a fost anulată. Iţi ordonă ca după ce termini cu toate treburile de aici să pleci imediat spre Tew.

Tew… Casa Cântecelor şi Privighetoarea lui Mikal.

— Te rog atunci să anunţi Casa Cântecelor că vom sosi cu o săptămână mai devreme decât apreciasem.

Dacă angrenajele guvernării trebuiau să funcţioneze ca unse, politeţea nu trebuia uitată. Casa Cântecelor… Esste, femeia rece şi înfricoşătoare, şi copilul minunat care nu voise să-i cânte. Politicienii meschini şi aventurierii de tipul lui Talaso erau uşor de înfrânt. Cum să te lupţi însă cu cântăreţii, cum să câştigi un dar ce putea fi oferit numai de bunăvoie – acestea erau întrebări la care nu putea găsi răspunsuri. Misiunea de pe Tew nu implica o soluţie de rutină, iar dacă urma să reuşească avea să stăpânul cântecelor 119 fie doar pentru că ei îl lăsau să reuşească, în vreme ce un eşec ar fi însemnat sfârşitul carierei sale, sfârşitul jalnic al ambiţiilor sale, numai pentru că, odată, dintre toţi oamenii de încredere ai împăratului Mikal se întâmplase să fie cel mai aproape de planetă. Un ghinion blestemat.

Se aşeză la biroul secretarei şi începu să reorganizeze guvernul din Solz, în timp ce soldaţii lui răsturnau, una câte una, celelalte guvernări de pe Garibali, plasând în mâinile lui Riktors conducerea a două miliarde de oameni. In extazul puterii, Riktors alungă iute Casa Cântecelor în străfundul minţii sale, într-un colţişor de unde nu trebuia să-i mai producă griji. In tot cazul, nu deocamdată.

Trecuseră patru zile de când Ansset începuse s-o chinuiască pe Esste. Afară se întuneca şi în Camera înaltă era tot mai frig. Băiatul se oprise din cântat cu o oră în urmă, dar nu

se putea clinti. Rămăsese în mijlocul camerei, o privea pe Esste şi îi era teamă.

Femeia stătea nemişcată, cu ochii privind înainte, dar fără să zărească nimic. Ţinea mâinile pe masă, înaintea ei. Nu se mişcase din poziţia aceea de când Ansset începuse să cânte, dimineaţa.

Acum, băiatul era cuprins de îndoieli. Nu înţelegea ce se petrecea cu Esste. La început, fusese aţâţat, deoarece reuşise s-o transforme. Deşi Controlul îi rămăsese intact şi continuase să tacă, se oprise din muncă, pierzându-şi puterea de concentrare asupra terminalului de calculator de pe masă şi el crezuse că sfârşitul va veni a doua zi. Dar în ziua următoare Esste rezistase, apoi încă o zi, iar azi Ansset înţelesese că femeia nu avea să cedeze. Ştia că acestea erau cântecele care ar fi trebuit s-o înfricoşeze. Nu avea însă habar ce nelinişti trezise.

În fiecare noapte, el se culca, lăsând-o încremenită la masă; în fiecare dimineaţă, se trezea, găsind-o adormită în pături. Când se deştepta, nu rostea nici o vorbă, abia îl privea, se ridica, mânca, se aşeza la masă şi începea să lucreze. In fiecare zi, el începuse să cânte şi, de fiecare dată mai devreme, Esste se oprise din lucru, adoptând poziţia de indiferenţă studiată.

„Ce am reuşit să-i fac înapoia chipului nemişcat?”

Ansset nu-şi găsea locul; simţea că trebuie să se mişte. întârzie mişcarea (Control) şi când se ridică, o făcu încet (Control) şi nu se plimbă înainte şi înapoi, ci se îndreptă direct către o fereastră, încercă s-o deschidă şi-şi dădu seama că simpla încercare era un semn al deteriorării Controlului său. Gândindu-se la lucrul acesta, simţi pereţii de piatră din interiorul său, lacul netulburat şi adânc care se adâncea tot mai mult între ziduri. Ceva se mişca însă la fundul lacului.

auzi şuierul vântului de afară. Poate că sosea prima furtună a toamnei. De ce îl adusese aici pe el? Ce încerca să obţină? „Ce i-am făcut?”

Privi în lac, privi adânc şi începu să înţeleagă ce i se întâmpla. După unsprezece zile petrecute în Camera înaltă începuse să-i fie teamă. Evenimentele îl depăşeau. Nu putea pleca. N-o putea obliga pe Esste să-i vorbească, ori măcar să plângă, sau să arate, printr-un semn, că simţea ceva. („De ce este atât de important ca ea să dovedească un semn al

emoţiei”?) Iar acum, între zidurile Controlului său, simţea lucruri ce nu-şi aveau locul acolo. In străfundul calmului său se înfiripa teama. Teamă nu pentru ce i s-ar fi întâmplat lui în Camera înaltă, ci pentru ceea ce îi făcuse, poate, lui Esste. Nu-şi putea exprima gândurile în vorbe, dar înţelegea că dacă ei i s-ar fi întâmplat ceva, atunci i s-ar fi întâmplat şi lui. Exista o legătură. Ei doi erau legaţi într-un fel, era sigur. Stârnind neliniştile femeii, le stârnise şi pe ale sale. Iar acestea pândeau. Aşteptau. Se aflau între pereţii lui şi el nu ştia cum avea să le poată controla.

„Vorbeşte-mi, Esste, o rugă în gând. Vorbeşte-mi, înfurie-te pe mine şi cere-mi să mă schimb, ceartă-mă sau laudă-mă, sau cântă vreun cântecel stupid despre oraşele de pe Tew, dar nu te mai ascunde de mine!”

Cu faţa inexpresivă şi trupul nemişcat, ea nu părea vie sau umană. Fiinţele omeneşti se mişcă, chipurile lor exprimă sentimente.

„Nu voi renunţa la Control.”

— Nu voi renunţa la Control, cântă el încetişor.

Dar pe când cânta, ştia că nu spunea adevărul şi teama îi invada tăcută corpul.

Era în ghearele coşmarului ei din copilărie. Un vuiet în urechi şi o sferă uriaşă, invizibilă, care creştea şi creştea întruna, rostogolindu-se către ea ca s-o zdrobească, s-o înghită, s-o umple, s-o golească…

Şi sfera o atinse, vuind ca furtuna pe ocean. Esste era o fetiţă ţinând pătura ridicată până sub bărbie şi strânsă puternic, întinsă pe spate, cu ochii larg deschişi, privind fără să vadă plafonul Camerei Comune, privind fără să vadă urletul gigantic care umplea sala. îşi deschise palmele ca să împingă sfera, dar era prea grea şi nu-şi putu clinti palmele, încleşta pumnii, însă materialul sferei nu putea fi distrus atât de uşor, ci se strânse între degetele ei şi în pumni, aşa că, în loc s-o sfarme, o ţinea în mâini. Dacă deschidea gura, avea să intre acolo şi s-o umple. Dacă închidea ochii, ar fi putut să se transforme, fără ca ea să fi văzut. De aceea, rămânea aşa, oră stăpânul cântecelor după oră, până ce somnul o copleşea sau până când ţipa, ţipa, ţipa întruna.

Dar niciodată nu venea nimeni, fiindcă niciodată ea nu scotea vreun sunet.

Peretele de stâncă apăru din umbră. Afară era noapte şi lumina care pătrundea prin crăpăturile obloanelor dispăruse. Ansset nu se mai afla în mijlocul încăperii. Il zărea în colţ, adormit, cu pătura înfăşurându-1 strâns. Vântul şuiera afară; era frig. Esste întinse către calculator degetele dureroase şi comandă încălzirea odăii. Ea era obişnuită cu gerul, dar Ansset era încă tânăr. Dacă îl îmbolnăvea, n-ar fi rezolvat nimic.

Se ridică încet, astfel încât trupul să i se acomodeze cu mişcările. O durea spinarea. Totuşi durerile corpului nu contau. Astăzi fusese mai groaznic ca oricând, nu amintiri din trecut, ci revenirea răzbunătoare a spaimelor copilăriei. „Nu pot rezista la încă o zi de felul ăsta.”

Acelaşi lucru şi-1 spusese cu o zi în urmă, totuşi rezistase.

„Prin ce mă deosebesc de el? se întrebă Esste. Şi eu mă ascund înapoia Controlului. Şi eu sunt de neatins, nu exprim nimănui nimic în afară de ceea ce vreau să exprim. Poate că dacă cedez, dacă renunţ un pic la Control, va ceda şi el, redevenind om.”

Ştia însă că nu va încerca aşa ceva. Ansset trebuia să se deschidă primul. Dacă începea ea, totul avea să fie irosit, iar la următoarea tentativă băiatul avea să fie mai tare, şi Esste mai slabă. Dacă avea să mai existe altă tentativă… Douăzeci şi două de zile. Acum era a douăsprezecea noapte, mâine a douăsprezecea zi – trecuseră de jumătatea perioadei şi Esste nu obţinuse nimic important, doar rezistenţa îi scăzuse şi se întrebă dacă mai putea face faţă încă unei zile.

Se îndreptă spre păturile ei, le întinse pe jos şi se pregăti să se culce. Când se aplecase, privise către colţul unde dormea Ansset, apoi privi din nou şi-şi dădu seama că băiatul nu dormea, aşa cum făcuse mereu până atunci. Ochii îi erau deschişi. O urmărea cu privirea.

„Nu cânta! îl imploră în gând. Lasă-mă-n pace!”

El nu cântă. Doar o privi. Apoi, cu o voce calmă, controlată, care nu exprima nici o emoţie, rosti:

— Acum ne putem opri?

„Acum ne putem opri?” Dacă n-ar fi existat Controlul, Esste ar fi izbucnit într-un râs isteric. El îi cerşea îndurare? Ansset avea acelaşi glas de gheaţă; bătălia continua, totuşi el solicitase încetarea ei şi, într-un fel, o făcuse să simtă că, la

urma urmelor, progresase. Nu! Nu ea progresase, ci băiatul. Era un semn că, poate, totul avea să ia sfârşit.

În noaptea aceea, dormi ceva mai bine.

Dimineaţa, calculatorul îi afişă un mesaj. Riktors Cenuşiul trimisese o înştiinţare politicoasă, anunţând că împăratul îi contramandase câteva misiuni şi că avea să sosească pe Tew cu o săptămână mai stăpânul cântecelor devreme. împăratul se exprimase limpede. Casa Cântecelor îi promisese o Privighetoare. Dorea Privighetoarea acum. Dacă aceasta nu avea să sosească odată cu Riktors Cenuşiul, Mikal avea să înţeleagă că nu se intenţiona respectarea promisiunii făcute de Stăpânul Cântecelor Nniv.

Cu o săptămână mai devreme… Peste trei zile…

Esste dejuna în tăcere împreună cu Ansset, întrebându-se dacă avea vreo şansă să termine totul.

Aşezându-se la masa de lucru, femeia se oţeli, aşteptând ca Ansset să se aşeze în mijlocul camerei şi să înceapă s-o distrugă cu cântecele ei, dar astăzi nu se întâmplă aşa. Astăzi, Ansset se plimbă prin odaie, mângâind piatra, aşezându-se şi ridicându-se aproape imediat, încercând uşa, încercând obloanele. In tot acest timp, fredona, dar melodia nu exprima nimic, decât o uşoară iritare înapoia căreia exista o undă şi mai slabă de teamă, totuşi nu mai încercă s-o atace pe Esste cu glasul lui. La început, ea se simţi teribil de uşurată, dar mai apoi, pe când lucra la problemele pe care le abandonase de trei zile, începu din nou să-şi facă griji despre băiat. Acum, când Ansset n-o mai făcea să se teamă de ea însăşi, Esste putea să se teamă pentru el.

Tensiunea începuse să i se citească pe chip. Ochii nu-i erau goi. Ii fugeau dintr-o parte în alta, incapabili să se concentreze mult timp asupra unui singur lucru. La răstimpuri îşi muşca obrazul. Controlul i se spulbera. „De ce acum? Ce i s-a întâmplat?” „Trebuie să-1 urmăresc foarte, foarte atentă. Mă joc cu focul, am ajuns pe muchia distrugerii lui, trebuie să cunosc momentul când îi pot vorbi. Nu trebuie să treacă în disperare.”

Trei zile…

După-amiază, zumzetul lui Ansset se transformă în vorbire. La început, Esste abia îl putea auzi şi se întrebă dacă, într-adevăr, se adresa ei, dar în curând cuvintele deveniră mai clare şi, remarcă ea, Ansset umplea perfect Camera înaltă cu

vocea lui, fără să vorbească mai tare. Glasul continua să-i fie sub Control; exprima emoţii, dar numai ceea ce dorea el să exprime.

— Te rog, te rog, te rog – spunea glasul Controlat, atent şi distinct – te rog, te rog, te rog, îmi ajunge, te rog, pot să plec, sau, te rog, vrei să-mi spui ceva, nu ştiu ce încerci să obţii, nu înţeleg nimic, dar, te rog, nu mai pot rezista, te rog, te rog, te rog…

Vocea lui Ansset urmă întruna, dar băiatul nu se uita la Esste, ci privea zidurile, ferestrele, podeaua şi mâna lui, care nu tremura când o privea, dar care se mişca extrem de puţin când îşi abătea căutătura în altă parte. De ani de zile, femeia nu-1 văzuse clintind un muşchi în timp ce cânta. Tresărirea nu era voluntară, dar era o mişcare şi chiar această lipsă de Control vorbea despre lucruri teribile ce se petreceau în mintea lui Ansset. Esste ar fi dorit să întindă mâna şi să-1 liniştească, să-i oprească tremurul stăpânul cântecelor muşchilor, însă n-o făcu. Rămase în faţa calculatorului şi lucră, ascultând glasul care continua:

— Iartă-mă că te-am speriat, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, te rog, să terminăm, mi-e frică de tine, mi-e frică de camera asta, lasă-mă să-ţi aud vocea, Esste, Esste, Esste, te rog.

În cele din urmă, vocea i se stinse şi băiatul rămase lângă uşă, apăsându-şi fruntea de lemnul masiv.

„Am implorat-o şi nu mi-a răspuns. In sufletul meu, adânc, înoată caşaloţii şi ea nu m-ajută. Am nevoie de ajutor. Toţi monştrii din lume sunt înlăuntrul meu, în loc să fie în afara mea, am fost păcălit şi încolţit, şi ei sunt între zidurile mele, nu în afara zidurilor mele, înăuntru, cu mine, şi ea nu mă va ajuta. Când nu mă mai concentrez asupra unui muşchi, începe să-mi tremure. Când nu mă mai concentrez asupra unei frici, sare la mine. Mă înec, dar lacul se adânceşte, se adânceşte, se adânceşte şi eu nu ştiu cum să ies dintre ziduri, să urc mereu, şi nu pot trece peste ele, nu pot trece prin ele, şi ea nu vrea să-mi vorbească.”

Ansset îşi apăsă fruntea de lemnul uşii, până când începu să-1 doară şi durerea ajută.

Îşi aminti. îşi aminti cum se cântase pe sine. Putea să audă toate vocile. Auzea glasul lui Esste, criticându-i cântecele. Ii auzi pe ceilalţi copii din Lojă. Auzi glasurile din clasa lui de

Adieri şi din clasa lui de Zurgălăi şi din clasa lui de Vaiete. Glasuri la masă. Glasuri la toaletă. Glasurile necunoscuţilor din Treaptă şi din Mlaştină. Glasul lui Rruk, ajutându-1 să înţeleagă cum era orânduită Casa Cântecelor. Toate glasurile îi cântau simultan, dar exista unul pe care nu-1 putea recunoaşte, pe care nu-1 auzea limpede, un glas slab şi îndepărtat pe care nu-1 putea înţelege.

Nu era însă un glas din Casa Cântecelor. Era aspru şi răguşit, iar cântecul era gol şi lipsit de sens. Ba nu, nu era gol, ci era plin. Nu era lipsit de sens, căci Ansset ştia că dacă putea să audă o singură dată cântecul, să-1 audă clar, izolat de vacarmul celorlalte voci, l-ar fi ajutat, ar fi însemnat ceva pentru el. In privinţa răguşelii şi a cruzimii, cântecul acesta, pe care încerca să-1 audă, nu era deloc în dezacord cu el. II făcea să se simtă la fel de confortabil ca în somn, ca la masă; îi oferea satisfacerea tuturor dorinţelor mărunte. Se strădui să-1 audă, îşi apăsă obrazul de lemn, dar glasul nu deveni mai limpede.

Se chinui aşa ore întregi, frecându-şi faţa de lemnul uşii, apoi se azvârli pe pardoseala de piatră, aşa încât durerea să-i alunge din minte toate celelalte voci, să-1 ajute să audă glasul pe care îl căuta, fiindcă acela era glasul care avea să-1 salveze din teroarea stăpânulcântecelor 228

—mm 22

Veghea dură toată noaptea. Esste îl privi pe Ansset implantându-şi aşchiile uşii în nas, frunte şi obraji, până când îl podidi sângele. II privi rupându-şi unghiile, încercând să apuce şi să sfarme piatra. II privi izbindu-se cu capul de stânca pereţilor şi însângerându-se, şi se temu că se va nenoroci pe viaţă. Părea că nu va mai dormi deloc. Iar în pauzele dintre accesele de automutilare, cu o voce Controlată, monotonă, şi cu corpul rigid în măsura în care îşi putea stăpâni tremurăturile, rostea:

— Acum, te rog. Acum, te rog. Ajută-mă.

Controlul exista, însă numai atât. Nici o muzică. Cântecele lui Ansset dispăruseră.

„Deocamdată, îşi spuse Esste. Pentru moment. Cântecele lui, cântecele lui bune vor reveni, dacă voi aştepta ca lucrurile acestea să-şi urmeze cursul, ca o febră care se potoleşte după delir.”

Sosi dimineaţa şi Ansset era tot treaz. Convulsiile îi încetaseră şi Esste merse la automatul care livra mâncarea.

Aşeză tava înaintea băiatului, dar el nu mancă. Ea luă o bucată şi i-o duse la gură, însă Ansset nu apucă bucata, ci o muşcă pe ea, înfigându-şi care înota în sus, apropiindu-se cu fiecare clipă de suprafaţa unde Ansset privea şi aştepta neajutorat.

cu toată forţa dinţii în degetele femeii. Durerea fu îngrozitoare, dar Controlul lui Esste nu fu nici măcar tulburat – la vârsta ei, suferinţa fizică era cea mai neînsemnată dintre încercări. Aşteptă răbdătoare, fără un cuvânt. Câteva minute cei doi se priviră în tăcere, în timp ce sângele din degetele ei picura în gura lui Ansset. In cele din urmă, băiatul scoase primul sunet, un geamăt care sună precum crăparea lentă a unei pietre, un cântec ce vorbea doar despre agonie şi dispreţ de sine. încet, descleştă dinţii. Durerea năvăli în braţul femeii.

Ochii lui Ansset deveniră goi. N-o mai zărea.

Esste se îndreptă spre automat şi-şi acoperi rana cu balsam. Era epuizată după noaptea de nesomn şi muşcătura sălbatică o tulburase mai mult decât simpla durere. „O să mă opresc. Am mers prea departe”, hotărî. In ciuda Controlului şi a calmului pe care se silea să-1 păstreze, mâna îi tremura. „Nu mai pot continua”, îşi spuse.

Tăcuse însă timp de douăsprezece zile şi sunetele nu îi veneau cu uşurinţă în gâtlej. De fapt, veneau atât de greu încât, privind faţa inexpresivă a lui Ansset, nu reuşi să articuleze nimic. Se aşeză pe pătura neatinsă în noaptea aceea şi dormi.

O deşteptă vântul care şuiera prin Camera înaltă. Era frig, ger, chiar şi sub pătură. Avu nevoie de numai câteva clipe ca să înţeleagă ce se întâmplase. Sări în picioare. Era după-amiază, dar, din cauza norilor purtaţi de vânt, înăuntru era întuneric.

Norii coborâseră într-atât încât, cu fiecare rafală de vânt, în Camera înaltă pătrundea ceaţa, iar solul nu se mai zărea de fel. Obloanele tuturor ferestrelor erau deschise şi unele dintre ele se izbeau de zidurile de afară.

„A sărit din turn!” Gândul îi urlă în minte şi Esste icni sonor.

Icnetului îi răspunse un geamăt. Se întoarse şi-1 zări pe Ansset culcat pe masă, ghemuit, sugând degetul mare şi cel mic de la mâna dreaptă, celelalte degete fiind răsfirate peste frunte şi ochi, în poziţia unui prunc. Uşurarea simţită de femeie o făcu să se rezeme de masă, răsuflând adânc. Pierduse acum orice

iluzie asupra Controlului. Ansset învinsese, silind-o să cedeze înainte de a-şi fi încheiat sarcina.

Frigul o obligă să ia măsuri. Se îndreptă spre ferestre şi le închise pe rând, aplecându-se peste pervazuri ca să ajungă la mânerele obloanelor şi să le închidă şi pe ele. Ceaţa era atât de deasă, încât parcă îi înghiţi mâna când o scoase pe geam. In sinea ei, însă cânta. Ansset nu se azvârlise din înălţime.

După ce închise ferestrele, reveni la masă şi abia atunci îşi dădu seama că băiatul dormea. Tremura de frig şi, probabil, de oboseală, dar nu fusese martor la panica ei, urmată de uşurare, şi nu-i auzise nici icnetul. Primul ei gând fu de satisfacţie, însă înţelese că ar fi fost bine pentru Ansset să vadă că grija faţă de soarta lui putea străpunge până şi armura oţelită a indiferenţei lui Esste. „Ce a fost a fost", îşi spuse ea şi căută în mâna stângă a băiatului cheia de la obloane. O găsi, le încuie pe toate, apoi puse cheia la locul ei, pe lanţul care căzuse jos, după ce Ansset i-1 scosese de la gât în timpul somnului.

Se duse la calculator şi porni căldura în Camera înaltă. Imediat, piatra se încălzi sub picioarele ei.

După aceea, luă pătura ei şi pe a lui Ansset şi înveli băiatul. El se foi uşor, gemu şi scânci, dar nu se trezi.

Când se deşteptă, Ansset avea faţa amorţită. Nu-i mai era însă frig. Il durea capul, iar acolo unde îi intraseră aşchii, pielea feţei îl ustura cumplit. Simţi totuşi ceva răcoros atingându-i obrajii şi alinând usturimea. Deschise puţin ochii. Aplecată peste el, Esste îi întindea balsam pe faţă. Pentru o clipă, Ansset uită tot ce fusese rău şi rosti grijuliu:

— N-am sărit. Mi-au spus să sar, dar n-am sărit.

Ea nu zise nimic. Ea nu zise absolut nimic, nimic şi tăcerea ei însemnă pentru băiat o lovitură, care-1 azvârli înapoi în sine şi-i reîncepu zbuciumul. Apa se năpustea către el, o trombă imensă rotindu-se, tot mai sus, iar Ansset era în vârf şi de acolo nu mai avea unde să suie ca să scape. Privi în adâncul lui, dar nici acolo nu exista vreo scăpare şi, când apa îl atinse, trăgându-i picioarele de sub el şi-1 stăpânul cântecelor purtă în cercuri iuţi, ameţitoare, răcni. Urletul umplu Camera înaltă şi răsună, reverberând din pereţi, sfărâmând nemişcarea cetii de afară.

Nu se mai găsea în Camera înaltă. Era supt în adâncurile vârtejului. Apele se închiseră deasupra capului. Rotindu-se mai

repede şi tot mai repede, era târât în străfunduri, spre gurile tenebroase ce aşteptau în adâncuri. Il înghiţiră una după alta. Se simţi înghiţit, simţi mişcările peristaltice uriaşe care îl împingeau din gâtlej în gâtlej, locuri fierbinţi, înăbuşitoare, unde nu putea respira.

Păşi apoi într-o cameră. Mergea şi mergea, dar nu avansa deloc. Şi, complet izolat, fără nici un alt sunet, auzi cântecul pe care îl căutase. Auzi cântecul şi-1 văzu pe cântăreţ, dar, de fapt, nu putea auzi şi nu putea vedea, deoarece cântăreţul nu avea un chip pe care să-1 poată recunoaşte, iar cântecul, deşi îl asculta cu cea mai mare atenţie, îi fugea din minte imediat ce-1 auzea. Nu putea să păstreze melodia decât pentru o clipă în minte şi, când privi la un ochi, celălalt ochi dispăru, iar când privi spre gură, ochiul pe care-1 văzuse înainte dispăru şi el.

Nu mai păşea, deşi nu-şi amintea când ajunsese lângă femeia care zăcea întinsă pe pat. întinse mâna. Ii atinse faţa. I-o mângâie uşurel, urmând conturul trăsăturilor, ochii, gura, şi glasul cântă:

— Bir-uin.

Cuvintele pieriră însă în clipa când le înţelese. Pieriră şi ceaţa înghiţi chipul. Ansset se agăţă de el, îl ţinu. Ansset stătea în poala lui Esste, smucind-o de păr, când, finalmente, spasmele lui puternice încetară, dinţii i se descleştară şi ochii se opriră asupra femeii.

Îl ţinu strâns; ea nu putea să dispară de lângă el în ceaţa alcătuită numai din feţe alburii, invizibile, care o înghiţiseră pe femeie. De data aceasta, o ţinu strâns şi nu-i mai dădu drumul – nimic nu-i mai putea despărţi.

Auzi din nou cântecul, îl auzi şi era acelaşi ca mai înainte, iar acum cuvintele erau:

Nu te voi răni niciodată, Te voi ajuta mereu. Dacă ţi-este foame, Iţi voi da hrana mea. Dacă-ţi este teamă, Sunt prietenul tău. Te iubesc chiar acum Şi iubirea nu are sfârşit.

Ştia unde se afla. Într-un chip neştiut, fusese scos din lac. Zăcea pe mal, era uscat şi nevătămat, şi găsise în sfârşit cântecul pe care-1 căutase. Strângea încă puternic faţa, agăţându-i-se de păr, lipind-o de chipul său, şi în cele din urmă o recunoscu şi strigă de bucurie.

— Mamă, strigă el şi în glasul lui nu era nici un cântec, ci numai copilărie.

Esste deschise gura şi lacrimile îi ţâşniră din ochi, scurgându-se de pe obraji pe chipul lui Ansset şi, din tot adâncul inimii ei, cântă:

— Ansset, unicul meu fiu.

El plânse şi se cuibări lângă ea, iar femeia îi murmură cuvinte lipsite de înţeles, îi cântă cântecele cele mai alinătoare şi îl strânse în braţe. Statură pe pături în căldura Camerei înalte, în vreme ce afară urla furtuna. Esste plânse şi ea, ocrotindu-i la piept faţa crestată şi tumefiată; fuseseră dezvăluite două locuri ascunse şi ea nu ştia, sau nu-i păsa, care dintre ele fusese realizarea cea mai importantă.

Esste îl zăvorâse cu lacătul tăcerii în Camera înaltă, ca să-1 tămăduiască; Ansset o răsplătise şi, acum, ea era, de asemenea, tămăduită.

Era după-amiaza celei de-a paisprezecea zile. Razele soarelui se strecurau prin crăpăturile obloanelor dinspre apus. Ansset şi Esste stăteau pe pardoseala Camerei înalte, cântându-şi unul celuilalt.

Cântecul lui Ansset era şovăielnic, deşi melodia era înaltă şi minunată, iar cuvintele ei purtau agonia pierderii şi a singurătăţii creşterii lui de copil; dar agonia fusese transformată chiar în timp ce cânta, de armonia şi vocea a doua făcută de cântecul fără cuvinte al lui Esste, cântec ce spunea „nu te teme, nu te teme, nu te teme”. Mâinile lui Ansset dansau în vreme ce băiatul cânta, se jucau gingaşe pe braţele lui Esste, pe chipul şi umerii ei, prinzându-i palmele şi dându-le drumul. In vreme ce cânta, faţa lui era luminoasă, ochii îi străluceau de viaţă şi trupul îi vorbea în aceeaşi măsură ca şi glasul. Căci în timp ce glasul vorbea despre amintirea groazei, corpul său vorbea despre prezenţa iubirii.

Riktors Cenuşiul nu prea ştia ce să facă. Mikal se exprimase limpede. Privighetoarea trebuia să vină cu el, dar ştia că nu va ajunge la nici un rezultat făcând pe grozavul sau ameninţând. Aici nu era vorba despre un consiliu naţional, un guvernator găunos ori o planetă primitivă, unde simpla pomenire a numelui împăratului putea inspira groaza. Aici era Casa Cântecelor, mai străveche decât Imperiul, mai străveche decât multe lumi, mai străveche decât orice guvern galactic. Casa Cântecelor nu recunoştea nici o naţionalitate, nici o autoritate, nici un ţel în afara cântecelor ei. Riktors putea doar

să stăpânul cântecelor aştepte, ştiind că întârzierea îl va înfuria pe Mikal şi ştiind că în Casa Cântecelor graba nu ajuta la nimic.

Cu toate acestea, îl respectau îndeajuns ca să-1 lase în compania unui Stăpân al Cântecelor, un bărbat pe nume Onn ale cărui cuvinte sunau a asigurare, deşi de fapt nu promitea nimic.

— Suntem onoraţi să te avem aici, zise Onn.

— Sunt convins, replică Riktors amuzat. Este pentru a treia oară că spui lucrul ăsta.

— Ştii cum este, explică Onn jovial. întâlnesc atât de puţini străini, încât nu prea ştiu ce să spun. Nu cred că te-ar distra bârfele din Casa Cântecelor şi e cam tot ce cunosc.

— Ai să fii surprins dacă ţi-aş spune cât de mult mă interesează bârfele.

— Ah, nu! Există un singur şi plictisitor subiect de bârfă, răspunse Onn şi schimbă imediat vorba, abordând subiectul vremii, care de zile întregi alterna între senin şi ploaie.

Riktors începu să se enerveze. Vremea era importantă, presupuse el, pentru cei legaţi de planetă. Pentru Riktors Cenuşiul însă, vremea de orice fel era doar un motiv în plus ca să se găsească în spaţiul cosmic.

Uşa se deschise şi apăru Esste însăşi, însoţită de un băiat. Blond şi frumos. Riktors îl recunoscu imediat pe Ansset, Privighetoarea lui Mikal, şi fu gata să-i rostească numele. Apoi ezită. Băiatul părea, cumva, deosebit faţă de cum îl văzuse ultima dată. Privi mai atent. Ii zări vânătăile şi zgârieturile de pe faţă.

— Ce i-aţi făcut? întrebă el, îngrozit la gândul că bătuseră copilul.

Ii răspunse chiar Ansset, cu tonuri ce inspirau încredere absolută. „Băiatul nu poate minţi”, spunea glasul său.

— Am căzut pe stiva de lemne. Nu aveam voie să mă joc pe acolo. Am avut mare noroc că nu mi-am fracturat nici un os.

Riktors se relaxa, apoi sesiză celălalt motiv, mult mai important, care-1 făcuse să creadă că băiatul diferea. Ansset zâmbea. Chipul lui era atent, iar ochii calzi şi prietenoşi. O ţinea de mână pe Esste.

— Eşti gata să vii cu mine? întrebă Riktors. Ansset surâse şi oftă, iar cele două reacţii topiră răceala obişnuită a lui Riktors. II plăcu imediat pe băiat.

— Aş vrea să pot veni, zise Ansset. Sunt însă o Privighetoare şi asta înseamnă că înainte de plecare trebuie să cânt înaintea tuturor celor din Casa Cântecelor.

Se întoarse către Esste.

— Pot să-1 invit să participe?

Esste zâmbi şi lucrul acesta îl surprinse pe Riktors mai mult decât schimbarea din Ansset. Nu crezuse că femeia ştia să arate şi altfel decât îngheţată.

— Vrei să vii? întrebă Ansset.

— Acum?

— Da, dacă doreşti.

Ansset şi Esste se răsuciră şi ieşiră. Nesigur, Riktors se uită spre Onn, care-i întoarse impasibil privirea. „Am fost invitat, decise Riktors, aşa că-i pot urma.”

Il conduseră într-o sală largă, plină de sute şi sute de copii, care se aşezau într-o tăcere absolută pe băncuţele tari. Până şi foşnetul tălpilor lor desculţe pe piatră era aproape neauzit, când intrară în încăpere. Răspândiţi printre ei, se aflau mulţi adolescenţi şi adulţi, iar pe platforma de stâncă din faţă stăteau cei mai vârstnici. Toţi erau înveşmântaţi deopotrivă, în straie mohorâte ce atingeau pardoseala şi nici un copil nu părea să aibă haine croite pe măsură. Lăsau impresia de sărăcie, dar când Riktors le privi chipurile, zări exaltarea din ochi.

Esste şi Ansset îl conduseră în fundul sălii, la capătul culoarului central. Riktors rămase surprins că primea un loc atât de prost; nu ştia, şi nimeni din Casa Cântecelor nu-i spusese că, după sute de ani, el era primul străin care asista la o ceremonie în sala mare a Casei Cântecelor.

Nu ştia nici măcar că era vorba despre o ceremonie. Ansset şi Esste se îndreptară, mână în mână, spre capătul din faţă al sălii. Esste sui pe platformă, apoi întinse mâna ca să-1 ajute pe băiat. După aceea, Stăpâna Cântecelor se retrase pe un scaun de pe platformă, în vreme ce Ansset rămase singur în faţă, lângă începutul culoarului, acolo unde Riktors îl putea vedea limpede. Şi cântă.

Glasul lui umplea fiecare colţişor din sală, dar pereţii nu vibrau câtuşi de puţin ca să distorsioneze sunetele. Arareori cânta cuvinte, iar cele pe care le cânta îi păreau lui Riktors lipsite de sens, totuşi trimisul special al împăratului era vrăjit. Mâinile lui Ansset se mişcau prin aer, ridicându-se, coborând şi

urmând măsurile neobişnuite ale muzicii. Chipul său vorbea împreună cu cântecul, astfel că până şi Riktors, de la distanţă, putu să vadă cum cântecul izvora din sufletul lui Ansset.

Nimeni din sală nu plânse, nici cele mai tinere Vaiete, cu Controlul cel mai redus. Cântecul lui Ansset nu ameninţa Controlul şi nu reflecta sentimentele auditoriului. De fapt cântecul împărţea auditoriul în tot atâtea individualităţi separate, căci cântecul lui Ansset era atât de aparte, încât doi oameni nu-1 puteau auzi în acelaşi fel. Cântecul îl făcu pe Riktors să se gândească la picajele dintre planete, deşi băiatul nu avusese cum să încerce fiorul ameţelii unui pilot. Iar când Ansset tăcu în cele din urmă, cântecul rămase în aer şi Riktors ştiu că nu-1 va uita niciodată. Nu plânsese, nu simţise nici o emoţie deosebită, dar cântecul era una dintre cele mai impresionante experienţe din viaţa lui.

„Mikal a aşteptat o viaţă întreagă pentru asta”, gândi el.

Deşi nu observase nici un semnal, toţi copiii şi adulţii din sală se ridicară. Şi toţi începură să cânte, unul câte unul, apoi toţi laolaltă, până ce simpla greutate a sunetelor umplu sala cu substanţa şi aroma melodiei. îşi luau rămas-bun de la Ansset, singurul care tăcea şi care stătea fără să plângă pe platformă.

Ei continuau să cânte când băiatul coborî şi, fără să privească în dreapta sau în stânga, se îndreptă spre capătul culoarului, unde îl aştepta Riktors. Ansset îi întinse mâna. Riktors i-o apucă.

— Ia-mă cu tine, zise Ansset. Sunt gata să plec.

Iar mâna lui Riktors tremură când ieşi cu Ansset din sală şi-1 conduse la flesketul care-i aştepta pentru a-i duce la nava sa. Bărbatul văzuse bogăţii, văzuse luxul palatului lui Mikal din Susquehanna, văzuse cele mai minunate o mie de obiecte făcute, cumpărate şi vândute de oameni. Niciunul dintre ele nu egala frumuseţea care mergea lângă el, care-1 ţinea de mână şi care-i zâmbi când uşa Casei Cântecelor se închise înapoia lor.

MIKAL.

Susquehanna nu era oraşul cel mai mare de pe Pământ; existau o sută de oraşe mai mari, poate chiar mai multe, dar cu siguranţă Susquehanna era oraşul cel mai important. Era oraşul lui Mikal, construit de el la confluenţa râurilor Susquehanna şi Susquehanna de Vest. Era alcătuit din Palat, din domeniile acestuia şi din clădirile prevăzute pentru găzduirea milioanelor

de oaspeţi care soseau anual în Palat. Locuitorii permanenţi nu depăşeau o sută de mii.

Cele mai multe birouri guvernamentale erau localizate în alte părţi, răspândite pe întregul Pământ, aşa încât nici un punct de pe planetă să nu fie mai important decât altul. Transportul instantaneu înlătura necesitatea grupării zonale. In felul acesta, Susquehanna părea mai degrabă o comunitate suburbană stăpânul cântecelor obişnuită – ceva mai bogată, mai arătoasă, mai asfaltată, mai luminată, poate, lipsită de deşeuri industriale şi total ferită de sărăcie ori de semnele acesteia, ba până şi de cel mai mărunt gunoi.

Era abia al treilea mare oraş văzut de Ansset în viaţa lui. Ii lipsea exaltarea violentă şi descreierată a Mlaştinii, dar nu era nici stăpânit de letargia Treptei. Iar vegetaţia era de un verde mai închis decât pe Tew, astfel încât, deşi pădurile nu erau înalte şi munţii aveau pante joase şi line, lăsa impresia de luxuriant. Ca şi când planeta care îi crescuse la sânul ei pe oameni dorea să arate că era încă fecundă, că viaţa continua să se reverse îmbelşugată de pe ea, că omenirea nu constituia singura ei surpriză, singurul vicleşug prin care păcălise Universul.

— Este mândru, zise Ansset.

— Ce anume, întrebă Riktors Cenuşiul, Pământul?

— Cât am văzut eu din Pământ?

— Toată planeta este aşa. Să ştii că nu Mikal a elaborat planurile oraşului. I-a fost dăruit…

— Toată planeta este aşa? Minunată?

— Nu, minunată, ci mai degrabă cochetă. Cu nasul în vânt. Pământenii sunt tare mândri de lumea lor, ca fiind „inima omenirii”. Inimă, pe dracu'! Abia coborâţi din copaci, aşa sunt cu toţii, şi în plus mai sunt şi sonaţi după părerea mea. Se agaţă de amărâtele lor de apartenenţe naţionale de parcă ar fi religii. Ceea ce cred că şi sunt… Un oraş teribil pentru o capitală… şi planeta asta e mai fragmentată decât oricare alta din Galaxie. Există chiar şi mişcări pentru independenţă.

— Independenţă… faţă de ce anume?

— Faţă de Mikal. Este planeta-capitală şi protestatarii consideră că o parte din ea trebuie să fie independentă faţă de atotputernicia împăratului.

Riktors râse.

Ansset era realmente mirat.

— Dar cum ar putea s-o împartă? Pot lua o bucată din planetă şi s-o ridice în spaţiu? Cum pot fi independenţi?

— După minţile lor necoapte, pot orice.

Călătoreau într-un flesket, bineînţeles, complet transparent, cu excepţia podelei, astfel încât să nu vadă drumul care i-ar fi îngreţoşat. De la port până în oraş era cale de o oră, însă acum se zărea Palatul – un vălmăşag dintr-un material ce părea a fi piatră, clădit într-un stil straniu, complicat, care era dantelat, delicat şi în acelaşi timp solid, ca planeta însăşi.

— Evident, cea mai mare parte se află în subteran, zise Riktors.

Ansset privi fără un cuvânt apropierea Palatului. Riktors înţelese că poate băiatul era agitat, temător de întâlnirea cu împăratul.

— Vrei să ştii cum este Mikal? Ansset încuviinţă din cap.

— Bătrân. Într-o poziţie ca a lui, puţini ajung să îmbătrânească. Au existat peste opt mii de atentate stăpânul cântecelor 145 la viaţa împăratului. Şi asta numai de când se află aici, pe Pământ.

Băiatul nu percepu dimensiunile numărului decât peste o clipă şi atunci îşi exprimă surpriza printr-un cântec scurt, fără cuvinte. Apoi, pentru ca să-1 înţeleagă şi Riktors, vorbi:

— Dacă atâţia oameni au vrut să-1 ucidă înseamnă că este un monstru!

— Sau un sfânt.

— Opt mii…

— De fapt, numai cincizeci au reuşit să se apropie de el. Doi au izbutit chiar să-1 rănească. Trebuie să înţelegi că este permanent înconjurat de o forţă de securitate deosebită. Oamenii născocesc lucruri complicate, ca să încerce să-1 omoare, de aceea şi noi trebuie să născocim lucruri complicate, ca să încercăm să-1 protejăm.

— Cum a reuşit un asemenea om, întrebă Ansset, să-şi câştige dreptul la o Privighetoare?

Întrebarea îl surprinse pe Riktors. Oare Ansset îşi înţelegea cu adevărat unicitatea în clipa aceea, în Univers? Era atât de mândru de calitatea lui de Privighetoare, încât să se mire că împăratul putea să aibă una? „Nu”, decise el. Băiatul abia fusese uns Privighetoare la începutul călătoriei care-1 adusese

aici. „încă se gândeşte la Privighetori ca la alţii – alţii din afara lui.” Sau nu era aşa?

— Să-şi câştige dreptul? repetă gânditor RiktorsCu mulţi, mulţi ani în urmă, el a venit la Casa Cântecelor şi a cerut… Din câte am auzit eu, a cerut orice – o Privighetoare, un cântăreţ, absolut orice. Ascultase odată o Privighetoare şi nu mai putea trăi fără frumuseţea unei asemenea muzici. A vorbit cu vechiul Stăpân al Cântecelor, Nniv. Şi cu cel nou, Esste. Iar ei i-au promis o Privighetoare.

— Mă întreb de ce oare?

— Săvârşise deja majoritatea crimelor. Reputaţia i-o luase înainte. Mă îndoiesc totuşi că cei din Casa Cântecelor s-au lăsat impresionaţi. Poate că au întrezărit ceva în el…

— Sunt convins, făcu Ansset, cu o voce doar uşor mustrătoare, aşa că, pe neaşteptate, Riktors se simţi necopt şi oarecum dominat de copilul de alături. Esste nu poate greşi.

— Nu poate?

„Fac pe avocatul diavolului, gândi Riktors. De ce joc întotdeauna astfel de roluri contrarii firii mele?”

— Să ştii că prin Imperiu, urmă el, se zvoneşte că, trimiţându-te lui Mikal, Casa Cântecelor s-a vândut singură.

— Să se vândă? Şi pentru ce preţ? întrebă Ansset moale.

Riktors simţi dispreţul din întrebare.

— Orice lucru are preţul lui. Mikal plăteşte pentru tine mai mult decât pentru zeci de nave ale flotei sale. Ai venit aici pentru o sumă uriaşă.

— Am venit să cânt. Iar dacă Mikal ar fi fost sărac, dar Casa Cântecelor ar fi hotărât că el trebuie să aibă o Privighetoare, i-ar fi plătit lui ca să mă ia.

Riktors înălţă o sprânceană.

— Aşa ceva s-a întâmplat, explică Ansset.

— Nu eşti cam tânăr să cunoşti istoria? întrebă amuzat bărbatul.

— Care familie nu-şi cunoaşte propriul trecut? Pentru prima dată, Riktors îşi dădu seama că izolarea Casei Cântecelor nu constituia doar o tehnică sau o faţadă pentru a impune respect. Ansset, şi prin urmare orice alt cântăreţ, nu simţea realmente nici o înrudire cu restul omenirii. Sau, cel puţin, nu o înrudire strânsă.

— Ei reprezintă totul pentru tine, nu-i aşa?

— Cine? făcu Ansset şi tocmai atunci ajunseră.

Era foarte bine. întrebarea lui fusese rece şi Riktors nu mai putea continua să-1 descoasă, aşa cum ar fi dorit. Copilul era superb, acum când cicatricele şi vânătăile îi dispăruseră complet. Nu era însă normal. Nu putea fi atins, aşa cum atingi, mângâind, alţi copii. Riktors se mândrea cu faptul că se împrietenea repede cu copiii, dar decisese că Ansset nu era un copil. Petrecuseră zile întregi împreună, în navă, şi singurul lucru desprins de bărbat din relaţia lor fusese că de fapt nu exista nici o relaţie. Riktors îl văzuse pe Ansset cu Esste, văzuse o iubire la fel de clară ca şi cerul fără nori din jurul lor. Se părea totuşi că iubirea trebuia câştigată, iar el n-o câştigase.

Riktors fusese detestat de mulţi oameni. Până atunci, nu-1 deranjase. Ştia însă că, mai mult decât orice, voia ca băiatul acesta să-1 iubească. Aşa cum o iubise pe Esste.

Imposibil! „De ce vreau asta?” se întrebă el. Chiar în clipa când îşi puse întrebarea, Ansset îl apucă de mână şi coborâră împreună din flesket, pătrunzând pe poartă, iar Riktors simţi cum şi puţina apropiere pe care o avuseseră dispărea dintre ei. „La fel de bine poate să fie pe Tew, gândi el. Chiar dacă mă ţine de mână, se află la ani-lumină depărtare. Casa Cântecelor 1-a prins într-o vrajă care nu-1 va părăsi niciodată.

De ce dracu' sunt gelos?”

Riktors se scutură în sinea lui şi se blestemă pentru că lăsase Casa Cântecelor şi pe această Privighetoare să-şi urzească vrăjile în jurul lui. „Privighetoarea este educată pentru a câştiga iubire. Atunci eu nu-1 voi iubi pe Ansset!” Şi, odată ce luă hotărârea aceea, ea deveni aproape adevărată.

Şambelanul era un individ ocupat. Acesta era cuvântul care-1 caracteriza cel mai bine. Când stătea în picioare, se balansa uşor pe călcâie, înainte şi înapoi; când umbla, se apleca în faţă; era atât de nerăbdător stăpânul cântecelor să ajungă la destinaţie, încât picioarele nu puteau ţine pasul cu el. Şi dacă în timpul ceremoniilor era graţios şi incredibil de lent, vorbirea lui obişnuită era rapidă; cuvintele i se rostogoleau din gură cu asemenea viteză, încât nu îndrăzneai să nu fii atent, nici măcar pentru o clipă, ca să nu scapi ceva şi să-i ceri să repete – ah, ar fi izbucnit într-un acces de mânie şi promovarea pe un an ţi-ar fi fost iremediabil compromisă.

De aceea subalternii Şambelanului erau iuţi. Sau, mai degrabă, păreau iuţi, căci celor ce lucrau pentru el nu le trebuia mult să-şi dea seama că iuţeala lui era o iluzie. Vorbea într-adevăr rapid, însă gândea încet şi ducea cinci-şase conversaţii simultan ca să ajungă finalmente la o idee care putea fi exprimată într-o propoziţie. Era de-a dreptul înnebunitor, iritant, şi subalternii lui concepeau planuri extrem de complicate pentru a evita să discute cu el.

Era exact ce-şi dorea Şambelanul.

— Eu sunt Şambelanul, îi spuse lui Ansset, de cum rămaseră singuri.

Ansset îl privi inexpresiv şi asta îl surprinse puţin pe Şambelan. De obicei, interlocutorul tresărea a recunoaştere sau zâmbea strâmb şi nervos în faţa puterii şi poziţiei sale. Dar băiatul acesta? Nimic.

— Reţine, continuă Şambelanul fără să mai aştepte un răspuns, că eu sunt administratorul Palatului şi, prin extensie, al întregului oraş. Nimic mai mult. Autoritatea mea nu se extinde mai departe, totuşi această autoritate te include şi pe tine. Complet, absolut şi fără excepţii. Vei face ce spun.

Ansset nici măcar nu clipi.

„La dracu', gândi Şambelanul, nu-mi place să am de-a face cu copiii. Parcă nu sunt nici măcar din aceeaşi specie.”

— Eşti o Privighetoare. Eşti extrem de valoros. Prin urmare, nu vei părăsi Palatul fără aprobare. Aprobarea o dau eu. Când vei ieşi, vei fi însoţit de doi oameni ai mei. Vei urma programul care ţi-a fost întocmit, program care îţi va oferi suficient timp liber. Nu-mi îngădui să te scap din ochi nici măcar pentru o clipă. Cu preţul pe care l-am plătit pentru tine, puteam clădi încă un palat ca acesta şi tot ne mai rămânea suficient ca să înzestrăm un corp de armată.

Nimic. Nici o reacţie.

— Nu ai nimic de spus? Ansset surâse uşor.

— Şambelane, eu am programul meu personal. Pe acela îl voi urma. Altfel nu pot cânta.

Era ceva nemaiauzit. Şambelanul nu putu scoate un cuvânt, nici măcar unul, în timp ce băiatul îi zâmbea.

— In privinţa autorităţii tale, Riktors Cenuşiul mi-a explicat deja totul.

— Da? Ce anume ţi-a explicat?

— Tu nu controlezi totul. Nu controlezi Garda Palatului, care are Căpitanul ei, numit de Mikal. Nu stăpânu-t-cân te celor 151 controlezi niciunul dintre aspectele guvernării imperiale, ci doar administrarea Palatului şi protocolul. Iar pe mine, Şambelane, nu mă dirijează nimeni. Doar eu.

Şambelanul se aşteptase la multe. Nu se aşteptase însă ca un băiat de nouă ani, oricât ar fi fost el de frumos, să-i vorbească mai poruncitor decât un Amiral al flotei. într-adevăr, glasul băiatului era o lecţie admirabilă de forţă. Şambelanul, care nu se zăpăcea niciodată, fusese azvârlit în braţele derutei.

— Casa Cântecelor n-a pomenit nimic.

— Casa Cântecelor nu vorbeşte, Şambelane. Pentru ca să pot cânta, trebuie să trăiesc într-un anume fel. Dacă nu pot trăi aşa cum am nevoie, atunci plec.

— Imposibil! Există programe ce trebuie respectate!
Ansset îl ignoră.

— Când îl întâlnesc pe Mikal?

— Atunci când prevede programul!

— Şi când va fi asta?

— Când hotărăsc eu. Eu alcătuiesc programul. Eu aprob sau refuz accesul la persoana împăratului!

Ansset zâmbi şi fredona un crâmpei liniştitor. Şambelanul se simţi extrem de uşurat. Mai târziu, încercă să-şi dea seama care fusese cauza, însă nu reuşi.

— Aşa-i mai bine, zise el.

Era într-atât de mulţumit încât se aşeză pe scaunul plutitor care se mulă imediat după conturul corpului său.

— Ansset, urmă el, nici nu-ţi dai seama ce împovărătoare este munca de Şambelan.

— Ai multe de făcut. Mi-a spus Riktors Cenuşiul.
Şambelanul avea un autocontrol foarte bun. Se mândrea cu el. Ar fi fost tulburat să afle că Ansset îi citise oscilaţiile emoţiei din glas şi ştia că Şambelanul nu-1 simpatiza pe Riktors.

— Mă întreb, începu el, dacă n-ai putea să cânţi ceva chiar acum. Muzica aduce alinare – ştii cum se spune…

— Mi-ar plăcea să cânt pentru tine, făcu Ansset.
Şambelanul aşteptă o clipă, apoi îl privi întrebător.

— Dar, continuă băiatul, eu sunt Privighetoarea lui Mikal. Nu pot cânta pentru nimeni până nu-1 întâlnesc pe împărat şi nu capăt consimţământul lui.

În vocea Privighetorii exista suficientă batjocură pentru ca Şambelanul să roşească, stânjenit, de parcă ar fi încercat să se culce cu nevasta stăpânului său şi şi-ar fi dat seama că ea doar se distra pe seama lui. Băiatul avea să fie o pacoste teribilă!

— O să-i pomenesc lui Mikal despre tine.

— Ştie că sunt aici. Am auzit că era destul de nerăbdător să mă vadă ajuns.

— Am zis c-o să-i pomenesc despre tine! Şambelanul se întoarse şi plecă; o ieşire din scenă rapidă şi dramatică, dar toată drama se risipi atunci când glasul lui Ansset veni uşor după el, uşor şi în acelaşi timp exact atât de tare de parcă i-ar fi şoptit la ureche:

— Mulţumesc.

Iar acel „mulţumesc” era atât de plin de respect şi recunoştinţă, încât Şambelanul nu se putu înfuria.

Palatul nu aVea nici un fel de muzică. Ansset înţelese în sfârşit lucrul acesta şi se simţi uşurat. Ceva 11 sâcâise încă de la sosire. Nu fusese ba chiar nu găsi nici un motiv de iritare. Evident, băiatul avea să fie ascultător. Evident.

Şambelinul merse direct la Mikal, un lucru îngăduit numai câtorva, şi-i spuse că Privighetoarea sosise şi er* nerăbdătoare să-1 întâlnească, şi că era într-adevăr un băiat încântător, chiar dacă niţel cam încăpăţânat, iar împăratul răspunse:

— Diseari, la zece.

Şambelanul ieşi, le spuse oamenilor săi ce şi când să facă, îşi organiză programul ca să se potrivească audienţei şi abia atunci îşi dădu seama.

Făcuse exact ceea ce dorise băiatul. Schimbase totul, ca să fie pe placul lui.

„M-a păcălit”, zise greaţa dinlăuntrul stomacului său.

„îl urăsc pe blestematul ăla mic”, zise peste o clipă roşeaţa din obrajii lui.

Contractul spunea că Şambelanul mai avea de slujit şase ani. El se gândi la cei şase ani şi i se părură lungi. Teribil, teribil de lungi.

modul firesc în care era considerat ca o piesă dintr-o maşinărie aflată în funcţiune. Se aşteptase ca lucrurile să fie diferite şi, fiindcă totul era straniu faţă de viaţa din Casa Cântecelor, n-ar fi trebuit să simtă nimic „în neregulă”. Era adevărat, fusese ţinut departe de moda cosmopolitană, dar

Casa Cântecelor nu-i îngăduise niciodată să creadă că stilul ei era „cel bun”, iar toate celelalte erau „rele”. Casa Cântecelor era căminul lui, pe când aici era pur şi simplu un loc diferit.

Insă lipsa muzicii… Până şi în Mlaştină existase muzică, până şi Treapta cea leneşă avusese cântecele ei. Aici piatra artificială – mai dură decât oţelul – răsuna prea puţin, mobilele erau tăcute, plutind şi mulându-se după formele trupului, servitorii, ca şi gărzile, îşi vedeau în tăcere de treburile lor; singurele sunete, dar şi acelea înăbuşite, erau produse de maşini.

Când vizitase Treapta şi Mlaştina, Ansset fusese însoţit de Esste. O persoană care putea să cânte şi care putea să înţeleagă sensurile cântecelor lui. O persoană a cărei voce era plină de inflexiuni atent controlate. Pe când aici toţi erau răguşiţi, lipsiţi de rafinament, indiferenţi.

Plimbându-şi degetele peste piatra caldă, atât de diferită de stânca rece a pereţilor Casei Cântecelor, Ansset se simţi cuprins de dorul acesteia. Fredona încet, dar zidurile de aici absorbiră sunetul şi nu reflectară nimic. In plus, băiatului îi era cald. Nu era stăpânul cântecelor 155 bine. De la vârsta de trei ani, crescuse într-o clădire friguroasă. Locul acesta era suficient de încălzit ca să-1 facă să transpire, chiar dacă îşi scotea toate hainele. Cum se puteau simţi confortabil locuitorii de aici?

Stânjeneala pe care o simţea nu fusese înlăturată de faptul că rămăsese singur din clipa în care servitorul cel plin de atenţie îl condusese într-o cameră, spunându-i:

— Este odaia ta.

Nu exista nici o fereastră, iar uşa nu avea nici o modalitate evidentă de deschidere. Aşa că Ansset aşteptă şi nu cântă, deoarece nu era sigur că-1 asculta cineva – aşa fusese prevenit de Riktors. Rămase tăcut, ascultând lipsa completă a muzicii din Palat, nedorind să cânte până nu-1 întâlnea pe Mikal, dar neştiind când avea să se întâmple, dacă avea măcar să se întâmple ori dacă avea să rămână pe vecie într-un loc unde putea, la fel de bine, să fie mort.

Nu.

„Nici asta nu-i bine.

Totuşi, îşi dădu seama Ansset, aici există muzică.” Era însă o cacofonie, nu armonie, şi de aceea n-o recunoscuse. In Treaptă şi în Mocirlă, atmosfera oraşelor fusese uniformă. Deşi

fiecare individ avea cântecul său propriu, toate cântecele erau variaţiuni pe aceeaşi temă. Aici însă nu exista o asemenea armonie. Stăpâneau teama şi neîncrederea, atât de puternice, încât nu existau două glasuri care să se asemene. Se părea că amestecul şi întrepătrunderea modalităţilor de vorbire şi de gândire puteau compromite, cumva, o persoană în mod periculos, apropiind-o de moarte ori de tenebre întunecate. Aceasta era muzica, dacă îi putea spune muzică, din Palat.

Ce loc întunecos îşi făurise Mikal! „Cum poate cineva să trăiască într-o asemenea tăcere asurzitoare şi durere?”

Poate însă că pentru ei nu era durere, mai gândi Ansset. Poate că aşa se petrecea pe toate planetele. Poate numai pe Tew, unde exista Casa Cântecelor, învăţaseră vocile să se întâlnească şi să se combine în armonii.

Băiatul se gândi la miliardele de stele minuscule, fiecare cu planetele ei şi fiecare planetă cu locuitorii ei, dar niciunul dintre locuitorii aceia neştiind să cânte sau să audă cântecul altuia.

Era un coşmar. Refuză să se mai gândească la el. Se gândi la Esste, iar la amintirea ei simţi din nou uimirea faţă de ce ascundea în el şi faţă de felul în care femeia reuşise să-1 silească să găsească. Amintindu-şi de ea, nu-i putea vedea realmente faţa – o părăsise prea de curând, ca s-o poată rechema ca pe un spectru. Ii auzi însă vocea, auzi răguşeala primelor vorbe ale dimineţii şi forţa exprimării ei obişnuite. Esste nu s-ar fi simţit stânjenită. Ea nu l-ar fi lăsat pe prostul de Şambelan s-o oblige să spună mai multe decât ar fi trebuit. „Şi dacă ea ar fi fost aici, gândi Ansset, nu m-aş fi simţit atât de…”

Dacă Esste ar fi fost acolo, nu şi-ar fi îngăduit să simtă nimic. Şi înaintea lui, unele Privighetori avuseseră slujbe dificile. Esste, pe care Ansset o iubea şi în care avea încredere, îl trimisese aici. Prin urmare, aici îi era locul. In cazul acesta, ar fi fost mai bine să caute modalităţi de supravieţuire, să pună Palatul la treabă prin cântecele lui, în loc să tânjească după Casa Cântecelor. Pentru aşa ceva fusese educat.

Avea să-şi facă datoria şi, când aveau să vină după el, se va întoarce în Casa Cântecelor.

Uşa se deschise şi apărură patru membri ai Gărzii. Purtau uniforme diferite faţă de cei care îl percheziţionaseră mai

devreme. Vorbiră puţin, atât doar cât să-1 facă pe Ansset să înţeleagă că trebuia să se dezbrace.

— De ce? întrebă Ansset.

Bărbaţii nu răspunseră, ci aşteptară răbdători până când, în cele din urmă, se întoarse cu spatele şi se dezbrăcă. Una era să fii gol printre ceilalţi copii, la toaletă sau la duş, şi cu totul altceva să fii gol înaintea unor adulţi care nu aveau altceva de făcut decât să te privească. Ii cercetară fiecare orificiu al corpului şi cercetarea, deşi lipsită de brutalitate, nu fu deloc plăcută. Ii iscodiră trupul, cu o intimitate de care Ansset nu mai avusese parte până atunci, iar bărbatul care îi pipăi organele genitale, căutând cine ştie ce arme ascunse – Ansset habar nu avea ce se putea ascunde acolo – îl ţinu şi-1 atinse puţin prea mult, puţin prea mângâietor. Ansset nu ştia ce însemna, totuşi îşi dădea seama că nu era ceva bun. Bărbatul îşi păstră chipul calm, dar, când vorbi cu ceilalţi, Ansset detecta, în pauzele lui bruşte, tremurul, fiorul pasional stăpânit şi i se făcu frică.

Clipa trecu însă şi gardienii îi restituiră hainele, apoi îl conduseră afară din odaie. Erau înalţi; îl dominau cu statura lor, iar Ansset se simţi stângaci, incapabil să ţină pasul cu ei, şi se temu să nu nimerească sub tălpile sau între picioarele lor. Se temea mai mult de mânia lor, când avea să-i împiedice, decât de pericolul de a fi călcat în sine. Continua să-i fie prea cald – acum, chiar mai cald, pentru că mergea repede şi pentru că era încordat. In Casa Cântecelor, Controlul îi fusese de nezdruncinat, cu excepţia confruntării cu Esste. Acolo însă fusese familiar cu toate, fusese capabil să facă faţă schimbărilor, deoarece nu cunoscuse altele în viaţa sa. Aici, începea să înţeleagă că oamenii acţionau din motive diferite, că urmau căi diferite sau nici un fel de cale.

Izbutise totuşi să-1 controleze pe Şambelan. Fusese nemilos, dar reuşise. Fiinţele omeneşti rămăseseră fiinţe omeneşti. Chiar dacă erau soldaţi înalţi, care tremurau când atingeau un băieţaş dezbrăcat.

Paznicii atingeau canaturile uşilor şi acestea se deschideau. Ansset se întrebă dacă şi degetele sale ar fi putut deschide uşile printr-o atingere. Apoi ajunseră la o uşă pe care paznicii nu putură s-o deschidă, sau cel puţin nu încercară. Oare dincolo de ea se găsea Mikal?

Nu. Acolo se aflau Şambelanul, Căpitanul Gărzii şi alţi câţiva oameni care nu arătau a împăraţi. Desigur, Ansset habar nu avea cum trebuie să arate un împărat, dar el ştiu aproape imediat că niciuna dintre persoanele acelea nu era sigură în privinţa puterii sau a autocontrolului pentru a conduce pe baza propriei ei autorităţi. De fapt, Ansset întâlnise un singur străin capabil de aşa ceva: Riktors Cenuşiul. Şi asta probabil pentru că Riktors era comandantul unei flote spaţiale care lichidase o revoluţie fără vărsare de sânge. Riktors ştia ce putea să facă, pe când oamenii aceştia, legaţi de Palat, nu ştiau nimic despre ei înşişi.

Ii puseră întrebări lui Ansset. Aparent, întrebări întâmplătoare. Despre educaţia primită în Casa Cântecelor, despre anii trăiţi înainte de a ajunge pe Tew şi alte zeci de întrebări pe care Ansset nici măcar nu le înţelese, darmite să le răspundă.

Ce crezi despre cele patru libertăţi?

În Casa Cântecelor, te-au învăţat ceva despre „Disciplina lui Frey”?

Dar despre eroii Farului? Despre Liga Oraşelor Maritime?

Iar în cele din urmă:

— Nu te-au învăţat nimic în Casa Cântecelor?

— M-au învăţat să cânt, răspunse Ansset. Bărbaţii se priviră între ei şi în cele din urmă, Căpitanul Gărzii ridică din umeri.

— Ce dracu', i-un puşti de nouă ani. Câţi puşti de nouă ani ştiu ceva despre istorie? Câţi dintre ei au opinii politice?

— Casa Cântecelor este cea care mă îngrijorează, interveni un bărbat a cărui voce cânta despre moarte în urechile lui Ansset.

— Poate că este într-adevăr apolitică, aşa cum pretinde, răspunse Căpitanul cu glas plin de sarcasm.

— Nimeni nu-i apolitic.

— Casa Cântecelor i-a dat lui Mikal o Privighetoare, urmă Căpitanul, şi asta nu i-a sporit popularitatea în Imperiu. Am auzit că un găozar pompos de pe Prowk îi trimite îndărăt cântăreţul lui, în semn de protest.

Şambelanul ridică un deget.

— Nu i-a dat lui Mikal o Privighetoare, ci 1-a încărcat cu o notă de plată piperată.

— De care nu avea nevoie, zise cel a cărui voce cânta moarte. Casa Cântecelor are mai mulţi bani decât oricare altă instituţie din Imperiu, cu excepţia Imperiului însuşi. Aşa că întrebarea rămâne – de ce 1-a trimis lui Mikal pe băiatul acesta? Eu n-am încredere în ea. Este un complot.

Un bărbat tăcut, cu ochi mari şi adânci, veni dinspre periferia încăperii şi-1 atinse pe Şambelan pe umăr.

— Mikal aşteaptă, rosti el încetişor, însă mesajul lui păru să-i întunece pe toţi.

— începusem să sper că, în cele din urmă, Casa Cântecelor va întârzia suficient de mult ca să…

— Ca să… ce? întrebă ameninţător Căpitanul, înfruntându-1 pe Şambelan să rostească un cuvânt de trădare.

— Ca să nu mai fie nevoie să trecem prin toate chestiile astea.

Bărbatul în a cărui voce cânta moartea veni lângă Ansset, care-1 privea impasibil şi-1 fixă cu o căutătură rece.

— Presupun, zise el în sfârşit, că s-ar putea să fii ceea ce pari.

— Ce par a fi? întrebă Ansset inocent. Bărbatul făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

— Minunat, spuse el apoi şi în glas îi sună regretul. Se întoarse şi părăsi camera prin uşa pe care intrase Ansset. Toţi părură că răsuflă uşuraţi.

— Ei bine, asta este, rosti Şambelanul, iar Căpitanul se relaxa vizibil.

— Am sub comanda mea toate navele din flotă şi-mi petrec o oră încercând să pătrund în mintea unui copil.

Râse.,. u'iâî*MsMM.3'

— Cine era omul care a plecat? întrebă Ansset. Şambelanul privi spre Căpitan, după care răspunse:

— I se spune Dihonii. Este un expert din afară.

— Din afara cui?

— Din afara Palatului, răspunse Căpitanul.

— De ce v-aţi bucurat când a plecat?

— Ajunge cu întrebările, îl opri cel cu ochii mari, vorbind blând şi liniştitor. Mikal te aşteaptă.

Ansset îl urmă printr-o uşă care dădea într-o cămăruţă, unde paznicii îi examinară cu nişte detectoare şi le luară probe

de sânge, apoi trecură prin altă uşă, ajungând într-o anticameră micuţă. Dintr-un difuzor se auzi o voce bătrână şi răguşită:

— Acum!

Uşa glisa în sus şi cei doi trecură din încăperea de stâncă falsă într-una de lemn adevărat. Ansset nu ştia încă faptul că acest lucru, în primul rând, reprezenta însemnul puterii şi bogăţiei lui Mikal. Pe Tew, pădurile existau peste tot şi lemnul nu constituia o problemă. Pe Pământ însă exista o lege care pedepsea cu moartea tăierea copacilor, o lege care apăruse pesemne cu vreo douăzeci de mii de ani în urmă, când pădurile dispăruseră aproape complet. Doar ţăranii cei mai săraci şi mai uitaţi de lume din Siberia puteau tăia copaci. şi Mikal. Mikal putea să aibă lemn. Mikal putea să aibă orice dorea.

Până şi o Privighetoare.

Într-un capăt al camerei, într-un şemineu ardea focul (consumând lemn!). Lângă el, pe podea, stătea Mikal. Era bătrân, dar avea trupul suplu. Faţa îi era zbârcită şi pungită, însă braţele îi erau puternice, dezgolite până la umeri, fără nici un muşchi flasc.

Ochii săi adânci îl fixară pe Ansset. însoţitorul băiatului îl lăsă pe acesta în odaie şi ieşi.

— Ansset, rosti împăratul.

Ansset îşi plecă fruntea într-un gest de respect.

Mikal se sculă în capul oaselor. încăperea era mobilată, dar mobilele fuseseră lipite de pereţi şi pardoseala rămăsese goală lângă foc.

— Vino, zise Mikal.

Ansset se îndreptă spre el şi când ajunse aproape la un metru se opri şi rămase nemişcat. Focul răspândea căldură. Altfel însă, observă băiatul, camera era răcoroasă. Mikal rostise numai două cuvinte şi numai din atât Ansset nu-i putea cunoaşte cântecele. Simţise totuşi în ele blândeţe şi veneraţie. Veneraţia unui împărat al omenirii faţă de un băiat.

— Vrei să te aşezi? îl întrebă Mikal.

Ansset se aşeză. Podeaua, pe care o simţise rigidă sub picioare, se înmuie atunci când greutatea îi fu distribuită pe o suprafaţă mai mare şi deveni confortabilă. Prea confortabilă… Ansset nu fusese obişnuit cu moliciunea.

— Ai fost bine tratat?

Băiatul nu răspunse imediat. Asculta cântecele lui Mikal şi nu-şi dădu seama că i se pusese o întrebare decât după ce începu să priceapă câte ceva din motivul pentru care o Privighetoare fusese trimisă unui bărbat care ucisese atâtea milioane de fiinţe omeneşti.

— Iţi este frică să răspunzi? întrebă Mikal. Te asigur că dacă n-ai fost tratat cum…

— Nu ştiu, răspunse Ansset. Nu ştiu ce înseamnă aici un tratament corespunzător.

Mikal era amuzat, dar nu se trăda. Ansset îi admiră controlul. Nu Controlul, desigur, însă ceva înrudit cu acesta, ceva care îl făcea greu de auzit.

— Ceea ce în Casa Cântecelor înseamnă un tratament corespunzător.

— In Casa Cântecelor nu m-a percheziţionat nimeni niciodată. Nimeni nu mi-a ţinut vreodată penisul de parcă ar fi vrut să fie al lui.

Pentru o clipă, Mikal nu spuse nimic, deşi pauza aceea era singurul semn vizibil al sentimentelor sale.

— Cine a fost? întrebă el calm.

— Cel înalt, cu trese argintii.

Numindu-1 pe bărbat, Ansset simţi o aţâţare stranie. Ce avea să facă Mikal?

Împăratul se întoarse către o măsuţă joasă şi o apăsă.

— Printre cei care l-au percheziţionat pe băiat era un sergent înalt.

O clipă de tăcere, apoi răspunse o voce moale – a Căpitanului, îşi dădu seama Ansset, dar cumva înăbuşită, înmuiată şi lipsită de asprime. Să fi fost oare din cauza difuzorului? Sau, într-adevăr, Căpitanul i se adresa atât de supus lui Mikal?

— Callowick, răspunse Căpitanul. Ce a făcut?

— L-a găsit atrăgător pe băiat, zise Mikal. Degradează-1 şi expediază-1 de pe planetă.

Împăratul îşi luă mâna de pe măsuţă. Pentru o clipă, Ansset simţi un fior de încântare. Nu prea înţelegea ce făcuse gardianul, Callowick stăpânul cântecelor 228 acela, atâta doar că lui nu-i plăcuse. Mikal însă nu avea să îngăduie să se mai repete aşa ceva, Mikal avea să-i pedepsească pe cei care-1 jigniseră, Mikal avea să-1 protejeze, aşa cum fusese în Casa

Cântecelor. Ba chiar într-o măsură mai mare decât acolo, deoarece în Casa Cântecelor Ansset fusese rănit, iar aici nimeni nu avea să cuteze să-1 rănească, din cauza lui Mikal. Era prima dată când Ansset gusta puterea asupra vieţii şi a morţii, şi o găsea delicioasă.

— Ai putere, spuse el cu glas tare.

— Am? îl privi pătrunzător Mikal.

— Toţi ştiu.

— Dar tu ştii?

— Un anume fel de putere, răspunse Ansset, dar în întrebarea lui Mikal simţise ceva.

Ceva deosebit, un soi de rugăminte, şi Ansset scotoci printre amintirile acestei voci noi şi ciudate, căutând să audă sensul real al întrebării.

— Un anume fel de putere, repetă el, dar tu îi zăreşti sfârşitul şi asta te înfricoşează.

Mikal nu zise nimic. Privi doar atent chipul băiatului. Pentru un moment, lui Ansset i se făcu teamă. Cu siguranţă, nu asta îl sfătuise Esste să facă. „Trebuie să fii prietenos, îi spusese ea, pentru că tu înţelegi mai multe.” „Aşa să fie oare? se întrebă Ansset. Unele lucruri le înţeleg, dar bărbatul acesta are tainiţe. De asemenea este periculos; nu-i numai protectorul meu.”

— Trebuie să spui ceva acum, rosti el păstrându-şi calmul exterior. Nu te pot cunoaşte dacă nu-ţi aud glasul.

Mikal zâmbi, dar privirea îi era precautǎ, ca şi vocea.

— Atunci poate că ar fi mai înţelept să fiu tăcut. Era destul din glasul său şi cuprindea îndeajuns din emoţiile împăratului, pentru ca Ansset să poată ajunge ceva mai departe.

— Nu cred că te temi de pierderea puterii, zise el. Cred… cred…

Apoi nu-şi mai găsi cuvintele, pentru că nu înţelegea ce văzuse şi auzise în Mikal, sau în tot cazul nu într-un mod pe care-1 putea exprima prin cuvinte. Aşa încât începu să cânte. Cu câteva cuvinte, pe alocuri, dar în rest melodii şi ritmuri ce vorbeau despre dragostea faţă de putere a lui Mikal. Nu iubeşti puterea aşa cum un flămând iubeşte mâncarea, părea că spune cântecul. O iubeşti aşa cum un tată îşi iubeşte fiul. Ansset cântă despre puterea care era făurită, nu găsită; făurită şi sporită până ce umplea Universul. Apoi cântă despre odaia în care trăia Mikal, o umplu cu glasul său până la pereţii de lemn şi lăsă

sunetele să reverbereze în lemn, lăsă camera să danseze, să devină vie şi, deşi îi distorsiona tonalitatea, să revină, adăugând cântecului amplitudine.

Cântând cântecele de abia învăţate de la Mikal, Ansset deveni mai îndrăzneţ şi cântă speranţa prieteniei, oferta încrederii. Cântă cântecul iubirii.

I» După ce termină, Mikal îl privi atent. O clipă, Ansset se întrebă dacă acel cântec avusese vreun efect. După aceea Mikal întinse o mână, iar aceasta tremura, dar nu de bătrâneţe. întinse un braţ şi Ansset întinse şi el mâna, lăsând-o în palma împăratului. Palma lui Mikal era largă şi puternică, iar băiatul simţi că putea fi înghiţit, prins şi strâns în pumnul acela, fără să mai poată fi găsit vreodată. Totuşi, când Mikal închise palma, atingerea fu blândă, strânsoarea fermă, dar delicată, şi vocea lui era încărcată de emoţie când spuse:

— Eşti într-adevăr tot ce am sperat. Ansset se aplecă înainte şi zise:

— Te rog, nu fi încă prea mulţumit. Cântecele tale sunt greu de cântat şi deocamdată nu le-am învăţat pe toate.

— Cântecele mele? Nu am nici un cântec.

— Ba da, ai. Ţi le-am cântat. Mikal păru tulburat.

— De unde ţi-a venit ideea că sunt ale…

— Le-am auzit în glasul tău.

Ideea îl surprinse cu adevărat pe bătrân, luându-1 pe nepregătite.

— Ceea ce ai cântat era însă atât de minunat…

— Uneori, răspunse Ansset.

— Da. Şi atât de… nu ştiu ce. Poate… Poate că ai găsit asemenea cântece în mine.

Părea neîncrezător şi dezamăgit.

— Este un truc? întrebă el. Asta-i tot?

— Un truc?

— Să asculţi ce se simte în vocea stăpânului tău şi să-i cânţi cele auzite? Nu-i de mirare că mi-a plăcut cântecul. Tu însă nu ai cântecele tale?

Fu rândul lui Ansset să fie surprins.

— Dar ce sunt eu?

— Asta-i o întrebare bună, făcu Mikal. Un băieţaş minunat de nouă ani. Asta aşteptau ei? Un trup care să-1 facă pe un poligam să regrete că a iubit cândva femeile, un chip pe care

mamele şi taţii l-ar fi urmat kilometri întregi, râvnindu-1 pentru copiii lor? Voiam un catamit? Nu cred. Voiam o oglindă? Poate că, acum mulţi ani, când l-am întâlnit pe Stăpânul Cântecelor, el nu era atât de înţelept pe cât am crezut. Sau poate că de atunci m-am schimbat.

— îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Ansset lăsă teama lui reală să i se simtă în voce. Era ceva ce învăţase tot de la Esste: „Nu ascunde nimic stăpânului tău.” După încercarea prin care trecuse în Camera înaltă, îi fusese uşor să-şi deschidă inima lui Esste. Dar aici, acum, cu acest bărbat ciudat, căruia nu-i plăcuse cântecul, deşi îl mişcase profund, trebuia să se străduiască realmente din toate puterile să-şi coboare zidurile. Ansset simţea aceeaşi vulnerabilitate pe care o încercase atunci când îl pipăise soldatul şi era tot atât de necunoscător în privinţa obiectului fricii sale. îşi arătă totuşi teama, deoarece aşa îi spusese Esste, iar el ştia că Esste nu greşea niciodată.

Mikal se încruntă.

— Nici vorbă să mă fi dezamăgit. Ţi-am spus doar – cântecul a fost întocmai cum am sperat. Vreau însă să aud un cântec de-al tău. Sunt convins că ai cântece care sunt numai ale tale.

— Am, încuviinţă Ansset.

— Vrei să mi le cânţi?

— Da, zise băiatul.

Începu apoi să cânte, la început cu timiditate, deoarece cântecele acestea nu le cântase decât celor care îl iubeau deja, oameni care făceau parte tot din Casa Cântecelor şi astfel nu mai aveau nevoie de explicaţii. Mikal nu cunoştea însă Casa Cântecelor şi Ansset orbecăi cu melodia lui, încercând să găsească o modalitate prin care să-i spună împăratului cine era el, dar dându-şi seama în cele din urmă că nu putea, că nu-i putea spune decât care era înţelesul Casei Cântecelor, decât răceala pietrei de sub degetele sale, decât bunătatea lui Rruk atunci când el plânsese, înspăimântat şi nesigur, iar ea îi cântase despre încredere, deşi era numai o copilă.

Sunt un copil, spunea cântecul lui Ansset, firav ca o frunză în bătaia vântului şi totuşi, laolaltă cu alte o mie de frunze, am rădăcini care pătrund adânc în stâncă, în piatra rece şi vie a

Casei Cântecelor. Sunt un copil şi taţii mei sunt o mie de alţi copii, iar mama mea este o femeie care mi-a spart armura, m-a scos afară şi m-a încălzit în faţa viscolului în care mă trezisem pe neaşteptate, gol, dar nu singur. Sunt un cadou, lucrat de propriile mele mâini ca să fie dăruit ţie de către alţii, şi nu ştiu dacă sunt acceptat.

Cântând, se simţi atras inevitabil către cântecul la care nu s-ar fi gândit niciodată că avea să-1 cânte. Cântecul zilelor petrecute în Camera înaltă. Cântecul naşterii sale. „Nu pot, gândi el în vreme ce melodia i se revărsa din gâtlej, dincolo de bariera dinţilor. Nu pot! îşi strigă el sieşi, când îl asaltară emoţiile, nu în lacrimi, ci în tonuri pasionate, izvorâte din cele mai tandre unghere ale sale. Nu mă pot opri", gândi el, cântând despre dragostea lui Esste pentru el şi despre teama de a o părăsi atât de repede după ce învăţase să se sprijine de ea.

Şi în tot cântecul său Ansset auzi ceva care-1 surprinse. Auzi, dincolo de emoţiile amintirilor, un fior disonant, un fior care vorbea despre întunecimi ascunse înlăuntrul său. Căută nota aceea şi o pierdu. Treptat, căutarea stranietăţii din propriul său cântec îl îndepărtă de cântec, aducându-1 din nou în sine. Cântă, dar focul muri şi, în cele din urmă, muri şi cântecul.

Abia atunci îşi dădu seama că Mikal zăcea ghemuit în jurul său, îmbrăţişându-1 cu un braţ, iar cu celălalt acoperindu-şi faţa, unde plânsese, unde suspinase în tăcere. După ce cântecul se sfârşi, singura melodie din odaie era a scânteilor, pe măsură ce ultimele flăcărui se străduiau să reînvie focul.

stăpânul cântecelor 171 „Ce-am făcut?" se îngrozi Ansset, privindu-1 pe împăratul omenirii, Mikal cel Groaznic, plângând în pumni.

— Ansset, Ansset, suspină Mikal, ce-ai făcut? După o clipă, Mikal se opri din plâns, se rostogoli pe spate şi vorbi:

— Oh, Doamne, eşti prea milos, eşti prea crud! Am o sută douăzeci şi unu de ani şi moartea pândeşte prin ziduri şi podele, aşteptând să mă surprindă. De ce n-ai putut să vii la mine când aveam patruzeci de ani?

Ansset nu ştiu dacă trebuia să dea un răspuns.

— încă nu mă născusem, zise el în cele din urmă şi Mikal râse.

— Aşa este. încă nu te născuseşi. Nouă ani… Ce ţi-au făcut în Casa Cântecelor, Ansset? Cât s-au putut chinui, ca să scoată asemenea cântece din tine?

— Cântecul meu ţi-a plăcut de data aceasta?

— Dacă mi-a plăcut?! exclamă Mikal, întrebându-se dacă băiatul glumea. Dacă mi-a plăcut?

Râse prelung şi-şi lăsă capul în poala lui Ansset. Cei doi dormiră acolo în noaptea aceea, iar de atunci nu au mai existat percheziţii sau interogatorii. Ansset era liber să vină oricând la Mikal, deoa-

*~.ţ-«r»i'uij.i»«» « „.- -_.

rece nu exista moment în care Mikal să nu tânjească o

— Aveţi noroc, le spuse ghidul şi Kya-Kya suspină. Sperase că vor fi destul de norocoşi ca să plece din Susquehanna imediat după turul obişnuit de cinci ore. Era însă convinsă că nu aceeaşi fusese şi dorinţa împăratului.

— împăratul, urmă ghidul, a cerut să vă primească. Este o onoare extraordinară. Dar, aşa cum mi-a spus Şambelanul acum câteva clipe, voi, studenţii Institutului Guvernamental Princeton, sunteţi viitorii administratori ai acestui Imperiu măreţ. Este firesc ca Mikal să dorească să-şi întâlnească viitoarele ajutoare şi consilieri.

„Ajutoare şi consilieri, pe dracu', îşi spuse Kya-Kya. Moşu' o să crape înainte de absolvirea mea şi atunci vom ajuta şi vom consilia pe altul – probabil pe-ăla care 1-a omorât."

Avusese destule de făcut. Unele excursii şi vizite meritaseră – cele patru zile petrecute la centrul de calculatoare din Tegucigalpa sau săptămâna în care observaseră operaţiunile unui centru de servicii publice din Rouen. Aici însă, în Susquehanna, nu li se arătase nimic important, doar capitala în sine. Oraşul exista pentru a-1 menţine pe Mikal viu şi protejat; adevărata muncă guvernamentală se desfăşura în altă parte. Mai rău chiar, Palatul fusese proiectat de un nebun („probabil chiar de Mikal", îşi spuse ea) şi coridoarele erau un labirint care te stăpânul cântecelor iducea mereu înapoi, ridicându-se şi coborând printre scări şi rampe lipsite de orice sens. Clădirea părea să fie o barieră imensă şi pe Kya-Kya o dureau picioarele de atâta mers într-un loc şi în altul. De câteva ori putea să fi jurat că merseseră pe un coridor cu uşi pe stânga, apoi cotiseră cu o sută optzeci de grade şi apucaseră pe altul, paralel cu

primul, tot cu uşi pe stânga, care îi adusese înapoi pe primul coridor. Nebunie… Oboseală…

— Ba mai mult, zise ghidul, Şambelanul a lăsat să se înţeleagă că aţi putea beneficia de un privilegiu acordat de obicei numai oaspeţilor de rang înalt. S-ar putea să ascultaţi Privighetoarea lui Mikal.

Printre studenţi se auziră murmure de interes. Desigur, cu toţii aflaseră de Privighetoarea lui Mikal; mai întâi, le ajunsese la urechi vestea scandaloasă că Mikal obligase până şi Casa Cântecelor să se plece înaintea voinţei sale, iar apoi puţinii privilegiaţi care îl auziseră pe băiat cântând răspândiseră zvonul: Privighetoarea lui Mikal era cea mai mare dintre toate Privighetorile care existaseră vreodată – nici un glas omenesc nu reuşise să facă ceea ce făcea băiatul.

Kya-Kya simţea însă cu totul altceva. Niciunul dintre colegii ei nu ştia că ea crescuse în Casa Cântecelor sau măcar că venea de pe Tew. Discreţia ei fusese împinsă până la rezervă. Iar acum nu dorea câtuşi de puţin să-1 revadă pe Ansset, băiatul care fusese favoritul lui Esste, cel care era tot ceea ce nu reuşise ea.

Nu putea totuşi să evadeze din grup. Kya-Kya se străduia, perseverentă, să fie o studentă model – cu spirit creator, dar în acelaşi timp ascultătoare. Uneori simţea că o apucă dracii, dar voia să fie sigură că toţi profesorii îi vor da recomandări strălucite, dovezile unei comportări fără reproş. Şi aşa femeile obţineau destul de greu slujbe în cadrul guvernului. Iar slujba pe care o dorea ea era oferită, de obicei, unei femei ajunse la apogeul carierei, în nici un caz la începuturile ei.

Aşa încât Kya-Kya nu spuse nimic, în vreme ce se aşezau pe scaunele ce alcătuiau o potcoavă cu deschiderea spre tronul lui Mikal. Kya-Kya ocupa un loc într-unui dintre capetele potcoavei, pentru a putea privi profilul împăratului; prefera să studieze pe cineva, evitând contactul vizual reciproc şi direct. Ochii permiteau minciuna.

— Trebuie să vă ridicaţi, anunţă ghidul cu respect şi, desigur, se sculară toţi în picioare.

O duzină de gărzi în uniforme pătrunseră în sală şi ocupară poziţii în lungul pereţilor. Apoi intră Şambelanul şi anunţă cu glas lent şi solemn:

— împăratul Mikal a venit la voi. După aceea, apăru Mikal.

Era bătrân, cu chipul cutat, zbârcit şi pungit, însă pasul îi era sprinten şi uşor, iar zâmbetul părea că-i izvorăşte dintr-o inimă curată. Kya-Kya respinse bineînţeles această primă impresie, căci, în mod evident, acesta era chipul pe care Mikal îl afişa în stăpânul cântecelor 175 relaţiile cu oaspeţii săi, căutând să-i impresioneze. Părea totuşi, indiscutabil, într-o formă excelentă.

Mikal se aşeză pe tron şi abia atunci Kya-Kya îşi dădu seama că în sală intrase şi Ansset. Prezenţa împăratului era atât de copleşitoare, încât nici minunata Privighetoare nu o putea diminua. Acum însă Mikal luă băiatul de mână şi-1 împinse uşurel înainte, la câţiva paşi în faţa tronului, unde acesta rămase cercetându-i pe toţi cu privirea.

Kya-Kya nu privi însă spre el. Se uită la ceilalţi studenţi care-1 priveau. Toţi se întrebau bineînţeles dacă un băiat de asemenea frumuseţe îşi croise drum şi în patul lui Mikal. Kya-Kya ştia mai bine. Casa Cântecelor n-ar fi tolerat. N-ar fi trimis o Privighetoare cuiva care ar fi încercat un asemenea lucru.

Ansset se întoarse, pentru a privi şi scaunele din celălalt capăt al potcoavei şi ochii lui se întâlniră cu ai fetei. Nu schiţă nici un semn de recunoaştere, dar Kya-Kya ştia destule despre Control ca să-şi dea seama că se putea ca el s-o fi recunoscut – de fapt, era foarte probabil să se fi întâmplat aşa.

Apoi, Ansset cântă. Cântecul era puternic şi conţinea toate speranţele şi ambiţiile cele mai tăinuite ale studenţilor din sală, un cântec despre slujirea omenirii şi despre onoarea acestei slujiri. Cuvintele erau simple, dar melodia îi făcea pe toţi să dorească să ovaţioneze, incitaţi de gândul viitorului care îi aştepta. Toţi, mai puţin Kya-Kya, care îşi amintea adunările din sala mare a Casei Cântecelor. îşi amintea cum îi auzise pe alţii cântând acolo şi ce simţise la prima adunare, după ce fusese declarată Surdă. Cântecul nu avusese nici un fel de speranţă pentru ea. Şi, într-un fel, propria ei amărăciune înaintea cântecului lui Ansset era o plăcere. In mod vădit, el cânta ceea ce doreau să audă studenţii cel mai mult, încercând să-i atingă pe toţi. Pe ea însă nu avea s-o atingă niciodată.

Când Ansset termină, studenţii se ridicară, aplaudară şi ovaţionară. Ansset se înclină timid, după care plecă de la locul lui şi veni lângă perete. La nici doi metri de Kya-Kya. Ea îl privi pe când se apropia. Aproape că o durea să-1 vadă de aproape

cât era de frumos, cât de blând şi fericit îi era chipul destins. Băiatul nu păru s-o privească, aşa încât Kya-Kya se uită în altă parte.

Mikal începuse să le vorbească despre lucrurile obişnuite: cât de important era pentru ei să studieze profund şi să înveţe să se descurce în orice problemă cunoscută, dezvoltându-se totuşi pentru a avea resurse interne vaste, care să-i ajute să rezolve şi situaţiile neaşteptate. Tot aşa, gândi Kya-Kya, tot aşa şi tot aşa şi tot aşa.

— Fii atentă, şopti o voce în urechea ei.

Ea se întoarse şi-1 zări doar pe Ansset, la vreo doi metri, continuând să n-o privească. Fusese însă smulsă din reverie; îl auzi pe Mikal:

— Desigur, veţi avansa iute pe poziţii importante, având mulţi oameni sub conducerea voastră.

Adesea, lenevia lor vă va înfuria. Aşa sunt birocraţii cei meticuloşi, care parcă iubesc să posede cât pot mai mult fiecare bucăţică de hârtie ce le traversează mesele, înainte de a-i da drumul mai departe. Ei par să aibă creiere minuscule, să fie lipsiţi de ambiţii, să nu aibă viziunea acţiunilor guvernului. Veţi tânji după o mătură lungă cu care să-i alungaţi pe asemenea nenorociţi. Dumnezeu mi-e martor de câte ori am tânjit şi eu după aşa ceva.

Studenţii râseră, nu datorită cuvintelor sale, ci pentru că erau extraordinar de măguliţi de faptul că împăratul Mikal le vorbea atât de deschis, atât de puţin pompos.

— Dar să nu faceţi aşa ceva! Nu faceţi aşa ceva decât dacă pur şi simplu nu aveţi altă soluţie. Birocraţii sunt comorile noastre, sunt partea cea mai preţioasă a guvernului. Voi, care aveţi aptitudini, veţi promova, vă veţi transforma, vă veţi scârbi, veţi trece dintr-o slujbă în alta. Dacă veţi avea alt împărat, unii dintre voi veţi fi transferaţi la răstimpuri şi trimişi la… In sfârşit, n-am genul de imaginaţie ca să pot numi tipul de planete pe care pot fi expediaţi administratorii mai scârboşi.

Din nou, râsete. Kya-Kya era dezgustată.

— Fii atentă, îi şopti iarăşi vocea şi, de data aceasta, când fata se întoarse, Ansset o privea.

— Ştiu că este un act de trădare să vorbesc despre aşa ceva, însă mă îndoiesc că printre voi există vreunul care să nu fi observat că sunt bătrân. Am domnit mult timp. Am depăşit

durata normală de vârstă. Am toate motivele să cred că, într-o bună zi, voi muri.

Studenţii încremeniră, neştiind ce legătură avea asta cu ei, dar dorind din tot sufletul să nu mai audă asemenea lucruri.

— Când se va întâmpla, locul meu va fi luat de altul. Nu aparţin unei dinastii foarte lungi şi s-ar putea ridica întrebări asupra urmaşului meu legitim, întrebările ar putea da naştere şi la unele tulburări. Unii dintre voi veţi fi tentaţi să sprijiniţi una dintre tabere, iar cei care veţi alege tabăra înfrântă în final veţi plăti pentru greşeala voastră. Dar în vreme ce furtunile vor tulbura totul, birocraţii aceia mânuitori de hârtii vor continua munca lor înceată şi incompetentă, împingând guvernul mai departe. Ei au deja atâta inerţie, încât nu i-aş putea transforma, chiar dacă aş dori. Câteva schimbări, ici şi colo… Câte o îmbunătăţire, ici şi colo, câte un birocrat strălucit care merită şi este al dracului de bine să fie promovat… Majoritatea lor vor continua însă să-şi vadă de treabă în acelaşi stil extrem de lent, iar asta, prietenii mei mai tineri, va însemna salvarea şi menţinerea Imperiului. Sprijiniţi-vă pe birocraţie! Bizuiţi-vă pe birocraţie! Ţineţi-o, dacă puteţi, sub control. Dar n-o şubreziţi niciodată. Va salva omenirea, atunci când se vor sfârşi toţi vizionarii, atunci când se vor prăbuşi toate utopiile. Birocraţia este unul dintre lucrurile eterne create de omenire.

Mikal zâmbi, apoi toţi studenţii râseră iarăşi, deoarece înţeleseseră că el ştia că exagera. Înţeleseseră însă şi că spusese multe adevăruri şi erau de acord cu viziunea lui asupra viitorului. Nu conta cine ţinea cârma, atât timp cât echipajul ştia cum să manevreze corabia.

Totuşi nimeni nu-1 înţelesese mai bine decât Kya-Kya. Nu exista nici o tradiţie străveche de succesiune la tron, ca în Casa Cântecelor, unde alegerea Stăpânului Cântecelor din Camera înaltă fusese lăsată în seama unei Surde, fără ca nimeni să-i conteste alegerea. In loc de asta, conducerea Imperiului avea să treacă în mâinile celui mai puternic şi mai hotărât în momentul morţii lui Mikal. De-a lungul istoriei, prea mulţi suverani îşi distruseseră imperiile, încercând să impună un favorit sau o rudă ca urmaş pe tron. Mikal nu intenţiona aşa ceva. El îi anunţase pe studenţii Institutului Guvernamental Princeton că avea să lase problema urmaşului pe seama selecţiei naturale,

încercând în acelaşi timp să ridice instituţii care să supravieţuiască haosului.

„Primii ani de după moartea lui Mikal vor fi interesanţi”, decise Kya-Kya şi se întrebă de ce, în ciuda faptului că anii aceia aveau cu certitudine să fie mizerabili şi sângeroşi, se simţea atât de mulţumită că în decursul lor urma să fie vie şi să lucreze în guvern.

Mikal se sculă şi atunci se ridicară cu toţii, iar după ce împăratul ieşi, studenţii izbucniră în zeci de conversaţii diferite. Kya-Kya era amuzată cât de puternic îi convinsese Mikal prin căldura şi felul său deschis de a vorbi. Uitaseră oare că bătrânul acela ucisese miliarde de oameni şi carbonizase planete întregi, că numai forţa brută şi cruzimea absolută îl aduseseră la putere? Era totuşi nevoită să admire faptul că după o viaţă aşa cum fusese cea dusă de Mikal, împăratul reuşea să-şi ascundă ticăloşiile, astfel încât toţi cei din sală, cu excepţia ei – ba nu, trebuia să fie cinstită, toţi cei din sală – îl văzuseră ca pe un bunic. Blând. Un gentleman şi un om bun. Şi înţelept.

Trebuia să-i recunoască asta moşului. Era suficient de viclean ca să rămână viu, deşi era principala ţintă din Galaxie. Probabil că avea să moară în patul său.

— Nimic mai uşor decât dispreţul, rosti lângă ea vocea lui Ansset.

Ea se răsuci să-1 înfrunte.

— Credeam că ai plecat. De ce îmi spuneai să fiu atentă?

Era surprinsă că-i vorbea atât de mânioasă.

— Pentru că nu erai atentă.

Glasul băiatului era blând, însă ea auzi intonaţiile vorbirii cântate.

— Nu-ncerca asta cu mine! Nu pot fi prostită.

— Numai un prost nu poate fi prostit, replică Ansset.

Kya-Kya constată că băiatul crescuse.

— Pretinzi că nu-ţi place de Mikal, urmă el, dar dintre toţi cei de aici tu semeni cel mai mult cu el.

Ce voia să zică? Fata era revoltată, dar în acelaşi timp măgulită.

— Arăt ca o ucigaşă?

— Obţii ceea ce vrei. Iar dacă ar trebui, ai fi în stare să ucizi pentru asta.

— Aşadar, nu numai cântece, ci şi psihologie… Cât de extinsă ţi-a fost educaţia!

— Iţi cunosc cântecele, Kya-Kya. Te-am auzit cântând în ziua în care ai venit în Stalul meu, căutând-o pe Esste.

— N-am cântat niciodată.

— Ba nu, Kya-Kya. Ai cântat dintotdeauna. Numai că nu ţi-ai auzit niciodată cântecul.

Ansset se pregăti să-i întoarcă spatele. Aerul lui de superioritate, de încredere în sine, o mânie pe Kya-Kya.

— Ansset! strigă ea, şi băiatul se opri şi o privi. Te manipulează, urmă ea. Tu crezi că ei ţin la tine, dar te manipulează. Eşti o unealtă. O unealtă proastă şi neştiutoare!

Nu vorbise prea tare, dar când se întoarse văzu că mulţi studenţi priveau de la ea la Ansset. Se îndepărtă de băiat şi îşi croi drum printre ei. Nimeni nu comentă în vreun fel, dar, fără îndoială, se minunau cum de ajunsese ea să discute cu Privighetoarea lui Mikal şi erau uimiţi de faptul că se putuse înfuria pe Ansset.

Atâta ar fi fost suficient ca studenţii să aibă subiect de bârfă pentru zile întregi, dar înainte ca fata să ajungă la uşă, ea auzi cum toate conversaţiile amuţiră şi glasul lui Ansset se ridică deasupra murmurelor ce se stingeau, cântând un cântec fără cuvinte despre care ea, doar ea dintre toţi studenţii, ştia că era un cântec de speranţă, prietenie şi urări sincere de fericire. Kya-Kya îşi închise mintea faţă de şiretlicurile băiatului din Casa Cântecelor şi ieşi din sală, aşteptând tăcută alături de gardă, până sosi ghidul să-i conducă mai departe.

Autobuzele – fleskete ale Institutului – îi readuseră la Princeton, făcând o singură escală în vechiul oraş Philadelphia, unde unul dintre studenţii mai mari fu răpit şi găsit apoi mutilat îngrozitor, lângă râul Delaware. Era al cincisprezecelea într-un val de răpiri, urmate de crime ce terorizaseră Philadelphia şi multe oraşe vecine. Studenţii reveniră mohorâţi în Princeton şi-şi continuară studiile. Kya-Kya nu-1 uită însă pe Ansset. Nu-1 putea uita. Moartea plutea în văzduh şi dacă Mikal nu putea fi tras la răspundere pentru asasinatele demente din Philadelphia, fata nu putea să nu fie convinsă că şi el avea să moară mutilat. Această deformare de gândire începuse însă de mulţi ani şi atunci se gândi la Ansset, cum şi el putea să fie, de asemenea, torturat şi deformat, şi, deşi nu-i păsa câtuşi de puţin de Casa

Cântecelor şi cu atât mai puţin de Privighetoarea lui Mikal, nu putea să nu spere că băiatul minunat care îşi amintise după atâţia ani de ea va putea pleca nepătat din Susquehanna, revenind pur în Casa Cântecelor.

Fata se nelinişti, pentru că era în şcoală şi lumea se îndrepta rapid spre evenimente măreţe din care ea nu avea să facă parte decât fie dacă se grăbea, fie dacă lumea o mai aştepta puţin. Avea douăzeci de ani, era sclipitoare, nerăbdătoare, şi se simţea al naibii de frustrată. Plânse după Casa Cântecelor într-o noapte, când se culcă mai obosită ca de obicei.

Ansset se plimba prin grădina de lângă râu. In Casa Cântecelor, grădina fusese un răzor de flori în curte, sau zarzavaturile dinapoia ultimei Loji. Aici grădina era o întindere vastă de iarbă, tufişuri şi copaci înalţi, care acoperea porţiunea dintre cele două braţe ale lui Susquehanna, până la confluenţa lor. De cealaltă parte a ambelor râuri exista o pădure deasă şi bogată, din care apăreau adesea păsări şi animale, ca să mănânce sau să se adape din râu. Şambelanul îl rugase pe Ansset să nu se mai aventureze prin grădină. Suprafaţa acesteia era prea mare, kilometri întregi în toate direcţiile, şi vegetaţia era prea sălbatică pentru a se reuşi o patrulare corespunzătoare.

În cei doi ani petrecuţi în Palatul lui Mikal, Ansset îşi testase însă graniţele, descoperind că erau mai întinse decât i-ar fi plăcut Şambelanului. Existau lucruri pe care băiatul nu le putea face, nu din cauza regulamentelor şi programelor, ci fiindcă nu i-ar fi plăcut lui Mikal, iar Ansset nu dorise niciodată să-1 nemulţumească. Nu-1 putea însoţi pe împărat la consilii, decât dacă era invitat în mod special. Existau momente în care Mikal simţea nevoia să rămână singur… lui Ansset nu trebuia să i se spună niciodată; el remarca schimbarea din acesta şi-1 părăsea.

Ansset învăţase totuşi că putea face anumite lucruri. Putea intra în camera lui Mikal fără să ceară permisiune. Prin încercări repetate, descoperise că numai câteva uşi din Palat nu se deschideau sub degetele lui. Rătăcise prin labirintul Palatului şi-1 cunoştea mai bine decât oricare altul; adesea îi plăcea să se amuze, stând lângă un sol care fusese trimis cu un ordin anume

şi apoi plănuind un traseu care să-1 ducă la destinaţie cu mult înaintea mesagerului. Ii înfuria, desigur, pe aceştia, dar în curând fuseseră captivaţi de spiritul jocului şi începuseră să se întreacă cu Ansset, ajungând uneori înaintea lui la destinaţie.

De asemenea, băiatul se putea plimba prin grădină atunci când dorea. Şambelanul i se plânsese lui Mikal, dar împăratul îl privise în ochi pe Ansset şi-1 întrebase:

— E important pentru tine să te plimbi prin grădină?

— Da, tată Mikal.

— Şi trebuie să te plimbi singur?

— Dacă se poate.

— Atunci o să te plimbi.

Asta fusese toată discuţia. Desigur, Şambelanul avea oameni care-1 supravegheau pe Ansset de la distanţă şi, la răstimpuri, pe deasupra trecea câte un flik, dar, de obicei, băiatul avea senzaţia că era singur.

Cu excepţia, desigur, a animalelor. In Casa Cântecelor nu prea avusese de a face cu animale. Ocazionalele excursii fuseseră pe câmpie, la lac, în deşert, dar acolo nu existaseră aşa multe animale şi nici atâtea cântece. Sporovăială veveriţelor, strigătele gâştelor, gaiţelor şi ciorilor, clipocelile peştilor sărind din apă… Cum avuseseră oamenii inima să părăsească planeta aceasta? Ansset nu putea descoperi impulsul care îi silise pe strămoşii săi să se îmbarce în navele reci, căutând planete care, în jumătate din cazuri, îi omorau. In pacea ciripelilor de păsărele şi a susurului apelor, era imposibil să te imaginezi dorind să părăseşti planeta, dacă era căminul tău.

Nu era însă căminul lui Ansset. Deşi îl iubea pe Mikal aşa cum n-o iubise decât pe Esste şi deşi înţelegea motivele pentru care fusese trimis ca Privighetoare a împăratului, băiatul se întoarse cu spatele la râu, privi Palatul construit din piatră falsă şi moartă, şi tânji după casă.

Privind Palatul, auzi un zgomot în râul dinapoia sa, iar zgomotul îl înfiora ca un vânt rece şi s-ar fi.

Nu au existat nici un fel de acuzaţii. Şambelanul nu cuteză să spună: „V-am zis eu”, iar Mikal, deşi îşi tăinuia bine suferinţa, era prea îndurerat şi îngrijorat ca să mai acuze pe altcineva decât pe sine însuşi.

— Găsiţi-1, spuse el.

Atâta tot. Le spusese Căpitanului Gărzii, Şambelanului şi bărbatului cu moartea în glas, care era copoiul şi spionul lui Mikal:

— Găsiţi-1.

Il căutară. Desigur, vestea că Privighetoarea lui Mikal fusese răpită se răspândi iute şi toţi cei care parcurgeau ştirile şi se interesau cât decât despre viaţa de la curtea împăratului se îngrijorară la gândul că Privighetoarea minunată fi putut să fie victima ucigaşului mutilator, care încă nu fusese prins în Philadelphia, Mânam sau Hisper. Victimele mutilatorului continuau totuşi să fie găsite, zilnic, cu trupurile sfârtecate, şi niciunul dintre cadavre nu fusese al lui Ansset.

Toate astroporturile au fost închise şi flota spaţială înconjura Pământul, cu ordinul de a captura orice navă care încerca să plece de pe planetă şi de a opri orice navă care încerca să aterizeze. Pe Pământ întors să înfrunte primejdia, dar gazul îl atinse primul, aşa încât căzu şi nu-şi aminti nimic din răpire.

stăpânul cântecelor s-au interzis călătoriile între districte şi au fost percheziţionate mii de flikuri, flekuri şi fleskete. Nici urmă însă de Ansset. Deşi Mikal continua să-şi vadă de treburi, nu-şi putea ascunde cearcănele de sub ochi, gârbovirea spinării şi dispariţia primăverii din mers. Unii credeau că Ansset fusese răpit pentru bani, ori că îl ucisese mutilatorul şi corpul nu-i fusese încă găsit. Aceia însă care văzuseră ce făcuse răpirea din Mikal înţeleseseră că dacă cineva voia să-1 slăbească pe împărat, să-1 rănească până în străfundul fiinţei sale, n-ar fi existat o cale mai bună decât să-i ia Privighetoarea.

Mânerul uşii se roti. Trebuia să fie prânzul.

Ansset se răsuci pe patul tare, simţind cum îl dureau toţi muşchii. Ca întotdeauna, încercă să ignore senzaţia arzătoare de vinovăţie care i se ridica în stomac. Ca întotdeauna, încercă să-şi amintească ce se întâmplase în urmă cu o zi, deoarece, mereu, ultimul val de căldură al zilei era înlocuit de răcoarea nopţii de îndată ce se trezea. Şi, ca întotdeauna, nici nu-şi putea explica sentimentul de vinovăţie, nici nu-şi putea aminti ziua ce trecuse.

Nu era Pleavă care aducea mâncarea pe tavă. De data aceasta, era bărbatul numit Şeful, deşi Ansset credea că nu acela era adevăratul său nume. Şeful era foarte puternic şi

întotdeauna gata să explodeze – unul dintre puţinii bărbaţi întâlniţi de Ansset care îl puteau face să se simtă complet neajutorat, aşa cum îi şi spunea corpul său de copil de unsprezece ani.

— Scoală-te, Privighetoare!

Ansset se ridică încet. Il ţinuseră în pielea goală şi numai mândria îl oprise să se întoarcă din calea ochilor duri ce-1 examinau din creştet până în tălpi. Dacă n-ar fi fost Controlul, obrajii i-ar fi luat foc de ruşine.

— Dăm o petrecere de rămas-bun pentru tine, Ciripel. Ne cânţi ceva?

Ansset clătină din cap.

— Dacă poţi cânta pentru blestematul de Mikal, atunci poţi cânta şi pentru nişte oameni cinstiţi şi liberi.

Băiatul lăsă ochii să-i scapere. Cu voce tăioasă, rosti:

— Ai grijă cum vorbeşti despre el, trădătorule! Şeful înainta un pas, ridicând furios braţul.

— Am primit ordin să nu-ţi las nici un semn, Ciripel, dar îţi pot da durere fără urme, dacă nu ştii să vorbeşti cu un om liber. O să cânţi!

Ansset nu fusese lovit în viaţa lui, dar încuviinţă nu din cauza ameninţării cu violenţa, ci a mâniei din glasul bărbatului. Rămase totuşi încăpăţânat.

— Poţi, te rog, să-mi dai hainele?

— Acolo unde vom merge nu-i frig.

— N-am cântat niciodată aşa, insistă Ansset. N-am cântat niciodată dezbrăcat.

Şeful pufni.

— Dar ce ştii să faci dezbrăcat? Catamitul lui Mikal n-are secrete faţă de noi.

Ansset nu înţelese cuvântul, dar pricepu dispreţul din glas. Il urmă pe Şef afară din odaie, apoi pe un coridor întunecos, cu inima strânsă şi ruşinată. Se întrebă de ce aveau „o petrecere de rămas-bun” pentru el. Avea să fie eliberat? Plătise Mikal o răscumpărare enormă? Sau avea să fie ucis?

Se gândi la Mikal, întrebându-se prin ce trecea împăratul. Nu era mândrie, ci recunoaşterea adevărului, atunci când, pentru a suta oară, Ansset hotărî că Mikal avea să fie înnebunit de grija pentru el, însă mândria şi obligaţiile domniei aveau să-1

împiedice să se trădeze în vreun fel. Cu siguranţă totuşi, absolut cu siguranţă, Mikal nu avea să cruţe nici un efort pentru a-1 găsi. Cu siguranţă, Mikal va veni să-1 aducă înapoi.

Podeaua oscila uşor, pe când mergeau pe coridorul de lemn. Ansset ajunsese de mult la concluzia că era întemniţat pe un barcaz, deşi în viaţa lui nu fusese într-o navă mai mare decât luntrea pe care învăţase să vâslească, pe iazul de lângă Palat. Cantitatea de lemn autentic folosită pentru barcaz ar fi părut vulgară şi pretenţioasă în locuinţa unui bogătaş, dar aici părea doar sărăcăcioasă. Drepturile ţăranilor şi nimic mai mult.

Undeva deasupra auzi strigătul îndepărtat al unei păsări şi un sunet cântat şi monoton despre care bănuia că era vântul suflând printre parâme şi cabluri. Repetase adeseori melodia în sine şi, uneori, cântase armonia.

Şeful deschise o uşă şi, cu o plecăciune batjocoritoare, arătă că Ansset trebuia să intre primul. Băiatul se opri în prag. In jurul unei mese lungi erau adunaţi vreo douăzeci de bărbaţi, dintre care pe unii îi mai zărise, cu toţii îmbrăcaţi într-unui dintre curioasele porturi naţionale pe care le etalau aceia dintre pământeni care proslăveau trecutul. Ansset nu putea să uite cum îşi bătea joc Mikal de asemenea oameni, atunci când intrau în audienţe pentru a cere favoruri.

— Toate costumele astea străvechi nu reprezintă nimic, spunea după aceea împăratul, stând alături de Ansset pe podea şi privind focul. In majoritatea cazurilor, strămoşii lor nu au fost ţărani, ci bogătaşii şi decadenţii de pe planete plictisitoare, care au sosit pe Pământ ca să-şi caute ţelul în viaţă. Au furat puţinele obiceiuri ţărăneşti care mai rămăseseră, au făcut nişte tentative de a mai găsi şi altele şi au avut impresia că ei au descoperit adevărul. Ca şi cum a te căca în iarbă este mai nobil decât dacă ai face-o într-un convertizor.

Marile civilizaţii cărora asemenea oameni pretindeau că le aparţin erau meschine şi neînsemnate lată de cele care ajunseseră să gândească la scară galactică. Dar aici, privind de aproape chipurile lor grosolane şi ochii lipsiţi de zâmbet, Ansset înţelese că, indiferent cine fuseseră strămoşii acestor bărbaţi, ei dobândiseră puterea primitivismului şi îi reaminteau de forţa Casei Cântecelor. Singura deosebire era că muşchii lor erau dezvoltaţi de munci care ar fi uimit un cântăreţ. Iar Ansset

stătea înaintea lor, cu pielea moale, alb, frumos şi vulnerabil, şi, în ciuda Controlului, îi era frică.

Îl priveau cu aceiaşi ochi curioşi, cunoscători şi pofticioşi cu care îl cercetase şi Şeful. Ansset ştiu că, dacă şi-ar fi permis cea mai mică ezitare, ei ar fi fost încurajaţi. înainta în cameră şi nimic din mişcările sale nu trăda stânjeneala şi teama pe care le simţea.

Părea netulburat, cu chip inexpresiv, de parcă toată viaţa n-ar fi încercat nici o emoţie.

— Sus pe masă! răcni Şeful înapoia lui şi două braţe îl ridicară pe tăblia de lemn pe care se lăţeau pete de vin şi firimituri de mâncare. Acum cântă, blestemat mic ce eşti!

Şi atunci Ansset închise ochii, trase aer în plămâni şi lăsă un murmur grav să-i răzbată din gâtlej. Doi ani de zile nu cântase decât la cererea lui Mikal. Acum cânta pentru duşmanii lui Mikal şi poate că ar fi trebuit să-i asalteze cu glasul său, să-i facă să tremure înaintea urii sale. Dar ura nu se născuse în Ansset şi nici nu-i fusese adusă de viaţă, aşa încât cântă cu totul altceva. Cântă încetişor, fără cuvinte, restrângând intensitatea tonului abia cât să ajungă la urechile bărbaţilor.

— Mai tare, zise cineva, însă Ansset nu-1 băgă în seamă şi în curând glumele şi râsetele încetară, iar oamenii se concentrară ca să audă.

Melodia era unduitoare, trecând cu uşurinţă prin note întregi şi pătrimi, plină de graţie, coborâtă încă în intensitate, dar suind şi coborând ritmic. Fără să-şi dea seama, Ansset îşi mişca mâinile, făcând gesturile stranii care-i acompaniaseră toate cântecele din clipa în care îşi deschisese inima înaintea lui Esste în Camera înaltă. Nu conştientiza niciodată mişcările acestea – de fapt, fusese surprins de o remarcă apărută într-o publicaţie din Philadelphia, pe care o citise în biblioteca Palatului: „Auzind Privighetoarea lui Mikal, ai impresia raiului, dar vederea mâinilor care dansează în timpul cântecelor este nirvana.” Era de altfel lucrul cel mai prudent care putea fi scris în capitala Americii Răsăritene, la nici două sute de kilometri de palatul lui Mikal. Era însă imaginea Privighetorii împăratului păstrată de toţi care se gândeau vreodată la ea, iar Ansset nu putea înţelege, nu-şi putea închipui ce vedeau ei.

Înţelegea doar ceea ce cânta el şi acum începu să cânte cuvinte. Nu erau cuvinte acuzatoare, ci mai degrabă cuvintele

captivităţii sale, iar melodia se ridică, în notele calde şi înalte ce-i deschideau stăpânul cântecelor gâtlejul, îi încordau muşchii cefei şi ai coapselor. Notele împungeau şi, alunecând în sus şi în jos printre treimi obsedante, cuvintele lui vorbeau despre vinovăţia întunecată şi misterioasă pe care o simţea serile în temniţa sa murdară şi sărăcăcioasă. Cuvintele lui vorbeau despre dorul pentru Tata Mikal (deşi nu-i pomeni niciodată numele, nu în faţa acestor oameni), despre vise, despre grădinile de pe malul râului Susquehanna şi despre zilele pierdute, uitate, care îi dispăreau din memorie înainte de a se deştepta.

Cel mai mult însă cântă despre sentimentul de vinovăţie.

În cele din urmă, obosi şi cântecul pluti pe o scară doriana şoptită, care se închise cu o notă greşită, cu o notă disonantă, ce se topi în tăcerea care părea o parte din cântec.

În final, Ansset deschise ochii. Chiar şi atunci când cânta în faţa unor spectatori care fie că nu-i plăceau, fie că nu voia să le cânte, băiatul nu putea să nu le ofere ceea ce-şi doreau. Toţi bărbaţii care nu plângeau îl priveau. Niciunul nu voia să destrame vraja, până ce un tânăr din capul mesei rosti cu un accent stricat:

— Să mor io dacă n-a fost mai tare dăcât drojdia şi şunca.

Remarca fu primită cu suspine şi plescăituri de încuviinţare, iar privirile ce întâlneau ochii lui Ansset nu mai erau pofticioase şi lacome, ci mai degrabă blânde şi bune. Ansset nu crezuse că avea să vadă vreodată asemenea expresii pe chipurile acelea aspre.

— Bem un vin, băiete? întrebă înapoia sa vocea Şefului şi Pleavă îi umplu un pahar.

Ansset sorbi vinul şi înmuie vârful unui deget în el, aruncând o picătură în aer cu gestul elegant pe care îl învăţase la Palat.

— Mulţumesc, zise el, restituind paharul de metal cu aceeaşi graţie cu care ar fi folosit un pocal la curtea împăratului.

Plecă fruntea, deşi se simţea jignit să folosească gestul acela de respect înaintea unor asemenea oameni şi întrebă:

— Acum pot să plec?

— Trebuie? Nu mai poţi cânta?

Era ca şi cum bărbaţii din jurul mesei uitaseră că Ansset era prizonierul lor. Iar el, la rândul lui, îi refuză de parcă ar fi avut libertatea să aleagă.

— Nu pot cânta de două ori. Niciodată nu pot cânta de două ori.

Oricum, nu pentru ei. Pentru Mikal însă cântecele erau diferite şi fiecare era aparte.

Il ridicară atunci de pe masă şi braţele puternice ale Şefului îl duseră înapoi în camera sa. După ce uşa se închise, Ansset se întinse pe pat, slăbind Controlul şi lăsându-şi trupul să tremure. Ultimul cântec pe care îl cântase anterior fusese pentru Mikal. Un cântec sprinţar şi vesel, iar împăratul zâmbise lapânul cântecelor 195 iu surâsul blând şi melancolic ce-i atingea numai rareori chipul, atunci când rămânea singur cu Privighetoarea sa. Ansset îi mângâiase mâna şi Mikal mângâiase faţa băiatului, după care acesta plecase să se plimbe pe lângă râu.

Ansset adormi, gândindu-se la cântecele din ochii cenuşii ai lui Mikal, fredonând încet despre mâinile ferme care conduceau un imperiu şi care putea totuşi să mângâie fruntea unui copil frumos şi să plângă în faţa unui cântec trist. „Oh, cântă Ansset în gând, oh, plânsetul mâinilor triste ale lui Mikal!”

Ansset se trezi mergând pe o stradă.

— La o parte, puştiule! răcni un glas înapoia lui.

Sări în stânga şi în aceeaşi clipă un furgon trecu pe lângă umărul său drept. Pe furgon, înapoia şoferului, scria cu litere de o şchioapă: „CARNAŢI.”

Pe Ansset îl apucă atunci o ameţeală extraordinară, căci îşi dădu seama că nu se găsea în celula captivităţii sale şi era complet îmbrăcat, deşi nu în straiele Casei Cântecelor. Trăia şi era liber, dar fericirea care îl cuprinse în clipa când înţelese lucrul acesta fu imediat acoperită de un val din vechea vinovăţie şi vreme de câteva clipe uită să răsufle, iar pământul întunecat lunecă într-o parte, se înălţă, îl lovi...

— Ai păţit ceva, băiete?

— Te-a lovit furgonul?

— I-am luat numărul. Putem pune mâna pe el!

— Trece des pe-aici. Ansset deschise ochii.

— Unde sunt? întrebă el încetişor.

— Păi, în Northet, răspunseră ei.

— Cât de departe este Palatul? întrebă Ansset, amintindu-şi vag că auzise despre Northet că ar fi fost o suburbie a Hisperului.

— Palatul? Care palat?

— Palatul lui Mikal… trebuie să merg la Mikal. Ansset încercă să se ridice, dar capul i se învârti şi băiatul se clătină. Câteva mâini îl sprijiniră.

— Băiatu-i zăpăcit, asta-i.

— Palatul lui Mikal.

— E la numai şaizeci de kilometri, băieţaş – să le spun să-ţi păstreze cina caldă?

Gluma atrase un hohot general, dar Ansset îşi recăpătase Controlul şi se desprinse din mâinile ce-1 sprijineau. Drogul care-1 ţinuse în stare de inconştienţă era acum aproape complet eliminat din organism.

— Găsiţi-mi un poliţist. Mikal va dori să mă vadă imediat.

Unii continuară să râdă, însă alţii îl priviră cu atenţie, observând poate că vorbea fără urmă de

4Vi stâpânulcântecelor 197 accent est-american, iar ţinuta lui nu era cea a unui băiat de pe stradă.

— Cine eşti tu, puştiule? întrebă cineva.

— Sunt Ansset, Privighetoarea lui Mikal.

II priviră şi-şi dădură seama că, într-adevăr, chipul său era cel din ziare; jumătate dintre ei alergară să găsească autorităţile care puteau rezolva problema, în timp ce restul rămaseră să-i privească faţa, să-şi dea seama cât de frumoşi îi erau ochii, să păstreze clipa aceea pentru ca s-o poată povesti copiilor şi nepoţilor lor. „L-am văzut pe Ansset îrisuşi, Privighetoarea lui Mikal”, aveau să spună ei şi când copiii îi întrebau „Cum era Privighetoarea lui Mikal?”, ei aveau să răspundă „Oh, era minunat, era cea mai scumpă dintre toate comorile lui Mikal cel Groaznic, chipul cel mai frumos pe care l-aţi văzut vreodată, iar cântecele lui puteau aduce ploaia din ceruri sau o floare de sub gheţuri.”

Se întinseră şi Ansset le atinse mâinile, le ^âmbi şi se întrebă cum doreau oare să-1 vadă reacţionând: stânjenit de adoraţia lor sau obişnuit cu ea? Citi cântecele din glasurile lor pe când murmurau:

— Privighetoarea…

— Mulţumim…

— Minunat…
Hotărî că îl doreau senin, fermecător, graţios şi distant, pentru a nu le opri veneraţia.
— Vă mulţumesc, li se adresă el, vă mulţumesc. Cu toţii m-aţi ajutat. Vă mulţumesc.
Poliţiştii sosiră, scuzându-se întruna pentru murdăria din flesketul lor, era singurul din zonă şi „ia loc, te rugăm”. Nu-1 duseră la secţia lor, ci la un aeroport unde aştepta un flik de la Palat. Din acesta coborî Şambelanul.
— Da, el este, spuse Şambelanul poliţiştilor şi luă mâna lui Ansset. Ai păţit ceva?
— Nu cred, răspunse băiatul brusc conştient de faptul că ceva putea fi în neregulă cu el.
Intră în flik, uşile se închiseră, pământul păru că-i împinge în sus şi zbură către Palat. Către Mikal.
— Copilul devine nervos, rosti Căpitanul.
— Nu-mi pasă câtuşi de puţin, zise Şambelanul.
— Şi Mikal este nervos.
Şambelanul nu rosti nici un cuvânt, mulţumindu-se să-1 privească.
— Ceea ce vreau să spun, Şambelane, este că trebuie să ne grăbim.
— Ştiu, suspină Şambelanul. Copilul este însă un monstru. Ştiai că, odată, am fost însurat?
Căpitanul nu ştiuse, dar nici nu-i păsa. înălţă din umeri.
— Am avut un fiu. La vârsta de unsprezece ani, era rău – un drăcuşor împieliţat, însă atât de transparent, lapânul cântecelor încât puteai să vezi imediat adevărul, oricât ar fi încercat să te mintă. Chiar şi atunci când încerca să-şi ascundă sentimentele, puteai spune exact ce voia să ascundă. Dar băiatul ăsta…
— In Casa Cântecelor îi învaţă să-şi controleze emoţiile, comentă Căpitanul.
— Da… Casa Cântecelor. învăţătura de acolo mă minunează. Copilul poate să-şi ascundă orice emoţie. Până şi propria-i nerăbdare… se hotărăşte s-o arate, apoi nu mai arată nimic altceva.
— Totuşi, tu l-ai hipnotizat.
— Doar cu ajutorul drogurilor. Şi când am început să-i scotocesc prin minte, ştii ce am găsit, Căpitane?

— Ziduri.
— Ziduri... Cineva a ridicat în mintea lui blocaje pe care nu le pot străbate.
Căpitanul zâmbi.
— Cu toate acestea ai insistat să ţi se încredinţeze interogatoriul.
Şambelanul îl fulgeră din ochi.
— Să fiu cinstit, Căpitane, n-am avut încredere în oamenii tăi. Dacă nu mă înşel, în ziua aceea, oamenii tăi trebuiau să-1 păzească.
Fu rândul Căpitanului să fie furios.
— Ştii foarte bine cine le-a poruncit să nu se arate la faţă! L-au supravegheat cu aparatele şi n-au putut ajunge acolo înainte de a fi dus sub apă. Căutarea a început c-o secundă prea târziu!
— Asta-i problema! încuviinţă Şambelanul. O secundă prea târziu...
— Ai dat greş în interogatoriu! Mikal îşi vrea Privighetoarea înapoi! II voi chestiona eu însumi pe băiat!
Şambelanul păli o clipă, apoi se răsuci:
— Foarte bine. Deşi mă doare când o spun, sper din toată inima să ai succes.
Căpitanul îl găsi pe Ansset aşezat pe marginea unei canapele care plutea fără ţel. Băiatul îl privi fără interes.
— Din nou, zise Căpitanul.
— Ştiu, făcu Ansset.
Căpitanul adusese o tavă plină cu seringi şi tampoane. Pe când pregătea primul tampon, începu să vorbească cu Ansset. încerca, spera el, să-1 relaxeze pe băiat, deşi era imposibil de precizat dacă Privighetoarea era sau nu nervoasă.
— Ştii că Mikal vrea să te vadă?
— Şi eu vreau să-1 văd.
— Ai fost însă ţinut prizonier, timp de cinci luni de zile, de către cineva care probabil că nu era un prieten al împăratului.
— V-am spus tot ce ştiu.
— Sunt convins. Am înregistrat totul. Cred că ştim fiecare lucru pe care l-ai făcut serile. Fiecare cuvânt rostit de membrii echipajului... Eşti un imitator minunat. Chiar în acest moment, experţii noştri studiază accentul echipajului. Artiştii plastici se ocupă cu reconstruirea amintirilor tale legate de stăpânul

cântecelor 201 ligurile întâlnite. Tot ce ne-ai spus conţine până şi cele mai mărunte detalii. Eşti un martor ideal. Ansset nu-şi exterioriza nici cea mai mică emoţie.

— Totuşi o luăm din nou de la capăt.

— Necazul este că nu ştim ce s-a petrecut în decursul zilelor. Ai blocaje...

— Mi-a spus Şambelanul. Ştiam şi eu.

— Iar noi trebuie să le străpungem.

— Şi eu vreau, crede-mă. Vreau să ştiu. Nu vreau să constitui o ameninţare pentru Mikal. Mai bine să mor decât să-i pricinuiesc vreun rău. Dar, la fel de bine, aş prefera să mor decât să-1 părăsesc.

Cuvintele erau puternice şi hotărâte. Glasul era gol şi monoton. Lipsit de orice cântec.

— De ce? Pentru că n-ai îndeplinit misiunea Casei Cântecelor? Sunt sigur că cei de acolo vor înţelege.

Ansset îl privi.

— Căpitane, Casa Cântecelor m-ar primi înapoi în orice clipă.

— Unul dintre motivele pentru care nu-ţi putem străpunge blocajele mentale este faptul că nu ne ajuţi.

— Mă străduiesc.

— Ansset, nu prea ştiu cum să-ţi zic... In majoritatea cazurilor, vocea ta este naturală şi omenească, iar tu ai reacţionat aşa cum ar face orice altă persoană. Acum însă, când trebuie mai mult ca oricând să comunicăm cu tine, eşti îngheţat. Eşti de neatins. De când am intrat aici, nu te-ai exteriorizat prin nici o reacţie.

Băiatul îl privi surprins. Evenimentul acestei tresăriri minore îl făcu pe Căpitan să-şi iuţească aţâţat răsuflarea.

— Nu folosiţi droguri, Căpitane?

— Drogurile sunt arma finală, iar tu le poţi rezista, Ansset. Pesemne că acela care ţi-a implantat blocajele te-a ajutat să rezişti şi la droguri. Ele au doar un efect parţial asupra ta. Apoi tu te împotriveşti la fiecare pas.

Ansset îl examina insistent, parcă digerând informaţia, după care se întoarse şi vorbi cu glas înăbuşit:

— îmi ceri să-mi abandonez Controlul. Căpitanul nu ştia nimic despre Control. Auzise doar cuvântul „control” şi nu înţelegea dificultatea cererii sale.

— Exact.

— Aceasta este singura cale de a afla ce-i ascuns în mintea mea?

— Da, încuviinţă bărbatul.

Ansset rămase din nou tăcut pentru o clipă.

— Reprezint într-adevăr un pericol pentru Mikal?

— Nu ştiu. Poate că aceia care te-au răpit au constatat, ca şi noi, că se lucrează greu cu tine. Poate că în mintea ta nu sunt tăinuite decât imaginile răpitorilor. Poate că voiau să te ţină pentru răscumpărare şi apoi, dându-şi seama că n-au nici o şansă să scape cu viaţă, şi-au petrecut restul timpului încercând să-şi ascundă identităţile. Nu ştiu… Pe de altă parte, s-ar putea ca stăpânul cântecelor 228 înapoia blocajelor să se afle instrucţiuni pentru a-1 ucide pe Mikal. Nu puteau găsi un asasin mai perfect decât tine. Eşti singurul care-1 vede zilnic pe Mikal între patru ochi. In altcineva nu are încredere. Dovada cea mai clară este faptul că ne roagă să i te aducem, să ne grăbim cu interogatoriul, ca să te poată vedea… Iţi dai seama ce pericol poţi reprezenta pentru el.

— Atunci… de dragul lui Mikal, şopti Ansset. Iar Căpitanul rămas uluit cât de repede se sfărâmă controlul băiatului.

— Spune-i lui Mikal, rosti Ansset în timp ce chipul i se schimonosi şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji, că pentru el voi face orice. Până şi asta…

Apoi Ansset plânse, zguduindu-se de suspine; plânse pentru lunile de frică, vinovăţie şi singurătate. Plânse, ştiind că s-ar putea să nu-1 mai vadă niciodată pe Mikal. Căpitanul privi, fără să-i vină să creadă, cum, timp de o oră, Ansset nu putu să comunice absolut deloc, zăcând pe canapea ca un prunc, bolborosind şi frecându-şi ochii. Ştia că, în faţa monitoarelor de supraveghere, ceilalţi anchetatori priveau uimiţi cât de iute trecuse Căpitanul de nişte bariere pe care nici drogurile nu le putuseră fisura. Căpitanul încercă o speranţă plăcută la gândul că poate şi Şambelanul asista la scenă.

Apoi Ansset se mai calmă şi Căpitanul începu să-1 interogheze, utilizând fiecare şiretenie imagiA nabilă pentru a depăşi blocajele. încercă orice atac o r ţ o n scott card indirect de care auzise vreodată. încercă toate asalturile sclipitoare ce dărâmaseră până atunci orice zid. Dar, chiar şi acum, cu toată cooperarea lui Ansset, nu putea face nimic. Nici în transa cea

mai profundă, băiatul nu reuşea să dezvăluie ce avea ascuns în minte. Căpitanul află un singur lucru. Pe când dădea târcoale unui blocaj, întrebase:

— Cine a ridicat bariera asta aici?

Iar Ansset, atât de cufundat în transă încât abia putea vorbi, răspunsese:

— Esste.

Numele nu-i spusese nimic Căpitanului. Asta fusese însă tot ce obţinuse. După o oră, el şi Şambelanul se aflau înaintea lui Mikal.

— Esste, repetă Mikal.

— Aşa a spus.

— Esste, urmă Mikal, este numele Stăpânei Cântecelor din Camera înaltă. Profesoara lui din Casa Cântecelor.

— Ah…

— Blocajele acelea pe care timp de patru zile aţi încercat să le străpungeţi au fost implantate acum ani de zile de către profesorii lui! Nu de răpitori, cu numai câteva luni în urmă!

— Trebuia să fim siguri.

— Da, încuviinţă Mikal. Trebuia să fiţi siguri. Bineînţeles, nici acum nu suntem siguri. Dacă blocajele i-au fost implantate de către Esste, de ce nu-şi poate aminti cum a petrecut zilele captivităţii?

Putem decide doar că unele bariere provin din Casa Cântecelor, iar altele de la răpitori. Dar ce putem face?

— Putem trimite băiatul înapoi în Casa Cântecelor, răspunse Şambelanul.

Figura lui Mikal era înspăimântătoare. Parcă ar fi voit să urle, dar nu îndrăznea să spună ce ar fi zis dacă s-ar fi lăsat târât de o pasiune atât de puternică. Aşa că nu urlă, însă după o clipă de luptă interioară rosti:

— Şambelane, aceasta a fost o sugestie pe care n-aş dori s-o mai aud. Ştiu ce poate fi necesar. Deocamdată însă Privighetoarea mea va rămâne cu mine.

— Stăpâne, insistă Şambelanul, ai rămas în viaţă atâţia ani tocmai pentru că nu ţi-ai asumat asemenea riscuri.

— Până la apariţia lui Ansset, răspunse împăratul cu durere, nu am ştiut pentru ce trăiesc.

Căpitanul îşi plecă fruntea. Şambelanul se gândi la alt argument, aproape că deschise gura, dar apoi se gândi mai bine.

— Aduceţi-mi-1, continuă Mikal, înaintea întregii Curţi, astfel ca toţi să mă vadă cum îmi primesc Privighetoarea. Nu-1 voi acuza de nimic. Peste două ore!

Ieşiră şi Mikal rămase singur pe podea, în faţa căminului, rezemându-şi bărbia în mâini. îmbătrânea, iar spatele îl durea. încercă să fredoneze o melodie pe care Privighetoarea i-o cântase adesea. Vocea îi era hârâită şi bătrână şi nu reuşi să cânte.

Focul îl scuipă şi Mikal se întrebă cum ar fi fost ca preafrumosul Ansset să fi îndreptat un laser spre inima lui. N-ar fi ştiut ce face, îşi reaminti împăratul. Ar fi fost nevinovat.

Dar eu aş rămâne tot mort, după ce va trage.

Căpitanul şi Şambelanul veniră împreună să-1 scoată pe Ansset din celula unde îşi petrecuse ultimele patru zile.

— împăratul doreşte să vii.

Ansset îşi recăpătase Controlul. Arătă doar o umbră de emoţie, când întrebă:

— Sunt gata?

Ei rămaseră tăcuţi, ceea ce era un răspuns în sine.

— Atunci nu voi merge, zise băiatul.

— Aşa a poruncit împăratul, explică Şambelanul.

— Nu, dacă nu ştim ce a fost ascuns în mintea mea. Căpitanul îl bătu pe Ansset cu palma pe umăr.

— Atitudinea ta este loială. Nu am putut afla însă decât că unele blocaje au fost implantate de profesoara ta.

— De Esste? -Da.

Ansset surâse şi, brusc, glasul lui răspândi încrederea.

— Atunci e-n regulă. Ea nu-i doreşte lui Mikal decât binele!

— Repet: numai unele blocaje. Zâmbetul părăsi chipul lui Ansset.

— Cu toate acestea, vei veni. Peste mai puţin de două ore, te aşteaptă în faţa Curţii.

— Nu mai putem încerca încă o dată?

— Altă încercare n-ar avea sens. Cel care ţi-a implantat blocajele în minte a făcut-o bine. Iar Mikal nu mai poate fi mult amânat. N-ai de ales, Ansset. Acum, te rog să vii cu noi.

Căpitanul se ridică. Aştepta să fie ascultat şi Ansset îl urmă. Străbătură Palatul, până la camerele de gardă de la intrările în sala tronului. Acolo Ansset insistă să fie percheziţionat în modul cel mai amănunţit, căutându-se orice armă sau otravă posibilă.

— Legaţi-mi mâinile, zise el.

— Mikal nu va fi de acord, se împotrivi Căpitanul.

Şambelanul însă încuviinţă.

— Băiatul are dreptate.

Aşa încât îl încătuşară pe Ansset. Cătuşele îi intrau pe antebraţe, de la cot până la încheieturile mâinilor, şi se închideau la spate prin bare metalice lungi de douăzeci de centimetri, lucru destul de inconfortabil la început şi care devenea, treptat, tot mai inconfortabil, cu cât păstra mai mult poziţia aceea. In plus, îi împiedicară şi picioarele.

— De asemenea, în jurul meu să fie străjeri cu lasere, pentru ca să nu am nici o şansă de-a pune mâna pe o armă.

— Ştii că s-ar putea să-i găsim pe răpitorii tăi? întrebă Căpitanul. Accentul le-a fost identificat – este din Irlanda.

— N-am auzit niciodată de planeta asta, comentă Şambelanul.

— Este o insulă de aici, de pe Pământ.

— Alt grup de luptători pentru libertate? pufni dispreţuitor Şambelanul.

— Care are mai multă îndrăzneală decât oricare altul.

— Un accent nu înseamnă mare lucru.

— Totuşi este un punct de plecare, insistă Căpitanul.

— Este timpul, anunţă un uşier.

Părăsiră camera de gardă şi trecură prin sistemul obişnuit de securitate, alcătuit din detectoare automate ce depistau metalele şi otrăvurile mai simple, şi din gărzi care-i percheziţionau pe toţi, inclusiv pe Ansset, deoarece li se spusese să nu facă excepţii.

Apoi Ansset pătrunse pe uşi în sala cea mare. Cu ocazia vizitei studenţilor, sala fusese goală în cea mai mare parte, scaunele fiind dispuse în jurul tronului. Acum se strânsese întreaga Curte, incluzând vizitatori de pe zeci de planete, care aşteptau lângă pereţi să-şi prezinte petiţiile, să facă daruri sau să se plângă despre o politică ori un reprezentant al guvernului. Mikal stătea pe tronul său, la capătul sălii.

Nu avea nevoie de nimic mai mult decât de un jilţ simplu şi elegant – nici un podium, nici un fel de t repte, nimic altceva decât ţinuta şi demnitatea sa – ca să-1 ridice deasupra nivelului tuturor celor din jur. Ansset nu se apropiase niciodată de tron venind din partea aceasta a sălii. întotdeauna stătuse lângă Mikal, întotdeauna intrase prin spate şi acum pricepea de ce atâţia dintre cei care parcurgeau distanţa lungă tremurau când ajungeau la capăt. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui când trecu, iar împăratul îl privea, grav, de pe tron. Ansset voi să alerge spre el, să-1 îmbrăţişeze, să-i cânte cântece şi să se simtă bine în acceptarea lui Mikal, dar în acelaşi timp ştia că în mintea sa se puteau ascunde instrucţiuni de asasinare a bătrânului de pe tron.

Se opri la zece metri de împărat şi îngenunche, plecând fruntea.

Mikal ridică braţul, în ritualul recunoaşterii. Ansset îl auzise bătându-şi joc de ritualuri atunci când rămâneau singuri, dar acum măreţia etichetei rigide îl ajută pe băiat să-şi păstreze calmul.

— Stăpâne, rosti el cu glas limpede şi tonuri de zurgălău ce umplură sala şi puseră capăt discuţiilor murmurate din jurul pereţilor. Sunt Ansset şi am venit să-mi cer viaţa.

Cândva Mikal îi explicase că, pe vremuri, acela fusese ritualul pentru conducătorii sutelor de planete şi că, pe atunci, însemnase realmente ceva. Mulţi lorzi rebeli sau militari muriseră pe loc, când suzeranul le refuzase cererea. Până şi Mikal lua în serios această predare pro forma a vieţii. Ea reprezenta unul dintre ritualurile permanente pe care le folosea pentru a-şi ajuta supuşii să nu uite că se aflau sub puterea lui.

— De ce să te irosesc? întrebă Mikal, cu glas bătrân, dar ferm.

Oricare altul l-ar fi crezut un model de siguranţă pe sine. Ansset cunoştea însă vocea şi auzi tremurul de nerăbdare şi teamă, ca şi ezitarea slabă şi indecisă.

Ritualul cerea ca Ansset să-şi prezinte posibilităţile: ceva modest, totuşi impresionant. Băiatul abandonă însă ritualul şi-i cântă lui Mikal din tot sufletul:

— Tată Mikal, nu mă ţine viu!

Mulţimea de lângă pereţi reîncepu să murmure. Spectacolul Privighetorii încătuşate şi împiedicate la picioare era îndeajuns de şocant. Dar ca Privighetoarea să-şi ceară singură moartea…

— De ce? întrebă Mikal aparent impasibil, deşi Ansset ştia că-1 avertiza, spunându-i: „Nu mă-mpinge, nu mă sili.”

— Deoarece, Stăpâne Mikal, asupra mea s-au făcut lucruri care acum îmi sunt zăvorâte în minte, astfel încât nici eu, nici altcineva nu le poate găsi. In felul acesta, eu am secrete faţă de tine. Sunt un pericol pentru tine, tată Mikal!

În mod intenţionat, Ansset abandonă formalismul în ultima propoziţie, iar ameninţarea din tonul lui răspândi teama în toţi cei prezenţi.

— Nici vorbă, zise Mikal. Crezi că acţionezi pentru binele meu, dar nu ştii ce înseamnă bine pentru mine. Nu încerca să mă înveţi să-mi fie frică de tine, pentru că nu-mi va fi.

Ridică braţul.

— Iţi dăruiesc viaţa.

Iar Ansset, în ciuda durerii pe care o simţea în braţele încătuşate, se aplecă şi sărută podeaua pentru a-şi exprima recunoştinţa faţă de mărinimia împăratului. Era un gest pe care îl foloseau numai trădătorii graţiaţi.

— De ce eşti încătuşat? întrebă Mikal.

— Pentru siguranţa ta.

— Dezlegaţi-1, porunci Mikal.

Ansset remarcă însă uşurat cum Căpitanul îi dezarma pe bodyguarzii care veniseră să-i scoată cătuşele şi piedica. Când fu dezlegat, Ansset se sculă. Ridică braţele deasupra capului, înălţă privirea către bolţile uriaşe ale tavanului şi cântă iubirea lui pentru Mikal. Deşi nu avea cuvinte, cântecul era plin de avertismente. Cânta în plus regretul băiatului că, datorită înţelepciunii lui Mikal şi pentru binele imperiului, el, Ansset, avea acum să fie îndepărtat.

— Nu! strigă împăratul întrerupându-1. Nu! Fiul meu, Ansset, nu te voi îndepărta! Mai bine să primesc moartea din mâinile tale, decât daruri din mâinile altora. Viaţa ta îmi este mai de preţ decât propria mea fiinţă.

Şi Mikal întinse braţele, desfăcându-le.

Ansset se îndreptă spre el şi-1 îmbrăţişa înaintea tronului. Părăsiră sala împreună, în vreme ce legenda creştea deja înapoia lor. Peste o săptămână întregul Imperiu avea să ştie că Mikal îi spusese Privighetorii sale: „Fiul meu, Ansset”; îmbrăţişarea avea să fie reprodusă în toate ziarele şi povestitorii aveau să repete tuturor cuvintele „Viaţa ta îmi este mai de preţ decât propria mea fiinţă.”

Uşa camerei lui Mikal se închise şi Ansset înainta doar câţiva paşi. In faţa lui, bătrânul se oprise, privind în gol, cu spatele la Privighetoare.

— Niciodată, zise Mikal.

Glasul îi era răguşit de emoţie şi spatele gârbovit. Se întoarse spre Ansset şi băiatul fu şocat văzând cât îmbătrânise chipul împăratului. Cutele se adânciseră, colţurile gurii coborâseră şi mai mult, iar ochii erau afundaţi în orbite. Păreau nişte nestemate pe o catifea neagră şi Ansset îşi dădu brusc seama că, într-o bună zi, Mikal va muri.

— Niciodată, repetă împăratul. Aşa ceva nu mai trebuie să se întâmple niciodată. Când mi-ai cerut independenţă faţă de gărzi, regulamente şi programe, am spus: „Aşa este, poţi merge, o Privighetoare nu stăpânul cântecelor poate fi ţinută în colivie.” Pentru mine, pentru prietenii mei, eşti un refren încântător, dar pentru duşmanii mei, care sunt mult mai numeroşi decât prietenii, eşti o unealtă. Simpla ta dispariţie m-ar fi putut ucide. Nu mai sunt tânăr, Ansset. Nu mai pot rezista la asemenea lucruri.

A

— îmi pare rău.

— Iţi pare rău? De unde să fi ştiut tu? Crescut în nenorocita aia de Casa Cântecelor, fără să fi dat piept cu viaţa, de unde să fi ştiut tu ce fel de ură mână animalele care umblă pe două picioare şi pretind că sunt inteligente? Eu însă ştiam, dar de la venirea ta am devenit un prost. Am trăit experienţe cât pentru o mie de oameni, cât pentru un milion de ani, totuşi niciodată n-am făcut atâtea greşeli ca de când ai apărut tu.

— Atunci, îndepărtează-mă. Te rog. Mikal îl privi de aproape.

— Vrei să pleci.

Ansset ar fi vrut să-1 mintă, să spună „Da, trebuie să plec, trimite-mă înapoi în Casa Cântecelor”, însă nu-1 putea minţi.

— Nu, răspunse în cele din urmă.

— Atunci aşa-i. Dar de acum încolo, vei fi păzit. Este al dracului de târziu, însă te vom supraveghea, iar tu mă vei lăsa pe mine şi pe oamenii mei să te protejăm.

— Bine.

— Cântă-mi, la naiba! Cântă-mi!

Mikal traversă podeaua, îl ridică în braţe pe băiatul de unsprezece ani, îl purtă spre şemineu şi îl ţinu aşa, în vreme ce Ansset cântă. Era un cântec blând şi scurt, dar când se încheie Mikal zăcea pe spate, privind tavanul. Din ochi îi ţâşneau lacrimi.

— N-am dorit să fie trist, spuse Ansset. Eu mă bucuram.

— Şi eu mă bucur.

Mikal întinse mâna şi strânse braţul băiatului.

— De unde să fi ştiut, zise el, de unde să fi ştiut că acum, în amurgul vieţii mele, voi face prostia pe care am evitat-o toată viaţa? Ah, da, am iubit, aşa cum am făcut orice altceva, cu pasiune, dar când te-au răpit, am descoperit, fiule, că am nevoie de tine.

Se întoarse şi se uită la Ansset care-1 privea adorator.

— Nu mă idolatriza, băiete. Sunt un ticălos bătrân care şi-ar fi ucis şi mama, dacă nu i-ar fi luat-o înainte un duşman.

— Mie nu mi-ai face niciodată vreun rău.

— Rănesc tot ceea ce iubesc.

Chipul împăratului trecu de la amărăciune la amintirea fricii.

— Ne-am temut pentru tine. La început am crezut că ai căzut victimă dementului care-i terorizează pe cetăţeni. Gândul era îngrozitor. Dintr-o clipă în alta mă aşteptam să ţi se găsească trupul sfârtecat…

Glasul i se stinse.

— Dar nu te-am găsit… şi nu te-am găsit… am descoperit tot mai multe cadavre, dar niciunul nu era al tău. Unora a trebuit să le prelevăm amprentele digitale sau dentare, însă nici vorbă despre tine. Ne-am dat seama că răpitorii tăi au ales cu pricepere momentul. Pierdusem săptămâni, încercând să te asociem celorlalte răpiri, iar atunci când am înţeles că greşisem, toate pistele erau reci. Nu exista nici o notă de răscumpărare. Nimic! Noaptea zăceam treaz ore în şir, întrebându-mă ce-ţi făceau.

— Sunt în perfectă

— încă iţi este teamă de ei.

— Nu de ei. De mine. Mikal suspină şi se întoarse.

— Mi-am îngăduit să am nevoie de tine şi acum lucrul cel mai rău pe care mi-1 poate face cineva este să te ia de lângă mine. Singur m-am slăbit.

Atunci Ansset îi cântă despre slăbiciune, dar în cântecul lui slăbiciunea aceea era puterea cea mai mare.

Noaptea târziu, pe când Ansset credea că împăratul adormise, acesta întinse braţul şi strigă cu mânie:

— Il pierd!

— Ce? întrebă Ansset.

— Imperiul meu. L-am ridicat ca să se năruiască? Am carbonizat mai mult de o duzină de planete şi am pustiit alte o sută, doar ca să se prăbuşească în haos odată cu moartea mea?

Se aplecă spre băiat şi şopti: regulă.

— Mi-au spus „Mikal cel Groaznic”, dar eu am clădit totul ca să fie ca o pavăză deasupra Galaxiei. Acum au de toate: pace, bunăstare şi atâta libertate cât le trebuie minţilor lor de copii. Insă după moartea mea, vor ruina totul.

Ansset încercă să-i cânte despre speranţă.

— Nu există nici o speranţă. Am cincizeci de fii – trei dintre ei legitimi – şi toţi sunt nişte proşti care încearcă să mă măgulească. N-ar putea menţine Imperiul nici măcar o săptămână, niciunul dintre ei şi nici toţi laolaltă. Toată viaţa mea n-am întâlnit pe cineva care să poată controla ceea ce am clădit. Când voi muri, totul va muri.

Mikal se lăsă obosit pe podea. Ansset nu cântă. Se întinse să-1 atingă pe bătrân, îşi coborî palma pe genunchiul lui şi spuse:

— Pentru tine, tată Mikal, voi creşte să fiu puternic. Imperiul tău nu se va destrăma!

Vorbise cu atâta ardoare, încât atât el, cât şi Mikal, după o clipă de tăcere uluită, izbucniră în râs.

— Este totuşi adevărat, spuse Mikal mângâind părul băiatului. Aş face aşa ceva pentru tine, ţi-aş da Imperiul pe mână, numai că ei te-ar ucide. Şi, chiar dacă aş trăi destui ani ca să te pot învăţa cum să ajungi un conducător, ca să te întronez şi să-i silesc să te accepte, tot n-aş face-o. Urmaşul meu va trebui să fie crud şi ticălos, viclean şi înţelept, egoist şi

ambiţios, dispreţuitor faţă de toţi ceilalţi oameni, sclipitor în bătălii, capabil să ghicească şi să dejoace stăpânul cântecelor 217 manevrele oricărui duşman, şi îndeajuns de puternic în adâncul fiinţei sale pentru ca să trăiască toată viaţa absolut singur. Zâmbi.

— Nici chiar eu nu corespund acestei liste de însuşiri, deoarece, acum, nu sunt singur.

— Nici eu, rosti Ansset şi-i cântă tatălui Mikal, adormindu-1.

Zăcând întins în beznă, Ansset se întrebă cum ar fi fost ca împărat – să poruncească şi să fie ascultat, nu numai de cei îndeajuns de aproape ca să audă, ci de miliarde de oameni din întregul Univers. îşi imagină mulţimi uriaşe mişcându-se după cântecul său şi planete descriind orbite în jurul stelelor lor, supunându-se cuvintelor lui, ba chiar sorii deplasându-se la stânga sau la dreapta, apropiindu-se ori îndepărtându-se, aşa cum dorea el. Alunecă în somn, iar fanteziile lui deveniră vise şi simţi bucuria puterii ca pe aceea a zborului, cu toată Susquehanna întinzându-se dedesubtul lui, dar noaptea, cu luminile strălucind aidoma stelelor.

Alături de el mai zbura cineva. Chipul părea familiar, totuşi nu-şi amintea de unde anume. Era un bărbat înalt, care purta o uniformă de sergent. Il privea nepăsător pe Ansset, însă apoi întinse braţul, îl atinse şi, pe neaşteptate, Ansset era gol, singur şi înspăimântat, iar bărbatul îi dezmierda organele genitale. Lui Ansset nu-i plăcea şi-1 lovi pe sergent, îl izbi cu toată puterea unui împărat şi bărbatul se prăbuşi din zbor, cu un chip înspăimântat; se prăbuşi şi se zdrobi de un turn al Palatului. Ansset privi trupul ghemuit, zdrobit şi însângerat, şi simţi deodată întreaga povară a responsabilităţii. Ridică privirea şi toate stelele cădeau, toate planetele se prăbuşeau în sorii lor, toţi oamenii mărşăluiau spre o prăpastie uriaşă şi teribilă, şi, oricât de mult plânse şi le strigă să se oprească, nu îl ascultară, până ce îl treziră propriile lui ţipete, iar atunci zări faţa lui Mikal, care-1 privea cu îngrijorare.

— Un vis, zise Ansset fără să fie complet treaz. Nu vreau să fiu împărat.

— Să nu fi, îi spuse Mikal. Să nu fi niciodată. Era întuneric şi Ansset adormi iute la loc.

Dacă Oamenii Liberi ai Irlandei ar fi fost nevinovaţi, ar fi deschis oare ei focul asupra primelor trupe imperiale care veniseră să-i ancheteze în legătură cu aşa-zisa lor bază secretă din Antrim? Unii spuneau că nu. Şambelanul însă zise:

— Este prea stupid ca să cred aşa ceva. Căpitanul Gărzii îşi păstră cumpătul.

— Totul se potriveşte. Accentul ne-a adus la Antrim. Sub un pretext sau altul, şaptesprezece dintre membrii grupului au fost în America de Est în stăpânul cântecelor perioada răpirii lui Ansset. în plus au deschis focul imediat ce au văzut trupele.

— Orice grup naţionalist ar fi deschis focul.

— Multe n-au făcut-o.

— Nu mi se pare un argument, insistă Şambelanul fără să privească spre Mikal deoarece învăţase de multă vreme că dacă-1 privea nu însemna câtuşi de puţin că-1 şi convingea. Toţi amărâţii ăia de Oameni Liberi ai Irlandei au murit! Toţi!

— Când au văzut că vor fi învinşi, au început să se sinucidă.

— Iar eu cred că Ansset continuă să rămână o primejdie pentru împărat!

— Am descoperit conspiraţia şi am lichidat-o! Urmă apoi o tăcere şi Mikal întrebă:

— Ansset a reuşit să recunoască pe vreunul dintre morţi?

Căpitanul se înroşi vizibil.

— A fost şi un incendiu… Puţine cadavre mai erau identificabile. I-am arătat fotografii şi crede că doi-trei ar fi putut să fie…

— Ar fi putut”, pufni Şambelanul.

— Ar fi putut foarte bine să fie membri ai echipajului de pe barcaz. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. La dracu', eu comand flote, nu echipaje de corăbioare!

Mikal îl privi cu răceală.

— Atunci, Căpitane, poate că ar fi trebuit să laşi în locul tău pe altul mai priceput.

— Am vrut să fiu… să fiu sigur că nu vor exista greşeli.

Nici Mikal, nici Şambelanul nu mai trebuiră să adauge nimic.

— Ce a fost a fost, zise Şambelanul. Nu cred însă că trebuie să ne culcăm pe o ureche. In primul rând, răpitorii au fost suficient de abili ca să-1 ia pe Ansset şi să-1 ţină ascuns

cinci luni, fără ca noi să-i dăm de urmă. Eu cred că, chiar dacă o parte a echipajului, sau poate întregul echipaj a fost alcătuit din Oamenii Liberi ai Irlandei, conspiraţia n-a fost opera lor. Erau prea uşor de depistat. Accentul îi trăda. Amintiţi-vă, răpitorul a reuşit să ascundă toate zilele din memoria lui Ansset. Ar fi putut bloca şi amintirea Oamenilor Liberi, dacă n-ar fi dorit ca noi să-i descoperim.

Căpitanul nu era un om care să apere cauze pierdute.

— Ai perfectă dreptate. Mi-am pierdut cumpătul.

— Toţi ni l-am pierdut, la un moment sau altul, zise Mikal ridicând un bolovan de pe inima Căpitanului. Poţi să pleci, adăugă el şi Căpitanul plecă fruntea, se sculă şi ieşi din încăpere.

Şambelanul rămase singur cu Mikal în Sala de Consiliu, exceptând cele trei gărzi de corp care supravegheau fiecare mişcare.

— Sunt îngrijorat, zise Mikal.

— Şi eu.

— Fără îndoială. Sunt îngrijorat deoarece Căpitanul nu este un prost, dar s-a comportat prosteşte.

Presupun că ai pus oameni să-1 urmărească din clipa în care a primit slujba, nu?

Şambelanul încercă să protesteze.

— Dacă nu i-ai urmărit fiecare mişcare, n-ai făcut o treabă prea grozavă.

— A fost pus sub urmărire, recunoscu Şambelanul.

— Ia rapoartele şi corelează-le cu răpirea lui Ansset. Vezi dacă găseşti ceva.

Şambelanul încuviinţă. Mai aşteptă câteva clipe, apoi, când se păru că Mikal îşi pierduse interesul faţă de persoana lui, se sculă şi ieşi.

Rămas singur (cu excepţia gărzilor pe care se învăţase să le elimine complet din minte, autocenzurându-se doar în ceea ce privea limbajul), Mikal suspină, se întinse şi îşi auzi încheieturile trosnind, încheieturile nu-i trosniseră niciodată înainte de împlinirea a o sută de ani.

— Unde-i Ansset? întrebă el.

— Mă duc să-1 aduc, se repezi una dintre gărzi.

— Nu. Spune-mi unde este.

Bodyguardul îşi înclină puţin capul, ascultând fluxul continuu de rapoarte ce i se revărsa în difuzorul implantat în ureche.

— In grădină… Cu trei paznici… Lângă rau…

— Duceţi-mă la el.

Gărzile încercară să nu-şi trădeze surprinderea. Mikal nu mai ieşise de ani de zile din Palat. Acţionară însă cu repeziciune şi, însoţit de cinci gărzi, plus alte o sută care patrulau nevăzute prin parc, I

222 oijon scoli caid împăratul părăsi Palatul, îndreptându-se către locul unde Ansset stătea pe malul râului. Băiatul se ridică, văzându-1 apropiindu-se, apoi se aşezară împreună, cu gărzile urmărindu-i de la distanţă, în timp ce, pe deasupra, patrulau flituri imperiale.

— Mă simt ca un invadator, zise Mikal. Trebuie să iau două gărzi cu mine şi atunci când merg să mă cac.

— Păsările Pământului cântă cântece minunate, spuse Ansset. Ascultă.

Mikal ascultă o vreme, totuşi urechea sa nu era la fel de fină precum cea a lui Ansset, aşa că se plictisi repede.

— Comploturile ascund în ele alte comploturi, rosti el. Cântă-mi despre planurile şi comploturile proştilor.

Atunci Ansset îi cântă o poveste pe care o auzise cu câteva zile în urmă de la un biochimist care lucra la instrumentele de detectat otrăvuri. Era vorba despre un cercetător din vremurile de demult care reuşise în cele din urmă să încrucişeze un porc cu o găină, aşa încât creatura făcea ouăle cu şuncă, economisind astfel timpul necesar preparării micului dejun. Hibrizii făceau multe ouă ce întruneau toate calităţile la care sperase cercetătorul. Necazul era că ouăle nu se crăpau şi creaturile nu se puteau reproduce. Găiorcii (sau porgăinile?) aveau rât şi nu puteau sparge coaja ouălor, astfel că experimentul dădu greş. Mikal se amuză şi se simţi mult mai bine.

— Ştii, Ansset, exista o soluţie. Trebuia să-i fi învăţat să se reguleze cu codiţele lor îmbârligate.

Apoi Mikal se întrista iarăşi şi spuse:

— Zilele mele sunt numărate, Ansset. Cântă-mi despre zile numărate.

În ciuda încercărilor sale, Ansset nu reuşise niciodată să înţeleagă mortalitatea aşa cum o vedeau bătrânii şi de aceea trebuia să-i cânte lui Mikal chiar sentimentele împăratului, aşa cum le simţea acesta. Asta nu-1 mulţumea deloc, dar, cel puţin, Mikal ştia că era înţeles şi se simţea mai bine, întins în iarbă şi privind curgerea lui Susquehanna.

— Va trebui să-1 luăm şi pe Ansset. El este singurul care ar putea recunoaşte pe cineva.

— Nu vreau să mai risc să-1 pierd pe Ansset de lângă mine.

Şambelanul era însă încăpăţânat.

— Nici eu nu vreau să las nimic la voia întâmplării. Există prea multe modalităţi de distrugere a dovezilor.

Mikal se înfurie.

— Nu vreau ca băiatul să mai fie amestecat în toată povestea asta. La dracu', a venit pe Pământ ca să cânte!

— Atunci refuz să mai încerc ceva, replică Şambelanul. Nu-mi pot îndeplini sarcinile, dacă mă legi de mâini!

— Bine, ia-1. Dar va trebui să mă iei şi pe mine.

— Pe împărat? -Da.

— Măsurile de securitate…

— Să le ia dracu'! Nimeni nu se aşteaptă să mă vadă pe mine băgat în aşa ceva. Surpriza este securitatea cea mai bună.

— Stăpâne, îţi rişti viaţa…

— Şambelane! înainte ca tu să te fi născut, eu îmi riscasem viaţa în situaţii mult mai periculoase! Am pariat pe viaţa mea, pentru ca să pot construi un imperiu şi era cât pe aici să pierd pariul de vreo sută de ori. Plecăm peste cincisprezece minute!

— Bine, stăpâne, încuviinţă Şambelanul.

Ieşi iute, ca să pregătească totul, dar, odată ajuns dincolo de uşa încăperii lui Mikal, începu să tremure. Până atunci nu mai îndrăznise niciodată să-1 contrazică pe împărat. Ce-1 apucase? Iar acum împăratul venea cu el. Dacă Mikal păţea ceva cât timp se afla în grija Şambelanului, acesta era pierdut. După moartea lui Mikal, toţi ar fi fost de acord cu un singur lucru: Şambelanul trebuia să plătească cu viaţa.

Mikal şi Ansset veniră împreună la flesketul trupei. Soldaţii încremeniseră la gândul unei operaţiuni alături de împărat, dar Şambelanul observă că Mikal era în vervă, aţâţat.

„Probabil că-şi aminteşte de gloria trecutului, îşi spuse el. Acum nu prea mai aduce a cuceritor şi ar face bine să mă lase pe mine să conduc operaţiunea.” Acela era unul dintre neajunsurile de a fi atât de aproape de centrul puterii: trebuia să accepţi capriciile celor atotputernici.

Pe de altă parte, băiatul părea să nu simtă nimic şi, nu pentru întâia dată, Şambelanul îi invidie autocontrolul de fier. Abilitatea de a-ţi ascunde orice sentiment în faţa duşmanilor şi a prietenilor – adesea aceştia se confundau – putea fi o armă mai puternică decât oricâte lasere.

Flesketul coborî urmând râul Susquehanna cu o viteză neobişnuit de mare, zburând deasupra traficului fluvial. După o oră, ajunseseră la Hisper, apoi continuară încă o oră, se îndepărtară de râu şi trecură peste ogoare şi mlaştini, până ajunseră la alt fluviu, mai lat.

— Delaware, şopti Şambelanul spre Mikal şi Ansset.

Împăratul încuviinţă, dar replică:

— Ţine-ţi ştiinţa pentru tine.

Părea iritat, ceea ce însemna că se amuza copios. Nu după mult timp, Şambelanul îi făcu semn locotenentului-pilot să aterizeze pe ţărm.

— Acolo este o cărare ce ne va conduce la locul cu pricina.

Solul era mlăştinos şi doi soldaţi mergeau mai înainte, căutând teren ferm. Drumul era lung, dar Mikal nu le ceru să încetinească pasul. Şambelanul ar fi dorit să se oprească şi să se odihnească, totuşi nu îndrăzni să ceară aşa ceva. Ar fi însemnat o victorie prea mare pentru Mikal. „Dacă bătrânul ţine pasul, îşi spuse Şambelanul, atunci pot şi eu.”

Poteca ajunse la un câmp îngrădit. Dincolo de gard se zăreau câteva ferme. Stilul celei mai apropiate aparţinea renaşterii coloniale, ceea ce însemna că avea o vechime de o sută de ani. La numai o sută de metri depărtare, curgea fluviul. Ancorat la un debarcader, se legăna încetişor un barcaz lat.

— Aceea este casa, rosti Şambelanul, iar ăsta-i barcazul.

Câmpul dintre ei şi casă nu era foarte întins şi era acoperit de tufişuri, aşa încât izbutiră să ajungă lângă clădire fără a-şi trăda mişcările. Locul era însă pustiu, iar când ajunseră lângă barcaz, singurul om de la bord îndreptă un laser spre propriul său chip, transformându-1 în cărbune. Nu însă înainte ca Ansset să-1 recunoască.

— Ăsta era Pleavă, rosti el, privind impasibil cadavrul. El îmi aducea de mâncare.

Mikal şi Şambelanul îl urmară apoi pe băiat prin barcaz.

— Nu este acelaşi, zise Ansset.

— Bineînţeles, încuviinţă Şambelanul. Au încercat să-1 camufleze. Vopseaua este proaspătă. Miroase şi a lemn abia tăiat. L-au refăcut. Nu găseşti nimic familiar?

Ba da. Ansset găsi o cabină care ar fi putut să fie celula sa, deşi acum era zugrăvită în galben ţipător, iar o fereastră nouă lăsa razele soarelui să pătrundă înăuntru. Mikal examina pervazul.

— Este nou, decise el.

Încercând să-şi imagineze interiorul barcazului, aşa cum fusese înainte de a fi vopsit, Ansset reuşi să găsească încăperea largă unde cântase în ultima seară a captivităţii. Acum înăuntru nu mai exista nici o masă. Camera părea totuşi de aceeaşi mărime şi băiatul fu de acord că putea foarte bine să fie locul captivităţii sale.

De jos, din celula lui, auziră râsete de copii şi un flesket trecu pe râu, plin cu turişti cântând.

— O regiune destul de populată, se adresă Mikal Şambelanului.

— De aceea am ales să venim prin pădure. Ca să nu atragem atenţia.

— Dacă nu voiai să atragi atenţia, zise împăratul, ar fi fost mai bine să fi venit cu un autobuz banal. Nimic nu-i mai bătător la ochi decât nişte soldaţi furişându-se prin pădure.

Şambelanul îi simţi observaţia ca pe o lovitură.

— Nu sunt un tactician, se apără el.

— Eşti destul de tactician, replică Mikal lăsându-1 să se relaxeze puţin. Acum ne vom întoarce la Palat. Ai vreun om de încredere pe care să-1 trimiţi ca să-1 aresteze?

— Da, încuviinţă Şambelanul. Au fost deja preveniţi să nu-1 lase să părăsească Palatul.

— Pe cine? întrebă Ansset. Pe cine arestaţi?

O clipă cei doi bărbaţi şovăiră, apoi Mikal răspunse:

— Pe Căpitanul Gărzii.

— El a pus la cale răpirea?

— Aşa se pare, aprobă Şambelanul.

— Eu nu cred, zise Ansset deoarece cunoştea vocea Căpitanului şi ea nu avea alt cântec decât loialitatea.

Şambelanul însă nu putea înţelege aşa ceva. Asta nu era o dovadă. Iar barcazul fusese identificat, ceea ce pentru ei părea o confirmare. Aşa încât Ansset nu mai pomeni nimic despre Căpitan decât atunci când era prea târziu.

Existau şi temniţe mai rea decât aceea. Era doar o celulă, fără uşă – cel puţin pe dinăuntru. Şi, dacă nu exista nici un mobilier, podeaua se mula la fel de confortabil ca şi aceea din apartamentele lui Mikal.

Era totuşi greu să nu suferi. Căpitanul stătea rezemat de un perete, gol-puşcă, ca să nu se poată sinucide cu vreun articol de îmbrăcăminte. Avea peste şaizeci de ani şi în ultimii patru ani răspunsese de toate flotele împăratului, coordonând mii de nave prin întreaga Galaxie. Acum stăpânul cântecelor 229 însă căzuse victimă unei intrigi stupide de palat, era ţapul ispăşitor…

Şambelanul plănuise totul, desigur. Ca întotdeauna, Şambelanul. Dar cum putea Căpitanul să-şi dovedească inocenţa fără un examen hipnotic şi acesta avea să fie condus, bineînţeles, de către Şambelan. In plus, Căpitanul cunoştea un amănunt de care nu avea habar nici o altă fiinţă aflată în viaţă: deşi o examinare meticuloasă a minţii sale nu putea dovedi că el ar fi avut cel mai mic amestec în răpirea lui Ansset, examinarea respectivă ar fi dat la iveală alte lucruri, petrecute anterior; oricare dintre ele i-ar fi putut distruge reputaţia, iar toate laolaltă ar fi dus spre o moarte la fel de sigură ca şi în cazul în care el ar fi răpit cu adevărat Privighetoarea.

„Patruzeci de ani de loialitate neclintită pentru ca acum, când sunt nevinovat, vechile mele fărădelegi să mă împiedice să forţez mâna.” Rezemat de perete, Căpitanul îşi trecu mâinile peste picioarele îmbătrânite. Muşchii nu-i erau slăbiţi, dar avea senzaţia că pielea i se jupuia. „Pe planeta asta, gândi el, un bărbat trebuie să trăiască până la o sută şi douăzeci de ani. Eu însă nu voi depăşi cu mult jumătatea acestui număr.”

Ce anume îi grăbise să-1 întemniţeze? Ce lucru suspect făcuse? Sau nici măcar nu făcuse ceva suspect?

Trebuie să fi fost ceva. Mikal nu era un tiran; chiar dacă era atotputernic, conducea după litera legii. Vorbise oare prea des cu indivizi suspecţi?

Fusese oare, atunci când nu trebuia, în oraşele în care nu trebuia să meargă? Indiferent cine ar fi fost adevăraţii trădători, Căpitanul era sigur că-i aduseseră acuzaţii ce păruseră plauzibile.

Brusc, lumina îşi reduse intensitatea la jumătate. Căpitanul cunoştea destule despre închisori – este drept, văzute din cealaltă ipostază – ca să ştie că asta însemna că peste zece minute va fi beznă. Apoi noapte şi somn… dacă putea adormi.

Se întinse pe jos, îşi acoperi ochii cu braţul şi-şi dădu seama că agitaţia din măruntaiele sale nu putea fi stăvilită. Nu avea să doarmă. Continuă să se gândească – în mod morbid, se lăsă pradă gândurilor, deoarece era prea curajos ca să se ascundă de propria sa imaginaţie – la felul în care va muri. Mikal era un om mare, însă nu avea milă pentru trădători. Aceştia erau ciopârţiţi, bucată cu bucată, în timp ce holocamerele înregistrau chinurile morţii pentru a le transmite pe toate planetele. Sau poate că avea să se afirme că fusese doar un complice, caz în care agonia avea să-i fie mai scurtă şi mai… intimă. Nu-1 înspăimânta însă durerea; îşi pierduse de două ori braţul stâng, la interval de nici doi ani, şi ştia că putea face faţă durerii destul de bine. Il rodea însă conştiinţa faptului că toţi cei pe care-i comandase vreodată aveau să se gândească, din clipa aceea, la el ca la un trădător care a murit dezonorat.

Aşa ceva era mult mai greu de suportat. Imperiul lui Mikal fusese creat de soldaţi care iubeau stăpânul cântecelor onoarea şi aveau o loialitate fanatică. Căpitanul îşi aminti momentul primei sale decizii pe o navă. Fusese în timpul revoltei de pe Quenzee şi crucişătorul său fusese surprins pe planetă. Fusese pus înaintea alternativelor sfâşietoare de a decola imediat, înainte ca nava să-i fie deteriorată, ori de a mai aştepta şi a încerca salvarea unora dintre oamenii săi. Optase pentru crucişător, căci, dacă ar fi aşteptat, ar fi însemnat că nimic n-ar mai fi fost salvat pentru Imperiu. Dar strigătele înnebunite „Aşteptaţi, aşteptaţi” îi răsunaseră în urechi cu mult după ce ieşiseră din raza de recepţie a staţiilor individuale. Fusese elogiat, deşi medalia nu-i fusese înmânată decât după câteva luni, deoarece ar fi găsit o modalitate de a se sinucide cu ajutorul ei.

„Cât de uşor m-am gândit la sinucidere pe atunci, îşi aminti Căpitanul. Acum, când mi-ar fi într-adevăr de folos, este complet intangibilă.

O să plătesc doar pentru fărădelegile mele. Ei nu-şi dau seama, dar chiar dacă ar crede că bagă la apă un nevinovat, merit exact pedeapsa pe care o voi primi.” îşi amintea.

Lumina se stinse…

Încercă să doarmă şi să viseze, dar continuă să-şi amintească. Şi îşi amintea. Iar în fiecare vis zărea faţa ei. Nici un nume. Nu îi ştiuse niciodată numele – făcea parte din sistemul lor de protecţie, deoarece dacă un nume nu era nicicând cunoscut, atunci nu putea să fie aflat nici prin cea mai abilă metodă, indiferent cât s-ar fi străduit cineva. Faţa ei însă… mai neagră decât a lui, de parcă ar fi avut sânge pur, trăgându-se din regiunea cea mai izolată a Africii, şi surâsul ei, deşi foarte scump la vedere, erau atât de luminoase, încât simpla lor amintire îi aducea lacrimi în ochi şi-1 ameţea. Ea trebuia să fie adevăratul asasin. Cu o seară înainte de ziua în care plănuiseră să-1 ucidă pe prefect, femeia îl adusese la ea acasă. Părinţii ei, care nu ştiau nimic, dormeau în camera din spate; ea i se dăruise de două ori, înainte ca bărbatul să înţeleagă că era vorba despre mai mult decât simpla descărcare a tensiunii dinaintea unei misiuni delicate. Ea îl iubea cu adevărat, era sigur de lucrul acesta, şi atunci el îi şoptise la ureche numele lui.

— Ce-i asta? întrebase ea.

— Numele meu, răspunsese bărbatul şi faţa ei se schimonosise parcă de durere.

— De ce mi l-ai spus?

— Pentru că am încredere în tine, şoptise el mângâind-o pe spate.

Ea gemuse sub povara acelei încrederi; sau poate în ultimele spasme ale extazului sexual. Indiferent care ar fi fost adevărul, Căpitanul nu avea să-1 afle niciodată. Când plecase, ea îi murmurase la ureche:

— Aşteaptă-mă mâine dimineaţă, la ora nouă, lângă statuia lui Horus din Flant Fisway.

El o aşteptase două ore, apoi plecase s-o caute şi-i găsise locuinţa înconjurată de poliţişti. La fel şi stăpânul cântecelor 233 casele altor doi conspiratori, iar atunci înţelesese că fuseseră trădaţi. La început crezuse, se lăsase să creadă că ea îi trădase

şi că, pentru a-i salva lui viaţa, îi ceruse s-o aştepte la ora când ştiuse că avea să apară poliţia. Oricum totuşi, chiar dacă fusese nevinovată, citise în ziare că ea se sinucisese la apariţia oamenilor legii; îşi zburase creierii cu un pistol de modă veche, cu gloanţe, chiar în faţa părinţilor ei care se întrebau ce căuta poliţia la uşa lor. Chiar dacă trădase grupul, ea refuzase să-1 trădeze pe el – ştiindu-i numele, preferase moartea alternativei de a fi silită să-i dezvăluie identitatea.

O mângâiere insuficientă. Il omorâse el însuşi pe prefect, apoi părăsise planeta pe care se născuse şi nu mai revenise niciodată acolo. îşi petrecuse un timp, până împlinise douăzeci de ani, încercând să se alăture rebeliunilor, ori rebeliunilor în formare, sau cel puţin să descopere o nemulţumire serioasă undeva în Imperiul nu prea vechi al lui Mikal. Treptat îşi dăduse însă seama că nu chiar aşa mulţi oameni tânjeau după independenţă. Sub domnia lui Mikal, viaţa era mai bună ca oricând. Şi înţelegând, începuse să înţeleagă ce reuşise Mikal.

Se înrolase în armată şi-şi folosise aptitudinile ca să avanseze în ierarhia militară, până ce ajunsese omul în care Mikal avea cea mai mare încredere: Căpitanul Gărzii. Totul degeaba… Totul degeaba din pricina unui slujbaş civil ambiţios care îl condamna la moarte; nu moartea plină de onoruri pe care şi-o visase, ci una plină de dizgraţie.

„Merit şi asta, îşi spuse Căpitanul. Pentru că i-am spus ei numele meu. Este numai greşeala mea… pentru că i-am spus cum mă numesc.”

Aţipise, deoarece îl trezi o undă de aer mai rece. Veniseră după el? Nu, nu, ar fi aprins lumina. Nu se zărea însă nici o luminiţă, nici măcar pe coridor… dacă nu se înşela şi uşa celulei era într-adevăr deschisă.

— Cine-i? întrebă el.

— S-s-st, veni răspunsul. Căpitane? -Da.

Căpitanul se strădui să-şi amintească vocea.

— Cine eşti?

— Nu mă cunoşti. Sunt un simplu soldat. Nu mă cunoşti. Eu însă te cunosc. Ţi-am adus ceva.

Căpitanul simţi o mână pipăindu-i trupul, până îi găsi braţul, apoi palma în care îi strecură o seringă.

— Ce-i asta?

— Onoare, răspunse soldatul. Glasul era foarte tânăr.

— De ce?

— Nu puteai să-1 fi trădat pe Mikal, dar ei te vor condamna, ştiu cu siguranţă. Şi te vor ucide – ca pe un trădător. Aşa că, dacă o doreşti… onoarea.

Simţi adierea plecării soldatului; uşa se închise şi căldura se strânse la loc. Căpitanul ţinea moartea în mână. Nu avea însă mult timp la dispoziţie. Soldatul necunoscut fusese curajos şi inteligent, dar în stăpânul cântecelor i urând sistemul de alarmă al închisorii avea să-i alerteze pe gardieni – poate îi şi alertase deja – asupra i ntrării cuiva. Poate chiar în clipa aceea se îndreptau către el.

„Dar dacă pot într-adevăr să-mi dovedesc nevinovăţia? se întrebă Căpitanul. De ce să mor acum, când poate că voi fi disculpat şi voi continua să t răiesc?” îşi aminti însă ce aveau să descopere drogurile, se gândi la întrebările Şambelanului şi, văzând în faţa ochilor numai faţa ei, neagră, de abanos, îşi înfipse, puternic, acul în abdomen. Şocul rupse sigiliul şi îngădui chimicalelor să-i pregătească pielea pentru otrava din seringă. In mod normal, ar fi trebuit să numere secundele, pentru a îndepărta drogul după injectare, dar acum singura doză corespunzătoare era totuna cu întregul conţinut al seringii.

Încă ţinea seringa apăsată când luminile se aprinseră, uşa se deschise şi gardienii năvăliră înăuntru, smulgându-i seringa din mână şi ridicându-1, ca să-1 scoată din celulă.

— Prea târziu, şopti el, dar temnicerii continuară să-1 târască în josul unui coridor.

Membrele Căpitanului erau complet amorţite; recunoscu otrava şi ştiu că era un semn că moartea nu mai putea fi împiedicată, indiferent de antidotul care i-ar fi fost administrat. Trecură printr-o uşă şi întrezări spinarea unui soldat tânăr, purtat de alţi trei gardieni într-o odaie de anchetă.

— Mulţumesc, încercă să-i spună Căpitanul, dar nu reuşi să vorbească îndeajuns de tare pentru a fi auzit peste tropăiturile şi tumultul de pe coridor.

Il aşezară pe o masă şi medicul se aplecă deasupra lui, clătină din cap şi spuse că era prea târziu.

— încearcă, oricum! răcni un glas pe care Căpitanul îl recunoscu vag ca aparţinând Şambelanului.

— Şambelane, murmură el.

— Da, nenorocitule! zise Şambelanul, cu o voce care părea o adevărată capodoperă a suferinţei.

— Spune-i lui Mikal că moartea mea eliberează mai mulţi complotişti decât ucide.

— Crezi că nu ştie?

— Şi spune-i… spune-i…

Şambelanul se aplecă şi mai mult, dar Căpitanul muri fără să ştie dacă reuşise să-i transmită împăratului ultimul său mesaj înainte de a fi amuţit pentru vecie.

Ansset îl privi pe Mikal răcnind la Şambelan. Cunoştea suficient vocea împăratului ca să ştie că acesta minţea cumva, că mânia era, cel puţin parţial, o prefăcătorie. Şambelanul ştia oare şi el? Ansset bănuia că da.

— Numai un idiot l-ar fi ucis pe soldatul acela! urlă Mikal.

Prefăcându-se înspăimântat, Şambelanul răspunse:

— Am încercat totul – droguri, hipnoză – dar avea blocaje, blocaje prea bune…

— Aşa c-ai apelat la buna şi vechea tortură!

— Era oricum una dintre pedepsele pentru trădare. M-am gândit că, dacă voi recurge la ea, va mărturisi tot lanţul conspiraţiei…

— Până una-alta, a murit, şi acum nu mai avem nici o speranţă să descoperim…

— Avea blocaje, îţi spun, ce puteam face?

— Ce puteai face?!

Împăratul se întoarse cu spatele. Ansset auzise o undă de plăcere în glasul lui. „De ce?” O plăcere macabră, cu siguranţă nu una de care Mikal să se bucure făţiş.

— Aşadar, în ciuda eforturilor noastre, i s-a adus otravă…

— Asta dovedeşte cel puţin vinovăţia Căpitanului, zise Şambelanul.

— Nu dovedeşte „cel puţin” nimic! se răsti Mikal, întorcându-se către tentativa Şambelanului de a înviora situaţia. Mi-ai înşelat încrederea şi nu ţi-ai îndeplinit îndatoririle!

Era semnalul de începere al unui ritual. Supus, Şambelanul continuă cu următorul pas:

— Stăpâne, am fost incapabil. Merit să fiu ucis. Demisionez şi te implor să-mi curmi viaţa.

Mikal urmă ritualul, însă furios, lipsit de graţie, parcă asigurându-se că Şambelanul va înţelege că era iertat, dar nu i se uita fapta.

— Eşti un prost, lua-te-ar dracu'! Iţi dăruiesc viaţa, în primul rând pentru inestimabilele servicii pe care mi le-ai adus prin descoperirea trădătorului.

Mikal îşi înclină capul pe un umăr.

— Ia spune, Şambelane, şi acum pe cine crezi că ar trebui să numesc în funcţia de Căpitan al Gărzii?

Ansset era tot mai derutat. Şambelanul şi Mikal minţeau despre ceva, îşi ascundeau ceva, reciproc… iar acum împăratul îi cerea sfatul Şambelanului într-o problemă care nu era defel treaba lui. Şi Şambelanul avea să-i răspundă.

— Fără doar şi poate pe Riktors Cenuşiul, Stăpâne.

„Fără doar şi poate”? Atitudinea era impertinentă, simplul fapt de a oferi sugestii era periculos. Şambelanul nu întreprindea lucruri periculoase. Un răspuns lipsit de orice pericole ar fi fost că nu se gândise niciodată la această chestiune şi nu putea îndrăzni să-1 sfătuiască pe Mikal într-o problemă atât de importantă. In loc de aşa ceva, el spusese „fără doar şi poate”.

În mod obişnuit, Ansset s-ar fi aşteptat ca Mikal să devină rece şi să-1 expedieze pe Şambelan, refuzând să-1 mai vadă câteva zile. Mikal însă contrazise tot ce credea băiatul că ştia despre el, răspunzând printr-un surâs.

— Da, fără doar şi poate. Riktors Cenuşiul este soluţia cea mai evidentă. Transmite-i, în numele meu, că a fost numit în funcţie.

Până şi Şambelanul, care stăpânea la perfecţie arta impasibilităţii, fu surprins. Iar reacţia aceea de surpriză declanşa înţelegerea în mintea lui Ansset. Şambelanul îl numise exact pe cel pe care nu l-ar fi dorit în funcţia de Căpitan al Gărzii, convins că Mikal va respinge imediat orice propunere. împăratul însă îl alesese, ştiind că bărbatul acela va fi complet independent de influenţa Şambelanului.

Ansset fu încântat. Riktors Cenuşiul era o alegere bună – flota avea să fie desigur mulţumită, fiindcă reputaţia de luptător a lui Riktors era binecunoscută. La rândul său, Imperiul avea să fie de acord, deoarece, în rebeliunea de pe Mantrynn, Riktors dovedise că putea fi indulgent cu oamenii. In loc să reprime şi

să distrugă, el investigase plângerile cetăţenilor împotriva lacomului administrator planetar, îl judecase pe acesta şi-1 executase. Bineînţeles, laolaltă cu conducătorii rebeliunii, dar după aceea guvernase el însuşi planeta, vreme de câteva luni, stârpind corupţia din nivelurile superioare ale guvernului şi instalând localnici în poziţiile-cheie, pentru a-i continua munca după ce avea să plece. In toată Galaxia nu exista planetă mai loială ca Mantrynn şi în toată flota nimeni nu era mai iubit decât Riktors Cenuşiul de către oamenii de rând.

Mai mult însă decât toate aceste motive în favoarea numirii, Ansset se bucura fiindcă îl cunoştea pe bărbat, îl plăcea şi avea încredere în el. Esste însăşi îi spusese că Riktors Cenuşiul era omul cel mai asemănător lui Mikal din întreaga Galaxie. Iar acum, când Ansset îl cunoştea şi-1 iubea pe Mikal, aceasta era lauda cea mai înaltă care i se putea aduce.

În timp ce Ansset reflecta asupra numirii, Şambelanul plecase şi glasul împăratului îl trezi pe băiat din gânduri:

— Ştii care i-au fost ultimele cuvinte adresate mie? Fără să i se spună, Ansset îşi dădu seama că Mikal vorbea despre Căpitan.

— A zis: „Spuneţi-i lui Mikal că moartea mea eliberează mai mulţi complotişti decât ucide.” Iar apoi… apoi a spus că m-a iubit.

Glasul i se frânse. Avea lacrimi în ochi.

— Imaginează-ţi blestematul ăla întemniţat spunând că m-a iubit! Ştiai că acum patruzeci de ani a fost implicat într-un complot ca să mă răstoarne de pe tron? O chestie melodramatică… iubita lui i-a trădat şi numai el a supravieţuit. N-a ştiut niciodată că eu cunoşteam totul. Poate însă că n-a minţit. Poate că m-a iubit într-adevăr, în felul lui.

— Tu l-ai iubit?

— In tot cazul, nu m-am încrezut niciodată în el. Nu m-am încrezut niciodată în nimeni. Decât în tine.

Mikal îi zâmbi lui Ansset şi-1 mângâie pe păr. Tonul îi era vesel, dar băiatul ştia câtă tristeţe se ascundea înapoia lui.

— Să-1 iubesc?… Cine poate spune… Ştiu că mă simt ca naiba, acum când este mort. Mă iubeşte… M-a iubit… Da, cred că l-am iubit, atât cât pot să iubesc pe cineva. Mă bucur, cel puţin, că a găsit o cale demnă de a muri.

Împăratul râse.

— Pare ciudat, nu? Moartea lui lasă conspiraţia nedezvăluită, totuşi mă bucur. De când ai sosit aici, Ansset, mi-am uitat preocupările anterioare în interesul propriei mele persoane.

— Atunci ar trebui să plec.

— La-la-la, făcu Mikal şi suspină. Ansset, ăsta-i unul dintre cântecele tale cele mai plictisitoare: să cânţi întruna aceeaşi notă.

Se afundă mai mult în scaun şi acesta pluti, remodelându-se pentru a susţine modificarea greutăţii. Chipul însă îi devenise morocănos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă băiatul.

— Nimic, răspunse Mikal. Ah, n-are nici un rost să te mint! Să zicem că sunt obosit şi că problemele conducerii devin tot mai împovărătoare pe măsură ce îmbătrânesc.

— De ce a fost arestat Căpitanul? întrebă Ansset, atât pentru a schimba subiectul, cât şi pentru a-şi satisface curiozitatea, pe care şi-o recunoştea deschis. Cum aţi ştiut de el?

— Ah, asta… Oamenii Şambelanului îl supravegheau. Vizita regulat locul acela. Faţă de prietenii lui, pretindea că mergea la o femeie care locuia acolo. Toţi vecinii au depus însă mărturie, sub efectul drogurilor, că acolo n-a locuit niciodată vreo femeie. Iar Căpitanul era un maestru în ridicarea blocajelor mentale. Toate ar fi fost însă simple ipoteze, până şi similitudinile barcazurilor, dacă nu l-ai fi identificat pe individul acela care s-a sinucis. Pleavă, nu?

— Pleavă.

Ansset plecă privirea.

— Nu-mi place să ştiu că eu am pecetluit soarta Căpitanului.

— Nimănui nu i-a făcut plăcere.

— Cel puţin, complotul a fost dejucat, rosti Ansset, bucuros la gândul că avea să scape de supravegherea permanentă a gărzilor.

— Dejucat”? repetă Mikal. N-a fost nici măcar dezvăluit. Soldatul a reuşit să-i aducă otravă Căpitanului, deci în Palat mai există conspiratori. De aceea îi voi porunci lui Riktors Cenuşiul să te ţină permanent sub supraveghere.

Băiatul nu încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Ştiu, urmă obosit Mikal. Ştiu că te calcă pe nervi, dar secretele sunt încă îngropate în mintea ta şi, până nu vor ieşi, ce altceva pot să fac?

Secretele ieşiră la iveală în ziua următoare.

Mikal ţinea audienţele în sala cea mare şi, la solicitarea sa, Ansset stătea alături de Şambelan, nu departe de tron. Cândva, după-amiază, împăratul avea să-1 roage pe Ansset să cânte. Până atunci, băiatul se resemna privind procesiunea plictisitoare a demnitarilor care îşi aduceau omagiile împăratului. Cu toţii urmau eticheta, erau respectuoşi, atenţi şi-i jurau lui Mikal dragoste şi loialitate veşnică. După aceea, aveau să revină toţi acasă, raportând cât de repede credeau că avea să moară Mikal cel Groaznic, cine avea să-i urmeze şi care erau şansele de a înhăţa şi ei vreo bucăţică din Imperiu.

Ordinea demnitarilor fusese stabilită cu atenţie, pentru a-i onora pe prietenii devotaţi şi a-i umili pe parveniţii ale căror aere exagerate trebuiau înfrânate. In ziua aceea, primul a fost primit un funcţionar neînsemnat dintr-un roi stelar îndepărtat, ale cărui inovaţii în administrarea asistenţei sociale fuseseră adoptate în tot Imperiul, după care începu adevărata plictiseală. Prinţi, preşedinţi, satrapi şi administratori, depinzând de titlul cu care supravieţuiseră cuceririi, în urmă cu şaptezeci, optzeci sau nouăzeci de ani, urmau eticheta, plecându-se (iar plecăciunile lor arătau cât se temeau de Mikal, sau cât mult voiau să-1 măgulească, sau cât de mândri şi independenţi doreau să pară), murmurând câteva cuvinte, solicitând o favoare ori o audienţă particulară, apoi retrăgându-se şi aşteptând lângă pereţi, după ce Mikal îi concedia cu un cuvânt amabil sau tăios.

Pentru a-1 umili în mod special pe satrapul din Sununuway, acesta fu precedat de o delegaţie de negri kinshasieni, îmbrăcaţi în ciudatele lor costume străvechi. In mod ridicol, Kinshasa insista că este o naţiune suverană, deşi Şambelanul îi şopti la ureche lui Ansset că nici măcar nu ocupa locul geografic exact, deoarece Kinshasa din vechime fusese în valea fluviului Congo, în timp ce agricultorii aceia întunecaţi locuiau în extremitatea sudică a Africii. Continuau totuşi să-i dea cu tifla lui Mikal, numindu-şi reprezentantul „ambasador”, şi erau atât de ridicoli, încât faptul de a le acorda întâietate reprezenta o insultă deschisă la adresa celor care le urmau.

— Ţopârlanii din Sununuway, chicoti Şambelanul, vor fi al naibii de furioşi.

Negrii erau pitoreşti cu moda lor: părul le era ridicat, în cocuri înalte, susţinute de oase şi podoabe, cu şiraguri enorme de perle pe piept şi de abia înveşmântaţi, la limita decenţei. Pitoreşti sau nu, Mikal era deja plictisit de ei şi făcu semn să i se toarne vin.

Şambelanul turnă, gustă din cupă, aşa cum era obiceiul, apoi se îndreptă spre tronul lui Mikal. Se opri însă brusc şi-1 chemă pe Ansset. Surprins, băiatul se apropie.

— De ce nu-i duci tu vinul, dulce Privighetoare? făcu Şambelanul…

Surpriza dispăru din ochii lui Ansset. Luă cupa şi porni spre tronul împărătesc.

În clipa aceea se dezlănţui iadul. Trimişii Kinshasei ridicară braţele spre coafurile lor complicate, scoaseră de acolo pumnale de lemn – ce nu fuseseră depistate de detectoare sau percheziţii – şi se năpustiră spre Mikal. Gărzile deschiseră imediat focul şi laserele lor doborâră cinci agresori, dar toţi ţintiseră asupra celor din primul rând, aşa că trei continuară neatinşi. Se repeziră spre tron cu braţele întinse, astfel încât cuţitele erau deja îndreptate către inima lui Mikal. In sală se ţipa şi se zbiera. Un soldat reuşi să mai tragă o dată, dar rată, iar ceilalţi îşi goliseră încărcătoarele de la prima rafală. Se străduiau să reîncarce laserele, dar ştiau, chiar în timp ce încercau, că nimic nu putea fi atât de iute ca să oprească pumnalele de lemn să-1 străpungă pe împărat.

Mikal îşi privi moartea în ochi şi nu păru dezamăgit.

Insă în aceeaşi clipă, Ansset azvârli pocalul cu vin într-un atacator şi apoi ţâşni înaintea lui Mikal. Sări cu uşurinţă în aer şi izbi falca primului asasin. Direcţia loviturii era perfectă, forţa precis distribuită şi atât de mare, încât capul negrului zbură aproape cincisprezece metri prin sală în vreme ce trupul i se prăbuşi în faţă, atingând piciorul împăratului cu cuţitul de lemn, încleştat încă în pumn. Ansset ateriza din saltul său la timp ca să izbească cu braţul în sus, în abdomenul altui agresor, cu atâta forţă încât mâna i se îngropa până la cot în măruntaie şi degetele sale zdrobiră inima bărbatului.

Al treilea african se opri doar o clipă din inerţia atacului, în faţa masacrului fulgerător comis de băiatul care stătuse atât de

nevinovat lângă tronul imperial. Şovăiala fu suficientă pentru ca laserele să ţintească, să tragă, şi ultimul asasin kinshasian se prăvăli, lăsând în urmă doar scrum care fumega uşor.

De la apariţia pumnalelor de lemn şi până la moartea ultimului atacator, totul durase cinci secunde.

Ansset rămase nemişcat în mijlocul sălii, cu bucăţi de măruntaie pe braţ şi stropit de sânge pe tot corpul. îşi privi mâna mânjită, apoi trupul din care o smulsese. Un val de amintiri blocate îl inundă şi-şi aduse aminte de alte asemenea trupuri, alte capete retezate de pe umeri, alţi oameni care muriseră pentru ca Ansset să înveţe arta de a ucide cu mâinile goale. Sentimentul de vinovăţie, care nu-i dădea pace atunci când, serile, se deştepta pe barcaz, îl asalta cu o forţă mai mare ca oricând, căci acum ştia de ce îl simţise, ştia de ce se făcuse vinovat.

Percheziţiile fuseseră zadarnice. Precauţiile erau inutile. Ansset nu ar fi putut folosi nici o armă, nu avea nevoie de o armă… el însuşi era arma care trebuia să fi fost folosită împotriva tatălui Mikal.

Mikal privea în foc şi-şi amintea de primul om pe care-1 ucisese. Fusese pe atunci doar un copil de zece ani, mai fraged decât Ansset… nu! Nu trebuia să se gândească la Ansset.

Avea doar zece ani şi dormea în camera de la etaj. Era în anii terorii de pe planetele Căii Ajutorului, iar în noaptea aceea venise rândul lor. Nu se izul sângelui şi intestinelor rupte se combină cu emoţiile ce-i străbăteau trupul. Ii venea să vomite. Dorea să vomite, dar Controlul prelua comanda; îi fusese implantat tocmai pentru asemenea momente insuportabile. Rămase aşteptând, cu chipul ca o mască impasibilă.

Garda se apropie, cu prudenţă, neştiind prea bine ce să facă.

Dar Şambelanul ştia. Ansset auzi glasul tremurând de spaimă la gândul cât de aproape fusese asasinatul şi cât de aproape fusese asasinul de Mikal, de când îi fusese readus Ansset.

— Luaţi-1! Spălaţi-1! Nu-1 slăbiţi nici o clipă din bătaia laserelor. Peste o oră, aduceţi-1 în Sala de Consiliu.

Soldaţii priviră spre Mikal, palid şi zguduit pe tron, şi împăratul încuviinţă din cap.

auzi nici o bătaie în uşă, nici un zgomot afară, numai bubuitul uşii care se sparse către interior, numai ţipătul mamei lui Mikal, care încă nu se culcase, şi răcnetul surorii lui Mikal, trezită în odăiţa aflată vizavi de a sa. Mikal nu trebui să se mai întrebe ce se petrecea. Avea doar zece ani, însă asemenea lucruri nu puteau fi ascunse copiilor în anii aceia, iar el văzuse cadavrele femeilor sfârtecate şi împrăştiate pe stradă; văzuse organele genitale bărbăteşti ţintuite de ziduri, cu leşul posesorului lor ghemuit dedesubt, privind cu ochi sticloşi focul care-i carbonizase pântecele.

Derbedeii umblau în grupuri mici şi se spunea despre ei că sunt invincibili, dar Mikal ştia unde era ţinută puşca de vânătoare şi cum să tragă cu ea. O luă din camera părinţilor săi, o încarcă atent, în timp ce mama lui continua să zbiere la parter, apoi aşteptă răbdător cele două perechi de picioare să urce treptele. Nu avea decât o încărcătură, dar era suficient dacă alegea momentul ideal; puşca avea calibrul suficient de mare pentru ca glonţul să străpungă un om şi să-1 ucidă şi pe al doilea aflat înapoia sa.

Bărbaţii ajunseră în vârful scării. Mikal nu avu nici o remuşcare la gândul uciderii. Trase. Reculul armei îl doborî. Când se ridică, bărbaţii dispăruseră, rostogolindu-se pe scări. Cu toate acestea, siguranţa nu-1 părăsise. încarcă din nou şi înainta încetişor până în capul scării. Jos, doi bărbaţi îngenuncheaţi stăpânul cântecelor deasupra cadavrelor ridicară ochii. Dacă Mikal ar fi ezitat, ei l-ar fi ucis – laserele sunt mai rapide decât orice proiectil şi oamenii aceia ştiau cum să le Utilizeze. Dar Mikal nu ezită. Trase din nou şi de data aceea se împotrivi reculului, privind cum bărbaţii se prăbuşiră în urma exploziei, când glonţul îl lovise pe unul dintre ei în ţeastă. Fusese o împuşcătură norocoasă – băieţelul ţintise pântecele celuilalt. Nu mai avea nici o importanţă. Amândoi erau morţi.

Mikal nu ştia cum avea să coboare treptele sub focul celor rămaşi în viaţă, dar intenţiona să încerce. Nu mai avu însă nevoie s-o facă. Tatăl său era ţinut, silit să privească un alt agresor care-i siluia nevasta. Când patru bandiţi muriră brusc, tatăl lui Mikal nu ezită să le spună celorlalţi:

— N-aveţi nici o şansă. Sus sunt patru oameni şi în curte aşteaptă alţi zece.

Ei îl crezură, dar erau ucigaşi, aşa încât îi retezară beregata, o înjunghiară de opt ori pe mama lui Mikal şi numai după aceea întoarseră laserele asupra lor înşişi, ştiind că dacă se predau nu aveau să aibă parte de nici o milă, nici măcar de judecată, ci aveau să fie pur şi simplu sfârtecaţi în bucăţi. Tatăl lui Mikal murise odată cu ei, dar mama băiatului trăi. Iar la vârsta de zece ani, Mikal deveni un soi de erou. Ii organiză pe săteni într-o forţă de rezistenţă puternică şi, când se răspândi vestea că nici o bandă nu mai putea pătrunde în satul acela, alte sate îl implorară pe Mikal să le conducă, deşi era numai un copil. La vârsta de cincisprezece ani, îi silise pe ucigaşi să accepte un tratat care, în esenţă, le interzicea să coboare pe planeta sa, iar în următorii câţiva ani le demonstra că avea atât puterea, cât şi voinţa de a-i obliga să respecte tratatul.

Totuşi în clipele în care coborâse treptele şi-i văzuse pe cei patru bărbaţi pe care-i ucisese, îl văzuse pe tatăl său revărsându-şi sângele prin despicătura căscată în gât, văzuse trei cadavre carbonizate duhnind deja a carne pe jumătate arsă, îşi văzuse mama în pielea goală răstignită pe duşumea şi cu un pumnal în piept, simţise o înverşunare ce hrănise toate faptele lui ulterioare. După o sută de ani, simpla amintire a nopţii aceleia îl acoperea de sudoare. La început, factorul hotărâtor fusese ura; ea îl împinsese să conducă o flotă către planetele ucigaşilor şi să le cucerească, ea îl adusese în fruntea unui grup puternic, dur, de bărbaţi mai vârstnici decât el, toţi gata să-1 urmeze şi în iad.

Undeva pe drum însă ura îl părăsise. Poate că abia după ce reuşiseră să-i ucidă mama, otrăvind-o, la câteva decenii după ce supravieţuise pumnalelor – până atunci urase, cu certitudine. Poate că totul se petrecuse gradat, pe măsură ce amintirea nopţii se estompase, iar el începuse să simtă responsabilitatea grijii faţă de miliarde de oameni care aşteptau de la el lege, pace şi protecţie. Undeva pe drum, ţelurile lui se modificaseră. Nu se mai preocupa de pedepsirea stăpânul cântecelor ticăloşilor, aşa cum crezuse, cândva, că-i fusese hărăzit în viaţă. Acum îl interesa să stabilească pacea în toată Galaxia, să protejeze omenirea de ea însăşi, chiar dacă asta însemna alte războaie sângeroase care să oblige planetele, naţiunile şi ligile planetare învrăjbite să accepte ceea ce pretindeau, toate, că doresc. Să pună capăt morţii prin lupte.

„Eu am făcut-o, gândi Mikal privind focul. Eu am făcut-o.”

Şi totuşi n-o făcuse îndeajuns de bine. Deoarece, după toate astea, un băiat stătuse acolo, în seara aceasta, cu sânge pe mâini, privind leşurile bărbaţilor pe care-i ucisese. „Eu am pornit totul, pentru ca nici un băiat să nu mai trebuiască să facă aşa ceva.”

Mikal simţi înlăuntrul său o durere insuportabilă. Apropie palma de flacără, până ce durerea trupului întrecu durerea din inimă. Apoi îşi unse mâna cu alifie, o pansa şi se întrebă de ce rănile sufletului nu puteau fi tămăduite la fel de uşor.

— Privighetoare, vorbi Riktors, se pare că cineva te-a învăţat cântece noi.

Ansset se găsea în mijlocul soldaţilor, care-1 aţinteau cu laserele. Controlul îl oprea să-şi trădeze vreo emoţie, deşi ardea să strige cu toată agonia care-1 rodea pe dinăuntru. „Zidurile mele sunt înalte, dar pot ele zăgăzui asta?” se întrebă el şi auzi un glas cântându-i încetişor sub frunte. Era vocea lui Esste, iar ea îi cânta cântecul iubirii şi numai asta îi permitea să-şi ascundă sentimentul de vinovăţie, durerea şi teama, şi să păstreze Controlul.

— Ai studiat pesemne cu un maestru nou, urmă Riktors.

— Niciodată, izbucni Ansset şi-şi dădu seama că nu-şi putea menţine Controlul în timp ce vorbea.

— Nu chinui băiatul, Căpitane, interveni Mikal din locul în care stătea, într-un colţ al Sălii de Consiliu.

Şambelanul se lansă în demisia lui pro forma:

— Trebuia să fi examinat structura musculară a băiatului şi să-mi fi dat seama ce aptitudini noi a căpătat. Am înşelat încrederea împăratului. Cer să-mi fie luată viaţa.

Ansset înţelese că Şambelanul era mult mai îngrijorat ca de obicei, deoarece căzuse în genunchi înaintea împăratului.

— Taci şi ridică-te, mârâi Mikal.

Şambelanul se sculă, alb la faţă. Mikal nu respectase ritualul. Viaţa Şambelanului continua să fie pe muchie de cuţit.

— Se pare, urmă Mikal, că am străpuns câteva dintre barierele ridicate în mintea Privighetorii mele. Să vedem câte…

Ansset privi cum Riktors luă un pachet de pe masă şi-i întinse mai multe fotografii, ca să le examineze. Băiatul privi prima dintre ele şi simţi că i se face rău. Nu ştia de ce-1 sileau

să le privească, până ce văzu a treia fotografie şi tresări, în ciuda Controlului.

— Pe ăsta l-ai recunoscut, observă Riktors. Ansset încuviinţă tăcut.

— Arată-i pe cei cunoscuţi.

Băiatul recunoscu aproape jumătate dintre feţele arătate, iar Riktors însemnă ceva pe o listă. După ce Ansset termină şi restitui fotografiile (încet, încetişor, deoarece soldaţii cu lasere erau foarte nervoşi), Riktors rânji spre Mikal.

— I-a recunoscut pe toţi cei răpiţi şi ucişi după propria sa răpire. Exista totuşi o legătură.

— Eu i-am ucis, murmură Ansset cu glas schimbat. Vocea îi tremura aşa cum nimeni din întregul Palat n-o mai auzise tremurând. Mikal îl privi, dar nu spuse nimic şi nu făcu nici un gest de înţelegere.

— M-au pus să exersez pe ei, termină Ansset.

— Cine? întrebă Riktors.

— Ei! Vocile… din cutie.

Ansset se strădui să păstreze amintirile ascunse înapoia blocajului. Ştia acum de ce blocajul fusese atât de puternic; n-ar fi rezistat, ştiind ce-i era ascuns în minte. Acum însă totul fusese scos la lumină şi el trebuia să reziste, măcar atât cât îi trebuia să spună totul. Trebuia să spună, deşi ar fi dorit din tot sufletul ca blocajul să revină la loc, ascunzând pe vecie amintirile acestea.

— Care cutie? Riktors nu se lăsa.

— Cutia… O cutie de lemn. Un receptor, sau poate un magnetofon. Nu ştiu…

— Vocea îţi era cunoscută?

— Vocile… Nu erau niciodată aceleaşi. Nici măcar pentru o singură frază. Se schimbau la fiecare cuvânt. Niciodată n-am putut găsi vreun cântec în ele.

Ansset continua să vadă în faţa ochilor oamenii legaţi, pe care vocile îi spuneau să-i schilodească, apoi să-i ucidă. îşi aminti că plânsese, dar nu putuse rezista, nu se putuse împotrivi.

— Cum te-au obligat să le asculţi? întrebă Riktors şi, deşi glasul îi era blând, întrebările erau insistente, aşteptau răspuns.

— Nu ştiu… Nu ştiu! îmi spuneau cuvinte şi trebuia să le urmez.

— Ce cuvinte?

— Nu ştiu! N-am ştiut niciodată!

A începu să plângă.

— Cine te-a învăţat să ucizi în felul acesta? întrebă Mikal cu blândeţe.

— Un bărbat. Nu i-am cunoscut niciodată numele. In ultima zi a fost legat acolo unde fuseseră şi ceilalţi. Vocile m-au făcut să-1 ucid.

Ansset se chinui cu cuvintele, se chinui şi mai mult dându-şi seama că, atunci când îşi ucisese stăpânul cântecelor 255 instructorul, nu trebuise să fie silit. Ucisese deoarece îl ura pe bărbat.

— L-am omorât, sfârşi el.

— Prostii, interveni Şambelanul căutând să sune liniştitor. Ai fost o unealtă.

— Ţi-am spus să taci! se răsti Mikal. Iţi mai poţi aminti altceva, fiule?

Ansset încuviinţă şi răsuflă adânc, ştiind că, deşi îşi pierduse iluzia Controlului, zidurile acestuia îl împiedicau să urle, să atace un soldat şi să moară sub pârjolul bine-venit al unui laser.

— L-am ucis pe Şef şi pe toţi membrii echipajului care erau acolo. Unii lipseau. Cei pe care i-am recunoscut în fotografiile irlandezilor. Şi Pleavă. Pe toţi ceilalţi i-am ucis însă. Stăteau în odaia cu masa, iar eu singur i-am omorât pe toţi. S-au luptat din răsputeri cu mine, mai puţin Şeful, care stătea locului de parcă nu-i venea să creadă că puteam să fac ceea ce făceam. Poate că n-au ştiut niciodată ce învăţam eu pe punte.

— Şi apoi?

— Apoi, după ce i-am omorât pe toţi, am auzit paşi pe punte.

— Cine era?

— Nu ştiu. Cutia mi-a spus să mă întind pe burtă şi m-am supus. După aceea mi-a zis să închid ochii. I-am închis şi nu i-am mai putut deschide. Am auzit paşi ce coborau de pe punte şi am simţit o înţepătură în braţ. M-am trezit mergând pe o stradă.

Toţi tăcură câteva clipe. In cele din urmă, Şambelanul vorbi:

— Stăpâne, pesemne iubirea uriaşă a Privighetorii pentru tine a doborât blocajele, deşi Căpitanul era deja mort…

— Şambelane! îl opri Mikal. Viaţa ta nu mai valorează nici un ban, dacă vorbeşti din nou fără să fii întrebat.

Se întoarse către Riktors.

— Căpitane, vreau să aflu cum au trecut africanii de gărzile tale!

Riktors nu încercă să se disculpe.

— Paznicii de la uşi erau oamenii mei şi au efectuat un control de rutină, fără să se gândească la posibilitatea unor arme neobişnuite în coafurile ciudate. Au fost înlocuiţi cu alţii, mai precauţi, iar ei se află în temniţă, aşteptându-ţi mila.

— Mila mea, replică Mikal, va veni mult mai târziu. Ansset îşi recăpăta Controlul. Asculta cântecele din vocea lui Riktors şi se minuna de încrederea bărbatului. Parcă nimic din cele întâmplate nu-1 putea atinge. Ştia că nu era vina lui, ştia că nu va fi pedepsit, ştia că totul se va încheia cu bine. încrederea lui era molipsitoare şi băiatul se simţi ceva mai bine. Mikal îi dădea ordine Căpitanului.

— Porniţi o cercetare amănunţită a Kinshasei. Descoperiţi orice legătură posibilă între atentat şi răpirea lui Ansset. Toţi membrii complotului vor fi consideraţi trădători. Restul locuitorilor Kinshasei vor fi deportaţi pe o planetă cu climat aspru. Toate clădirile din Kinshasa vor fi demolate, toate câmpurile, livezile şi animalele domestice vor fi distruse. Totul va fi holoânregistrat şi distribuit în tot Imperiul. Riktors plecă fruntea.

Mikal se întoarse apoi către Şambelan, care încremenise de spaimă, deşi îşi păstra demnitatea.

— Şambelane, ce sugerezi să fac cu Privighetoarea mea?

Celălalt redevenise prudent.

— Stăpâne, este o chestiune la care nu m-am gândit. Soarta Privighetorii nu este un subiect în legătură cu care să-mi permit să ofer sfaturi.

— O formulare extrem de precaută, dragul meu. Ansset se strădui să-şi menţină Controlul, pe când îi asculta vorbind despre soarta sa. împăratul ridică braţul cu un gest care, conform ritualului, acorda Şambelanului viaţa. Uşurarea acestuia fu evidentă şi, în altă ocazie, băiatul ar fi râs, dar acum nu-i mai rămăsese nici un râset şi ştia că propria lui uşurare nu avea să vină la fel de simplu.

— Stăpâne, spuse el când discuţia încetă, te implor să-mi iei viaţa!

— La dracu', Ansset, m-am săturat de ritualuri! se strâmbă Mikal.

— Acesta nu-i un ritual, zise Ansset cu voce obosită şi răguşită. Iar acesta nu-i un cântec, tată Mikal. Eu reprezint un pericol pentru tine.

— Am observat, replică sec împăratul, apoi se întoarse către Şambelan. Strânge lucrurile lui Ansset şi pregăteşte-1 pentru drum.

— N-am nici un lucru, şopti băiatul. Mikal îl privi surprins.

— N-am avut niciodată nimic, urmă Ansset. împăratul ridică din umeri şi se adresă tot Şambelanului:

— Anunţă pe cei din Casa Cântecelor că Ansset se întoarce. Spune-le că a cântat minunat şi că l-am înnobilat, aducându-1 la Curtea mea. Mai spune-le că vor fi plătiţi de patru ori mai mult decât hotărâsem şi că asta nu-i va răsplăti însă nici pe departe pentru minunăţia darului lor, sau pentru stricăciunea făcută de mine. Ai grijă de asta! Ai grijă de toate.

Apoi Mikal se întoarse cu spatele. Ansset nu putu rezista să-1 vadă plecând astfel, întorcându-i spatele şi ieşind fără un cuvânt de rămas-bun.

— Tată Mikal, strigă el.

Sau, de fapt, dorise să strige. Cuvintele ieşiră ca o şoaptă. Erau un cântec şi Ansset îşi dădu seama că erau primele note din cântecul iubirii. Asta fusese tot ce reuşise să-i spună ca adio.

Mikal ieşi fără să dea vreun semn că auzise.

— Mi-au spus că nu eşti un prizonier, rosti paznicul. Totuşi trebuie să te păzim, eu şi cu ceilalţi, şi să stăpânul cântecelor nu te lăsăm să faci ceva periculos, ori să încerci să fugi. Mie asta îmi sună ca prizonierat, însă cred că ei voiau să mă port frumos.

— Mulţumesc, făcu Ansset, reuşind un surâs. Asta înseamnă că pot merge oriunde vreau?

— Depinde de locul respectiv.

— In grădină, răspunse băiatul, iar paznicul încuviinţă şi-1 urmă împreună cu tovarăşii săi în afara Palatului, peste pajiştile întinse, până la malul râului Susquehanna.

Până să ajungă acolo, Controlul îi revenise lui Ansset. îşi aminti spusele primului său profesor: „Când vrei să plângi, lasă lacrimile să-ţi vină prin gât. Lasă durerea să vină din încordarea

coapselor. Lasă amărăciunea să urce şi să-ţi răsune în tâmple.” Totul era un cântec şi, fiind un cântec, putea fi controlat de cântăreţ.

Mergând pe malul râului, peste iarba tot mai rece în umbrele după-amiezii, Ansset îşi cântă durerea. Cânta încetişor, dar gărzile îi auziră cântecul şi nu putură să nu plângă şi ele pentru băiat.

Se opri într-un loc unde apa părea îngheţată şi limpede, şi începu să-şi dezbrace tunica, pregătindu-se să înoate. Un paznic întinse braţul şi-1 opri. Ansset observă laserul îndreptat spre picioarele lui subţiri.

— Nu te pot lăsa să faci aşa ceva. Mikal a poruncit să nu-ţi îngăduim să te sinucizi.

— Vreau doar să înot, răspunse Ansset cu un glas în care răsuna încrederea.

— Dacă păţeşti ceva, eu plătesc cu viaţa, replică paznicul.

— Iţi dau cuvântul meu de cinste că nu vreau decât să înot. Sunt un înotător bun. Şi nici nu voi încerca să evadez.

Paznicii discutară între ei şi onestitatea vocii băiatului învinse.

— Să nu te depărtezi, îi atrase atenţie şeful lor. Ansset se dezbrăcă în pielea goală şi plonja în apă. Era rece ca gheaţa, căci adunase în ea tot frigul toamnei şi la început fu cât pe aici să-1 paralizeze, înotă împotriva curentului, cu lovituri largi, ştiind că paznicilor de pe mal le apărea deja ca un simplu punctuleţ pe suprafaţa râului. Apoi se scufundă şi înotă pe sub apă, ţinându-şi răsuflarea aşa cum poate face numai un cântăreţ ori un căutător de perle, traversând râul spre malul pe care aşteptau paznicii. Le putea auzi strigătele, deşi estompate prin apă. Ieşi la suprafaţă, râzând în hohote. Doamne, putea să râdă din nou!

Doi paznici îşi scoseseră deja bocancii şi intraseră până la piept în apă, pregătindu-se să încerce să prindă corpul băiatului atunci când avea să fie adus de curent. Ansset izbucni în râs înapoia lor şi ei se răsuciră furioşi.

— De ce v-aţi speriat? îi întrebă. Mi-am dat cuvântul.

Paznicii se destinseră atunci şi Ansset nu le mai jucă nici o festă, ci înotă şi pluti, apoi se odihni pe stăpânul cântecelor mal. Aerul rece al toamnei aducea cu frigul veşnic din Casa

Cântecelor şi, deşi îngheţase, se simţea nu confortabil, ci reconfortat.

Din când în când, mai înotă pe sub apă, ascultând felul în care mediul acvatic distorsiona glasurile şi râsetele paznicilor. Aceştia jucau polys şi şeful lor pierdea mult, totuşi nu se enerva. Uneori, atunci când făceau o pauză în joc, Ansset putea auzi în depărtare ţipătul unei păsări, ascuţit şi distorsionat din cauza curentului care îi vâjâia în urechi.

Aducea cu ţipetele de păsări pe care le auzise când fusese în celula lui din barcaz. Pentru el, păsările fuseseră unica dovadă a existenţei lumii de dincolo de temniţă, dovada faptului că, deşi fusese prins de un vârtej nebunesc, alte lucruri continuau să trăiască neatinse de acesta.

Atunci Ansset făcu conexiunile în minte şi înţelese că greşise, că greşise îngrozitor. Greşise, iar Mikal trebuia să afle imediat totul, trebuia să afle până nu se întâmpla ceva groaznic, ceva mult mai teribil decât orice se petrecuse până atunci – moartea lui Mikal.

Înotă iute până la mal, sări din apă şi, fără să încerce să se usuce, îşi îmbrăcă hainele şi porni spre Palat. Paznicii îl strigară, îşi întrerupseră jocul şi fugiră în urmărirea lui. „Lasă-i să fugă”, se gândi Ansset.

— Stai! ţipară ei, însă Ansset nu se opri.

Continua să meargă. N-aveau decât să alerge şi să-1 prindă din urmă.

— Unde mergi? răcni primul care-1 ajunse.

Il prinse de umăr şi încercă să-1 oprească, dar Ansset îi scăpă cu uşurinţă şi se grăbi mai departe.

— La Palat, răspunse el. Trebuie să ajung la Palat! Toţi paznicii îl ajunseseră acum din urmă şi câţiva i se aşezară în faţă, căutând să-1 oprească.

— Vi s-a spus că pot merge oriunde doresc.

— Cu anumite restricţii, îi reaminti şeful gărzii.

— Am voie să merg la Palat? O mică pauză.

— Bineînţeles.

— Atunci, merg la Palat.

Aşa încât îl urmară, unii dintre ei cu laserele scoase, iar băiatul intră în Palat şi începu să-i conducă prin labirint. Uşile nu se schimbaseră; putea să le deschidă pe toate cele pe care

putuse să le deschidă şi înainte. Pe măsură ce îl urmau prin labirintul coridoarelor, paznicii deveniră tot mai derutaţi.

— Unde mergem?

— Nu ştiţi? întrebă Ansset nevinovat.

— Habar n-aveam de existenţa coridorului ăstuia… de unde să ştim atunci încotro duce?

Unii dintre ei comentau în legătură cu posibilitatea regăsirii drumului de întoarcere, după ce aveau să rămână singuri. Băiatul nu zâmbi, deşi ar fi dorit. Trecură pe lângă bucătării, pe lângă sălile de mese, corpurile de gardă – locuri familiare lor. Lui Ansset îi erau însă şi mai familiare, şi reuşi să-i zăpăcească complet.

Totuşi nu mai rămase loc de îndoială, atunci când ieşiră în camerele de securitate, de lângă apartamentele împăratului. Şeful paznicilor le recunoscu imediat şi, furios, se proţăpi în faţa lui Ansset, scoţând laserul.

— Ăsta-i singurul loc în care n-ai voie, se răsti el. Acum, dă-i drumul înapoi!

— Am venit să-1 văd pe Mikal. Trebuie să-1 văd pe Mikal!

Ansset ridică tonul vocii, aşa încât să se audă şi în cameră, în coridorul de afară şi în toate odăile de securitate. Bineînţeles, un uşier îl auzi, veni şi-i întrebă în felul său, liniştit şi îndatoritor, dacă-i putea ajuta cu ceva.

— Nu, răspunse paznicul.

— Trebuie să-1 văd pe Mikal! strigă Ansset, cu glasul un cântec de nerăbdare, o implorare a milei.

Uşierul nu avea însă de gând să-i reziste. Privi doar puţin surprins şi-i întrebă pe paznici:

— Nu voi l-aţi adus aici? Mikal îl caută.

— Il caută? repetă paznicul.

— Vrea să-i fie adus, de urgenţă. Fără pază. Şeful paznicilor plecă laserul şi ceilalţi îl imitară.

— Aşa, încuviinţă uşierul. Pe aici, Privighetoare. Ansset îl salută scurt pe şeful paznicilor, care înălţă din umeri şi privi stânjenit în lături. După aceea, băiatul îl urmă pe uşier.

Cu părul încă şiroind şi cu tunica lipită de trupul ud, Ansset pătrunse ca un nebun în odaie. Nu era însă pregătit pentru Şambelan şi Riktors, singurii ocupanţi ai încăperii, alături de Mikal. împăratul radia jovialitate. Il întâmpină pe Ansset cu o

strângere de mână, ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Când vorbi, părea nespus de bucuros:

— Ansset, fiul meu, totul este acum în regulă. Am făcut o prostie, considerând că trebuia să te îndepărtăm. Căpitanul a fost singurul membru al complotului, îndeajuns de apropiat ca să-ţi poată da semnalul. Moartea lui a însemnat siguranţa mea imediată. De fapt, aşa cum ai dovedit azi, eşti cea mai bună gardă de corp pe care aş fi putut s-o am!

Mikal râse, iar Şambelanul şi Riktors i se alăturară, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume, de parcă n-ar fi putut să fie mai fericiţi de întorsătura evenimentelor. Era totuşi de necrezut. Ansset cunoştea prea bine glasul lui Mikal. In tot ce zicea şi făcea erau împletite semnale de avertizare. Ceva era în neregulă.

Da, ceva era în neregulă, dar Ansset începu imediat să-i spună lui Mikal ce pricepuse pe malul râului:

— Mikal, când am fost întemniţat pe barcaz, auzeam de afară strigătele păsărilor. Păsări – şi atât! Nimic altceva. Dar când am mers pe barcazul acela de pe Delaware, am auzit râsete de copii pe drum şi stăpânul cântecelor un flesket trecând pe apă! N-am fost niciodată ţinut acolo! A fost o minciună şi Căpitanul a murit din cauza ei!

Împăratul clătină însă din cap şi râse. Râsul era înnebunitor. Lui Ansset îi venea să sară la el, să-1 prevină că autorul complotului era mult mai viclean decât bănuiseră ei, că era încă liber…

Şambelanul porni spre el, cu o sticlă de vin în mână, râzând aidoma lui Mikal, cu cântece mincinoase în glas:

— Nu te mai frământa cu asemenea lucruri. Este momentul să sărbătorim. Băiete, ai salvat viaţa împăratului! Am adus nişte vin. Ansset, de ce nu torni tu?

Ansset se cutremură de nişte amintiri înceţoşate.

— Eu? întrebă surprins, apoi câtuşi de puţin surprins.

Şambelanul îi întinse sticla şi un potir gol.

— Pentru Stăpânul Mikal, spuse el. Băiatul răcni şi izbi sticla de podea.

— Faceţi-1 să tacă!

Iuţeala neaşteptată a mişcării sale îl făcu pe Riktors să scoată fulgerător laserul de la brâu. Ansset răsuflă uşurat, văzând că venise înarmat în apartamentele lui Mikal.

— Nu-1 lăsaţi pe Şambelan să vorbească! strigă băiatul.

— De ce? întrebă Mikal nevinovat, iar laserul din mâna lui Riktors coborî, dar Ansset ştia că înapoia cuvintelor nu exista nici pic de nevinovăţie.

o r ţ o n scott cârd împăratul se prefăcea că nu înţelege. Lui Ansset îi venea să intre în pământ şi să dispară.

Dar Şambelanul nu se oprise. Rosti repede, grăbit:

— De ce ai făcut aşa ceva? Am altă sticlă. Dulce Privighetoare, potoleşte setea lui Mikal!

Cuvintele bubuiră în creierul lui Ansset şi, din reflex, se răsuci, înfruntându-1 pe Mikal. înţelese ce se întâmpla, înţelese şi i se împotrivi, urlând în minte, dar mâinile i se ridicară împotriva voinţei, picioarele i se încordară, se ghemui să sară, totul atât de repede încât nu se putu opri. Ştiu că, în mai puţin de o secundă, mâna sa va fi îngropată în chipul lui Mikal, chipul iubit al lui Mikal, chipul zâmbitor al lui Mikal…

Mâna nu izbi însă în faţa împăratului. Se abătu asupra pardoselii, străpungându-i suprafaţa şi cufundându-se în gelul ce răbufni de dedesubt. Şocul contactului îi sfâşie pielea mâinii, gelul înteţi usturimea durerii şi osul braţului fu amorţit de forţa loviturii, dar Ansset nu simţi nimic din durerile acelea. Simţea numai durerea din mintea sa, pe când se lupta cu impulsul care continua să-1 împingă, să-1 ucidă pe Mikal, să-1 ucidă pe Mikal!

Trupul i se ridică şi braţul fulgeră prin aer, iar spătarul jilţului lui Mikal se cutremură şi se frânse sub lovitură. Scaunul vibra, apoi se autorepară. Mâna băiatului sângera; sângele ţâşni, stropi şi se împrăştie peste gelul răspândit pe podeaua acum stăpânul cântecelor înmuiată. Era însă sângele lui, nu al lui Mikal, şi Ansset strigă de fericire. Părea un strigăt de agonie. In depărtare auzi glasul împăratului:

— Nu-1 împuşca.

Şi, brusc, aşa cum venise, impulsul încetă. Mintea i se linişti, auzind cum se topeau cuvintele Şambelanului:

— Privighetoare, ce-ai făcut?!

Acelea au fost cuvintele ce-1 eliberară.

Epuizat şi însângerat, Ansset se lăsă pe duşumea, cu braţul drept acoperit de sânge. Simţea acum durerea şi gemu, deşi cântecul său era atât de triumf, cât şi de suferinţă. Cumva, Ansset fusese destul de puternic, rezistase îndeajuns ca să nu-1 ucidă pe tatăl Mikal.

În cele din urmă se rostogoli pe o parte, după care se ridică, ţinându-se de braţ. Sângerarea se transformase într-un picurat uşor.

Mikal continua să stea în jilţul care se autoreparase. Şambelanul rămăsese în locul unde fusese cu zece secunde în urmă, la începutul chinurilor lui Ansset, ţinând în mână pocalul care acum părea ridicol. Laserul lui Riktors era îndreptat spre el.

— Cheamă gărzile, Căpitane, rosti Mikal.

— Le-am chemat deja, răspunse Riktors. Butonul de pe centura sa strălucea. In odaie apărură soldaţi.

— Inchideţi-1 pe Şambelan într-o celulă, le ordonă Riktors. Dacă păţeşte ceva, atât voi, cât şi familiile voastre aţi terminat cu viaţa. Aţi înţeles?

Soldaţii înţeleseseră. Erau oamenii lui Riktors, nu ai Şambelanului. Nu-1 iubeau pe Şambelan.

Ansset întinse braţul. Mikal şi Riktors aşteptară, până ce un medic veni şi-1 îngriji. Durerea se domoli. Medicul plecă.

Primul vorbi Riktors.

— Stăpâne, ştiai desigur că era Şambelanul. Mikal surâse uşor.

— De asta l-aţi lăsat să vă convingă să-1 rechemaţi pe Ansset. Ca să se trădeze.

A împăratul zâmbi şi mai larg.

— Dar, stăpâne, numai tu puteai şti că Privighetoarea va fi îndeajuns de puternică pentru a se împotrivi reflexelor clădite în cinci luni de zile.

Mikal râse şi, de data aceasta, Ansset desluşi bucuria adevărată în râsul său.

— Riktors Cenuşiul, zise Mikal. Iţi vor spune Riktors cel Mare? Sau Riktors Uzurpatorul?

Lui Riktors îi trebui o clipă să înţeleagă cuvintele împăratului. O singură clipă. Dar, înainte ca mâna lui să atingă laserul, pe care-1 puse înapoi la brâu, arma fusese îndreptată spre împărat.

— Ansset, fiul meu, vrei să-1 dezarmezi pe Căpitan? Băiatul se ridică şi luă laserul Căpitanului. Auzea cântecul de triumf în vocea lui Mikal. Nu înţelegea însă nimic. Ce făcuse Riktors? Acesta era bărbatul despre care Esste afirmase că aducea cu Mikal mai mult decât oricine altul în viaţă…

Iar Mikal cucerise Galaxia. Oh, Esste îl avertizase, dar el îşi oprise numai reasigurarea liniştitoare!

— O singură greşeală, Riktors, zise împăratul. Altfel, planul a fost perfect realizat. Şi, realmente, nu-mi dau seama cum ai fi putut evita greşeala aceasta.

— Te referi la tăria lui Ansset? întrebă Riktors un glas care încerca să-şi păstreze calmul, reuşind surprinzător de bine.

— Nici chiar eu nu m-am bizuit pe ea. Dacă ar fi fost nevoie, eram pregătit să-1 ucid.

Cuvintele nu-1 durură pe Ansset. Ar fi preferat să moară decât să-i fi făcut vreun rău lui Mikal şi ştia că şi împăratul ştia.

— Atunci n-am făcut nici o greşeală, ripostă Riktors. Cum de ai ştiut?

— Fiindcă Şambelanul meu numai împins de la spate ar fi avut curajul să mă contrazică, să insiste să-1 ia pe Ansset în expediţia lui militară prostească, să cuteze să pomenească numele tău când l-am întrebat cine ar trebui să fie noul Căpitan al Gărzii. Dar tu trebuia să-1 pui să te propună, nu-i aşa? deoarece, dacă nu erai Căpitan, nu ai fi avut o poziţie din care să preiei controlul după moartea mea. Şambelanul avea să fie, în mod evident, vinovatul, în timp ce tu aveai să fii eroul care a apărut pe neaşteptate, salvând unitatea Imperiului. începutul cel mai glorios cu putinţă pentru domnia ta. Nu te-ar fi atins nici o bănuială. Desigur, jumătate din Imperiu s-ar fi răsculat imediat. Tu eşti însă un orjon scott cârd tactician bun, un strateg şi mai bun, şi eşti popular în rândurile flotei şi cetăţenilor. Ţi-aş fi acordat douăzeci şi cinci la sută şanse de reuşită. Este un procentaj mai mare decât pentru oricare alt cetăţean al Imperiului.

— Eu mi-am acordat cincizeci la sută şanse, zise Riktors, dar acum Ansset desluşi limpede cântecul fricii îndărătul cuvintelor curajoase.

La urma urmelor, de ce nu? Moartea era sigură acum şi Ansset nu cunoştea pe nimeni altul, exceptând poate doar un bătrân ca Mikal, care să privească neînfricat moartea, şi în special moartea care însemna şi eşec.

Dar Mikal nu apăsă butonul declanşator al laserului şi nici nu chemă gărzile.

— Ucide-mă acum şi termină, spuse Riktors cerând o moarte onorabilă, deşi ştia că n-o merita.

Împăratul azvârli laserul.

— Cu ăsta? N-are încărcătură. Acum cincisprezece ani, Şambelanul a instalat la toate uşile apartamentului meu detectoare pentru încărcături. Ar fi ştiut dacă eram înarmat.

Imediat, Riktors păşi înainte, în începutul unui salt spre împărat. La fel de iute, Ansset sări în picioare, în ciuda braţului bandajat, gata să ucidă cu cealaltă mână, cu picioarele, cu dinţii. Riktors se opri brusc.

— Aha, făcu Mikal. N-ai avut vreme să înveţi de la instructorul lui Ansset? Ce mai gardă personală mi-ai oferit!

Ansset de abia îl auzi. Auzea doar cuvintele: „N-are încărcătură.” Mikal crezuse totuşi în el. Mikal îşi mizase viaţa pe tăria băiatului de a rezista impulsului implantat. Ii venea să plângă de recunoştinţă pentru asemenea încredere, ca şi de teama unui pericol atât de îngrozitor, abia evitat. Rămase însă nemişcat, cu un Control de fier, urmărind orice mişcare a lui Riktors.

— Riktors, urmă Mikal, greşelile ţi-au fost aproape insesizabile. Sper că ai învăţat de pe urma lor. Aşa încât, atunci când un asasin la fel de inteligent ca tine va încerca să te ucidă, să-ţi cunoşti toţi duşmanii pe care-i ai şi toţi prietenii pe care te poţi bizui, şi să ştii cu precizie la ce te poţi aştepta din partea fiecăruia.

Ansset privi chipul lui Riktors şi-şi aminti cât de bucuros fusese când soldatul înalt fusese numit Căpitan.

— Acum lasă-mă să-1 omor, spuse el. Mikal suspină.

— Nu ucide din plăcere, fiul meu. Dacă ucizi din plăcere, vei ajunge să te urăşti singur. Şi, după aceea, n-ai auzit nimic? Il voi numi pe Riktors Cenuşiul urmaşul meu legitim la tron.

— Nu te cred, zise Riktors, totuşi Ansset îi auzi speranţa din glas.

— îmi voi chema fiii – ei se găsesc prin preajmă, sperând să fie cât mai aproape de palat în clipa morţii mele, rosti Mikal. Ii voi sili să semneze o declaraţie-jurământ prin care te vor recunoaşte ca urmaşul meu. Desigur, o vor semna… desigur, o vor încălca… şi, desigur, îi vei ucide pe toţi imediat ce vei ajunge pe tron. Dacă printre ei există vreunul mai isteţ, până atunci va fi în celălalt capăt al Galaxiei. Mă îndoiesc însă că sunt atât de inteligenţi. Când vrei să te încoronăm? De mâine în trei săptămâni este perfect. Voi abdica în favoarea ta, voi semna

toate actele necesare, iar ziarele vor urla zile întregi. Parcă-i văd pe toţi rebelii potenţiali smulgându-şi părul din cap de furie. Este un cadru plăcut retragerii mele.

Ansset nu pricepea.

— De ce? A încercat să te omoare.

Mikal se mulţumi să râdă. Ii răspunse Riktors:

— Crede că-i pot păstra Imperiul laolaltă. Doresc să ştiu însă preţul.

— Preţul? Ce ai putea să-mi dai tu, fără să opreşti pentru tine? Te-am aşteptat vreme de şaizeci de ani. Ba chiar, şaptezeci. Mă gândeam mereu: „Cu siguranţă, trebuie să existe cineva care să-mi dorească puterea şi care să aibă curajul şi inteligenţa necesare pentru a veni şi a mi-o smulge.” Şi, în cele din urmă, ai apărut. Vei avea grijă ca munca mea să nu fi fost zadarnică, ca uraganul să nu nimicească totul din clipa în care eu nu voi mai fi aici, ca să ţin totul stăpânul cântecelor laolaltă. Ceea ce doresc după ajungerea ta la tron este o casă pentru mine şi Privighetoarea mea, până voi muri. Pe Pământ, bineînţeles, ca să mă poţi supraveghea. Şi sub alt nume, pentru ca să nu fiu asaltat de toţi nenorociţii care-mi vor solicita ajutorul, ca să te răstoarne. Iar după ce mor, vreau să-1 trimiţi pe Ansset acasă. E simplu?

— Sunt de acord, încuviinţă Riktors.

— Ce prudent eşti.

Şi Mikal râse din nou.

Legămintele au fost făcute, abdicarea şi încoronarea s-au desfăşurat cu mare pompă, iar mandatarii şi hotelierii din Susquehanna s-au îmbogăţit mai mult decât visaseră vreodată. Toţi pretendenţii şi nemulţumiţii au fost ucişi, iar Riktors petrecu un an de zile călătorind de la un sistem stelar la altul, ca să potolească rebeliunile, folosindu-se de combinaţia sa de brutalitate şi simpatie. După ce primele câteva planete au fost împăciuite, populaţia fericită şi rebelii măcelăriţi, majoritatea celorlalte revolte se potoliră de la sine.

La o zi după ce mass-media anunţară că Riktors Cenuşiul revenea acasă, soldaţii apărură la uşa căsuţei din Brazilia unde locuiau Mikal şi Ansset.

— Cum poate face aşa ceva? strigă Ansset îndurerat, atunci când zări soldaţii. Şi-a dat cuvântul!

— Deschide-le uşa, fiule, zise Mikal.

— Au venit să te ucidă!

— Un an a însemnat mai mult decât sperasem. Am avut parte de anul acela. Te aşteptai într-adevăr ca Riktors să-şi ţină cuvântul? In Galaxie nu pot coexista două capete care să cunoască senzaţia coroanei împărăteşti.

— Ii pot ucide pe cei mai mulţi dintre ei înainte să se apropie. Dacă te ascunzi, poate…

— Nu ucide pe nimeni, Ansset! Acesta nu-i cântecul tău. Dansul mâinilor tale este urât fără cântecul vocii tale, Privighetoare.

Soldaţii începură să bată în uşa de oţel care nu ceda uşor.

— O vor dărâma în curând, urmă Mikal. Făgăduieşte-mi că nu vei ucide pe nimeni. Indiferent despre cine ar fi vorba. Te rog! Nu mă răzbuna.

— Ba da.

— Nu mă răzbuna! Făgăduieşte-mi. Pe viaţa ta. Pe dragostea ta pentru mine.

Ansset promise. Uşa se prăbuşi. Soldaţii îl uciseră pe Mikal cu un fulger de lasere care îi transformă pielea în scrum. Continuară să tragă, până nu mai rămase decât scrumul. Apoi îl adunară. Ansset privi, respectându-şi făgăduiala, însă îşi dori din toată inima ca undeva în adâncul minţii stăpânul cântecelor 228

Băiatul de doisprezece ani şi cenuşa fostului împărat au fost duse la Susquehanna. Cenuşa a fost depusă într-o urnă imensă şi cinstită cu onoruri naţionale. Toţi au aflat că Mikal murise de bătrâneţe şi nimeni n-a suspectat altceva.

La ceremonia funerară, Ansset a fost însoţit de o gardă dublă, căci le era teamă de ce puteau face mâinile sale.

După praznicul la care toţi se prefăcuseră gravi, Riktors îl chemă pe Ansset la el. Gărzile îl urmară pe băiat, dar Riktors le făcu semn să se îndepărteze. Coroana îi strălucea pe păr.

— Ştiu că nu trebuie să mă tem de tine, spuse noul împărat.

— Eşti un mincinos nenorocit, şopti Ansset atât de încet încât numai Riktors îl putu auzi, şi te-aş fi făcut bucăţi dacă nu mi-aş fi dat cuvântul unui om care a fost mai presus de tine.

— Dacă n-aş fi fost un mincinos nenorocit, surâse Riktors, Mikal nu mi-ar fi dat niciodată Imperiul său.

Se sculă apoi în picioare.

sale să existe un zid înapoia căruia să se poată ascunde. Din nefericire, era prea întreg la minte.

— Prieteni, rosti el, iar oficialităţile prezente îl aclamară. De azi înainte nu voi mai fi Riktors Cenuşiul, ci Riktors Mikal. Numele Mikal va fi moştenit de toţi urmaşii mei la tron, în onoarea bărbatului care a clădit acest Imperiu, aducând pace întregii omeniri.

Riktors se aşeză în mijlocul aplauzelor şi aclamaţiilor ce sunau ca şi cum unii dintre oameni ar fi fost sinceri cu adevărat. Pentru un discurs neaşteptat, fusese chiar reuşit.

După aceea, Riktors îi ceru lui Ansset să cânte.

— Mai bine aş muri, replică băiatul.

— O să mori atunci când îţi va veni vremea. Acum cântă cântecul pe care Mikal l-ar fi dorit cântat la înmormântarea lui.

Atunci Ansset cântă, suit pe masă, pentru ca să poată fi văzut de toţi, aşa cum mai cântase unei audienţe pe care o ura, în ultima noapte a prizonieratului său de pe barcaz. Cântecul nu avea cuvinte, deoarece orice cuvânt ar fi vorbit despre trădare, incitând ascultătorii să-1 linşeze pe Riktors. Ansset cântă o melodie care zbură neacompaniată de la o notă la alta, fiecare fiind smulsă cu durere din gâtlejul lui, fiecare aducând o durere mai dulce urechilor ce ascultau.

Cântecul sfârşi praznicul, căci durerea, pe care cu toţii pretinseseră că o încercau, îi sfâşia acum pe dinăuntru. Mulţi revenră la casele lor plângând şi stăpânul cântecelor toţi simţiră pierderea uriaşă a bărbatului a cărui cenuşă acoperea fundul urnei.

După ce Ansset îşi încheie cântecul, la masă rămăsese numai Riktors.

— Acum, zise băiatul, nu-1 vor mai uita niciodată pe tata Mikal.

— Sau pe Privighetoarea lui Mikal, replică Riktors. Dar acum eu însumi sunt Mikal, atât cât a mai putut supravieţui din el. Un nume şi un imperiu.

— In tine nu există nimic din tata Mikal, spuse tăios Ansset.

— Nu? întrebă încetişor Mikal. Te-a păcălit vreodată cruzimea publică manifestată de Mikal? Nu, Privighetoare!

În vocea lui, Ansset auzi urmele de durere ce se ascundeau înapoia împăratului aspru şi nemilos.

— Rămâi şi cântă pentru mine, Privighetoare, urmă Riktors.

Glasul lui era înconjurat de un abur de rugăminte.

— I-am fost dăruit lui Mikal, nu ţie, răspunse Ansset. Acum trebuie să mă întorc de unde am plecat.

— Nu, clătină din cap Riktors şi scoase o scrisoare din buzunar.

Ansset o citi. Era scrisul lui Esste, care-i spunea că, dacă dorea, Casa Cântecelor îl putea lăsa lui Riktors. Ansset nu înţelese. Mesajul era totuşi limpede, iar exprimarea îi aparţinea, fără doar şi poate, lui Esste. El avusese încredere în femeie, când îi spusese să-1 iubească pe Mikal. Avea să se încreadă şi acum în ea.

Întinse mana şi atinse urna de pe masă.

— N-o să te iubesc niciodată, rosti el, străduindu-se ca vorbele să rănească.

— Nici eu pe tine, zise Riktors. Cu toate acestea, am putea să ne oferim unul altuia ceva după care tânjim. Mikal a dormit cu tine?

— Nu a dorit niciodată. Nu m-am oferit niciodată.

— Nici eu nu voi dori. Vreau numai să-ţi ascult cântecele.

În Ansset nu exista nici un glas pentru cuvântul pe care se hotărâse să-1 spună. Reuşi doar să încuviinţeze tăcut din cap. Riktors avu buna cuviinţă să nu zâmbească. încuviinţă şi el, apoi se sculă de la masă. înainte de a părăsi odaia, Ansset i se adresă:

— Ce vrei să faci cu asta?

Riktors privi urna pe care băiatul îşi aşezase palma.

— Iţi aparţine. Poţi face cu ea orice doreşti. După aceea Riktors Mikal ieşi din încăpere. Ansset duse urna în camera unde el şi tatăl Mikal îşi cântaseră unul celuilalt atâtea cântece. Rămase multă vreme înaintea focului, fredonându-şi amintirile. Restitui tatălui Mikal toate cântecele şi, cu dragoste, se întinse şi goli urna peste foc.

Cenuşa stinse flăcările.

— Tranziţia este completă, se adresă Stăpânul Cântecelor Onn către Stăpâna Cântecelor Esste, îndată ce uşa Camerei înalte se închise în urma lor.

— Mi-era teamă, mărturisi Esste într-o melodie coborâtă care vibra. Riktors Cenuşiul nu este lipsit de înţelepciune. Dar cântecele lui Ansset sunt mai puternice decât înţelepciunea.

Stăteau laolaltă în bătaia razelor reci de soare ce se strecurau prin obloanele Camerei înalte.

— Aha, cântă Stăpânul Cântecelor Onn, şi cântecul său era plin de iubire pentru Stăpâna Cântecelor Esste.

— Nu mă lăuda pe mine. Talentul şi puterea au fost ale lui Ansset.

— Dar profesoara a fost Esste. In alte mâini, Ansset ar fi putut să fie utilizat ca o unealtă pentru putere, pentru bogăţie. Sau, mai rău, ar fi putut să se rateze. Dar în mâinile tale…

— Nu, frate Onn. Ansset însuşi este alcătuit din prea multă iubire şi loialitate. Ii face pe alţii să dorească ceea ce el este deja. Este o unealtă care nu poate fi folosită în sprijinul răului.

— Va înţelege vreodată?

— Poate – nu cred că deocamdată bănuieşte forţa talentului său. Ar fi mai bine dacă n-ar afla niciodată cât de puţin seamănă cu celelalte Privighetori. Iar în privinţa ultimul său blocaj mental, pe acela l-am clădit bine. Nu-1 va putea ocoli niciodată, aşa încât nu va afla niciodată, sau nici măcar nu va încerca să caute, adevărul în legătură cu cel care a dirijat transferul Coroanei.

Stăpânul Cântecelor Onn cântă în tremolo despre urzelile delicate ce fuseseră ţesute în mintea unui copil de cinci, de şase, de nouă ani; urzeli ce puteau fi destrămate oricând.

— Dar ţesătoarea a fost înţeleaptă şi urzeala a rezistat.

— Mikal Cuceritorul, zise Esste, a învăţat să iubească pacea mai mult decât pe sine însuşi. Aşa se va petrece şi cu Riktors Mikal. Asta ajunge. Ne-am făcut datoria faţă de omenire. Acum trebuie să pregătim alţi mici cântăreţi.

— Doar cântece vechi, suspină Stăpânul Cântecelor Onn.

— Nu, răspunse Stăpâna Cântecelor Esste zâmbind. Ii vom învăţa să cânte despre Privighetoarea lui Mikal.

— Ansset a cântat deja cântecul acela, mai bine decât am fi sperat noi.

Ieşiră amândoi din Camera înaltă şi Stăpânul Cântecelor şopti:

— Atunci vom asigura armonia!

Râsetele lor coborâră ca o muzică în jos pe scară.

JOSIF 1

Braţele lui Kya-Kya erau prea subţiri. Ea remarcă din nou acest lucru, atunci când atinse tastatura calculatorului; oasele n-ar fi rezistat dacă trebuia să ridice ceva mai greu, s-ar fi rupt. „Menirea mea nu-i de a purta poveri, îşi reaminti ea. Nu arăt ca o persoană substanţială şi de aceea sunt obligată să execut asemenea munci lipsite de substanţă.”

Era o tentativă de autoconvingere pe care o mai încercase, dar în care nu credea nici măcar pe jumătate. Absolvise Institutul Guvernamental Princeton cu a patra medie din istoria şcolii, dar, când încercase să găsească de lucru, în loc să fie asaltată de oferte prestigioase, se trezise obligată să aleagă între funcţia de tehnician la calculatoarele Centrului de Informaţii din Tegucigalpa şi rangul de administrator municipal pe o planetă uitată de Dumnezeu, pe care nu putuse nici măcar s-o găsească pe harta stelară.

— Este o ucenicie, îi spuse îndrumătorul ei. Fă-ţi treaba bine şi vei avansa rapid.

Kya-Kya simţi totuşi că nici bărbatul nu credea în spusele sale. Ce putea ea spera să facă în Tegucigalpa? Slujba îi era la Asistenţa Socială, departamentul Serviciilor de Stat, Biroul de Plată al Pensiilor. Nu era nici măcar un birou imperial… ci strict planetar. Şi tocmai pe Pământ, care, deşi capitala Universului, rămânea în esenţă o fundătură provincială.

Dacă Kya-Kya s-ar fi putut autoconvinge că nu obţinuse o poziţie mai bună din pricina unei impresii proaste pe care o lăsase – de slăbiciune, incompetenţă sau nesiguranţă – atunci ar fi putut crede că, dovedindu-şi tăria, competenţa şi siguranţa, situaţia i se putea îmbunătăţi. Ea însă ştia mai bine cum stăteau lucrurile. In Casa Cântecelor, Surzii şi, într-o măsură mai redusă, Orbii trebuiau să ocupe în comunitate un loc de mâna a doua sau a treia. Aici, pe Pământ, rolul lor era jucat de tineri, de femei, de cei talentaţi.

Şi în vreme ce tinereţea trebuia să-şi poarte singură de grijă, ea nu dorea să facă absolut nimic în legătură cu poziţia ei de femeie – împotriva celor care îşi schimbau sexul exista o discriminare şi mai accentuată. Iar însuşirile ei, tocmai acele aptitudini care o puteau face atât de importantă pentru stăpânul cântecelor serviciul guvernamental, o transformau într-o fiinţă privită cu invidie, ranchiună, ba chiar teamă.

Se afla aici de trei săptămâni şi astăzi se săturase, în sfârşit. Obligaţiile profesionale îi ocupau, în cel mai bun caz, o treime din program… atunci când o lăsa mai moale şi de aceea începu să încerce (bazându-se pe ideea că trebuia să-şi demonstreze competenţa) să afle mai multe despre sistem, să priceapă funcţionarea lui globală, modul în care se conectau toate subsistemele furnizoare de date.

— Cine programează calculatoarele? îl întrebă cu inocenţă pe Warvel, şeful Pensiilor.

Warvel o privi iritat, fiindcă nu-i plăcea să fie întrerupt.

— Noi toţi, răspunse şi reveni imediat la consola sa pe care dansau cifre ce-i arătau cu exactitate ce se petrecea la fiecare birou din încăpere.

— Dar cine, insistă Kya-Kya, le-a programat modul de funcţionare? Cine a scris primul program?

Warvel părea de-a dreptul enervat. O fixă atent, apoi rosti furios:

— Când voi dori o temă de cercetare cu subiectul acesta, te voi desemna pe tine s-o conduci. Acum însă trebuie să iei tabelele de inflaţie şi să le aplici claselor de pensii, deoarece anul bugetar începe peste numai şase luni şi dacă eşti aici, la biroul meu, înseamnă că nici tu, nici eu nu ne facem meseria!

Femeia aşteptă câteva clipe, privindu-i începutul de chelie din creştetul capului, în vreme ce Warvel orjon scott cârd lucra cu cifrele de pe ecran, consultând calculatorul asupra procedurilor de chestionare. Nu-i putea înţelege izbucnirea atât de iritată, de parcă l-ar fi întrebat că era adevărat că fusese castrat la vârsta de cinci ani în urma unui accident de joacă. Când Warvel observă că ea nu plecase, se întinse şi-i arătă un punct de pe display-ul său, unde nu apărea nici un număr.

— Vezi pata asta albă? o întrebă el. -Da.

— Asta eşti tu. Asta-i munca pe care o prestezi în clipa de faţă.

Kya-Kya reveni la biroul ei, la consolă, şi începu să apese tastele cu degetele ei subţiri aflate în prelungirea braţelor subţiri, simţindu-se mai slăbită şi mai ameţită ca oricând.

Nu era vorba numai despre Warvel sau despre slujbă. Din clipa sosirii aici, i se păruse că niciunul dintre colegi nu era interesat să se împrietenească cu ea. Conversaţiile n-o includeau niciodată; glumele lor private îi erau complet

ininteligibile; toţi amuţeau când ea se apropia de o masă din cantină sau de una dintre ţâşnitorile de pe coridoare. La început – dar şi după aceea – femeia încercase să creadă că motivele erau tinereţea ei, fragilitatea şi incapacitatea de a-şi face prieteni. De fapt, ştiuse din capul locului că principala cauză o reprezenta statutul ei de femeie ambiţioasă, care terminase cea mai bună şcoală de pe planetă cu rezultate remarcabile; stăpânul cântecelor 228 de asemenea, pentru că era curioasă, pentru că dorea să înveţe şi să fie perfectă, iar asta îi ameninţa pe toţi, punându-i în inferioritate.

„Birocraţi amărâţi, cu minţi mărginite, îşi spuse ea, izbind tastele calculatorului. Creiere reduse, care conduc o planetă micuţă, înfricoşaţi de cineva cu o putere potenţială mai mare, sau chiar obişnuită."

O priviseră toţi, când revenise la biroul ei după discuţia cu Warvel. Până şi femeile o măsuraseră din tălpi până în creştet, în felul încărcat de dispreţ al pământenilor, de parcă actul de cercetare al trupului exprima opinia lor în legătură cu mintea şi cu inima ei. Nimeni n-o privea, nici măcar cu o umbră de simpatie.

Se opri din lucru şi se calmă. „Kyraren, îşi spuse, dacă vei continua să gândeşti în modul ăsta, nu ajungi nicăieri. Trebuie să dau totul din mine, să încerc să fiu cât mai bună şi să sper într-o schimbare, în apariţia vreunei ocazii."

Consola îi strălucea în faţa ochilor, fără să pâlpâie, neclintită aidoma ambiţiei ei şi oarbă, aşa cum îi era teama, iar Kya-Kya nu se mai putu concentra. Bătu pauza pentru masă, căpătă permisiunea – în cantină existau destule mese libere – şi-şi părăsi locul de muncă, ducându-se să mănânce. Ochii o urmăriră din nou şi, în clipa în care ieşi, auzi cum începea murmurul discuţiilor. In prezenţa ei, biroul era insuportabil de tăcut; atunci când pleca, toţi redeveneau prietenoşi.

În ziua aceea, în cantină, îl întâlni pe Josif.

Aşezarea Tegucigalpei era minunată. Centrul de Informaţii era aproape invizibil din văzduh – toate acoperişurile erau plantate cu aceeaşi vegetaţie luxuriantă care se întindea pe colinele din jur. In interiorul complexului însă totul era un miracol de verdeaţă şi sticlă; pereţii uriaşi şi transparenţi ai sutelor de clădiri se ridicau la douăzeci, patruzeci sau optzeci de metri pe verticală. Cantina-restaurant se găsea în margine, pe o

pantă de unde se vedea majoritatea complexului, ba se zărea chiar şi satul, adică tot ce mai rămăsese din străvechiul oraş. Luând tava de la distribuitori şi îndreptându-se către o masă liberă, Kya-Kya – sau Kyaren, cum începuse să-şi spună, de când aflase că va lucra pe Pământ, străduindu-se să sune cât mai mult a localnică – privi o pasăre orbitor de strălucitoare care plutea, coborând de pe acoperişul departamentului Venituri, spre o insuliţă a râului Chultick.

În timpul picajului, pasărea, o creatură sălbatică trăind într-un mediu la fel de sălbatic, trecuse prin faţa geamurilor de sticlă dincolo de care munceau zeci de oameni, extrăgând informaţiile din calculatoare, răsucindu-le şi expediindu-le înapoi. O junglă în care electricitatea era manipulată printre copaci pentru a păstra toate cunoştinţele unei planete.

Şi, pentru că ea urmărea pasărea şi se gândea la contraste, Josif reuşi să-şi aşeze tava neobservat. Desigur, şi Josif era tăcut, prin firea lui – mut ca o stăpânul cântecelor statuie, aşa cum avea să-i zică Kyaren mai târziu. Dar, urmărind pasărea care se plimba pe insuliţă într-un dans aparent absurd, ea îşi dădu seama că o privea cineva.

Se răsuci şi-1 văzu pe Josif. Ochi adânci, dar aparent sinceri, trăsături delicate şi o gură care surâdea mereu, de parcă ar fi cunoscut o glumă pe care nu voia s-o dezvăluie nimănui, fiindcă de fapt nu era amuzantă.

— Am auzit că Warvel te-a mâncat cu fulgi cu tot. „Bârfele circulă repede”, gândi Kya-Kya, totuşi se simţi flatată că individului aceluia, complet necunoscut, îi păsa de ea; nu putea să nu fie încântată că o persoană discuta cu ea şi alte probleme decât cele legate de slujbă.

— M-au mestecat, răspunse ea, dar încă nu m-au înghiţit.

— Te-am remarcat, îi zâmbi Josif.

— Eu nu te-am observat niciodată, replică Kyaren deşi nu era de pe-a întregul adevărat.

Il mai zărise – lucra la Statistică, Departamentul Demografic, Biroul Deceselor, aflat la etajul de sub ea. Nu-1 băgase însă în seamă. Kya-Kya crescuse în Casa Cântecelor şi asocierea strânsă dintre sexe o făcuse oarecum indiferentă la atracţia masculilor. Se întrebă iute: „Este arătos? Este frumos?” Nu era sigură. Oricum, era un tip interesant. Ochii, care păreau atât de inocenţi, gura, care arăta atât de atotştiutoare…

— Nu-i adevărat, continuă Josif să-i surâdă. Eşti o proscrisă.

Situaţia era deci evidentă; detesta s-o audă rostită cu glas tare.

— Chiar sunt?

— Este o trăsătură comună nouă. Amândoi suntem proscrişi.

Era deci o momeală şi Kyaren suspină. Devenise expertă în respingerea avansurilor; în multe rânduri, studenţi plictisiţi încercaseră să anime câte o seară posomorâtă, căutând s-o seducă. O dată sau de două ori, mersese şi ea până la capăt. Niciodată nu meritase efortul.

— Cu aşa puţine lucruri în comun, replică ea, revenind cu atenţia la mâncare, mă îndoiesc că ne aşteaptă o prietenie.

— Să fim prieteni? se încruntă Josif. Ar trebui să fim duşmani. Ne putem ajuta numai atât timp cât ne urâm.

Ea nu mai rezistă şi ridică ochii din farfurie. îşi spuse că proceda aşa fiindcă era scârbită de tentativa bucătarilor de a oferi o culoare locală – mâncarea din Honduras era oribilă. împinse farfuria în lături şi se lăsă pe spate în scaun, aşteptându-1 să continue.

— Vezi tu, urmă Josif, având audienţa asigurată, respingându-mă pe mine, poţi avea satisfacţia de a şti că aparţii majorităţii de aici. Adică este adevărat că s-ar putea să nu faci parte din cercul „interior”, dar ştii al dracului de precis cine este în „exterior”.

Femeia nu se mai putu abţine. Izbucni în râs şi Josif înălţă din sprâncene.

— S-a zis aşadar cu ipoteza frigidei înfumurate.

— Să mă vezi în pat, glumi Kyaren, şi imediat se îngrozi dându-şi seama că, în loc să evite încercarea lui de seducţie, abordase ea însăşi subiectul.

Bărbatul evită însă oricare dintre replicile evidente şi schimbă vorba:

— Marea ta greşeală, azi, a fost că l-ai întrebat pe Warvel despre istorie. De unde să ştie el? Ar putea sta în mijlocul unui război, fără să aibă habar că s-a întâmplat ceva. Pentru el, evenimentele nici măcar nu există, ci există numai tendinţe. Are miopia statisticii, o boală endemică în meseria noastră.

— Voiam doar să ştiu cum merg toate… şi el a izbucnit din senin. Mă surprinde că zvonul s-a răspândit aşa rapid.

Josif îi zâmbi, apoi ridică mâna şi o atinse pe braţ. Ea nu aprecie intimitatea gestului, dar îl tolera.

— Eşti foarte scârbită, nu-i aşa? Mă refer la faptul că eşti scârbită de toate chestiile astea…

Ea încuviinţă tăcut.

— Vreau să zic, cui dracu' îi pasă de ele? Trebuie să fie făcute, ca şi vidanjarea latrinelor sau alfabetizarea copiilor sau multe altele care, în realitate, nu fac nimănui plăcere.

— Mie mi-ar plăcea, replică Kyaren. Sau cel puţin mi-ar plăcea la un nivel mai elevat.

— Mai elevat decât ce anume?

— Mai elevat decât codificarea informaţiilor despre pensii, pentru a fi introduse în calculatoare.

— Suie cincisprezece trepte pe scara ierarhică şi vei găsi tot nişte găoaze.

— Eu n-aş fi aşa, făcu Kyaren şi în clipa aceea îşi dădu seama că vorbea prea pătimaş.

Chiar dorea să-şi mărturisească ambiţiile lui Josif?

— De ce, te crezi imună? Oricine consideră că ia decizii despre vieţile altora este o găoază.

Josif izbucni în râs, numai că acum păru stânjenit; făcu un gest ca şi cum şi-ar fi tras o mască pe faţă şi chipul îi redeveni frivol şi inocent, lipsit de orice urmă de sentiment mai profund, de parcă într-adevăr şi-ar fi pus o mască.

— Te plictisesc.

— Cum m-ai putea plictisi? In trei săptămâni, eşti singura persoană care vorbeşte cu mine şi despre altceva decât statistică.

— Să ştii că motivul este competenţa ta. Cu o săptămână înainte de a te prezenta aici, toţi auziseră despre media cu care ai absolvit Princeton. Destul de impresionant. Toţi eram pregătiţi să te detestăm.

— Acum spui „eram”. Faci totuşi parte din grup, aşa-i?

Josif clătină din cap şi redeveni serios.

— Nu, dar mă găsesc în direcţia opusă ţie. Pe tine te izolează pentru că eşti mai bună decât ei, pentru că le este frică de tine. Cu mine procedează la fel, fiindcă sunt demn de dispreţ.

În vreme ce rostea cuvintele acelea, Kyaren înţelese că bărbatul era convins de propria sa afirmaţie. Se gândi apoi că, dacă lungea prea mult discuţia, nu avea să-i fie uşor să scape de el.

— Mulţumesc pentru compania din timpul mesei, totuşi n-ar trebui s-o transformi într-un obicei.

El o privi surprins.

— Ce am spus? De ce te-ai supărat? Kyaren îi zâmbi rece.

— Nu m-am supărat.

Cel mai bun ton al ei pentru „în nici un caz n-o s-ajungi în pat cu mine” putea să îngheţe şi un râu de la tropice; îi întoarse spatele şi plecă, imaginându-şi ţurţurii formaţi pe nasul lui şi, în aceeaşi clipă, regretă gestul. Fusese contactul cel mai uman pe care îl avusese de săptămâni de zile. De fapt, de ani de zile – bărbatul părea mai interesat de cele ce i se întâmplau ei decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse la Princeton. Iar ea îl părăsise fără ca măcar să-i fi aflat numele.

Nu ştiu că el o urmărea, până n-o ajunse din urmă în coridorul de sticlă care traversa o porţiune de junglă între cantină şi birouri. Josif o apucă de braţ, îndeajuns de ferm pentru ca ea să nu se smulgă foarte uşor, dar nici atât de tare încât să n-o poată face dacă ar fi dorit-o. Kyaren nu încetini, însă bărbatul îşi potrivi pasul după al ei.

— Eşti sigură? o întrebă el.

— In legătură cu ce? replică Kyaren tot cu răceală.

— Că nu vrei să fim prieteni. Ştii, am nevoie de o prietenă. Chiar şi de o doamnă cu inimă de gheaţă, suspicioasă şi speriată de moarte aşa cum eşti tu. In vreme ce, desigur, viaţa ta mondenă este atât de ticsită încât va trebui să-ţi deschizi agenda la o dată de peste câteva luni, ca să-ţi găseşti o seară pe care s-o poţi petrece cu mine.

Femeia se răsuci spre el, pregătită, mai mult din reflex decât din dorinţă, să-i reteze cuvintele, să-şi elibereze braţul şi să revină singură în birou. Dar un surâs neaşteptat strică totul – ea nu mai spuse nimic, încercând să-şi înăsprească încruntătura şi Josif o imită, străduindu-se hazliu să se încrunte şi, finalmente, dând greş. Ea izbucni în râs.

— Mă numesc Josif, spuse el. Tu eşti Kyaren, da? Kya-Kya încuviinţă, căutând să nu mai zâmbească.

— Hai să pretindem că tu crezi că merit să mă ai în preajmă. Să mai pretindem că vrei să ne întâlnim diseară. Să pretindem şi că-mi spui numărul camerei tale, şi că după aceea ne plimbăm prin Zonă, ca să nu fii nevoită să-ţi faci griji c-o să-ncerc să mă culc cu tine. Şi hai să mai pretindem că ai încredere în mine.

Ea încercă. Nu era greu.

— 3217, îi zise.

Apoi el îi dădu drumul şi Kyaren reveni singură în birou, simţindu-se ciudat de încântată, uitând complet umilinţa suferită de dimineaţă în faţa lui Warvel. Pentru prima dată de când sosise stăpânul cântecelor 293 pe Pământ, îi plăcea într-adevăr de cineva. Nu mult, dar îndeajuns pentru ca petrecerea timpului cu persoana respectivă să fie chiar amuzantă. Ideea de amuzament o aţâţa, deşi nu era prea sigură ce avea să fie.

Spre surpriza ei, trecuseră numai câteva minute de când se aşezase la consolă, când o colegă, o femeie cu nas coroiat care se ocupa cu estimările populaţiei, se aşeză pe marginea biroului ei.

— Kyaren, zise femeia.

— Da? întrebă Kyaren, bănuitoare şi pregătită pentru ostilităţi, deşi în sinea ei spera să fie o introducere prietenoasă, fiindcă acum avea dispoziţia sufletească pentru aşa ceva.

— Il cunoşti pe Josif, tipul de la Decese. -Da?

— Iţi dau un avertisment prietenesc. Nu te-ncurcă cu el.

— De ce?

Coroiata se întunecă – se părea că nu era obişnuită să fie întrebată, atunci când oferea sfaturi nesolicitate.

— Pentru că-i o curvă.

Cuvântul acela era atât de îndepărtat de impresia ei despre Josif, încât Kyaren se holbă uluită şi întrebă doar:

— Poftim?

— M-ai auzit.

— Dar... n-a-ncercat nimic, nu mi-a propus nimic.

orjon scoli cârd

— Nu ţie, înălţă coroiata ochii spre cer. Tu eşti femeie.

Se ridică şi plecă la biroul ei, lăsând-o pe Kyaren să introducă bani în vieţile bătrânilor, în timp ce se întreba dacă era adevărat, insistând că nu avea nici o importanţă, dar aflarea

bârfei că Josif era o târfă homosexuală îi distrusese complet încântarea de a petrece un sfert de oră cu el.

Fu ispitită să nu răspundă vocii de dincolo de uşă. „Nu sunt aici, gândi ea. Nu pentru tine.”

Când o chemă însă a doua oară, nu rezistă, se sculă din pat şi deschise uşa. Doar ca să-1 vadă şi să-şi confirme dacă era sau nu adevărat.

— Bună, îi zâmbi Josif.

Ea nu-i răspunse la zâmbet.

— O singură întrebare! „Da” sau „ba”. Eşti o târfă homosexuală?

Chipul lui Josif parcă îmbătrâni şi, pentru o clipă, bărbatul tăcu. După aceea vorbi încet:

— Ţi-am zis eu? Nu trebuie să faci parte dintre „ei”, ca să împroşti cu noroi pe cineva.

Nu negase cuvintele şi dispreţul lui Kyaren pentru cei care-şi vindeau corpul deveni dominant. începu să închidă uşa.

— Stai puţin, făcu bărbatul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ai pus două întrebări. Ea reflectă şi încuviinţă.

— Bine.

— Nu sunt o târfă, răspunse el. Iar celălalt lucru garantează pur şi simplu că diseară nu-ţi voi face avansuri, nu-i aşa?

Totul era dezgustător. In timpul zilei, fusese amuzant, dar acum Kyaren nu se putea gândi decât într-un context sexual. Desigur, ea ştia destule despre homosexualitate; imaginea mintală pe care o avea în legătură cu actul între bărbaţi era oribilă şi acum nu se putea opri să şi-1 închipuie pe Josif efectuând actul acela, iar asta-1 urâţea. Supleţea lui, delicateţea chipului, inocenţa ochilor – toate deveniseră acum respingătoare pentru ea, mincinoase.

— îmi pare rău, spuse femeia. Aş vrea să rămân singuri.

— Nu-i adevărat, replică el.

— Ştiu ce vreau.

— Nu-i adevărat.

— Ei bine, dacă eu nu ştiu, atunci cu certitudine tu nu ştii.

— Ba eu ştiu.

Deschise atent uşa, se strecură pe sub braţul ei şi intră în cameră.

— Poţi să ieşi, zise ea.
— Pot, încuviinţă el politicos şi se aşează pe marginea patului, singura mobilă masivă din încăpere.
Femeia se aşeză, rigid, pe un scaun.
— Kyaren, începu Josif, astăzi m-ai plăcut.

— Nu-i adevărat, răspunse ea şi, deoarece ştia că minţea, continuă repede: Nu te-am plăcut deloc. Ai fost insistent şi respingător şi nu ţi-am apreciat câtuşi de puţin manierele.
— Haidem, suntem statisticieni, nu? replică bărbatul. Nimic nu este sută la sută aşa cum pare. Să zicem că am fost şaptezeci la sută respingător, iar tu n-ai dorit să mă ai în preajmă în proporţie de vreo şaizeci la sută. Ei bine, voi sta aici doar zece la sută din noapte, aşa încât rămân destule procente libere. Concentrează-te să mă placi. Ascultă, eu am ignorat faptul că eşti la fel de afurisită ca flota imperială. Cu siguranţă, şi tu poţi ignora faptul că eu fac lucruri perverse. N-o să ţi le fac ţie.
— De ce mă sâcâi atât?
— Crede-mă, nu-ncerc să fiu sâcâitor.
— De ce nu mă laşi în pace?
Înainte de a-i răspunde, Josif o privi îndelung, apoi lacrimile îi podidiră ochii, iar chipul său redeveni inocent şi vulnerabil.
— Deoarece continui să sper că nu voi fi veşnic singurul om din grădina asta zoologică!
— Consideră, spuse Kyaren, că eu sunt unul dintre animale.
— Nu pot.
— De ce?
— Pentru că nu eşti.
Felul în care o privea, cu ochii înotându-i în lacrimi, o mişca. „Oare joacă teatru? se întrebă. Să fie stăpânul cântecelor numai un rol, extrem de complex?” După aceea, îşi aminti că bărbatul nu era probabil interesat de lucrul la care ducea, de obicei, un rol jucat cu dibăcie.
— Ce vrei?
El îi interpretă greşit întrebarea. In mod intenţionat greşit – Kyaren ştia – şi în acelaşi timp corecţ^.yra^iisţ^'j^^ ',ffetftiitt'&rt* % t$&$$fk%fc

— Vreau, zise el, să fiu nemuritor. Femeia încercă să-1 întrerupă:

— Nu, vreau să…

Josif nu acceptă însă întreruperea. Ridică glasul şi se ridică de pe pat, umblând fără ţintă prin odaia micuţă.

— Vreau să fiu nemuritor şi să fiu înconjurat de lucrurile pe care le iubesc. Un milion de cărţi şi o singură persoană. Toată omenirea din trecut şi un singur exemplar al rasei umane din prezent.

— O singură persoană? Eu?

— Tu? se prefăcu el uimit, apoi, mai încet, continuă: De ce nu? O vreme, cel puţin. Câte o singură persoană, pe rând.

— Toată omenirea din trecut”, repetă ea. Atât de mult îţi place ceea ce faci în Biroul Decese?

Josif izbucni în râs.

— Istoria, Kyaren! Sunt istoric. Am diplome de la trei universităţi. Am scris teze şi disertaţii. Fecale şi defecări. Cu specialitatea mea, n-am nici o şansă să ocup vreun post pe planeta asta. Sau un post realmente bun, altundeva.

Se îndreptă spre Kyaren, îngenunche şi-şi puse capul în poala ei. Femeia ar fi vrut să-1 îndepărteze, însă descoperi că nu putea.

— Iubesc toată omenirea din trecut. Te iubesc pe tine, din prezent.

Zâmbi atât de prosteşte, întinzând degete răşchirate ca s-o mângâie lipsit de tandreţe, încât ea izbucni în râs.

El câştigase şi Kyaren ştia. Josif rămase şi vorbi.

Vorbi despre obsesia lui legată de istorie, obsesie care începuse în biblioteca din Seattle, Vestamerica, un orăşel aflat pe locul unei metropole străvechi.

— Nu mă înţelegeam cu ceilalţi copii. Dar mă-nţelegeam de minune cu Napoleon Bonaparte, Oliver Cromwell, Douglas MacArthur, Attila hunul.

Numele nu însemnau nimic pentru Kyaren, dar, în mod vădit, îi readuceau lui Josif nenumărate amintiri.

— întotdeauna, pentru mine, Napoleon se găseşte într-un codru des. Am citit despre el printre copaci, printre arbori uriaşi, ce acopereau un sol atât de umed, încât aproape puteai înota prin el. Pe de altă parte, Cromwell se află mereu într-o bărcuţă din golful Pungent, în ploaie. Biblioteca m-a obligat să cumpăr

alt exemplar al cărţii, deoarece tuşul se întinsese peste paginile celui pe care-1 împrumutasem eu. Visam să schimb lumea. Până când am îmbătrânit îndeajuns ca să-nţeleg că, pentru a acţiona asupra evenimentelor, îţi trebuie ceva mai mult stăpânul cântecelor decât nişte vise. Iar un cititor de cărţi nu este un conducător de oameni.

Avea atâtea amintiri ce se revărsau din el neconi rolat, totuşi într-o ordine uimitor de subtilă, încât Kyaren îşi reaminti şi ea câte ceva, deşi nu spuse nimic cu glas tare. Ea fusese crescută în mijlocul muzicii, printre cântece; aici însă descoperea un cântec mai minunat decât oricare altul auzit pe Tew. Cadenţele lui, melodiile, temele şi variaţiunile erau verbale, nu muzicale, dar din această cauză ele o pătrundeau mai profund şi, când Josif încheie în cele din urmă, simţi că ascultase reprezentaţia unui maestru. Rezistă totuşi tentaţiei de a aplauda. El ar li crezut-o ironică.

Se mulţumi să ofteze, închise ochii şi-şi reaminti visele ei din vremea când devenise Vaiet şi se gândea la ziua în care va cânta în faţa a mii de oameni care aveau s-o urmărească cu atenţie, s-o admire şi să fie mişcaţi. Visele îi fuseseră smulse unul câte unul, până ce în urma lor nu rămăsese decât o cicatrice care sângera adesea, dar care nu se mai redeschisese. Suspină, iar Josif o înţelese greşit.

— Iartă-mă. Credeam c-o să aibă efect asupra ta. Se ridică, gata să plece.

Ea îl opri, îl prinse de mână şi-1 trase de lângă uşa care se închidea din nou, deoarece bărbatul nu păşise prin ea.

— Nu pleca.

— Te-am plictisit.

— Nu, clătină ea din cap, nu m-ai plictisit. Nu ştiu însă de ce mi-ai spus mie toate astea…

Josif râse încet.

— Pentru că, după multă vreme, eşti prima persoană care pare că ar putea fi doritoare să asculte, fiind şi capabilă să înţeleagă.

— Visuri, visuri, visuri… murmură Kyaren. Ai rămas tot copil.

— Nu-i adevărat, protestă el, dar durerea din glasul său era palpabilă.

— Bei ceva? -Apă.

— Nici n-aveam altceva, aşa că-i bine că ai ales apa.
Reveni cu două pahare şi Josif sorbi din al său, cu respectul cu care ar fi gustat un vin sfinţit în altar.

— Am trişat, rosti el privind-o grav. Femeia înălţă o sprânceană.

— Am schimbat subiectul.

— Când?

Abordase multe subiecte în seara asta. Kyaren îşi privi ceasul. Trecuseră mai bine de două ore.

— Din capul locului. Am început să vorbesc despre copilărie, vise, istorie şi despre scrântelile mele personale, în timp ce tu voiai să vorbim doar despre perversiuni.

— Nu vreau să vorbim despre aşa ceva, scutură ea din cap.

— Eu vreau.

— Nu! Până acum mi-a făcut plăcere. Nu vreau să stricăm totul.

Josif bău repede restul de apă.

— Kyaren, ei au făcut să pară ceva respingător şi nu-i aşa.

— Nu vreau să ştiu dacă este sau nu respingător.

— Ei îmi zic „târfă”, însă n-am fost aşa ceva.

— Te cred. Să ne oprim aici cu subiectul ăsta.

— Ba nu, la dracu'! se răsti bărbatul furios. Prin ce crezi c-am trecut în ultimele două ore? Crezi că merg pe la petreceri şi le povestesc oamenilor istoria vieţii mele? Mă fixez de tine, Kyaren, ca o lipitoare de un rechin.

— Nu-mi place analogia.

— Nu sunt poet. Nu ştiu ce necazuri ai avut de înfruntat în viaţă ca să te transforme în ceea ce eşti acum, dar îmi place cum eşti şi vreau să fiu cu tine o vreme, iar când fac asta nu umblu pe ocolite. Devin omniprezent. N-o să fii în stare să scapi de mine. Oriunde te vei întoarce, voi fi acolo. Când vei coborî dimineaţa din pat, o să calci pe mine, iar când vei simţi ceva gâdilându-ţi picioarele în timpul lucrului, să ştii că sunt eu, ascuns sub biroul tău. înţelegi? Intenţionez să rămân aici.

— De ce tocmai eu? întrebă Kyaren.

— Crezi că eu ştiu? O absolventă de la Princeton, cu nasul pe sus ca tine? Poate pentru că m-ai ascultat până acum fără s-adormi.

— M-am gândit de vreo două ori la asta.

— Am sosit aici ca iubit al lui Bant.

— Nu vreau să aud toate astea!

— Bant m-a iubit şi eu l-am iubit pe el. Bant a venit aici şi m-a adus şi pe mine, deoarece voia să fiu cu el. Mi-a găsit o slujbă la Decese, în vreme ce el era şeful Demografiei. N-am vrut să vin aici. Doream un singur lucru: să fiu lângă o bibliotecă şi să pot citi. Cred c-aş fi putut sta aşa tot restul vieţii. Dar Bant a venit aici, eu l-am urmat şi, după un an, el s-a plictisit de mine. Uneori devin plictisitor.

Kyaren decise să încerce să nu fie spirituală.

— Am devenit plictisitor şi el nu m-a mai luat, atunci când a devenit şeful Personalului. Nici nu m-a anunţat, când s-a mutat într-un apartament mai bun. Nu mi-a luat însă slujba. A fost destul de omenos ca să-mi îngăduie să-mi păstrez slujba.

Josif începu să plângă şi, brusc, Kyaren înţelese ceva ce nimeni nu se chinuise vreodată să-i explice, în toate lecţiile despre homosexualitate pe care le auzise. înţelese că despărţirea de Bant însemnase pentru Josif sfârşitul lumii, pentru că atunci când se ataşa de cineva, nu ştia cum să se despartă de persoana respectivă.

Totuşi Kyaren nu ştia prea exact în ce fel să reacţioneze. La urma urmelor, Josif era aproape un necunoscut. De ce în seara aceasta îşi descărcase inima în faţa ei? Ce aştepta de la ea? Dacă spera că avea să-i răspundă, dezvăluindu-şi sufletul, atunci se înşela – Kyaren îşi păstra ascunse toate amintirile.

Nu voia să povestească despre copilăria ei din Casa Cântecelor. Ce ar fi putut spune? „Ani de zile am fost oropsită pentru că pur şi simplu nu aveam talentul de a depăşi standardele minime ale Casei Cântecelor”? Nu dorea compătimire pentru eşecurile din copilărie. Voia respect pentru competenţa din prezent.

Despre respect nu putea fi vorba în această situaţie, cu bărbatul care plângea încetişor, cu faţa lipită de genunchi, aşezat pe podea şi rezemat de pat. Kyaren se putea gândi la un singur motiv pentru descărcarea lui emotivă. In mod evident, nu dorea s-o seducă; prin urmare, îi căuta doar prietenia. Ea ştia cât de dureroasă fusese propria ei izolare. Dacă a lui Josif fusese

numai pe jumătate tot atât de chinuitoare, nu era de mirare că se agăţa de prima persoană care dădea semne că l-ar fi plăcut.

„Atunci, se întrebă ea, de ce nu simt şi eu dorinţa de a accepta oferta lui de prietenie?” îşi dădu seama că motivul era neîncrederea în bărbat şi brusc se ruşina de bănuielile ei. Îngenunche, apoi se aşeză lângă Josif, îi cuprinse umerii cu braţul şi încercă să-1 aline.

Peste cincisprezece minute, Josif începu s-o dezbrace. Kyaren îl privi uimită.

— Credeam… începu ea, dar Josif o întrerupse.

— Statistică, zise el. Tendinţe. Şaizeci şi doi la sută sunt atras de bărbaţi, treizeci şi unu la sută sunt orSon scott cârd atras de femei şi şapte la sută sunt atras de oi. Şi sută la sută sunt atras de tine.

„Am avut dreptate să nu mă-ncred în el, pufni partea cinică, greu încercată a minţii femeii. Totul a fost o înscenare.”

Acceptă însă înscenarea şi se lăsă furată de ea. In fiinţa lui Kyaren exista o altă parte, care nu se mai jucase în ultima vreme, care avea nevoie de mâinile blânde şi de lacrimile tăcute ale lui Josif, de minciunile şi de afecţiunea lui. Pretinse, încrezătoare, că Josif avea nevoie de ea, deşi femeia însăşi rostise:

— M-am gândit că tot aici se va ajunge, în cele din urmă.

Nu adăugase şi faptul că nu se gândise nici un moment că, atunci când avea să se întâmple, ea avea să tânjească după acest lucru, că n-avea să fie o glumă, ci mai mult o nevoie, că bărbatul acesta, numai pe jumătate bărbat, va reuşi într-o singură noapte să facă ceea ce nu mai reuşise nimeni în toată viaţa lui Kyaren – să-i câştige suficientă încredere pentru ca ea să vrea, chiar şi numai pentru o clipă, să-şi îngăduie să-1 dorească.

Aşa încât îl mângâie în noaptea aceea şi, destul de ciudat, se simţi şi ea alinată, deşi nu-i povestise lui Josif nimic despre singurătatea ei şi nici nu amintise ceva despre visele ei. Plimbându-şi degetele peste pielea lui catifelată, îşi aminti de stânca rece şi aspră din Casa Cântecelor şi nu înţelese de ce anume una trebuia să i-o evoce pe cealaltă.

— La anul, voi face un tur prin întregul Imperiu, anunţă Riktors la cină şi două sute de prefecţi adunaţi în jurul meselor ovaţionară şi aplaudară.

Din locul său de lângă Riktors, Ansset constată surprins că manifestarea era în majoritate sinceră, un eveniment neobişnuit în palat. Băiatul zâmbi spre Riktors şi şopti numai pentru urechile lui:

— Sunt sinceri.

Riktors miji doar puţin ochii, atât cât să indice că auzise şi înţelesese. După aceea, când se făcu linişte, anunţă:

— Nu numai că voi vizita cel puţin o planetă din fiecare prefectură, dar voi fi însoţit şi de Privighetoarea mea, pentru ca întregul Imperiu s-o poată auzi cântând!

Ovaţiile au fost şi mai puternice, iar aplauzele şi mai oneste. Riktors privi spre Ansset şi râse încântat; băiatul părea uluit şi lui Riktors îi plăcea să facă surprize. Nu era prea uşor.

Dar când sala se linişti iarăşi, Ansset rosti încetişor:

— La anul însă eu nu voi mai fi aici.

Destui oameni îl auziră pentru ca la masa principală să înceapă să se audă şoapte. Riktors se strădui să-şi păstreze neschimbată expresia chipului. Ştiuse imediat ce voia să spună băiatul. Era ceva ce Riktors uitase, fără să fi uitat de fapt. Ştia că Ansset se apropia de cincisprezece ani şi contractul cu Casa Cântecelor era pe punctul de a expira. Nu-şi îngăduise însă să se gândească la asta, nu-şi îngăduise să plănuiască un viitor lipsit de prezenţa lui Ansset lângă el.

AL...

II privi pe băiat şi-1 bătu încetişor pe mână.

— Despre asta vom vorbi mai târziu.

Ansset părea neliniştit şi de data aceasta, vorbi cu glas tare:

— Riktors, am aproape cincisprezece ani. Contractul meu expiră peste o lună.

Câţiva prefecţi murmurară în sală, totuşi majoritatea înţeleseseră că ceea ce se discuta în capul mesei nu era conform planului. Ansset făcea ceva ce nu cuteza nimeni: îi reamintea împăratului un lucru pe care acesta nu dorea să-1 ştie. Amuţiră toţi.

— Orice contract se poate prelungi, zise Riktors, căutând să pară voios şi sperând să reuşească schimbarea imediată a subiectului.

Nu ştia cum să reacţioneze faţă de insistenţa lui Ansset. De ce întindea coarda băiatul?

Oricare ar fi fost motivul, Ansset părea decis s-o întindă şi mai mult.

— Nu şi contractul meu, replică Ansset. Peste două luni, vreau să merg acasă.

Acum, în sala de mese nu se mai auzea nici musca. Riktors rămase neclintit, dar degetele îi tremurau pe marginea mesei. Pentru o clipă, refuză să înţeleagă cuvintele băiatului; Riktors nu ajunsese însă «tâpânul cântecelor 228 împărat lăsându-se pradă nevoii de autoamăgire. „Merg acasă”, spusese Ansset. îşi alesese cuvintele ui mod deliberat; în public, el nu scăpa nici un cuvânt întâmplător. Spusese „vreau să merg acasă”, nu „i rebuie să merg acasă”. Şi, brusc, ultimii câţiva ani se năruiră. Riktors simţi cum se învolburau în el,.libaţiei, toată ţesătura transformându-se în zdrenţe lipsite de înţeles pe care, oricât de mult s-ar fi străduit, nu le mai putea coase laolaltă.

Erau acolo nenumăratele zile de discuţii, cânlecele pe care i le cântase Ansset, plimbările în lungul râului. Hălăduiseră laolaltă ca nişte fraţi, Riktors uitând de toată demnitatea lui, iar Ansset uitând – sau cel puţin aşa crezuse Riktors – toată ura din trecut.

„Mă iubeşti?” întrebase cândva Riktors, deschizându-se aşa cum nu şi-ar fi îngăduit să se deschidă înaintea altuia. Ansset îi cântase atunci despre iubire. Riktors crezuse că asta însemna „da”.

Tot timpul însă Ansset nu scăpase din vedere scurgerea zilelor, aşteptând a cincisprezecea sa aniversare, aşteptând expirarea contractului, aşteptând plecarea spre casă.

„Trebuia să-mi fi dat seama, îşi spuse Riktors cu amărăciune. Trebuia să fi înţeles că băiatul era al lui Mikal şi va fi întotdeauna al lui Mikal, şi niciodată al meu. Nu a iertat, aşa cum crezusem.”

Şi-1 imagină pe Ansset, întorcându-se în Casa Cântecelor de pe Tew; şi-1 imagină, îmbrăţişând-o o r) o n scott cârd pe Esste, femeia cea aspră, care se înmuia doar atunci când zărea Privighetoarea. Şi-o închipui întrebând: „Cum a fost viaţa alături de asasin?” Apoi şi-1 închipui pe Ansset plângând; nu, nu plângând, Ansset nu avea să plângă niciodată. Avea să rămână calm, cântându-i femeii despre umilinţa de a cânta pentru Riktors Cenuşiul, împărat, asasin şi patetic îndrăgostit de cântecele lui Ansset. Şi-i închipui pe Ansset şi Esste râzând

împreună, în timp ce vorbeau despre clipa când Riktors, împovărat de greutatea Imperiului, venise la Ansset, noaptea, ca să-i oblojească mâinile, şi izbucnise în lacrimi înainte ca băiatul să fi cântat o singură notă. „Un nevolnic, asta am fost înaintea unui băiat care nu lasă niciodată să-i scape vreo emoţie necontrolată. M-a văzut descoperit şi, în loc să mă iubească, a simţit pentru mine numai dispreţ.”

Riktors rămăsese tăcut numai o clipă, dar în mintea lui trecuse de la surpriză la durere, apoi la umilinţă, şi, în cele din urmă, la mânie. Se ridică în picioare fără să-şi ascundă furia de pe chip. Prefecţii erau alarmaţi – ştiau că nu era înţelept să fii martor la momentele de stânjeneală ale unor oameni puternici şi nimeni nu era mai puternic decât Riktors Mikal.

— Ai dreptate! rosti tare împăratul. Privighetoarea mea mi-a amintit că peste o lună contractul său expiră şi, aşa cum a spus, va merge acasă. Eu crezusem că aceasta era casa lui, dar văd acum că m-am înşelat. Privighetoarea mea se va întoarce pe Tew, la iubita sa Casă a Cântecelor, deoarece Riktors Mikal stăpânul cântecelor 309 nu-şi încalcă vorba. Insă Privighetoarea, pentru că în mod vădit ne respectă prea puţin, nu-şi va mai zări niciodată împăratul, iar împăratul ei nu-şi va mai îngădui niciodată să-i asculte cântecele mincinoase.

Congestionat şi roşu la faţă, Riktors se răsuci şi părăsi masa. Câţiva prefecţi se străduiră să atingă mâncarea; ceilalţi se ridicară imediat şi, în curând, cu toţii ieşiră din sală, întrebându-se dacă ar fi fost mai bine să rămână în preajmă, încercând să-i arate împăratului că-i rămăseseră credincioşi, sau s-o şteargă rapid către prefecturile lor, aşa încât, atât ei, cât şi împăratul să poată pretinde că nu veniseră niciodată acolo şi că incidentul cu Ansset nici nu avusese loc.

După ce plecară, Ansset rămase singur la masă, privind în gol, fără să vadă mâncarea dinaintea lui. Stătu aşa, în tăcere, până când Primarul Palatului (funcţia de Şambelan fusese desfiinţată de mult timp) veni şi-1 luă de acolo.

— Unde mergem? şopti Ansset.

Primarul nu răspunse, ci îl conduse prin labirintul de coridoare. Nu după multă vreme, Ansset îşi dădu seama încotro se îndreptau. Atunci când Riktors Cenuşiul îşi schimbase numele şi se mutase în Palat, evitase vechiul apartament al lui Mikal; se instalase în alte apartamente, aproape de vârful clădirii, cu

ferestre ce dădeau către pajiştile şi pădurile din jur. Acum, Primarul îl conducea pe Ansset prin uşi cândva păzite cu mijloacele cele mai stricte din Imperiu şi, în cele din urmă, ajunseră într-o încăpere o r | o n scott cârd unde vatra unui şemineu gol conţinea încă cenuşă; unde mobilierul rămăsese pe locul său, neatins; unde anii prezenţei lui Mikal continuau să fie întipăriţi peste tot, în toate amintirile pe care odaia le stârni, inevitabil, în mintea lui Ansset.

Pe podea era un strat subţire de praf, la fel ca în toate camerele neutilizate ale palatului, dereticate cel mult o dată pe an. Ansset păşi încet prin încăpere, stârnind colbul la fiecare pas. Se îndreptă către şemineu; urna în care se afla cenuşa lui Mikal se găsea tot acolo. Se întoarse cu faţa spre Primar şi acesta îi vorbi, în cele din urmă:

— împăratul Riktors, rosti Primarul cu formalismul unuia care memorase mesajul, îţi transmite: „Pentru că alături de mine nu te simţi acasă, vei sta acolo unde te simţi aşa, până ce Casa Cântecelor va trimite după tine.”

— Riktors m-a înţeles greşit, începu Ansset. Primarul nu dădu însă nici un semn că l-ar fi auzit. Se întoarse şi ieşi, iar când băiatul încercă uşa, aceasta nu se deschise sub atingerea lui.

Îşi petreceau toate weekendurile în Mexico, cel mai mare oraş din emisferă. Josif lua la rând toate librăriile; vânzarea cărţilor vechi sau rare stăpânul cântecelor era întotdeauna încinsă şi bărbatul se pricepea să se i îrguiască, cumpărând cărţile sub valoarea lor. Ştia de asemenea după ce să se uite: cărţi istorice care nu se mai retipăreau de multă vreme, literatură scrisă cu secole în urmă, descriind perioada în care trăise autorul, jurnale şi memorii.

— Se zice că la istoria Pământului nu se mai poate adăuga nimic nou, că toate lucrurile importante sunt cunoscute de ani de zile, vorbi Josif furios. Chestia asta era însă valabilă acum nu mai ştiu câţi ani, pentru că în prezent nimeni nu-şi mai aminteşte nimic. Nu se mai ştie cum se trăia pe vremuri.

— Când? întrebă Kyaren.

— Atunci. Spre deosebire de acum.

— Mă interesează mai mult ziua de mâine, spunea ea de fiecare dată.

Nu era totuşi adevărat. In primele săptămâni de convieţuire cu Josif, tot ce o interesa era clipa prezentă. Prezentul, fiindcă reprezenta cele mai frumoase clipe pe care le avusese ea vreodată şi fiindcă nu era sigură că va dăinui sau că ziua de mâine va fi măcar pe jumătate la fel de atrăgătoare.

Kyaren mersese în Mexico pentru oamenii de acolo. Nicăieri în Estamerica, şi cu siguranţă nicăieri în Casa Cântecelor, nu existau indivizi precum cei care umpleau trotuarele din Mexico. Cu excepţia maşinuţelor electrice care aprovizionau magazinele, nici un vehicul nu era permis; peste tot, oamenii trebuiau să umble pe jos. Şi erau milioane! Cu toţii păreau că stau permanent în aer liber; chiar şi când ploua, aglomerau străzile, cu ploaia curgându-le pe haine, desfătându-se cu senzaţia picăturilor pe obraji. Acesta era un oraş unde Kyaren îşi putea satisface foamea. Nu cunoştea pe nimeni, dar îi iubea pe toţi.

— Toţi transpiră, făcea Josif.

— Eşti prea imaculat, replica femeia.

— Transpiră şi te calcă pe picioare. Nu văd nici un motiv pentru care să stai într-o mulţime mai mult decât este inevitabil.

— îmi place cum vorbesc.

— Ăsta-i lucrul cel mai îngrozitor! Este oraşul cel mai mare din lume şi toţi insistă să vorbească mexicana, o limbă care n-are nici o raţiune de a exista.

— De ce nu? se strâmba Kyaren.

— Se găsesc la numai cinci mii de kilometri de Seattle, pentru Dumnezeu! Noi am reuşit să vorbim ca restul imperiului. Este pur şi simplu un moft.

— Să ştii că-i o limbă foarte frumoasă. Am învăţat-o şi eu şi-ţi deschide mintea.

— Şi-ţi înnoadă limba-n gură.

Josif nu avea răbdare faţă de excentricităţile planetei sale natale.

— Uneori, mă simt al naibii de ruşinat că sunt de pe Pământ.

— Planeta-mamă.

— Oamenii ăştia nu sunt mexicani adevăraţi. Ştii cum arătau mexicanii? Erau scunzi şi bruneţi! Arată-mi pe cineva de aici care să fie scund şi brunet!

ipânul cântecelor

— Ce contează, dacă ei îşi pot urmări descendenţa până la primii strămoşi mexicani? întrebă Kyaren. I.i vor să fie mexicani. Şi, de câte ori vin aici, şi eu vreau să fiu mexicană.

Era o ceartă prietenească, care se încheia întotdeauna printr-o escapadă în oraş – pentru Kyaren ea să hoinărească şi să stea de vorbă cu vânzătorii şi eu proprietarii de prăvălii, pentru Josif ca să examineze rafturile, aşteptând apariţia unui titlu inedit ca s.l poată licita – sau în pat, unde preferinţele lor erau aproape identice.

Cu ocazia unui asemenea weekend în Mexico, deciseră să stăpânească lumea.

— De ce nu Universul?

— Ambiţia ta e dezgustătoare, comentă Josif, întins Łol-puşcă pe balcon deoarece îi plăcea să simtă ploaia care cădea în rafale.

— Bine, atunci să fim modeşti. De unde începem?

— De aici.

— Nu-i practic. Nu avem o bază de operaţiuni.

— Atunci din Tegucigalpa. Vom modifica în secret toate programele calculatoarelor, astfel încât să ne asculte orice comandă. După aceea, le suspendăm tuturor salariile până ce se predau.

Izbucniră amândoi în râs; era un joc. Dar un joc în care se prinseră îndeajuns de serios pentru ca să întreprindă cercetări. Vânau posibilele slăbiciuni, locurile unde sistemul putea fi dominat. Se străduiau de asemenea să obţină o vedere de ansamblu a sistemului, să înţeleagă felul în care toate detaliile se potriveau laolaltă. Josif cunoştea ca în palmă biblioteca guvernamentală din Mexico şi amândoi îşi petreceau acum timpul liber adunând date despre construirea Tegucigalpei, care avusese loc cu numai trei sute de ani în urmă.

— Chestia-i relativ nouă! Jumătate dintre funcţii au fost instalate de abia în ultimii zece ani. Zece ani!

În timp ce majoritatea planetelor sunt complet computerizate de secole întregi.

— Sunteţi prea înapoiaţi pe Pământ, îl tachina Kyaren cercetând stenogramele unor şedinţe; erau atât de încifrate din punct de vedere tehnic, încât abia puteau desprinde din ele ceva coerent.

Totuşi nu în Mexico, ci la ei acasă, prinseră un fir.

Kyaren citise o carte despre demografie, o carte pe care abia o răsfoise în Princeton. Cuprindea norme de distribuţie a vârstelor pentru toate planetele; ea găsi informaţiile fascinante, în special variaţiile ce depindeau de meserie, climă şi venit. Se amuză de una singură, calculând distribuţia demografică a vârstelor pentru Pământ, bazându-se pe statisticile asupra economiei şi personalului ocupat, pe care le obţinuse cu uşurinţă. Apoi, într-una dintre pauzele de lucru de la slujbă, femeia verifică cifrele obţinute.

Erau greşite!

De la naştere şi până la pensionare, la optzeci de ani, estimările ei fuseseră destul de exacte. Dar stăpânul cântecelor între optzeci şi o sută de ani, lucrurile nu mai erau în regulă.

Intre acele două limite de vârstă nu mureau destui oameni.

De fapt, îşi dădu ea seama, comparând cu ratele normale ale mortalităţii, nu murea aproape nimeni. Iar apoi, de la o sută la o sută zece ani, mureau pe capete, astfel încât, după o sută zece ani, statisticile redeveneau normale.

Cu siguranţă, cineva ar fi trebuit să remarce lucrul acela până atunci, gândi Kyaren. Şi, desigur, Pământul şi-ar fi câştigat o reputaţie pentru rata neobişnuit de scăzută a mortalităţii. Ar fi trebuit să fie ceva bine cunoscut – bineînţeles, ar fi afectat distribuirea hranei, iar cheltuielile pentru pensii trebuiau să fie foarte mari. Savanţii ar fi trebuit să încerce să descopere cauza fenomenului.

Cu toate acestea, ea nu auzise absolut nimic despre aşa ceva.

În manualele de programare pe care le răsfoiseră în biblioteca din Mexico, Kyaren găsise câteva programe mai puţin cunoscute, ce permiteau operatorului să verifice un program, în loc să-1 utilizeze pentru a acumula şi prelucra date. Femeia îi povesti toate astea lui Josif chiar în noaptea aceea, pe care şi-o petrecuseră în odaia lui, mai mare şi mai spaţioasă, unde aveau loc amândoi fără să fie nevoiţi să cumpere mobilier suplimentar, ceea ce ar fi făcut cunoscută legătura lor.

orţon scott cord

— Mi-am verificat calculele de două ori şi nu sunt greşite.

— Atunci cred că singura soluţie este să te duci şi să omori nişte bătrâni, răspunse bărbatul, citind un roman poliţist din secolul al douăzeci şi treilea – desigur, în traducere.

— Josif, nu-i în regulă! Ceva nu-i în regulă.

— Kyaren, făcu el iritat, dar străduindu-se să nu-şi trădeze proasta dispoziţie, noi doar ne-am jucat! In realitate, nu avem nici o responsabilitate faţă de omenire. Ne ocupăm numai de morţi şi de cei pe cale să moară. Iar atunci îi tratăm ca pe nişte numere.

— Vreau să aflu dacă cifrele deceselor sunt sau nu exacte.

Josif închise cartea.

— Kyaren, cifrele deceselor sunt exacte. Asta-i meseria mea, nu? Eu fac moartea.

— Atunci verifică şi vezi dacă cifrele mele sunt exacte.

El verifică. Cifrele femeii erau exacte.

— Calculele tale sunt corecte. Poate că greşeala este în manual.

— Timp de trei sute de ani, manualul acela a fost Biblia demografiei. Până acum, cineva ar fi trebuit să remarce greşeala.

Josif îşi redeschise cartea.

— Pământ nenorocit! Oamenii nu ştiu nici măcar când să moară.

— Trebuie să fi observat şi tu, insistă Kyaren. Trebui să fi constatat că majoritatea deceselor tale erau grupate între vârstele de o sută şi o sută zece ani.

— N-am sesizat niciodată. Noi ne ocupăm de indivizi, nu de mase luate ca ansamblu. Noi încheiem dosare, ştiai? Nu stabilim tendinţe.

— Vreau doar să verific nişte lucruri. Ştii programul acela pe care l-am găsit pe când căutam date? Cel care descoperă erori?

— îhî.

— Iţi aminteşti ce numere avea?

— Kyaren, nu eşti o tovarăşă de viaţă prea plăcută, împreună, îşi reamintiră numerele şi codurile;

Kyaren plecă pentru câteva minute şi le verifică pe terminalul bibliotecii locale, folosindu-şi ultimul credit de utilizare al bibliotecii. Programul rulă perfect; era de fapt destul de simplu – de aceea reuşiseră, de altfel, să şi-1 reamintească.

În ziua următoare, în timpul unei pauze, Kyaren bătu pe tastatură o întrebare referitoare la înregistrarea unui deces din districtul Quongyung. Se gândise că un singur deces avea să fie o chestiune mai simplă – necesita o singură citire. Pe display-ul ei trebuiau să apară data înregistrării decesului, numele operatorului care introdusese informaţia, statisticile demografice intrate în data respectivă pe numele persoanei cu pricina, precum şi numărul de cod al operaţiunii.

În loc de toate acestea, pe display apăru semnalul strălucitor INTERZIS, iar la biroul lui Warvel târâi puternic o sonerie.

Toţi ridicară ochii, privindu-1 pe şef, care se sculase iute, părând alarmat. Kyaren ştia că postul ei de lucru pulsa scânteietor pe display-ul lui Warvel; când descoperi semnalul, bărbatul izbi cu pumnul în masă şi se repezi furios către ea.

— Ce dracu' faci, Kyaren?! răcni el.

Ce să-i spună oare – că, în joacă, urzea să preia conducerea planetei? Că răsverifica toate cifrele, fiindcă nu se potriveau cu calculele ei?

— Nu ştiu, răspunse Kyaren, căutând să pară la fel de surprinsă şi fâstâcită pe cât era. Pur şi simplu mă jucam pe tastatură. Introduceam la întâmplare cifre şi litere. Habar n-am ce s-a-ntâmplat.

— Care cifre şi litere? se aplecă el peste terminalul femeii.

— Nu-mi amintesc, minţi ea. A fost o toană.

— A fost o prostie, se răsti Warvel. Aici există programe peste care dacă dai, pur şi simplu „la întâmplare” şi dintr-o „toană”, blochează absolut toate operaţiunile până vine blestemata aia de ie, ca să afle cine încearcă să păcălească sistemul, înţelegi? Sistemul de calculatoare este garantat împotriva oricăror erori de manevrare şi noi n-avem nevoie de tembeli care să încerce dacă asta-i adevărat!

Kyaren îşi ceru nenumărate scuze, dar, când şeful reveni, neîmblânzit, la biroul său, îşi dădu seama că laponul cântecelor ' 1 păruse mai degrabă speriat decât furios. Cât despre ceilalţi din încăpere, când Warvel se întoarse la locul lui, o priviră morocănoşi, mânioşi… şi, de.isemenea, temători. Ce făcuse oare?

— Kyaren, o opri Warvel la sfârşitul zilei de lucru, peste câteva zile trebuie să-ţi întocmesc raportul i rimestrial de activitate. Mă tem că-ţi voi da un calificativ negativ.

Femeia rămase uluită.

— De ce? întrebă ea.

— Nu ai lucrat. In mod evident, ai tras chiulul. Este complet imoral şi necinstit.

— Când am tras chiulul? insistă Kyaren.

Un calificativ negativ în prima ei slujbă – mai ales într-o slujbă atât de uşoară – îi putea distruge speranţele referitoare la o carieră în guvern.

— Am înregistrat reclamaţii de la paisprezece persoane. Mai exact, de la toţi cei care lucrează în acest birou, cu excepţia ta şi a mea. S-au săturat să te vadă jucându-te. Studiezi istoria antică şi te joci pe calculator, în loc să încerci să-i ajuţi pe bătrâni să se descurce cu inflaţia şi cu fluctuaţiile economice. Kyaren, nu ne aflăm aici ca să ne distrăm, ci rolul nostru este să-i ajutăm pe oameni. înţelegi?

Ea încuviinţă din cap.

— Asta şi încerc să fac.

— O să-ţi dau un calificativ negativ, dar nu te voi concedia decât dacă nu te potoleşti. înţelegi? Trei orjon scott cârd ani de muncă exemplară şi calificativul negativ îţi dispare din dosar. Este un impas peste care poţi trece… dacă pe viitor îţi vezi exclusiv de treabă. Kyaren plecă. Acasă, Josif fu îngrozit.

— Paisprezece reclamaţii?

— Aşa a spus.

— Kyaren, ai putea face dragoste cu piciorul lampadarului, în mijlocul cantinei, şi nu ştiu dacă s-ar înregistra trei reclamaţii!

— Atunci ce au împotriva mea? Trăsăturile bărbatului se înăspriră.

— Pe mine, răspunse el.

— Poftim?!

— Pe mine. Ai şi aşa destule probleme. Pe lângă ele, mai sunt şi eu… Ştii câte femei au încercat să mi se vâre în pat? Un bărbat despre care se ştie că-i homosexual deţine ceva irezistibil pentru un anumit gen de femei. II privesc ca pe o provocare. Apoi apari tu şi, brusc, ne petrecem weekendurile împreună. Cele care nu sunt geloase sunt probabil revoltate, gândindu-se la perversiunile pe care, pesemne, ţi le fac.

— Nu cred că-i vorba despre tine.
— Atunci ce este?
— Le e frică.
— De ce anume?
— De unde să ştiu?
Josif se ridică din pat, porni spre uşă şi se rezemă de ea.
— Kyaren, este vorba despre mine. Trebuie să ne despărţim. Când vei pleca, diseară, va fi pentru ultima dată.
Glasul îi părea sincer. Kyaren se întrebă de ce simplul gând de a-1 părăsi pentru totdeauna o făcea să se simtă că se prăbuşeşte de la înălţime.
— Nu plec în seara asta. Plec mâine dimineaţă.
— Nu. E spre binele tău.
— Binele meu”! râse ea neîncrezător. Josif o privea cu seriozitate de lângă uşă.
— Spre binele meu este să rămân aici. El scutură din cap.
— Vorbeşti serios? îl întrebă Kyaren uimită. Te-ai hotărât brusc că trebuie să plec, fiindcă tu crezi că-i spre binele meu?
— Pare o chestie cam tâmpită, nu-i aşa? începură să râdă, iar el reveni în pat şi, deodată, nu mai râdeau, ci stăteau îmbrăţişaţi, înţelegând că legătura lor nu era una pe care o puteau încheia brusc atunci când devenea stânjenitoare. -Josif. începu Kyaren.
— Mm-m-m? mormăi el, cu faţa îngropată în părul ei şi sărutându-i o şuviţă.
— Josif, i-am speriat. Se tem de ceva.
— Ai o înfăţişare de femeie afurisită.
— Şi mai este o chestie curioasă. De ce ar fi interzisă o informaţie legată de înregistrarea unui deces?
Niciunul nu se putea gândi la vreun motiv.
A doua zi, la prânz, Josif îi arătă o foaie de hârtie – ceva aproape nefolosit într-un centru de calcul – pe care erau scrise zece nume şi zece numere.
— Poţi folosi asta?
— Ce sunt?
— Persoane decedate. Primele intrări din ziua de azi. Trebuie să fie deja în calculatorul tău, pentru că le-am înregistrat pe toate. Astea sunt numerele lor de cod, iar momentul înregistrării a fost acum câteva ore. In esenţă, aici se

găseşte tot ce ţi-ar afişa calculatorul, dacă ai solicita date despre ei. Iţi pot folosi la ceva?

Kyaren nu îndrăzni să ia hârtia cu ea în birou; orice lucru neobişnuit, aşa cum era şi o hârtie, ar fi atras atenţia, iar ei nu-i trebuia aşa ceva. Memora primele trei numere şi lăsă hârtia în toaletă, pe podea. La următoarea pauză, ieşi din birou, dar, în loc să mai ia alte nume, se duse la Josif.

— Eşti sigur că le-ai copiat exact?

Josif privi numele şi numerele, le bătu pe tastatura terminalului său şi datele fură afişate imediat. „Decedaţi."

— Pe terminalul meu, zise Kyaren, ei continuă să trăiască.

Bărbatul se ridică de pe scaun şi ea îl urmă pe coridor.

— Trebuia să-mi fi dat seama de la început, şopti Josif. Este o fraudă! Ei continuă să plătească pensiile, deşi persoanele respective au decedat.

Kyaren se rezemă de perete.

— Ştii cât de mult înseamnă asta? El nu era impresionat.

— Haide, îi spuse.

— Unde?

— Să ieşim imediat din clădire.

Începu s-o tragă după el. Femeia îl urmă, fără să se opună, dar complet zăpăcită.

— Unde mergem?

Josif nu-i răspunse. Nu merseră în camera nici unuia dintre ei. Se îndreptară spre aeroportul situat în partea de est a complexului.

— Nu-i momentul pentru un weekend în Mexico, protestă ea.

— Introdu codul pentru boală.

Ajunseseră înaintea terminalului pentru tichete şi ea făcu aşa cum i se spusese, folosind codul ei de birou. După aceea Josif scoase două bilete pentru el, plătindu-le din creditul personal.

— Pot să-mi plătesc şi singură biletul, zise Kyaren.

El nu-i răspunse. Luă biletele şi se îmbarcă în flitul spre Maraketch. Abia după ce decolară, începu să explice:

— Nu-i vorba numai despre biroul tău, Kyaren. Este implicat şi al meu. Dintr-o chestie de asemenea amploare trebuie să facă parte multe persoane – de la Decese, Plăţi, Pensii sau mai ştiu eu de unde. Dacă te-au prins după o simplă

solicitare, atunci au cu siguranţă un program care să observe că ai o r | o n scott cârd solicitat numele a trei persoane care azi au fost înregistrate ca decedate, pentru ca apoi, imediat, eu să solicit aceleaşi nume. Calculatorul ştie că cineva ştie că există o nepotrivire. Habar n-am cât am mai fi trăit, dacă rămâneam acolo.

— Crezi că ar fi fost în stare de violenţă? Josif o sărută.

— Indiferent unde te vei maturiza, Kyaren, acolo trebuie să fie Raiul.

— Unde mergem acum?

— Să anunţăm toată tărăşenia, bineînţeles. Lasă poliţia să rezolve lucrurile. Lasă Babilonul să se descurce. Ei au puterea să oprească totul şi pe toţi în decursul anchetei. Noi n-avem nici un fel de putere.

— Şi dacă eroarea a fost a noastră?

— Atunci ne vom căuta slujbe la vreun miliard de ani-lumină de aici.

Povestiră descoperirea lor la cinci persoane oficiale diferite, înainte de a găsi, în sfârşit, pe cineva doritor să-şi asume responsabilitatea unei decizii. Individul nu se recomandase. Era însă primul care îi ascultase fără să se foiască, fără să pară stânjenit, temător sau neîncrezător.

— Doar trei nume? întrebă el după ce Josif şi Kyaren îi explicaseră totul.

Ei încuviinţară.

— Am considerat că era prudent să nu mai aşteptăm acolo.

— Absolut corect, făcu bărbatul.

Încuviinţă din cap, parcă imitându-le gestul de mai înainte.

— Da, merită o anchetă, urmă el.

Il priviră ridicând receptorul unui telefon, tastând un cod şi începând să dea ordine într-un jargon pe care nu-1 puteau pricepe.

Chipul lui o fascina pe Kyaren, deşi nu pricepea de ce anume. Părea suficient de banal – un bărbat nici masiv, nici deosebit de arătos, dar nici urât. Avea părul de lungime medie, ochii căprui mediu, expresia de o amabilitate medie. Kyaren sesiză o schimbare constantă, nu atât pe faţa sa, cât în felul în care o percepea ea; aidoma unei iluzii optice, chipul bărbatului oscila permanent între încredere absolută şi detaşare glacială.

Nimeni nu le spusese ce funcţie avea, sau măcar cum se numea; el era cel căruia îi transmiteau problemele spinoase, ceea ce nu-1 deranja.

În cele din urmă, termină convorbirea telefonică şi se întoarse către ei.

— Aţi făcut o treabă foarte bună.

Apoi, încetişor, începu să le vorbească chiar despre ei. Ii spuse lui Kyaren lucruri despre Josif pe care acesta nu i le pomenise niciodată: cum Josif încercase de două ori să se sinucidă, după ce-1 părăsise Bant; cum căzuse la patru examene în ultimul an de facultate, dar se prezentase cu o disertaţie pe care comisia o acceptase în unanimitate, neavând încotro; o r j o n scott cârd cum, după aceea, facultatea îi dăduse cele mai proaste recomandări posibile, astfel încât îi fusese imposibil să-şi găsească o slujbă în domeniul său.

— Nu te-mpaci prea bine cu şefii, nu-i aşa, Josif? întrebă bărbatul.

Josif clătină din cap.

Bărbatul trecu imediat la Kyaren, povestind despre copilăria ei în Casa Cântecelor, despre eşecul ei de a trece chiar şi cele mai coborâte ştachete, despre felul cum fugise din locul acela unde era privită ca inferioară, despre refuzul ei ulterior de a menţiona măcar numele Casei Cântecelor.

— Eşti hotărâtă să nu laşi pe nimeni să vadă că ai dat greş, aşa este, Kya-Kya? întrebă el.

Kyaren încuviinţă.

Era extrem de conştientă că existau multe lucruri pe care Josif nu i le destăinuise – lucruri importante pentru ca ea să-1 poată înţelege – totuşi se simţea mai degrabă uşurată decât dezamăgită. Acum şi el cunoştea ceea ce femeia îi tăinuise în mod intenţionat; acum între ei nu mai existau secrete.

Oare asta încercase să facă bărbatul din faţa lor? Sau fusese pur şi simplu răutăcios, arătându-le că prietenia lor nu era chiar ceea ce credeau ei? Era mai puţin important. Trase cu coada ochiului la Josif şi văzu că evita contactul vizual. Nu trebuia să fie aşa. Continuă să se uite la el, până când o privi şi Josif. Atunci îi zâmbi.

— Bună, străine, zise ea şi Josif îi răspunse la zâmbet.

Bărbatul dinaintea lor îşi drese vocea:

— Voi doi sunteţi ceva mai bunicei decât media. Din diferite motive stupide, aţi fost ţinuţi, în mod artificial, în locuri unde n-aţi putut realiza toate lucrurile de care sunteţi capabili. Aşa încât, vă ofer o ocazie. încercaţi s-o folosiţi în mod inteligent.

I-ar fi cerut o explicaţie, însă bărbatul îi părăsi fără să mai adauge nici un cuvânt. Şeful Securităţii Planetare fu acela care le spuse ce avea să se întâmple cu ei.

— Aţi fost concediaţi din posturile voastre actuale, le comunică el cu seninătatea pe care o poate avea numai un om cu multă putere. Vi s-au încredinţat alte slujbe.

Josif se trezi asistentul ministrului Culturii, cu autoritate specială în privinţa fondurilor pentru cercetare. Kyaren deveni secretara specială a administratorului Pământului, putând să se amestece în orice se întâmpla pe planetă. Nu erau funcţii imperiale, dar reprezentau poziţiile maxime la care ar fi putut ajunge ca novici – slujbe ce le ofereau legăturile necesare unor avansări ulterioare şi toate posibilităţile necesare pentru a dovedi ce fel de treabă erau capabili să facă.

Într-un cuvânt, li se oferise şansa de a-şi croi singuri cariera.

— Cine este, un înger? Dumnezeu? îl întrebă Josif pe şeful Securităţii Planetare.

Acesta râse.

— Cei mai mulţi îl socotesc tocmai opusul a aşa ceva. Diavolul… îngerul Morţii… Dihorul… Nimic însă din toate astea. Este pur şi simplu Nevăstuica, mai exact, copoiul împăratului. El face şi desface oamenii şi dă socoteală numai împăratului.

Ştiau cât de bine putea Nevăstuica să „facă” oameni. „Desfăcutul” îl văzură peste câteva săptămâni, în timp ce priveau la video în apartamentul lor. In Babilon ziua fusese caldă şi ploioasă. Până la apusul soarelui, ei stătuseră pe balcon, privind lumina strălucind în picăturile de apă atârnate de un miliard de fire de iarbă, cu umbrele lungi ale arborilor întrerupând savana luxuriantă din loc în loc, totuşi la intervale perfect egale. Un elefant înainta leneş prin iarba înaltă. In depărtare, o turmă de gazele se îndrepta spre nord. Kyaren şi Josif se simţeau complet vlăguiţi după munca din timpul zilei, dar frumuseţea serii îi relaxa total, conferindu-le o stare

delicioasă de lene. Ştiau că, seara, avea să se transmită din Tegucigalpa verdictul de condamnare a vinovaţilor şi se simţeau obligaţi să-1 privească.

Pe când se prezentau aspecte din timpul procesului, cu chipurile foştilor colegi apărând tot mereu în boxa acuzaţilor, Kyaren începu să se simtă vag stânjenită. Nu pentru că-i denunţase, ci pentru că nu avusese remuşcări atunci când o făcuse. I-ar fi denunţat oare cu aceeaşi uşurinţă dacă ei n-ar fi proscris-o atât de făţiş? îşi închipui ce s-ar fi întâmplat stăpânul cântecelor dacă ar fi venit în Biroul Pensiilor mai umilă, fără faima notelor extraordinare, fără să fie înconjurată de veşnica ei rezervă. S-ar fi împrietenit oare cu ea, introducând-o treptat în urzeală? Şi într-un asemenea caz, i-ar mai fi denunţat?

Îşi dădu seama că era imposibil de spus. Dacă ar fi sosit umilă, n-ar mai fi fost ea însăşi şi atunci cine ar fi putut şti cum s-ar fi comportat?

Lângă ea, Josif icni. Kyaren reveni cu atenţia asupra ecranului. In boxă se găsea alt bărbat, pe care nu-1 cunoştea.

— Cine-i? întrebă ea.

— Bant, răspunse Josif frământându-şi încheieturile degetelor.

În toate presupunerile şi comentariile făcute de ei, nu se gândiseră la asta – că Bant, desigur, ca şef al Demografiei, trebuia să fie implicat. Kyaren nu-1 văzuse niciodată până atunci, dar simţea că-1 cunoaşte, prin intermediul lui Josif. Deşi tot ce aflase despre el era veselia lui, încăpăţânarea că sexul trebuia să fie o activitate amuzantă, Kyaren nu era încântată să şi-1 închipuie pe Josif făcând dragoste cu un bărbat, dar, cel puţin, despre lucrurile acestea nu-1 putuse opri pe Josif să vorbească. Se părea că lăcomia sexuală a lui Bant era doar o faţetă a lăcomiei sale generale, iar nepăsarea lui faţă de sentimentele lui Josif făcea parte din nepăsarea universală pe care o avea faţă de toţi oamenii.

Toţi acuzaţii fură condamnaţi, cu pedepse de variau între cinci şi treizeci de ani de muncă silnică, deportare şi exil permanent de pe Pământ, şi interdicţia de a mai ocupa vreo funcţie guvernamentală. Sentinţa era aspră. Aparent, nu îndeajuns de aspră.

Reporterul începu să vorbească despre necesitatea de a se constitui un exemplu cu vinovaţii aceia, pentru ca nu cumva

alţii să creadă că o delapidare organizată din fonduri guvernamentale ar fi meritat riscul. In timp ce vorbea, videocamera transmitea imaginea spatelui unui bărbat care se îndrepta către şirul de prizonieri. Toţi prizonieri aveau paznici înapoia lor şi erau cu mâinile legate. Privind spre bărbatul care se apropia de ei, chipurile li se alarmară brusc. Cadrul imaginii se lărgi, pentru ca toţi telespectatorii să vadă ce se întâmpla. Bărbatul ţinea în mână o sabie. Nu un laser, ci o sabie de metal, un lucru înspăimântător, pe de o parte şi pentru că era ceva atât de vechi şi de barbar.

— Nevăstuica, şopti Kyaren şi Josif încuviinţă.

Camerele nu arătau faţa bărbatului, dar cei doi erau siguri că-1 recunoscuseră.

Nevăstuica ajunse la primul prizonier, se opri înaintea lui, apoi trecu la următorul şi se opri din nou. Mâna lui se ridică de abia la al patrulea prizonier; tăişul atinse omul în punctul unde maxilarul se desprinde de ureche, apoi fulgeră către stânga şi ieşi în punctul identic din partea opusă a capului. Pentru o clipă, prizonierul păru surprins – doar stăpânul cântecelor surprins. Apoi pe gât îi apăru o dungă roşie şi, brusc, sângele irupse şi ţâşni din rană, împroşcându-i pe cei aflaţi de o parte şi cealaltă. Corpul se înmuie şi gura se strădui să vorbească, iar ochii cerşiră cumva o reînviere imposibilă. Nu fusese însă totul. Gardianul dinapoia lui îl ţinu în picioare şi, când capul relui executat căzu în piept, îl trase de păr, ridii îndu-1, aşa încât chipul să poată fi văzut. Mişcarea lăcu ca rana să se caşte ca botul unui piranha. In i ele din urmă sângele nu mai năvăli din gâtlej şi copoiul, tot cu spatele la cameră, încuviinţă. Gardia- 11 ul lăsă leşul să cadă pe pardoseală.

Se părea că execuţia aceea fusese arătată în detaliu liindcă fusese prima. Pe măsură ce copoiul mergea mai departe, spintecând beregata fiecărui celui de-al t reilea, patrulea sau cincilea prizonier, imaginile nu mai urmăreau îndeaproape cadavrele, ca în primul »az; ba chiar, videocamera trecu repede mai departe.

Kyaren şi Josif nu remarcară însă lucrul acesta. In clipa când sabia fulgerase prima dată, spintecând j;âtul prizonierului, Josif răcnise. Kyaren încercase să-1 silească să nu mai privească, să-şi ia ochii de la bărbatul care murea, dar, deşi zbiera întruna, Josif refuză să-şi îndepărteze privirea de la

imaginea sângelui şi a agoniei. Iar când leşul se prăvăli pe pardoseală, începu să plângă, strigând:

— Bant! Bant!

Acum ştiau cum îi „desfăcea” copoiul pe oameni. „Pesemne ştiuse, gândi Kyaren, ce simţea Josif pentru Bant şi alesese în mod special să-1 execute, parcă pentru a declara: «Poţi denunţa un vinovat, dar nu te poţi feri de consecinţe».”

Femeia era sigură că alegerea victimelor fusese făcută dinainte, căci, atunci când ajunse la ultimii şase oameni, copoiul încetini, privindu-i pe fiecare în ochi. Prizonierii reacţionau în moduri extrem de diverse – unii încercau să fie stoici înaintea posibilei morţi, alţii îl implorau pe călău, iar alţii aproape că vomitau de groază sau scârbă. Cu fiecare prizonier pe lângă care trecea, următorul era tot mai sigur că el avea să fie victima; până atunci, copoiul nu cruţase mai mult de patru oameni la rând. In cele din urmă, ajunse la ultimul.

Ultimul era Warvel, care era absolut sigur că va fi executat; deja fuseseră cruţaţi cinci oameni. Cu braţele în jurul lui Josif care scâncea încetişor, Kyaren constată că se simţea mulţumită, oribil de mulţumită, că şi Warvel va muri. Dacă Bant murise, atunci, cu siguranţă, şi Warvel avea să moară.

Braţul copoiului ţâşni. Dar nu ca ucidă. Mâna, acum neînarmată, îl înşfacă pe Warvel de gât şi-1 trase spre el. Cu genunchii moi, Warvel se împiedică, gata să cadă. Vocea Nevăstuicii se auzi:

— Acesta este graţiat! Pe acesta îl graţiază împăratul!

Lui Warvel i se scoaseră cătuşele şi reporterul începu să vorbească despre felul în care împăratul nu va fi uitat niciodată – deoarece, atunci când stăpânul cântecelor 228

Pentru prima dată în viaţa sa, Ansset îşi pierdu cântecele.

Până atunci, orice i s-ar fi întâmplat, se aduna în muzica lui. Chiar şi moartea lui Mikal îl învăţase cântece noi şi le adâncise pe cele vechi.

Petrecu o singură lună ca prizonier, dar o petrecu fără cântece. Nu însă pentru că el ar fi dorit să păstreze tăcerea. La început, ocazional, încercase să cânte. Ceva simplu, ceva învăţat în copilărie. Sunetele îi ieşiseră din gât, dar fără nici o dneva va înşela sau exploata poporul, împăratul va I i apărătorul oamenilor şi va împlini pedeapsa lor.

— Dar, întotdeauna, dreptatea împăratului este aliată cu mila. împăratul îşi aminteşte întotdeauna că până şi cel mai netrebnic dintre criminali rămâne un om de-al său.

Warvel…

Bant…

„Ceea ce a vrut copoiul să învăţăm, şopti Kyaren atât de încet, încât ea însăşi de abia îşi putu auzi cuvintele. Ceea ce a vrut copoiul să învăţăm, am învăţat. Am învăţat."

Şi de aceea Josif şi Kyaren erau în Babilon, când Ansset a fost adus acolo.

orSon scoli cârd împlinire. Cântecul îi păruse gol şi nu-1 mai putuse continua.

Ansset medita asupra morţii, poate datorită prezenţei permanente a urnei care păstra cenuşa lui Mikal, sau poate că în odaia plină de praf şi de amintiri ale unui trecut de mult apus, el se simţea ca într-o criptă de mormânt. Sau poate datorită medicaţiei ce întârziase pubertatea Privighetorii şi care acum îşi înceta acţiunea, iar transformările se petreceau mai straniu din cauza întârzierii artificiale. Adesea Ansset se trezea în toiul nopţii, tulburat de vise ciudate şi neîmplinite. Micuţ pentru vârsta lui, începu să se simtă agitat, să dorească să se lupte cu cineva sau cu ceva – o necesitate de mişcare pe care, în spaţiul limitat al camerei lui Mikal, nu şi-o putea satisface.

„Asta simt şi morţii, se gândi Ansset. Prin asta trec şi întemniţaţii în mormintele lor sau prinşi, stânjenitor, fără trup, în mijlocul mulţimii. Poate că fantomele tânjesc să atingă ceva, dar, neavând substanţă, n-o pot face; poate că doresc să simtă căldură, frig sau chiar deliciile durerii, însă toate acestea le sunt refuzate."

Număra zilele. Cu ajutorul vătraiului, însemna fiecare dimineaţă în cenuşa din şemineu, deşi era cenuşa lui Mikal… sau poate tocmai de aceea. In cele din urmă, veni şi ziua în care contractul său expiră şi se putea întoarce acasă.

Cum de putuse Riktors să interpreteze totul atât de greşit? In toţi anii pe care-i petrecuse alături de tăpânul cântecelor.

Mikal, Ansset nu fusese niciodată nevoit să-1 mintă; iar timpul scurs alături de Riktors fusese de asemenea nepătat, deşi, în anumite chestiuni, între ei se lăsa tăcerea. Intre ei nu existase o relaţie de tip i ată-fiu, aşa cum se întâmplase cu Riktors. Fuseseră mai degrabă ca doi fraţi, deşi exista o anumită

confuzie legată de cine ar fi fost fratele mare şi cine ar li fost mezinul, care trebuia să fie îngrijit, controlat, sfătuit şi consolat. Iar acum, fiind pur şi simplu cinstit, Ansset atinsese în Riktors un punct pe care nu l-ar fi bănuit nimeni – bărbatul putea fi răzbunător fără să se gândească, crud până şi cu cei neajutoraţi.

Ansset crezuse că-1 cunoştea pe Riktors – aşa cum credea că-i cunoaşte practic pe toţi. Aşa cum unii oameni se încred în văzul lor, Ansset se încredea în auzul său. Cineva care vorbea nu putea să se ascundă de el sau să-1 mintă. Totuşi Riktors Cenuşiul se ascunsese de el, chiar dacă numai parţial, şi Ansset era acum nesigur, asemenea unui om care, brusc, descoperă că lupii erau invizibili şi-1 urmăriseră, flămânzi, în noapte.

În ziua când împlini cincisprezece ani, Ansset aşteptă să se deschidă uşa, pentru ca Primarul sau, şi mai bine, cineva din Casa Cântecelor să intre, să-1 ia de mână şi să-1 ducă de acolo.

Într-adevăr, Primarul a fost cel care a venit. Apăru spre seară şi, fără nici un cuvânt, îi întinse lui Ansset un bilet. Scrisul de pe hârtie îi aparţinea lui Riktors.

„Regret să te informez că un mesaj primit de la Casa Cântecelor anunţă să nu te mai întorci acolo.

În mesaj se precizează că faptul că ai servit sub doi împăraţi te-a impurificat şi nu mai trebuie să revii acolo. Mesajul era semnat de Esste. Ghinionul face ca acest mesaj să sosească tocmai când nu mai eşti bine-venit aici. In momentul de faţă, are loc o şedinţă pentru a-ţi decide viitorul, deoarece nici noi şi nici Casa Cântecelor nu putem găsi o justificare pentru a te mai întreţine. Desigur, aceasta va constitui o lovitură grea pentru tine. Sunt convins că-ţi dai seama de mâhnirea mea. Riktors Mikal, împărat”

Dacă Ansset ar fi pus sfârşit lungii sale tăceri din apartamentul lui Mikal printr-o revenire în Casa Cântecelor, aceasta l-ar fi ajutat, poate, să crească, aşa cum îl ajutaseră tăcerea şi suferinţa din Camera înaltă, alături de Esste. Dar când citi scrisoarea, cântecele dispărură din el.

La început, totuşi nu se încrezuse în scrisoare. La început, crezuse că era o glumă, o glumă răutăcioasă, un ultim act de răzbunare al lui Riktors, care spera să-1 facă pe băiat să regrete părăsirea Pământului şi revenirea în Casa Cântecelor. Odată cu scurgerea orelor, Ansset începu însă să-şi pună întrebări. în anii

pe care-i petrecuse pe Pământ, nu auzise nimic din partea Casei Cântecelor. Era ceva normal, ştia, dar în acelaşi timp îl îndepărta de amintirile lui de acolo. Zidurile de piatră se topiseră stăpânul cântecelor undeva pe fundal, iar grădinile Susquehannei îi erau mult mai apropiate. Riktors era un personaj mai real decât Esste, deşi sentimentele lui Ansset pentru Esste i'rau mult mai tandre. Dar cu distanţa care-i despărţea, băiatul începu să se gândească: poate că Esste îl manipulase permanent. Poate că chinul lor din Camera înaltă nu fusese decât o simplă stratagemă – victoria ei absolută asupra lui şi nicidecum o experienţă împărtăşită de amândoi. Poate că el fusese trimis pe Pământ ca sacrificat; poate că scepticii aveau dreptate şi Casa Cântecelor cedase în faţa presiunilor lui Mikal, trimiţându-i o Privighetoare, deşi ştiau că n-o merita, deşi ştiau că o va distruge şi că Privighetoarea nu va mai putea reveni niciodată acasă.

Poate că de aceea, când Mikal murise, Casa Cântecelor făcuse incredibilul şi-1 lăsase pe Ansset să rămână cu Riktors Cenuşiul.

Totul se potrivea şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât se potrivea mai bine, astfel că, atunci când reuşi să adoarmă, era disperat. Mai păstra încă o speranţă că, a doua zi, cineva din Casa Cântecelor va veni şi-i va spune că fusese o glumă proastă a lui Riktors, dar că acum veniseră după el; speranţa era totuşi îndepărtată şi-şi dădu seama că, din clipa aceea, în loc să fie unul dintre puţinii oameni de pe Pământ care se puteau considera la fel de independenţi ca împăratul, aproape egalii acestuia, el devenea complet dependent de Riktors, fără să fie deloc sigur că Riktors va simţi vreo obligaţie faţă de el.

În noaptea aceea, Controlul îl părăsi şi se trezi dintr-un vis, plângând. încercă să se stăpânească, dar nu reuşi. Nu avea de unde să ştie că acesta era începutul pubertăţii, care îi slăbea, temporar, conştiinţa de sine. Ansset crezu că era dovada adevărului spus de Casa Cântecelor – era impur, slăbit. Nu merita să se întoarcă şi să trăiască printre cântăreţi.

Dacă până atunci fusese agitat, acum deveni de-a dreptul înnebunit. Camerele erau mai mici ca oricând, iar moliciunea podelei era insuportabilă. Ar fi vrut s-o lovească şi s-o găsească dură, însă ea se curba după pumnii lui. Colbul, împins pe marginile şi în colţurile odăii datorită mersului său necontenit,

începuse să-1 înece şi strănuta tot mai des. Adesea se trezea gata să izbucnească în lacrimi, îşi spunea că praful era de vină, însă ştia că motivul îl reprezenta groaza abandonării. Toată viaţa lui fusese înconjurat de siguranţă, la început siguranţa Casei Cântecelor, iar mai târziu siguranţa dragostei unui împărat. Acum, brusc, ambele dispăruseră şi o abandonare uitată de mult reîncepuse să-i bântuie visele. Cineva îl răpea. Cineva îl lua de lângă familie. Cineva făcea ca familia să-i dispară, fără ca el s-o poată revedea, şi se deştepta în beznă, îngrozit, fără să aibă curajul să se clintească în pat, deoarece, dacă ar fi făcut-o, „ei” nu s-ar mai fi abţinut; l-ar fi răpit şi el n-avea să mai fie găsit niciodată, avea să trăiască pe vecie stăpânul cântecelor 228 într-o cămăruţă dintr-o barcă legănătoare, avea să lie mereu înconjurat de feţele rânjitoare ale unor bărbaţi care-i vedeau numai goliciunea, dar niciodată sufletul.

După o săptămână de asemenea frământări, lunga lui tăcere luă sfârşit. Primarul veni să-1 ia.

— Riktors doreşte să te vadă, zise Primarul şi, fiindcă nu transmitea un mesaj memorat, glasul lui era cel adevărat, plin de simpatie şi căldură, iar Ansset tremură când se îndreptă spre el, îi apucă mâna întinsă şi se lăsă condus din camera lui Mikal în apartamentul magnific al lui Riktors.

Împăratul îl aştepta lângă fereastră, privind afară spre pădurea ale cărei frunze începuseră să se înroşească şi îngălbenească. Pornise vântul, dar înăuntru nu se simţea nimic. Primarul îl aduse pe Ansset, apoi plecă, lăsându-1 singur cu Riktors, care nu arăta în nici un fel că ştia de prezenţa băiatului.

„Băiat”? Pentru prima dată, Ansset îşi dădu seama că el creştea, că, de fapt, începuse să crească. Riktors nu-1 mai domina prin înălţime, ca atunci când îl luase din Casa Cântecelor. Deşi nu-i ajungea nici până la umăr, Ansset ştia că într-o bună zi îl va ajunge şi simţea un fel de egalitate faţă de Riktors – nu în privinţa independenţei, căci sentimentul acela îi dispăruse, ci o egalitate ca între bărbaţi. „Am mâinile mari, gândi Ansset.

Mâinile mele i-ar putea sfâşia inima.”

Alungă gândul acela în adâncul minţii. Nu-şi înţelegea pornirea spre violenţă; depăşise faza aceea, credea el, pe când era copil.

Riktors se întoarse către el şi Ansset văzu că avea ochii înroşiţi de plâns.

— Iartă-mă, spuse Riktors şi plânse din nou. Durerea îi era sinceră, insuportabil de sinceră.

Din obişnuinţă, Ansset se îndreptă spre bărbat. Obişnuinţa slăbise însă, căci, dacă înainte l-ar fi îmbrăţişat pe Riktors şi i-ar fi cântat, acum doar se apropie de el, nu-1 atinse şi, desigur, nu-i cântă. Acum nu mai avea cântece pentru Riktors.

— Dacă aş putea, vorbi Riktors, aş desface ce-am făcut. Dar m-ai lovit mai tare decât pot suporta. Nimeni în afară de tine nu m-ar fi putut mânia într-atât, nimeni nu m-ar fi putut răni atât de adânc.

În glasul împăratului suna adevărul şi, cu inima strânsă, Ansset îşi dădu seama că Riktors nu-1 înşelase. Nu minţea.

— Nu vrei să-mi cânţi? îl rugă Riktors.

Ansset voi să spună „da”, însă nu putu. Scotoci prin minte, căutând un cântec, dar nu izbuti să găsească niciunul. In loc de cântece, mintea îi era inundată de lacrimi; trăsăturile feţei i se contorsionară şi clătină din cap, fără nici un sunet.

Riktors îl privi cu amărăciune, apoi se întoarse spre fereastră.

— Eram convins. Ştiam că nu mă vei putea ierta niciodată.

Ansset scutură din cap şi încercă să emită un sunet, încercă să spună: „Te iert.” Nu putea însă găsi nici un sunet în mintea sa. Nu putea găsi decât teamă şi groaza de a nu fi abandonat.

Riktors aşteptă ca Ansset să vorbească, să nege, să ierte; când înţelese că tăcerea avea să fie permanentă, dacă Ansset era cel care trebuia să-i pună capăt, împăratul se îndepărtă. Păşi prin odaie, atingând pereţii şi ferestrele. In cele din urmă, se opri pe patul său, care, atunci când era limpede că nu voia să se aşeze, îl urma, plutind în apropiere, asigurându-i sprijinul.

— Bine, atunci nu voi mai continua să te pedepsesc, ţinându-te cu mine aici, în palat. Nu te întorci pe Tew. Nu pot nici să-ţi acord o pensie… îţi datorez mai mult decât atât. De aceea, m-am decis să-ţi ofer de lucru.

Ansset era indiferent.

— Nu-ţi pasă? Ei bine, mie îmi pasă, continuă Riktors înaintea tăcerii băiatului. Administratorul Pământului trebuie să fie promovat. Iţi ofer postul lui. Vei răspunde direct în faţa

capitalei imperiului, fără prefecţi între noi. Primarul voia să-ţi ofere ceva mai mic, un birou lipsit de multe răspunderi, râse Riktors. Tu însă n-ai fost crescut pentru mărunţişuri, aşa-i? Cel puţin eşti familiarizat cu protocolul. Iar subalternii îţi sunt foarte buni. Te vor ajuta, până înveţi cerinţele postului. Dacă ai nevoie de ajutor, o să am grijă să-1 obţii.

Ii studie chipul lui Ansset, căutând un semn de emoţie, deşi ştia prea bine adevărul. Ansset dori să-i arate ceva, să-i arate ce căuta, însă avu nevoie de întregul său Control, să se abţină să nu spargă geamul şi să sară din palat, să se abţină să nu plângă în hohote. Aşa încât, Ansset nu spuse şi nu arătă nimic.

— Dar nu mai doresc să te văd, urmă Riktors. Ansset ştiu că era o minciună.

— Ba nu, este o minciună. Trebuie să te văd. Nu pot trăi fără să te văd. Am înţeles asta destul de clar. Mi-ai arătat cât de mult am nevoie de tine. Nu vreau totuşi să am nevoie de tine, nu de tine şi nu acum. Prin urmare, nu pot dori să te văd şi, deci, nu te voi vedea. Nu te voi vedea, până ce nu eşti gata să mă ierţi. Până ce nu vei veni înapoi şi-mi vei cânta din nou.

„Nu pot cânta nimănui”, ar fi dorit Ansset să spună.

— De aceea, îi voi pune să-ţi ofere un soi de instruire – ştii şi tu că nu există o şcoală pentru administratorii planetari. Tot ce pot ei face sunt şedinţe cu administratori locali, după care vei fi dus în Babilon. Mi s-a spus că este un loc minunat. Nu l-am vizitat niciodată. O dată ajuns în Babilon, nu ne vom mai întâlni vreodată.

Glasul îi era plin de durere şi sfâşia inima lui Ansset. Pentru o clipă, dori să-1 îmbrăţişeze pe bărbatul care, la urma urmelor, îi fusese frate şi 'itâpânul cântecelor prieten. Crezuse că-1 cunoştea pe Riktors şi nu ştia i um să nu iubească pe cineva pe care-1 înţelegea atât «le bine. „De fapt, îşi dădu seama Ansset, nu l-am înţeles. Riktors s-a ascuns de mine şi eu nu-1 cunosc.”

Era un zid, iar Ansset nu-1 dărâma.

Lucrul acesta încercă să-1 facă Riktors în locul său. Se sculă de pe pat şi veni spre băiat, îngenunche în faţa lui, îi cuprinse mijlocul cu braţele şi-i plânse pe şold, strângându-1 cu disperare.

— Ansset, te rog! Uită! Spune că mă iubeşti, spune < ă asta-i casa ta, cântă-mi!

Ansset rămase însă tăcut şi bărbatul lunecă în josul trupului său, până rămase ghemuit la picioarele lui, iar în cele din urmă plânsul i se opri şi, fără să ridice capul, Riktors spuse:

— Pleacă! Pleacă de-aici! N-o să mă mai vezi niciodată. Vei conduce Pământul, dar nu mă vei conduce pe mine. Poţi să pleci.

Băiatul se desprinse din braţele moi ale lui Riktors şi porni spre uşă. O atinse şi uşa se deschise, înainte de a ieşi, împăratul strigă disperat:

— Nu ai nici un cuvânt pentru mine?

Ansset se întoarse, căutând ceva cu care să rupă tăcerea. In cele din urmă, găsi.

— Mulţumesc, rosti el.

Înţelegea prin asta „mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi, pentru faptul că încă mă doreşti, pentru că mi-ai dat să fac ceva, acum, când nu mai pot cânta, acum, când casa mea îmi este închisă”.

Dar Riktors auzi altceva. Il auzi pe Ansset zicând „mulţumesc că m-ai lăsat să plec de lângă tine, mulţumesc că nu-mi mai ceri să fiu lângă tine, mulţumesc că mă laşi să trăiesc şi să muncesc în Babilon, unde nu va trebui să cânt pentru tine”.

Şi astfel, spre uimirea lui Ansset, când glasul său croncăni cuvântul lipsit de orice muzică, Riktors nu-1 privi cu bunăvoinţă. Ii aruncă o privire pe care băiatul o putu interpreta doar ca o ură rece. Privirea dură câteva clipe, un timp insuportabil de lung, până ce Ansset nu mai putu rezista să vadă ura împăratului. Se întoarse şi ieşi pe uşă. Uşa se închise în urma lui. In clipa aceea, Ansset îşi dădu seama că nu mai era o Privighetoare. Viitoarea lui slujbă nu mai necesita cântece. ^

Spre propria lui surpriză, se simţi uşurat. Muzica îi căzu de pe umeri ca o piele împovărătoare care, din fericire, năpârlise. Avea să mai treacă o vreme înainte să înţeleagă că a nu cânta era o povară şi mai apăsătoare şi mult mai greu de lepădat.

Stăpânul Cântecelor Onn reveni singur la Casa Cântecelor. Nimeni nu era doritor să răspândească veştile rele; nimeni nu alergă înaintea lui ca să anunţe că, incredibil, misiunea sa dăduse greş.

Aşa încât Esste, care aştepta răbdătoare în Camera înaltă, primi cea dintâi ştirea că Ansset nu va reveni acasă.

— Nu mi s-a permis să cobor pe Pământ. Ceilalţi pasageri au fost transferaţi în naveta de debarcare, dar eu n-am pus piciorul pe planetă.

— Mesajul, întrebă Esste, era trimis în limbajul lui Ansset?

— Era o scuză personală din partea lui Riktors Mikal, răspunse Onn şi o reproduse: „Regret să vă informez că Ansset, fosta Privighetoare, refuză să se întoarcă pe Tew. Contractul său a expirat şi, deoarece nu este nici bărbat activ, nici copil, din punct de vedere legal nu-1 pot sili să plece. Sper că veţi înţelege că, în interesul protecţiei sale, atât timp cât se găseşte pe Pământ, nici unui membru al Casei Cântecelor nu i se va permite coborârea pe planetă. Ansset are o slujbă şi este fericit; nu vă faceţi griji pentru soarta sa."

Esste şi Onn se priviră în tăcere, însă tăcerea dintre ei cânta.

— Minte, zise în cele din urmă Esste.

— Într-o privinţă, spune adevărul: Ansset nu mai cântă.

— Dar ce face?

Chipul lui Onn era la fel de îndurerat ca şi tonul vocii sale.

— Este administratorul Pământului. f Femeia inspiră iute. Rămase tăcută, privind în gol. Glasul lui Onn fusese cât se putea de blând şi cântecul lui era plin de bunătate. Mesajul însă era lipsit de orice blândeţe. Poate că Riktors îl silise pe Ansset să rămână – asta era posibil. Totuşi cum îl silise să ocupe un post cu atâta responsabilitate?

— E atât de tânăr… cântă Esste.

— Niciodată n-a fost tânăr, răspunse Onn coborând tonul melodic.

— Am fost crudă cu el.

— întotdeauna i-ai oferit numai bunătate.

— Când Riktors m-a implorat să-i las să rămână împreună, ar fi trebuit să-1 refuz.

— Toţi Stăpânii Cântecelor au fost de acord cu rămânerea lui.

Atunci Esste ţipă, cu ceva care nu era un cântec, ci venea din profunzimile aflate dincolo de muzica ei:

— Ansset, băiatul meu! Ce ţi-am făcut, Ansset, băiatul meu, băiatul meu!

Onn nu rămase ca s-o vadă pierzându-şi Controlul. Ceea ce făcea femeia, de una singură, în Camera înaltă, o privea numai pe ea. Bărbatul coborî scara cu multe trepte, cu trupul împovărat de regrete. El avusese timp să se obişnuiască cu ideea că Ansset nu mai revenea. Esste nu avusese acel timp.

Se temea că nici nu va reuşi să-1 aibă vreodată. Nu trecuse nici o săptămână de la plecarea lui Ansset fără ca Esste să nu fi cântat despre el, fie pomenindu-i numele, fie cântând o melodie pe care cei care o cunoşteau pe femeie o identificau numaidecât – un cântec al lui Ansset, un fragment de arie ce putea fi itâpânul cântecelor produsă doar de corzile vocale ale băiatului sau ale lui l.sste, fiindcă ea îi cunoştea la perfecţiune toate cântecele. Revenirea lui acasă fusese aşteptată ca a oricărui alt cântăreţ. Nu se plănuise nici un fel de sărbătorire, decât în inimile celor care doreau să-1 felicite. II aşteptaseră însă cântecele, gata să umple văzduhul de bucurie pentru cea mai măreaţă Privighetoare a tuturor timpurilor. Locul era pregătit pentru Ansset. Se înţelegea de la sine că avea să înceapă imediat să predea elevilor. Se înţelegea de la sine că glasul lui avea să cânte în toate orele zilei, avea să conducă cântecele prin curţi, avea să fie auzit serile din turn. Se înţelegea de la sine că, într-o bună zi, avea să fie Stăpân al Cântecelor, poate chiar în Camera înaltă.

Onn avusese timp să se obişnuiască cu năruirea tuturor intenţiilor acelora. Totuşi, pe când cobora încetişor treptele, îşi auzi paşii răsunând sec pe piatră, căci purta încă ghetele de călătorie. „S-a întors cel care nu trebuie”, gândi el. Auzea în minte ultimul cântec al lui Ansset, cântat cu ani în urmă în sala mare. Amintirea aceea era slabă. Suna ca vântul prin turn şi-1 făcea să se simtă înfrigurat.

Când se rătăci, Ansset se găsea de numai o săptămână în Babilon.

Stătuse prea multă vreme în palat. Nu-şi dăduse seama că nu ştia să se descurce. Şi, de fapt, învăţase aproape imediat fiecare colţişor din clădirea administraţiei, pe care o împărţea de două săptămâni cu fostul administrator, care încerca să-1 obişnuiască cu subalternii şi cu problemele curente. Era obositor, dar Ansset înflorea de pe urma acelei oboseli. II împiedica să se mai gândească la altceva. Era mult mai confortabil să se afunde în treburile administraţiei.

Oficial, nu deţinea nici un fel de pregătire pentru postul acela, însă neoficial avea cea mai bună pregătire din lume: nenumăratele ore petrecute ascultându-i pe Mikal şi Riktors descărcându-şi sufletul, cu discreţie, în legătură cu deciziile pe care le aveau de luat. El fusese terenul de încercare pentru problemele unui imperiu, aşa că nu-1 speriau deloc problemele unei planete.

Existau totuşi situaţii când îl lăsau singur. Orice om are limitele sale de percepţie şi, cu toate că Ansset ştia că nu avea nici un motiv de ruşine pentru felul în care fusese învăţat, era extrem de conştient că toţi îl considerau un copil. Datorită medicaţiei inhibatoare a Casei Cântecelor, rămăsese micuţ şi glasul nu i se schimbase. De aceea, cei din jur erau grijulii, ba poate, după părerea lui, chiar prea grijulii.

— Mai pot, spusese el, într-o zi când se opriseră din lucru înainte de apusul soarelui.

— Pentru o zi, îi răspunsese ministrul Educaţiei, este suficient. Mi s-a spus să nu depăşim ora patru şi i'ste aproape cinci. Te-ai descurcat foarte bine.

După aceea îşi dăduse seama că sunase superior, încercase să se corecteze, apoi renunţase şi plecase.

Rămas singur, Ansset se apropie de fereastră şi privi afară. Alte încăperi aveau balcoane, dar camera aceasta dădea spre vest şi zări soarele apunând peste clădiri. Totuşi, dedesubt, unde pilonii clădirii nu afectau solul, creştea o iarbă deasă şi Ansset văzu o pasăre ridicându-se din iarbă, apoi un mamifer mare dispărând sub clădire, îndreptându-se, presupuse băiatul, către est, unde se afla râul.

Dori să iasă.

Desigur, nimeni nu ieşea din clădire, cel puţin în acel anotimp. Peste câteva luni, când Ufrat creştea şi câmpia era numai apă de la un orizont la celălalt, atunci aveau să se ţină petreceri acvatice pe bărci care slalomau printre hipopotami, cântând, de la o clădire la alta, în vreme ce munca nu contenea niciodată în construcţiile implantate în sol ca nişte cocostârci care ignoră curentul apei, întrucât picioarele le sunt înfipte zdravăn în mâl.

Acum însă câmpia aparţinea animalelor.

Nu exista totuşi nici o uşă care să nu se deschidă sub mâna lui Ansset şi nici un buton care să nu reacţioneze la

apăsarea sa. Luă liftul până la nivelul cel mai de jos şi se învârti pe acolo, până găsi orjon scott cord ascensorul pentru mărfuri. Intră, apăsă unicul buton şi aşteptă în vreme ce cabina cobora.

Uşa se deschise şi Ansset păşi afară, pe iarbă. Era o seară fierbinte, dar sub clădiri adia un vânticel. Aerul mirosea foarte diferit, faţă de foioasele din Susquehanna, însă nu era neplăcut, deşi persista izul înţepător de animal. Ascensorul îl lăsase în mijlocul spaţiului de sub clădire. Soarele abia începuse să se întrezărească între a doua clădire şi sol, către apus, şi umbra lui Ansset părea că se întinde spre est pe o lungime de un kilometru.

Sunetele erau totuşi mult mai interesante decât peisajul sau aromele din jur. Auzi în depărtare răcnetul unui animal uriaş; ceva mai aproape, se distingeau strigăte de păsări, mult mai sălbatice decât ciripelile din Estamerica. Ansset era atât de absorbit de noutatea sunetelor şi de frumuseţea lor, încât nu observă că liftul se ridicase; abia când se întoarse, pentru a urmări zborul unei păsări, îşi dădu seama că îndărătul lui nu se mai găsea nimic. Nu doar cabina, ci întregul pilon se ridicase în clădire şi tocmai culisa în locaşul său – un pătrat metalic, sus, deasupra, pe fundalul primului nivel.

Ansset habar nu avea cum să cheme liftul. Pentru o clipă i se făcu frică. După aceea, se gândi că lipsa îi va fi observată aproape imediat şi se va porni în căutarea sa. De obicei, nu treceau zece minute fără să nu apară câte cineva care să-1 întrebe dacă n-are nevoie de ceva.

Atâta vreme cât era departe de toţi, atâta vreme cât se găsea aici, cu picioarele în iarbă şi cu urechile ciulite după muzica nouă, putea să profite cât mai mult. Spre răsărit, clădirile se întindeau la nesfârşit; spre apus, între el şi câmpia mare se mai zăreau doar două clădiri. De aceea porni către vest.

În viaţa lui nu mai zărise atât spaţiu. Câmpia era presărată de copaci, astfel încât, dacă privea suficient de departe, arborii alcătuiau o linie continuă, verde şi subţire, care oprea lumea să se întindă la nesfârşit, până ce se curba, dispărând din vedere, dar cerul părea enorm, iar păsările se pierdeau cu uşurinţă în el, fiind neînsemnate faţă de albastrul uluitor.

Ansset încercă să-şi imagineze câmpia inundată, cu copacii ridicându-se ferm deasupra apei, cu bărcile ce se puteau

amara de ramurile lor şi cu oamenii care prânzeau la umbra frunzişurilor. Terenul era obositor de plat – nu exista nici o ridicătură. Băiatul se întrebă ce se întâmpla cu animalele. Probabil că migrau, decise el, deşi pentru o clipă îşi imaginase mii de îngrijitori de la zoo strângându-le şi transportându-le pe calea aerului în alte regiuni, mai sigure. O evacuare de proporţii: omul protejând natura, într-o inversare a rolurilor vechi. Lucrul era însă valabil numai aici, în uriaşul Parc Imperial al Obârşiilor, care se întindea de la Marea Mediterană şi Marea Egee până la valea fluviului Ind. Aici pământurile moarte fuseseră readuse la viaţă; doar Babilonul şi, ici-colo, câte o staţiune turistică întrerupeau regatul animalelor.

Când soarele atinse orizontul, păsările deveniră aproape înnebunitoare cu ţipetele lor şi li se adăugau tot mai multe. La asfinţit, toate animalele bântuiau, fie în ultimele activităţi înainte de căderea nopţii, fie abia trezite din somnul de peste zi.

Cântecul lor îl liniştea pe Ansset. Nu crezuse că avea să mai poată simţi vreodată aşa ceva şi simţea cum tensiunea care-1 cuprinsese fără să-şi dea seama slăbea treptat, iar el se relaxa. Aproape din reflex, deschise gura ca să cânte. Aproape… Deoarece, chiar durata lungă a timpului scurs între cântece îi atrase atenţia asupra noutăţii actului. Brusc îşi dădu seama că acela era Primul Lui Cântec. Astfel, începând să cânte, muzica îi era chinuită de conştientizare. Ceea ce ar fi trebuit să fie un act reflex deveni intenţie şi de aceea se poticni, nemaiputând să cânte. încercă şi, bineînţeles, emise câteva tonuri. Nu ştia că mare parte din stângăcia lui se datora pur şi simplu faptului că nu mai cântase de mult, iar mare parte era cauzată de modificările vocii sale. Ştia doar că ceva care îi fusese la fel de firesc ca şi respiraţia, ca şi mersul, era acum de-a dreptul forţat. Cântecul îi suna hidos în urechi. Urlă, cu un glas la fel de nenorocit ca ţipătul cormoranului. Păsările din jur amuţiră, simţind imediat că el nu făcea parte din rândul lor.

ităpanul cântecelor „Nu fac parte dintre voi, rosti Ansset în tăcere. Şi nici dintre alţii. Ai mei nu mă mai doresc, iar aici sunt un străin."

Numai Controlul îl opri să nu plângă şi, treptat, pe măsură ce sentimentele i se acumulau în suflet, îşi dădu seama că fără cântece nu-şi putea menţine ('.ontrolul. Pe undeva trebuia să existe o supapă.

Atunci strigă, iar şi iar, urlând şi zbierând către cer. Era un sunet animalic şi-1 înspăimântă chiar pe el, cel care răcnea. După strigăte, ar fi putut să fie un animal rănit; din fericire, animalele de pradă nu se lăsau aşa uşor păcălite şi nu fură atrase de urlete.

Cineva venise totuşi şi, nu mult după ce.imuţise, iar soarele dispăruse înapoia copacilor din depărtare, simţi o atingere pe umăr. Se răsuci, înspăimântat, fără să-şi aducă aminte că se aşteptase să fie salvat.

Femeia îi părea cunoscută şi într-o clipă o regăsi în memorie. Apărea – lucru destul de curios – atât în Casa Cântecelor, cât şi în palat. In afara ei, o singură persoană fusese în ambele locuri.

— Kya-Kya, articula el cu glas răguşit.

— Ţi-am auzit strigătul. Ai păţit ceva?

— Nu, răspunse Ansset imediat.

Se priviră, neştiind ce să mai spună. In cele din urmă, Kya-Kya întrerupse tăcerea:

— Toţi erau alarmaţi. Nimeni nu ştia unde ai dispărut. Eu însă ştiam. Sau credeam că ştiu. Şi eu am coborât aici. In timpul sezonului uscat, puţini orjon scott cârd vin aici. Animalele nu sunt o tovărăşie prea grozavă. Dau târcoale prin jur, puternice şi libere. Oamenii nu trebuie să privească la putere şi libertate. Devin invidioşi.

Izbucni în râs şi el o imită, dar cu stângăcie. Ceva nu era deloc în regulă.

— Lucrezi aici? întrebă Ansset.

— Sunt unul dintre asistenţii tăi speciali. Nu m-ai întâlnit deocamdată. Figurez pe agenda ta de abia săptămâna viitoare. Nu sunt foarte importantă.

El nu-i răspunse şi, din nou, Kya-Kya aşteptă, neştiind ce să spună. Până atunci mai vorbiseră – cu mânie din partea ei, atât în Casa Cântecelor, cât şi în palat, dar nici prin gând nu-i trecea că asta i-ar fi putut frâna cariera. Numirea băiatului aceluia ca şef direct al ei fusese o veste teribilă, însă ea putea şi avea să facă totul la perfecţie.

— O să-ţi arăt cum să te întorci. Dacă vrei să te întorci…

Ansset continua să tacă. Chipul lui avea ceva oarecum ciudat, un lucru pe care femeia nu-1 putea înţelege. Părea cumva rigid. Totuşi nu putea să fie vorba despre asta – băiatul

rămăsese absolut neclintit, când ea îi vorbise în odaia lui din Casa Cântecelor şi el îi cântase alinarea, ceva complet inuman de fapt.

— Vrei să te întorci? îl întrebă din nou. Ansset tot nu răspunse. Neajutorată, nesigură ce să facă pentru copilul acela care era viitorul ei indiferent de ce aş face, Casa Cântecelor se înloarce să mă hăituiască”, gândi ea, aşa cum se mai gândise de o sută de ori de când aflase cine era noul administrator – Kya-Kya aşteptă.

În cele din urmă îşi dădu seama că stranietatea chipului lui Ansset venea tocmai din faptul că nu era rigid. Doar încerca să fie. Băiatul tremura. I;iinţa cu controlul cel mai perfect din Casa Cântecelor tremura, iar glasul lui se poticni şi păru stângaci când rosti:

— Nu ştiu unde sunt.

— Eşti la numai două clădiri de…

Apoi se opri şi înţelese că el nu se referise la asta.

— Ajută-mă, spuse Ansset.

Sentimentele ei faţă de băiat se topiră brusc şi reapărură în cu totul altă direcţie. Fusese pregătită pentru o întâlnire cu un tiran, cu un monstru, cu un superior arogant. Nu fusese pregătită să întâlnească un copil care-i cerşea ajutorul.

— Cum te pot ajuta? şopti ea.

— Nu-mi cunosc drumul.

— O să-1 cunoşti, cu timpul.

El o privi neliniştit, şi mai înspăimântat; masca îi cădea de pe chip.

— Mi-am pierdut… mi-am pierdut glasul.

Ea nu înţelegea. Oare nu vorbeau chiar acum între ei?

— Kya-Kya, continuă el, nu mai pot să cânt.

Dintre toţi locuitorii Pământului, doar Kya-Kya putea înţelege ce voia să spună şi ce însemna asta pentru el.

— Pentru totdeauna? făcu ea neîncrezător.

El scutură din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

Băiatul era complet neajutorat. încă frumos, cu o faţă după care era imposibil să nu întorci privirea, şi totuşi, acum, un copil adevărat, ceva ce, în mintea ei, nu fusese niciodată. îşi pierduse glasul! Pierduse unicul lucru care îl transformase într-un succes acolo unde Kyaren fusese un eşec lipsit de speranţe!

În aceeaşi clipă, se simţi ruşinată de mulţumirea ei. Ea nu avusese niciodată glas. El îl pierduse. Se strădui să compare pierderea suferită de Ansset cu posibilitatea ca ea să-şi piardă inteligenţa căreia îi datora tot ce avea. Era de neînchipuit. Privighetoarea lui Mikal lipsită de harul cântecului?

— De ce? îl întrebă.

Singurul răspuns fu o lacrimă care ţâşni necontrolat din ochiul băiatului. Ruşinat, el şi-o şterse şi gestul lui o făcu pe femeie să treacă de partea sa. Indiferent care ar fi fost partea aceea. Cineva îi făcuse ceva lui Ansset, ceva mai rău decât răpirea, ceva mai rău decât moartea lui Mikal. Se întinse spre el, îl cuprinse în braţe şi apoi îi spuse cuvinte pe care nu mai crezuse că le ştia, cu atât mai puţin că avea să le mai rostească vreodată.

Ii recită, în şoaptă, cântecul iubirii, iar băiatul plânse în braţele ei.

— O să te ajut, zise ea după aceea. O să te ajut, cu tot ce pot. Şi ai să vezi că-ţi vei recăpăta glasul.

El se mulţumi să clatine din cap. Pieptul lui Kyaren era ud, acolo unde Ansset îşi rezemase fruntea.

Femeia îl duse apoi lângă un pilon şi apăsă butonul care chema ascensorul; în vreme ce acesta cobora, îi zise băiatului:

— Primul meu ajutor este următorul – faţă de mine poţi să plângi. Faţă de mine poţi să arăţi şi să spui tot ce simţi. Dar faţă de nimeni altul, Ansset! înainte, credeai că ai nevoie de Control, însă acum ai realmente nevoie de el.

El încuviinţă şi aproape imediat chipul îi redeveni impasibil. „N-a uitat nici un şiretlic”, gândi Kyaren.

— Este mai uşor, încuviinţă el, când mă pot descărca într-un fel.

Nu mai adăugă „acum, când nu mai pot cânta”. Kyaren auzise însă cuvintele nerostite şi, în timp ce păşeau unul lângă celălalt, prin clădiri, acolo unde îi putea vedea oricine, pe pasarele aeriene acoperite ce legau construcţiile, el se întinse spre femeie şi-i luă mâna.

Ani de zile, Kya-Kya îl urase pe Ansset ca fiind exponentul a tot ceea ce o rănise pe ea. Acum, rămase uluită cât de uşor se destrămase ura aceea, doar pentru că el îşi îngăduise să fie vulnerabil. Acum, când l-ar fi putut lovi, n-ar fi făcut-o nici în ruptul capului.

Dintre toţi locuitorii Pământului, doar Kya-Kya putea înţelege ce voia să spună şi ce însemna asta pentru el.

— Pentru totdeauna? făcu ea neîncrezător.

El scutură din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

Băiatul era complet neajutorat. încă frumos, cu o faţă după care era imposibil să nu întorci privirea, şi totuşi, acum, un copil adevărat, ceva ce, în mintea ei, nu fusese niciodată. îşi pierduse glasul! Pierduse unicul lucru care îl transformase într-un succes acolo unde Kyaren fusese un eşec lipsit de speranţe!

În aceeaşi clipă, se simţi ruşinată de mulţumirea ei. Ea nu avusese niciodată glas. El îl pierduse. Se strădui să compare pierderea suferită de Ansset cu posibilitatea ca ea să-şi piardă inteligenţa căreia îi datora tot ce avea. Era de neînchipuit. Privighetoarea lui Mikal lipsită de harul cântecului?

— De ce? îl întrebă.

Singurul răspuns fu o lacrimă care ţâşni necontrolat din ochiul băiatului. Ruşinat, el şi-o şterse şi gestul lui o făcu pe femeie să treacă de partea sa. Indiferent care ar fi fost partea aceea. Cineva îi făcuse ceva lui Ansset, ceva mai rău decât răpirea, ceva mai rău decât moartea lui Mikal. Se întinse spre el, îl cuprinse în braţe şi apoi îi spuse cuvinte pe care nu mai crezuse că le ştia, cu atât mai puţin că avea să le mai rostească vreodată.

Ii recită, în şoaptă, cântecul iubirii, iar băiatul plânse în braţele ei.

— O să te ajut, zise ea după aceea. O să te ajut, cu t ot ce pot. Şi ai să vezi că-ţi vei recăpăta glasul.

El se mulţumi să clatine din cap. Pieptul lui Kyaren era ud, acolo unde Ansset îşi rezemase fruntea.

Femeia îl duse apoi lângă un pilon şi apăsă butonul care chema ascensorul; în vreme ce acesta cobora, îi zise băiatului:

— Primul meu ajutor este următorul – faţă de mine poţi să plângi. Faţă de mine poţi să arăţi şi să spui tot ce simţi. Dar faţă de nimeni altul, Ansset! înainte, credeai că ai nevoie de Control, însă acum ai realmente nevoie de el.

El încuviinţă şi aproape imediat chipul îi redeveni impasibil. „N-a uitat nici un şiretlic”, gândi Kyaren.

— Este mai uşor, încuviinţă el, când mă pot descărca într-un fel.

Nu mai adăugă „acum, când nu mai pot cânta”. Kyaren auzise însă cuvintele nerostite şi, în timp ce păşeau unul lângă celălalt, prin clădiri, acolo unde îi putea vedea oricine, pe pasarele aeriene acoperite ce legau construcţiile, el se întinse spre femeie şi-i luă mâna.

Ani de zile, Kya-Kya îl urase pe Ansset ca fiind exponentul a tot ceea ce o rănise pe ea. Acum, rămase uluită cât de uşor se destrămase ura aceea, doar pentru că el îşi îngăduise să fie vulnerabil. Acum, când l-ar fi putut lovi, n-ar fi făcut-o nici în ruptul capului.

Şeful Personalului apăru, încântat de întoarcerea lui Ansset, dar i se adresă lui Kya-Kya:

— Unde l-ai găsit? Unde era? Ansset fu cel care răspunse, rece:

— M-a găsit acolo unde am ales eu să fiu, Calip, şi m-am întors când am decis eu să mă întorc.

În mod deliberat, se întoarse către femeie şi vorbi:

— Kya-Kya, te rog ca mâine dimineaţă la ora opt să fii la mine. Vreau să trecem în revistă ce trebuie făcut mâine. Calip, doresc să cinez imediat.

Calip rămase surprins. Fusese atât de obişnuit să-i alcătuiască programul lui Ansset şi să-i prezinte el pe numeroşii asistenţi ai administratorului Pământului, încât până atunci nu-şi dăduse seama că băiatul va ajunge el să conducă. După o clipă de uluială stânjenitoare, încuviinţă din cap şi părăsi încăperea.

După plecarea lui, Ansset o privi întrebător pe Kyaren.

— A fost destul de bine, remarcă ea.

— Mikal era şi mai priceput, făcu Ansset, dar o să învăţ.

Apoi îi zâmbi şi ea îi răspunse în acelaşi fel. Văzu însă în surâsul lui urmele fricii, ceva din expresia aceea pe care o purtase când îi implorase ajutorul.

Iar când Kyaren îşi luă rămas-bun, Ansset auzi în glasul ei prietenia. Şi spre surprinderea lui, era sigur că i-o spunea din toată inima. „Poate, gândi el, voi izbuti totuşi să supravieţuiesc.”

— Este foarte important, spuse ministrul Latinităţii. A fost vărsare de sânge. Treizeci de morţi, din câte am aflat noi, dintre care zece în luptă deschisă.

Ansset încuviinţă din cap.

— Există şi un alt aspect care complică situaţia. In timp ce uruguayenii şi paraguayenii acceptă imperiala ca limbă oficială a reuniunii, brazilienii insistă să se vorbească portugheza.

— Adică ceva complet absurd, continuă ideea şeful Personalului, deoarece nici măcar portughezii nu mai vorbesc limba asta.

Ansset nu înţelesese niciodată în ce scop existau mai multe limbi. O considera o aberaţie a istoriei, care, din fericire, fusese rezolvată cu ani în urmă. Dar aici, pe planeta capitală a imperiului, exista o naţiune, destul de numeroasă, care se agăţa de un anacronism, împingând lucrurile până în punctul de a-şi face duşmani în rândul celor care aveau putere asupra ei.

— Avem interpret?

Şeful Personalului încuviinţă.

— Este însă unul dintre ei. Nimeni de aici nu vorbeşte portugheza.

Ansset o privi pe Kyaren, care îi zâmbi. Stătea lângă el, dar nu la masă, ci puţin mai în spate, ca o secretară gata oricând să-i strecoare o notiţă. Ea studiase problema de câteva săptămâni, pregătind-o pentru fostul administrator – se gândise deja la câteva soluţii de compromis pentru războiul de frontieră, în funcţie de gradul de cooperare al celor implicaţi. întrucât brazilienii controlau în mod curent teritoriul respectiv, cheia oricărei soluţii era cooperarea lor, deoarece erau renumiţi pentru lipsa de conlucrare.

— Aduceţi-i, spuse Ansset.

Pentru fiecare naţiune intrară câte doi ambasaA don. In asemenea situaţii, protocolul cerea ca ei să intre în ordinea vârstei solilor, aşa încât niciuna dintre ţări să nu se considere defavorizată. Totuşi Ansset observă că fiecare naţiune trimisese un bărbat foarte, foarte bătrân. Cât de ciudate erau direcţiile în care ţările doreau să-şi investească mândria…

Şeful Personalului explică amănunţit regulile întâlnirii. Nu se tolera nici o întrerupere. Un ambasador care întrerupea oricare alt ambasador avea să fie îndepărtat imediat, fără drept de înlocuire. Aveau să-i ceară lui Ansset permisiunea de a lua cuvântul şi aveau să-i asculte, politicos, pe toţi vorbitorii. Ansset rămase surprins de necesitatea explicării acestor reguli. La Curtea imperială, asemenea lucruri erau considerate ca fiind ştiute.

După aceea, aşteptară ca interpretul brazilian să traducă instrucţiunile în portugheză. Ansset îi privi cu atenţie. Era aşa cum bănuise. Ambasadorii brazilieni nu erau prea atenţi la traducere – înţeleseseră perfect imperiala.

Ceea ce-1 fascina pe Ansset erau sunetele limbaliilui. Până atunci, nu se gândise niciodată să-şi strâmbe gura în felul acela şi să-şi folosească nasul atât de bine. II încânta. In timp ce interpretul vorbea, Ansset formă sunetele în gâtlej şi le simţi în lot capul. Pe lângă sunetele individuale, simţea cadenţa, senzaţiile, starea. Limbajul era expresiv şi, fără să înţeleagă încordările lui, ştiu că-1 putea folosi destul de bine ca să-şi atingă scopul.

De îndată ce interpretul termină, toţi ambasadorii ridicară puţin palmele de pe masă, răsucindu-le spre Ansset – solicitând permisiunea de a lua cuvântul. Ansset se răsuci brusc spre ambasadorul brazilian şi începu să cânte. Nu muzica pe care o cânta atât de des înainte. Acesta era un discurs considerat cântec, iar graiul portughez era folosit doar pentru sonoritatea şi forţa sa. Un cuvânt adevărat apărea numai accidental. Ansset continuă însă să vorbească, încântat că nu-şi pierduse puterea de imitare, străduindu-se atent ca acest cântec simplu să-i mişte pe brazilieni, aşa cum ar fi vrut el s-o facă.

Brazilienii, un bătrân care nu părea foarte atent şi un tânăr cu privire hotărâtă, tresăriră, auzind propriul lor grai, apoi se chinuiră, încercând să-1 descifreze. Până şi lor le suna ca o portugheză perfectă. Erau totuşi vorbe în doi peri şi tânărul îl privi furios pentru o clipă, gândindu-se că era luat în bătaie de joc.

Deja însă tonul lui Ansset îi atinsese; simţeau că, în ciuda nonsensului cuvintelor sale, le vorbea despre afecţiune şi înţelegere. „Acesta este un grai minunat, părea el că spune, şi vă înţeleg mândria pentru el.” Ceea ce în gura altuia ar fi fost o batjocură era laudă şi veneraţie pe buzele lui Ansset, iar când în cele din urmă el se opri, privindu-i intens, cei doi brazilieni se ridicară, ocoliră masa şi se apropiară de Ansset.

Gărzile din sală, la fel de surprinse ca toţi ceilalţi de cele întâmplate, puseră degetele pe trăgace. Calip ridică însă braţul, făcându-le semn să nu intervină. Mai întâi, bătrânul brazilian, apoi tânărul îl îmbrăţişa pe Ansset. Era un spectacol ciudat, bătrânul lipindu-se de băiatul frumos, după aceea tânărul înalt

aplecându-se pentru a-şi atinge obrazul aspru de cel catifelat al lui Ansset.

În timp ce se îmbrăţişau, Ansset murmură în imperială:

— Vă rog să vorbiţi imperiala, ca şi ceilalţi să ne poată înţelege.

Brazilianul zâmbi, se desprinse din îmbrăţişare şi răspunse:

— Administratorul Ansset este generos şi bun. Nici un alt guvernator nu s-a străduit să ne înţeleagă pe noi sau dragostea noastră faţă de ţară. El mi-a cerut să vorbesc în imperială şi, de dragul său, voi face acest lucru.

La fel de surprinsă ca şi ceilalţi, Kya-Kya observă totuşi privirea consternată de pe chipul interpretului.

opânul cântecelor lira sigură că brazilienii plănuiseră o strategie de lolosire a acestuia în scopul tărăgănării întâlnirii, ilirijând-o astfel conform scopului lor, căci, oricine altul vorbea, interpretul urma să provoace o întârziere înnebunitoare. Acum renunţaseră la ideea aceasta, iar pretenţia că ambasadorii brazilieni nu vorbeau imperiala avea să fie abandonată pentru totdeauna.

Consfătuirea începu şi, treptat, ambasadorii îşi expuseră punctele de vedere. In regiunea cu frământări, Paranâ, băştinaşii vorbiseră spaniola şi continuau s-o facă şi acum, după un mileniu. Totuşi, în ultimii patru sute de ani, brazilienii îşi impuseseră stăpânirea asupra regiunii – cu succes, deoarece, înainte ca Mikal să stabilească Pământul drept capitală, nu exista o guvernare planetară şi guvernelor naţionale nu li se impuneau restricţii. Respectabilitatea portughezilor începuse să se piardă acum, pe măsură ce majoritatea vorbitorilor de spaniolă începuseră să deteste presiunea sporită exercitată asupra lor în scopul renunţării la limba natală. Complicând şi mai mult lucrurile, cei din nord vorbeau dialectul paraguayan al spaniolei, complet ininteligibil pentru uruguayeni. Ani de zile se discutase despre autodeterminare, care fusese curmată de declaraţiile oficiale ale Braziliei asupra Naţiunii Unice şi Indivizibile. Finalmente, discuţiile se transformaseră în lupte sângeroase, iar uruguayenii şi paraguayenii ceruseră ca brazilienii să le cedeze o i j o n scott cârd lor regiunea. Din nefericire, aceasta era un paradis hidroenergetic şi brazilienii nu

voiau să renunţe la peste jumătate din energia lor non-solară în favoarea altor state.

După ce ambasadorii îşi prezentară versiunile, Ansset le ceru să pregătească un rezumat de o pagină a ceea ce considera fiecare că ar fi o soluţie justă, mulţumitoare pentru pretenţiile tuturor părţilor. După acea suspendă consfătuirea până după ce avea să le citească propunerile.

Intre patru ochi, ministrul Latinităţii exulta:

— Cum ai reuşit? Ce le-ai spus?

Ansset se mulţumi să surâdă şi nu răspunse nimic, întorcându-se spre Kya-Kya, care stenografiase toate discuţiile purtate.

— In realitate, spuse femeia, conflictul nu este insolvabil. Brazilienii nu vor să-şi piardă demnitatea şi vor să-şi menţină graniţele. In privinţa asta, sunt foarte hotărâţi. Şi mai au nevoie şi de energie electrică. Ceilalţi însă nu cer altceva decât păstrarea culturii proprii. Ei vor ca toţi cetăţenii vorbitori de spaniolă să poată conduce în ţara lor. Nu au nevoie de energia hidroelectrică din regiune şi de fapt nici n-o pot folosi.

Ministrul Latinităţii încuviinţă şi fu de acord cu ea. începură apoi să alcătuiască variantele de compromis, chiar înainte de a primi propunerile ambasadorilor.

Se însera, când ambasadorii fură rechemaţi. Kyaren era încântată de felul în care arăta Ansset – la fel de proaspăt şi de binedispus ca şi dimineaţa. Parcă nu lucraseră deloc sau parcă soluţia la problemele lor fusese atât de banală, încât nu-1 consumase defel. Ansset le citi propunerile sale şi, după ce termină, înmâna fiecăruia câte o copie.

— Lăsaţi-ne să le studiem, rosti ambasadorul cel t înăr al Paraguayului.

— Nu cred că-i nevoie, răspunse Ansset, urmând sfatul lui Kyaren. Diferă cu puţin de propriile voastre propuneri. Pot chiar spune că suntem destul de încântaţi de obiectivitatea cu care aţi abordat subiectul.

Ansset începu să respingă cu abilitate diferitele obiecţii. Kyaren şi ministrul Latinităţii îi explicaseră amănunţit ce puncte puteau fi modificate şi între ce limite. Glasul băiatului era însăşi raţiunea, blând, prietenos şi calm, vorbind ambasadorilor cu dragoste şi apreciere. „Vă mulţumesc că, spre binele păcii, acceptaţi să cedaţi puţin în această privinţă. Iar aici… înţelegeţi

de ce nu mai pot ceda, fiindcă ar fi intolerabil pentru ceilalţi, şi ei au dreptate. Vă putem însă oferi ceva în această direcţie, v-ar fi de folos? Aha, ştiam eu că va fi!”

Fiecare ambasador era absolut convins că Ansset îi ţinea partea în negocieri şi, când terminară conferinţa, noaptea târziu, funcţionarii pregătiră varianta oficială a noilor reglementări, pe care o semnară toţi.

Apoi, când pacea părea de acum posibilă, Ansset îi privi cu atenţie pe toţi participanţii. Continua să nu pară obosit; „Controlul”, îşi spuse Kyaren.

— Prieteni, rosti Ansset, azi am ajuns să vă respect extrem de mult. Aţi acţionat iute, cinstit şi înţelept. Ştiu că unii membri ai guvernelor voastre vor analiza deciziile acestea şi vor dori să le modifice. Nu vreau însă ca voi sau alţi ambasadori să reveniţi aici în aceeaşi problemă. De aceea le puteţi transmite guvernelor voastre, pe cât de politicos doriţi, că, dacă în cinci zile nu acceptă aceste hotărâri exact aşa cum au fost consemnate aici, eu voi rescrie acest document, excluzând complet guvernul respectiv din tratat, şi, dacă acţiunile de rezistenţă vor continua şi după aceea, voi înlocui guvernul. Vreau ca acest document bine întocmit să aibă valoare de lege. înţelegeţi?

Ei înţeleseseră.

— Nu are totuşi nici un rost să le spuneţi cât de intransigent intenţionez să fiu, decât în cazul în care ridică obiecţii. Mă încred în discreţia şi în judecata voastră, pe care astăzi am învăţat să le respect mai mult decât pe ale mele. Acum să mergem la culcare, fiindcă sunt convins că sunteţi la fel de obosiţi ca mine.

Când Ansset se ridică să plece, ambasadorii izbucniră în aplauze.

Seara nu luase totuşi sfârşit. Din sala de conferinţe, Ansset, Kyaren şi ministrul Latinităţii trecură stăpânul cântecelor într-o odăiţă alăturată, unde îi aştepta fostul administrator al Pământului. El urmărise totul prin intermediul videocamerelor şi acum trebuia să analizeze acţiunile şi declaraţiile lui Ansset, ajutându-1 să înveţe din propriile sale greşeli.

— Nu ai făcut nici o greşeală, comentă el cu un zâmbet fals după părerea lui Kyaren, aşa că pot să plec cu inima uşoară.

După aceea plecă.

— Poate să vorbească oricât despre o „inimă uşoară”, î se adresă băiatul lui Kyaren, dar nu m-a plăcut.

Ea izbucni în râs.

— Ii poţi explica motivul? îl întrebă pe ministrul Latinităţii.

Acesta nu râse.

— Nu vreau să-1 vorbesc de rău pe fostul administrator, dar până acum nimeni n-a reuşit să se descurce cât de cât cu brazilienii. Aceasta a fost prima dată când am văzut o conferinţă încheindu-se fără ca administratorul să ameninţe cu forţa armată.

Ansset zâmbi.

— Sunt oameni mândri, încuviinţă el. Mi-au plăcut. După plecarea ministrului, Ansset se aşeză.

Oboseala i se citea în sfârşit pe chip şi tremura din tot corpul.

— A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, şopti el.

— Ar fi trebuit să fie mai uşor, îi răspunse Kyaren, încă surprinsă să-1 vadă trădându-şi slăbiciunea.

— Priveşte, zise Ansset. Tremur. N-am tremurat niciodată.

Kyaren se abţinu să-i spună: „Pentru că obişnuiai să cânţi.” Amândoi erau perfect conştienţi de motivul pentru care Ansset nu mai putea menţine un Control perfect. Il ajută să se ridice de pe bancheta pe care se aşezase.

— Te culci acum? întrebă femeia.

— Nu cred, clătină Ansset din cap. N-aş putea să adorm. Sau, dacă m-aş strădui, mâine aş trage consecinţele. O să sparg vreo fereastră şi-o să mestec sticla… sau aşa ceva.

În mod vădit, era ruşinat de noua lui slăbiciune.

— Vrei atunci să vii cu mine? N-am cinat şi am putea mânca împreună şi să ne odihnim niţel. Dacă n-ai nimic împotrivă…

Ansset nu avu nimic împotrivă.

Josif se trezi mai mult din cauza mirosului decât a zgomotelor. Cel puţin mirosul fu primul lucru pe care-1 simţi; dinspre bucătărie se simţea aromă de mâncare gătită, nu mirosul neapetisant al mâncării din automat. Se uită la ceas. Era ora unu noaptea. Se culcase cu trei ore în urmă, ştiind că Kyaren se va întoarce târziu. Dar în bucătărie se gătea mâncare adevărată şi, deşi ei doi aveau adesea

alimente naturale – unul dintre luxurile pe care şi le putuseră permite după creşterea salariilor – le mâncau întotdeauna împreună.

După aceea, auzi glasurile. Nu erau sonore. Josif cunoştea vocea lui Kyaren după cadenţele ei. Cealaltă voce n-o recunoscu. Părea să aparţină unei femei. Josif se relaxa lăuntric, se sculă din pat, îmbrăcă un halat şi intră somnoros în cealaltă cameră.

În bucătărie, Kyaren pregătea o salată şi vorbea cu un băiat ce părea să aibă doisprezece-treisprezece ani. Amândoi erau cu spatele la el.

— Totuşi i-ai manevrat extraordinar, zise Kyaren. Băiatul strânse din umeri.

— Le-am ascultat cântecele şi le-am cântat şi eu. E simplu.

— Pentru tine, replică Kyaren. Atunci înseamnă că ai cântat.

Băiatul râse. Josif recepţiona sunetul, nu cu urechile, ci cu şira spinării, care i se înfiora sub muzica hohotelor. Acum ştia cine era copilul – singura persoană atât de tânără şi totuşi cu voce aşa puternică. Ansset… Josif nu-1 întâlnise niciodată, ci-1 văzuse numai în fotografii. Nu voia însă ca băiatul să se întoarcă spre el. II examina din spate, privind felul în care părul îi cădea inelat pe gât, transpirat din pricina căldurii din bucătărie; modul în care pieptul i se subţia în talia zveltă, fără să se mai lărgească după aceea, iar liniile trupului coborau lin în josul

370 orjon scott caid stăpânul cântecelor 3/1 gânduri şi sentimente mult mai puternice, deoarece, în aceeaşi clipă, băiatul se întoarse şi-1 privi.

Fotografiile erau reproduceri departe de adevăr. Josif nu era pregătit pentru ochii care îi găsiră chipul, de parcă Ansset îl căutase de multă vreme; buzele, uşor depărtate, sugerând surâsuri şi pasiune; transparenţa pielii, netedă ca marmura şi în acelaşi timp densă şi caldă ca pământul sub razele soarelui. Ca băiat, Josif fusese frumos, dar, prin comparaţie, copilul acesta l-ar fi făcut să pară urât. Lui Josif îi ardeau mâinile, doar să-i mângâie obrazul – nu putea fi atât de perfect pe cât părea.

— Salut, rosti Ansset.

Kyaren se întoarse, uluită, şi respiră uşurată când îl văzu pe Josif.

— Ah, Josif! Credeam că dormi.

— Am dormit, răspunse bărbatul surprins că putea vorbi.

— De cât timp stai aici?

— De câteva minute, răspunse Ansset în locul lui. L-am auzit intrând.

— De ce n-ai spus nimic?

Deşi întrebarea îi fusese adresată lui Josif, răspunse tot Ansset.

— Ştiam că nu este un pericol pentru noi. A venit din dormitor. Presupun că este Josif, prietenul tău.

— Da, încuviinţă Kyaren.

şoldurilor înguste până la picioarele puternice, bine conturate. Mişcările îi erau graţioase în vreme ce, alternativ, se pleca înainte, urmărind la lucru mâinile lui Kyaren, şi se lăsa puţin pe spate, ca să-i privească faţa, atunci când vorbea.

— Cântat”?! exclamă Ansset. Dacă acela a fost „cântat”, atunci papagalii vorbesc.

— Era cântat, insistă Kyaren. Deşi eu n-am avut niciodată ureche muzicală…

Casa Cântecelor, desigur… Din cele spuse de Copoi, Josif ştia că Kyaren venise din Casa Cântecelor. Nu vorbiseră însă niciodată despre asta. In mod clar, făcea parte dintre subiectele pe care Josif putea să le ştie, dar pe care Kyaren nu putea să le discute. Până atunci, bărbatul nu-şi dăduse seama – în modul serios al cuvântului – că Kyaren ar fi putut să-1 cunoască pe Ansset. Aducea cumva cu faptul de a te fi născut într-un oraş de pe Pământ. Chiar dacă Josif se născuse în Seattle, un oraş micuţ, i se păruse dintotdeauna absurd să fie întrebat: „Din Seattle? Ah, atunci îl cunoşti pe vărul meu?” Diversele nume nu-i spuneau niciodată nimic. Dar Casa Cântecelor nu era atât un oraş, cât o şcoală, nu? Iar Kyaren îl cunoştea pe băiatul acesta. Care, de asemenea, era întâmplător administratorul planetei şi, prin urmare, cheia ascensiunii lor.

Lui Josif îi trecu prin minte că Ansset ar fi putut să le fie de folos, dar gândul acela fu îngropat sub tonul ei suna nesigur şi Josif înţelese că nu-i pomenise lui Ansset despre existenţa lui – era uimită că băiatul ştia de el.

Se părea că şi Ansset îi simţise şovăiala.

— Oh, Kyaren, făcu el amuzat, doar nu crezi că m-ar fi lăsat să fim prieteni, fără o verificare, nu? Ei sunt foarte

meticuloşi. Am convingerea că ştiu în mod precis unde mă aflu acum şi ce facem aici.

— Ne ascultă? se îngrozi femeia.

— Nu au acest drept, zise Ansset, dar probabil că o fac. Dacă nu localnicii, atunci poliţia imperială. Nu, nu vă faceţi griji! înregistrează probabil numai bătăile inimilor şi numărul de persoane prezente – chestii de felul ăsta. Mie mi se permite o anume intimitate. Pot insista în direcţia asta şi o voi face.

Glasul lui radia calmul. Atât Josif, cât şi Kyaren se relaxară vizibil.

Salata era gata şi femeia presără deasupra ciupercuţe fierbinţi.

— Nu mă aşteptam la mâncare naturală, comentă Ansset.

— De obicei, mâncăm de la automate, răspunse Kyaren şi discutară o vreme în timpul mesei despre calităţile, neajunsurile, cheltuielile şi inconvenientele alimentelor naturale.

Desigur, în palat, Ansset nu gustase niciodată produsele livrate de automate; existau anumite avantaje în a mânca mereu cu împăratul.

Josif însă mancă şi vorbi puţin. Căuta să se autoconvingă că asta se datora oboselii, totuşi ochii îi erau larg deschişi şi atenţia nu îi slăbi nici o clipă. Ii privea pe Kyaren şi Ansset, dar îndeosebi pe Ansset, cum mâinile i se unduiau graţioase prin aer, cum ochii îi dansau de mulţumirea provocată de mirodenii, a cuvintelor de spirit şi, uneori, fără alt motiv decât simpla încântare de a fi ceea ce era, de a face ceea ce făcea.

Fiecare cuvânt al băiatului era iubire, iar tăcerea lui Josif îi răspundea.

— Nu crezi, Josif? întrebă Kyaren şi bărbatul îşi dădu seama că nu fusese atent la discuţie.

— Iertaţi-mă, făcu el. Cred c-am aţipit.

— Cu ochii deschişi? râse Kyaren, dar râsul ei păru obosit.

Ansset îl privi pe Josif cu atenţie. Josif crezu că băiatul încerca să-i spună ceva; încerca să-i spună că ştia că Josif minţise, că nu aţipise.

— De ce nu te culci? întrebă Ansset. Eşti obosit.

— O să mă duc, încuviinţă Josif.

— E timpul să plec şi eu, urmă băiatul. A fost minunat. Vă mulţumesc!

Se ridică şi se îndreptă către uşă. Kyaren îl însoţi, continuând discuţia. Josif însă ignoră politeţea şi reveni în dormitor. Nici nu trebuia să se gândească. Ştia ce avea de făcut. In mod evident, Ansset nu era numai un prieten ocazional sau unul dintre membrii superiori ai guvernului. Kyaren avea să-1 mai aducă în apartamentul lor, iarăşi şi iarăşi. Aşa încât, Josif începu să-şi ia hainele din rafturi şi să le îndese în valiză.

Obosi repede şi în scurt timp se aşeză pe marginea patului, ţinând în braţe valiza umplută numai pe jumătate, întrebându-se ce rost avea. Gândul de a o părăsi pe Kyaren era îngrozitor. Gândul de a n-o părăsi era şi mai teribil.

„Am mai făcut aşa, îşi spuse el. Chestia asta s-a mai întâmplat şi… la ce bun?”

Şi-1 aminti pe Pyoter şi atunci îi fu imposibil să se scoale şi să termine de împachetat, să plece. Pyoter fusese primul pe care-1 iubise, care-1 luase pe Josif, pe atunci un copil de o frumuseţe neobişnuită, şi-i arătase dragostea şi căile ei. Josif descoperise atunci ceea ce nu ştiuse despre el însuşi. Că atunci când se încredea în cineva, nu ascundea nimic. Că atunci când iubea, nu putea iubi pe altcineva. El şi Pyoter fuseseră peste tot împreună, făcuseră totul împreună. Amândoi spuseseră „noi” atât de des, încât rareori le mai venea pe buze cuvântul „eu”. Doar un an îi despărţea ca vârstă, iar prietenia lor fusese masculină şi exuberantă, astfel că nimeni nu bănuise ceva sexual dincolo de ea, dar Josif mai descoperise că nu putea iubi fără să facă dragoste şi că făcutul dragostei făcea parte din iubire, era centrul dorinţei. In felul acesta, el şi Pyoter împărţiseră totul şi se părea că vor continua aşa la nesfârşit.

Până la Bant… Bant ştiuse imediat. Josif nu pricepuse niciodată unde apăruse deosebirea sau de ce se schimbase el. Până în ziua aceea, totul fusese ca înainte; Bant îi era prieten, însă unul îndepărtat, pe când Pyoter reprezenta pentru el începutul şi sfârşitul lumii. Apoi, în ziua următoare, totul se modificase radical. Pyoter era un străin, iar Bant, care în cele din urmă se culcase cu Josif, îl înlocuise complet.

Josif se îngrozise că se putea transforma atât de rapid, că-şi putea schimba atitudinea peste noapte. Refuzase să creadă că ar fi putut să fie vorba doar despre actul sexual; reconstruise amintirile şi văzuse transformarea încolţind cu luni în urmă, când Bant îl angajase ca secretarul său personal şi începuseră

zeflemelele prietenoase din birou. îşi amintise atingerile, zâmbetele, căldura; încă de pe atunci, fără să-şi dea seama, începuse să se schimbe.

Nu putuse fi necredincios faţă de Pyoter. Săptămâni de zile, încercase să păstreze relaţiile între ei ca şi până atunci. Fusese imposibil. Pyoter nu era prost şi Josif îl văzuse cum devenise tot mai rănit, pe măsură ce înţelegea că Josif nu-i mai aparţinea ca până atunci. Iar în cele din urmă Pyoter îi spusese:

— De ce nu pleci imediat, în loc să-mi sfâşii sufletul în felul ăsta?

„De data asta, gândi Josif, de data asta trebuie să plec. înainte s-o distrug pe Kyaren. Nu pot rezista înaintea băiatului şi, mai devreme sau mai târziu, o r) o n scott cârd schimbarea va apărea, dacă el va continua să vină aici. Mai devreme sau mai târziu, nu-mi voi mai împărtăşi lui Kyaren gândurile şi sentimentele sau, chiar dacă băiatul nu-mi va deveni niciodată prieten, va sosi o vreme când voi fi atât de obsedat de el, aşa cum am fost obsedat de Bant, încât nu voi mai suporta să trăiesc cu Kyaren."

Valiza pe jumătate umplută îi stătea acum la picioare. „De ce nu plec? se întrebă Josif. De ce sunt încă aici? Ştiu ce am de făcut, ştiu şi de ce – aşa sunt eu alcătuit şi singurul mod de a mă opri este să opresc totul. Cu toate acestea, stau aici, n-am împachetat, nici nu plec – de ce?"

Răspunsul se oprise în uşă, privindu-1 surprins, fără să înţeleagă.

— Ce faci? întrebă Kyaren.

— împachetez, răspunse Josif, dar ştiu imediat că nu va pleca.

Din propria lui iniţiativă nu-i părăsise nici pe Pyoter, nici pe Bant; nu avea s-o poată părăsi nici pe Kyaren.

„Nu mă pot controla, îşi dădu el seama. M-am dăruit ei şi pur şi simplu nu mă pot convinge să mă iau înapoi."

— De ce? întrebă Kyaren deja rănită, deoarece nu-i putea înţelege gestul.

„Dacă rămân, o s-o distrug, aşa cum l-am distrus pe Pyoter."

— Vom rămâne prieteni, răspunse el.

— Ce s-a-ntâmplat? De ce acum, la ora trei noaptea? Ce-am făcut?

— Ansset, rosti Josif. Ea îl înţelese greşit.

— Cum poţi să fii gelos pe el? Are numai cincisprezece ani! In Casa Cântecelor i-au dat inhibitori, este steril, pubertatea îi este amânată… nu se ştie cât. E aproape asexuat, Josif…

— Nu sunt gelos pe el, răspunse Josif.

Kyaren tăcu, privindu-1 o vreme, apoi înţelese adevărul.

— Vechiul procentaj de şaizeci şi doi la sută, nu?

— Nu, făcu el. Văd doar un pericol potenţial şi vreau să-1 evit.

— Nu-i nici un pericol.

— Nu înţelegi.

— Pe dracu' nu-nţeleg! Vrei să spui că tot timpul ăsta eu n-am făcut altceva decât să-ţi umplu patul, pân-ai găsit un băiat frumos?

„Poate c-ar fi mai bine să amân, gândi Josif. Da, ar fi mult mai bine. In seara asta nu pot face aşa ceva. Ansset e doar potenţial, pe când Kyaren este reală, pe ea o iubesc în prezent şi nu pot suporta durerea şi mânia din glasul ei.”

— Nu, rosti el încet şi convingător. N-ai înţeles, Kyaren. Eu nu te-am „ales” pe tine. Eu nu l-am „ales” pe Bant. Asemenea lucruri se întâmplă pur şi simplu. Se întâmplă, iar eu nu le pot controla.

— Vrei să spui că, într-o singură noapte, ai uitat brusc că mă iubeşti…

— Nu! strigă el disperat. Nu! Kyaren, ştiu doar că este posibil – este posibil şi nu vreau să se-ntâmple, nu-nţelegi?

— Nu, replică femeia. Dacă mă iubeşti, atunci mă iubeşti – şi gata!

Josif se sculă şi porni spre ea, împiedicându-se de valiză.

— Kyaren, nu vreau să te părăsesc.

— Atunci n-o face.

— Vreau să plec, tocmai fiindcă te iubesc.

— Dacă mă iubeşti, o să rămâi.

Ştiuse că aşa se va întâmpla, din momentul apariţiei ei în uşă. N-o putea părăsi. Transformarea avea să vină… atunci când avea să vină şi va fi ireversibilă, iar el va pleca pentru că iubea pe altcineva şi pentru că în el exista ceva care îl oprea să iubească două persoane în acelaşi timp. Acum însă unica persoană era Kyaren, şi el n-o putea părăsi, deoarece ea nu voia asta.

— O să te doară, zise Josif.

— Nu m-ar putea durea mai mult decât plecarea ta acum, fără nici un motiv.

El se întrebă dacă Kyaren avea dreptate, dacă n-ar fi fost mai simplu să plece fără nici un alt motiv decât cel care avea să vină în viitor. Cu siguranţă, ar fi fost mult mai simplu. Era mult mai uşor să rezişti, dacă nu ştiai cine-i furase inima iubitului tău. Sau poate că nu era aşa; Kyaren era femeie şi Josif nu înţelegea femeile. Poate că avea dreptate şi soluţia aceasta era cea mai bună.

— In plus, întrebă Kyaren, ce te face să crezi că Ansset te va avea vreodată pe tine? Ştii doar că n-a făcut aşa ceva cu niciunul dintre cei doi împăraţi.

Avea dreptate. Avea dreptate şi el ştia. Porni spre valiză şi-şi scoase hainele.

— N-o va face niciodată, rosti Josif. Am fost un prost. Sunt pur şi simplu obosit.

Se dezbrăcă şi sui în pat.

Făcură dragoste în tăcere şi, de câteva ori, Kyaren păru surprinsă de forţa pasiunii lui în noaptea aceea. Nu înţelese că, deşi se străduia din răsputeri, bărbatul continua să vadă cârlionţii de pe ceafa lui Ansset, obrajii catifelaţi pe care nu-i atinsese decât în gând, ceea ce-i făcea cu atât mai catifelaţi. încercă să-şi îndepărteze din minte chipul lui Ansset, dar nu reuşi.

După aceea, Kyaren suspină mulţumită şi-1 sărută. „Crede că totul este bine acum, gândi Josif cu amărăciune. Crede că m-a păstrat. M-ar fi păstrat mai bine, dacă m-ar fi lăsat să plec.”

Când răsuflarea ei deveni adâncă şi regulată, Josif se rezemă într-un cot şi-i privi chipul întors de la el, aşa cum făcea întotdeauna în somn. Ii mângâie uşor obrazul; gura ei se mişcă, aproape ca instinctul suptului la un prunc.

— Te-am prevenit, rosti el încet, atât de încet încât cuvintele poate că nici nu-şi găsiră voce.

„Te-am prevenit.”

Renunţă apoi, se lăsă pe spate şi încercă să adoarmă, cu inima amară pentru că încercase, o singură dată, să-şi controleze viaţa, dar nu reuşise.

Totuşi Kyaren nu adormise sau poate o deşteptase atingerea lui.

— Josif, şopti ea, vreau să-ţi fac un copil.

— Nu, răspunse el încet.

— Te rog, insistă femeia.

Şi fiindcă era obosit şi nu voia să-i refuze nimic, şi pentru că ştia că, în curând, îi va refuza totul, bărbatul se înfrâna şi făcură din nou dragoste. Peste o săptămână, Kyaren îl anunţă că rămăsese însărcinată şi când Josif văzu cât de fericită devenise ea şi cât de atent şi grijuliu devenise el, începu să se gândească la faptul că poate se înşelase, că poate Ansset nu însemna nimic pentru el.

De dragul copilului şi fiindcă dorea să se lege cât mai tare de Kyaren, Josif insistă şi se căsătoriră. „Acum n-o să te mai îndepărtez niciodată din inima mea. Te voi iubi pe vecie.

Mint”, îşi spuse şi de data aceea avea dreptate.

Turneul fusese ideea lui Ansset. Riktors tocmai revenise din periplul întreprins prin prefecturi şi rezultatele fuseseră remarcabile.

— De ce să nu procedez şi eu la fel? întrebă Ansset şi, cu cât vorbea mai mult despre subiectul.icesta, cu atât consilierii lui erau mai încântaţi.

Pe o planetă, se justifică băiatul, există întotdeauna diferenţe între regiuni, iar cele mai multe planete născocesc dialecte, unele chiar graiuri. Pământul însă are mai multe naţiuni. Dacă are rost ca împăratul să ia legătura cu toţi prefecţii, atunci are rost şi ca administratorul Pământului să ia legătura cu toate naţiunile.

Lui Kyaren îi explică:

— Statisticile şi cifrele cu care vă jucaţi tot timpul, tu şi ceilalţi, nu-nseamnă nimic pentru mine. Eu nu pot gândi aşa. Voi îmi spuneţi la ce concluzii aţi ajuns, iar eu nu înţeleg de ce aţi ajuns la concluziile acelea. Dar când îi voi întâlni, când îi voi auzi vorbind, când voi auzi cântecele popoarelor şi conducătorilor lor, atunci voi putea înţelege mai bine.

— Mai bine?

— Mai bine decât acum. Şi, din unele puncte de vedere, mai bine decât înţelegeţi voi, cu toate calculatoarele alea care ţin până şi evidenţa numărului de fleskete vechi, duse la topit.

Astfel că începură turneul şi Ansset îi luă cu el pe toţi consilierii săi principali, îngăduindu-le să-şi aducă şi personalul aflat sub contract. De aceea veni şi Josif, deşi nu se număra

printre consilierii administratorului. Aceea avea să fie cauza sfârşitului orjon scott cord timpuriu al carierei administrative a lui Ansset, laolaltă cu sfârşitul fericirii lui Kyaren şi a vieţii lui Josif.

Turneul începu în Americi, cu vizite în Uruguay, Paraguay, Brazilia, Titicaca, Panama, Mexico, Vestamerica, Estamerica şi Quebec. în Mexico, Josif şi Kyaren rămaseră trei zile în plus, revizitând locurile şi refăcând lucrurile văzute şi făcute când se iubiseră pentru prima dată. Desigur, îşi luaseră băieţelul cu ei, pe micuţul Efrim – Josif alesese numele pentru că un alt Josif, cu mii de ani în urmă, îi dăduse acest nume fiului său preferat.

— Istorie, pufnise Kyaren. Un nume ridicol!

În realitate, ajunsese să-i placă, chiar destul de mult.

Efrim avea doar un an, dar se credea un atlet desăvârşit. Avea o coordonare neaşteptat de bună pentru vârsta lui, însă nu atât de perfectă pe cât credea, şi-şi rupse braţul, căzând de pe o margine a ruinelor Stadionului Olimpic.

— Efrim n-are nimic, se plânse Kyaren. Tu eşti cel care mă-nnebuneşte, Josif!

— îmi fac griji…

— Iţi faci griji inutile. Două săptămâni de repaus şi va fi perfect sănătos. Mă ocup eu de el. Tu doar îl enervezi.

— Nu pot sta fără să fac nimic, îi explică Josif. Hotărâră atunci ca Josif să se realăture turneului în Quebec, urmând să se întâlnească în Europa, după ce Efrim se va fi vindecat.

— N-ar trebui să te duci tu, iar eu să rămân? La urma urmelor, tu eşti consilier. Eu nu sunt decât un asistent.

— Ansset n-are nevoie de mine, iar Efrim n-are nevoie de tine. Tu vizitează locurile, studiază istoria şi lasă-1 pe Efrim în pace să se vindece, nu să încerce mereu să-şi distreze tatăl. Ieri l-ai făcut să râdă atât de tare, încât a sughiţat timp de o jumătate de oră.

— Atunci, plec… dacă vrei să scapi de mine. Kyaren îl sărută.

— Hai, du-te, îl împinse ea.

Josif plecă, pe de o parte regretând că se despărţea de ea, totuşi fericit că nu pierdea săptămânile din Europa străveche, care, mai mult decât oricare altă regiune, păstrase intacte vechile naţiuni.

Ansset îl observă aproape imediat cum reveni.

— Te-ai întors deja?

— Kyaren a rămas cu copilul şi pe mine m-a dat afară. Eram insuportabil.

— Sper ca băiatul să se vindece repede.

Asta fusese tot, apoi Ansset redevenise ocupat, întâlnindu-se cu aşa-zisul rege al Quebecului, un titlu acceptat de împărat doar pentru că regii din Quebec erau foarte slugarnici şi detestaţi de poporul lor. Nu exista nici un pericol de răzvrătire şi astfel nu trebuia soluţionată nici o problemă.

În următoarele câteva zile, Ansset şi Josif se întâlniră totuşi mai des. La început, Ansset crezu că întâlnirile erau accidentale, apoi îşi dădu seama că el însuşi le provoca, mergând în mod deliberat în locurile unde ştia că va fi Josif. In ultimele luni, el şi Josif se întâlniseră de puţine ori; în vreme ce Ansset ştia din glasul bărbatului că acesta nu-1 displăcea, Josif continua să-1 evite, discutând foarte puţin cu el şi lăsându-1 întotdeauna singur cu Kyaren. Lui Ansset nu-i trebuia explicată timiditatea lui Josif. I-o respecta. Acum însă prietena şi confidenta sa cea mai apropiată, Kyaren, nu era prezentă şi el trebuia să stea de vorbă cu cineva. Ca atare, nu sista întâlnirile cu Josif, ba chiar începu să le facă mai evidente. Il invită la masă, îi ceru să-1 însoţească în plimbări, îi vorbi nopţile. Nu putea totuşi înţelege de ce Josif se codea întotdeauna, deşi nu refuza niciodată o invitaţie. Şi, treptat, odată cu trecerea zilelor, prin Paris, Viena, Berlin, Stratford, băile Atha Cliath, cu ploaia ce răcorea delicios aerul şi adumbrea în mod plăcut toate lucrurile, Josif îşi pierdu reţinerea şi Ansset începu să înţeleagă de ce Kyaren îi era atât de devotată.

De asemenea, Ansset începu să observe că Josif era atras sexual de persoana sa. Asta se mai întâmplase până atunci cu sute de bărbaţi şi femei. Ansset se obişnuise cu faptul, fiind nevoit să-i facă faţă în toţi anii pe care-i petrecuse în palat. Cu toate acestea, Josif era diferit. Dorinţa lui nu părea atât carnală, cât stăpânul cântecelor un soi de afecţiune, o parte a prieteniei sale. îl intriga pe Ansset, în vreme ce, cu ani în urmă, asemenea lucruri îl scârbeau. Era curios. De la numirea sa în Babilon se înălţase cu şaptesprezece centimetri şi vocea i se îngroşa mereu. Existau şi alte schimbări; se trezea cu doruri pe care nu ştia cum să le satisfacă, cu întrebări pe care nu îndrăznea să le

pună fiindcă ştia deja răspunsul vorbit şi se temea de alte răspunsuri.

În Casa Cântecelor nu se discuta prea mult despre medicaţia administrată cântăreţilor şi Privighetorilor. Atât doar că amâna pubertatea şi că avea efecte secundare. Circula zvonul că efectele erau mai rele la bărbaţi decât la femei, dar în ce fel se întâmpla asta sau măcar cum anume erau mai rele nu se preciza niciodată. Medicamentele îi menţineau copii încă cinci ani, încă cinci ani cu glasurile minunate ale copilăriei.

Ansset însă îşi pierduse cântecele şi deci nu mai avea nevoie de glas, cu excepţia cântatului răguşit pe care, auzindu-1, toţi liderii naţionali îi deveneau complet devotaţi – trucuri ieftine de care se ruşina, chiar în timp ce le folosea. Cei cinci ani suplimentari de copilărie luaseră sfârşit şi el dorea să ştie ce avea să se întâmple în continuare.

După întâlnirea cu liderul galez, care adoptase maniere grosolane, dar al cărui grai suna minunat în urechile băiatului, administratorul Pământului şi secretarul ministrului Colonizării merseră orjon scott caid împreună la castelul Caernarvon. Acesta fusese construit cu mii de ani în urmă – ultimul castel din Britania care mai păstra în zidurile sale câteva dintre pietrele originale. Se plimbară pe ziduri, privind verdele-închis al ierbii şi copacilor, şi albastrul apei care se întindea între castel şi insula Angelsea. Unicele semne ale vieţii moderne erau flesketul şi escorta care aştepta lângă el, ca şi fâşia de iarbă ceva mai măruntă, din pricina vehiculelor ce treceau peste ea. Desigur, alte semne existau în interiorul castelului, care era întrebuinţat ca hotel de lux; ei înşişi urmau să petreacă noaptea acolo. Cei de la securitate efectuau un ultim control, iar în preajma lui Ansset şi Josif nu mai rămăsese nimeni. Deasupra mării, păsările zburau, înainte şi înapoi, la rasul valurilor.

— Ce este locul acesta? întrebă Ansset. De ce este păstrat în felul ăsta?

— Un castel era ca o navă de luptă, răspunse Josif. Toţi oamenii intrau aici când erau atacaţi de duşmani, iar zidurile îi apărau.

— înseamnă că se petrecea înainte de vremea laserelor.

— Şi înainte de bombe sau de tunuri. Pe atunci existau doar arcuri, săgeţi şi suliţe. Plus alte câteva chestii mai rafinate.

Obişnuiau să azvârle ulei clocotit peste ziduri, ca să-i omoare pe cei care încercau să le escaladeze.

Ansset privi în jos, ascunzându-şi cu uşurinţă scârba, curios să vadă cât de departe era solul.

— Mi se pare periculos chiar şi să stai aici.

— Vremurile acelea au fost sălbatice. Ansset se gândi la vremurile în care trăia el.

— Cu toţii trăim în asemenea timpuri, rosti el.

— Nu sunt ca acelea. Pe atunci, dacă aveai o sabie, aveai putere. Ii stăpâneai pe toţi cei mai slabi decât tine. Se războiau întruna. încercau mereu să se ucidă unul pe celălalt. Luptau pentru ţinuturi.

— Mikal a pus capăt războaielor, spuse Ansset.

— Da, câştigându-le pe toate, râse Josif. Probabil că este singurul mod în care poţi avea pace. Au fost încercate şi alte modalităţi, dar n-au avut succes niciodată.

Mângâie cu palma piatra aspră.

— Cândva am trăit într-un loc ca acesta, zise Ansset.

— Casa Cântecelor? N-am ştiut că era un castel.

— Nimeni nu arunca ulei clocotit, dacă la asta te gândeşti. Şi apoi n-ar fi putut ţine piept unei armate hotărâte mai mult de… să zicem, o jumătate de oră. Dar e clădită din piatră, ca acest castel.

Se aşeză, îşi scoase încălţările şi puse picioarele desculţe pe stâncă.

— Mă simt de parcă aş fi revenit acasă.

Porni apoi în fugă spre unul dintre turnuleţe şi sui o scară în spirală, până în vârf. Josif îl urmă. Ansset se opri pe margine, în punctul cel mai de sus al castelului, simţindu-se ameţit. Ii reamintea de Camera înaltă, numai că aici n-avea să fie niciodată frig şi nici vânt, graţie cupolei transparente care proteja piatra. începu să simtă vârsta locului. Casa Cântecelor avea o vechime de o mie de ani. Oamenii locuiseră pe Tew de două mii de ani înainte de construirea Casei Cântecelor. Ia atunci când Tew fusese colonizată, cu trei mii de ani în urmă, castelul acesta avea deja şaisprezece mii de ani vechime, din care zece mii îi petrecuse sub cupolă.

— Cât de bătrâni suntem… rosti Ansset. Josif încuviinţă.

— In tot acest timp, n-am uitat nimic. Dar nici n-am învăţat nimic.

— Poate că am învăţat, surâse băiatul.
— Unii dintre noi.
— Eşti prea pesimist.
— Poate, acceptă Josif. Noi nu mai clădim asemenea castele. Suntem mult prea rafinaţi. Instalăm o flotă pe orbita unei planete, astfel încât în locul unei fortăreţe aşezate ca aceasta pe malul mării, fortăreţele zburătoare îi proiectează umbra pe fiecare petic de pământ. Poate că vremurile de demult au fost înspăimântătoare, Ansset, dar existau şi avantaje.
— Am înţeles că păstrau excrementele.
— Nu aveau convertoare de deşeuri.
— Le adunau în mormane şi apoi le aruncau pe ogoare, ca să îmbunătăţească recoltele.
— Asta era în China. -Aha!
— Era mai bine pe atunci şi din alt punct de vedere. Existau locuri unde te puteai ascunde.
Josif vorbise atât de melancolic, încât Ansset deveni curios.
— Să te ascunzi?
— Ţări încă nedescoperite… Ajungea să treci marea în Irlanda. Te puteai ascunde de duşmani.
— Tu ai duşmani? întrebă Ansset.
— Numai pe mine, râse amar bărbatul. Numai pe mine. Eu sunt unicul meu duşman.
Mai mult ca oricând de când fusese întemniţat în camera lui Mikal din palat, Ansset tânji după cântecele sale. Nu avea însă nici un cântec şi nu putea cânta alinarea faţă de spaimele ce-1 bântuiau pe Josif. Ştia că, pe de o parte, lui Josif îi era frică de el; ar fi vrut să-i cânte cântecul iubirii, să-i spună că nu avea să-i facă niciodată vreun rău, că, în ultimele luni, şi în special în ultimele câteva zile, ajunsese să-1 iubească aşa cum o iubea şi pe Kyaren – cei doi umplând, în chipuri diferite, câte ceva din golul imens lăsat în băiat odată cu pierderea cântecelor.
Nu putea însă cânta asta şi nici n-o putea rosti, aşa că se întinse, atingând uşor umărul şi braţul lui Josif.
Spre uimirea sa, Josif se trase imediat îndărăt, se întoarse şi fugi în direcţia scării. Ansset îl urmă şi aproape că se izbi de el, când bărbatul se opri în uşa de la care porneau treptele. Josif se răsuci spre el, arătându-şi faţa schimonosită straniu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ansset.
— Kyaren soseşte mâine.
— Ştiu. De abia aştept să vină. Mi-a lipsit.
— Şi mie.
— Mă bucur totuşi că n-a fost aici, continuă Ansset. Altfel n-aş fi ajuns niciodată să te iubesc.
Josif se întoarse brusc şi cobori scara, iar băiatul, neînţelegând nimic, nu-1 urmă.
Tot restul după-amiezii, Ansset îşi frământă mintea. Ştia că Josif îl iubea şi mai ştia că Josif o iubea pe Kyaren – în asemenea privinţe, nu putea fi minţit. Dar de ce ar fi trebuit să existe probleme? De ce suferea Josif?
Se duse în camera unde trebuia să stea Josif şi găsi pe altcineva înăuntru.
— Unde este Josif? întrebă el, iar bodyguardul care dormea acolo ridică din umeri.
— Eu dorm unde mi se spune, domnule. Ansset merse direct la Calip, care se ocupa cu repartizarea camerelor.
— Unde este Josif?
— Nu ştiaţi? păru surprins Calip. Mi-a spus că i-aţi cerut să se mute în altă cameră, ca să fie mai aproape de bibliotecă.
— Care cameră?
Calip nu răspunse imediat. Şovăi, apoi spuse:
— Domnule, ştiaţi că Josif este homosexual?
— Nu-i singurul, replică Ansset. Există camere speciale pentru homosexuali?
— Nu eram sigur dacă ştiţi. Am crezut… am crezut că era atât de agitat pentru că v-a făcut avansuri şi pentru că l-aţi respins.
— Când voi avea obiecţii, atunci te voi anunţa. Nu mi-a făcut nici un avans. Vreau să ştiu unde este camera lui.
— Ne-a cerut să nu vă spunem. Zicea că vrea să fie singur.
— Tu lucrezi pentru el sau pentru mine?
— Domnule, răspunse Calip părând foarte neliniştit, ne-am gândit că avea dreptate. Este foarte bine că sunteţi prieteni, dar această prietenie a ajuns suficient de departe.
— Sunt sau nu administratorul Pământului? întrebă Ansset cu o voce de gheaţă.

Calip se înfricoşa imediat; glasul lui Ansset era încă în stare de asemenea lucruri, mai ales atunci când imita tonul cel mai poruncitor al lui Mikal.

— Da, domnule, răspunse el. Iertaţi-mă!

— Ţi-a spus cineva să nu-mi asculţi ordinele? Adunându-şi tot curajul, Calip spuse:

— Domnule, este firesc din partea mea să vă sfătuiesc, atunci când consider că faceţi o greşeală.

— Mă crezi prost? Crezi că am trăit atâţia ani în palat fără să-nvăţ cum să-mi port de grijă?

Calip clătină din cap.

— Când cer ceva, singura ta datorie, Calip, este să cauţi soluţia cea mai rapidă. In ce cameră stă Josif?

Calip îi spuse, dar glasul îi tremura de furie.

— Ascultaţi prea des pe cine nu trebuie, domnule, adăugă el. Din când în când, ar trebui să mă mai ascultaţi şi pe mine.

Ansset se gândi că, de fapt, Calip putea să aibă dreptate. La urma urmelor, înainte de luarea unor decizii importante, Mikal şi Riktors îşi ascultau întotdeauna toţi consilierii. Pe când Ansset se izolase treptat de toţi, cu excepţia lui Kyaren şi, în ultimele câteva zile, a lui Josif. Totuşi în cazul acela sfatul lui Calip era nedorit şi nepotrivit. Din punct de vedere legal, Ansset era un adult. Calip nu avea de ce să-şi bage nasul – era o chestiune între prieteni.

Găsi camera fără greutate, totuşi ezită înainte să ciocănească, încercând iarăşi să înţeleagă motivele lui Josif, cauzele pentru care-1 respingea atât de total. Nu vedea nici un motiv. Sentimentele lui nu erau tăinuite faţă de Ansset – băiatul ştia perfect de bine tot ce dorea şi nu dorea Josif. Acesta îl dorea şi nu-1 dorea pe Ansset, iar băiatul nu înţelegea de ce anume. Cauza nu putea fi eventuala gelozie a lui Kyaren; femeia nu era absurdă şi n-ar fi avut nimic împotrivă dacă Josif ar fi vrut să facă dragoste cu Ansset. Totuşi Josif reacţiona de parcă simpla atingere a lui Ansset ar fi fost veninoasă, deşi băiatul ştia că Josif tânjea după atingerea aceea.

Nu înţelegea, trebuia să înţeleagă, şi de aceea bătu la uşă şi o deschise.

Josif încercă imediat s-o închidă, dar Ansset se strecură înăuntru. Când bărbatul voi să iasă, Ansset închise uşa, se rezemă cu spatele de ea şi-1 privi în ochi.

— De ce te războieşti cu tine însuţi? îl întrebă.

— Doresc lucruri, şopti Josif, pe care nu vreau să le doresc. Te rog, lasă-mă!

— Dar de ce să nu ai ceea ce doreşti? întrebă Ansset, întinzând mâna şi atingându-i obrazul.

Lupta din sufletul bărbatului i se citea cu uşurinţă pe chip. Voia să îndepărteze mâna lui Ansset, totuşi n-o făcu. Făcu ceea ce dorea cel mai mult. Când degetele băiatului coborâră pe gâtul său, Josif ridică mâna şi o plimbă pe faţa lui Ansset, mângâindu-i buzele şi ochii.

Apoi, brusc, Josif se întoarse, se îndreptă spre pat şi se aruncă pe el.

— Nu! răcni el. Nu te iubesc!

Ansset îl urmă, se aşeză lângă el pe pat şi-1 mângâie pe spate.

— Ba da, îi spuse. De ce nu vrei s-o recunoşti?

— Nu vreau. Nu pot.

— E prea târziu. Să ştii că pe mine nu mă poţi minţi.

Josif se rostogoli pe spate, îndepărtându-se de băiat, şi-1 privi în ochi.

— Aşa este?

— Ştiu ce doreşti, spuse Ansset, şi sunt de acord.

Atunci lupta de pe chipul şi din glasul lui Josif luă sfârşit şi el se predă, deşi Ansset tot nu-şi dădea seama de ce se mai luptase la urma urmelor sau ce fortăreaţă se prăbuşise. Josif învinsese, dar în acelaşi timp pierduse; totuşi Josif căpăta ceea ce dorise.

Atingerea lui Josif nu semăna cu atingerea paznicului care râvnise la Ansset, când băiatul sosise pe Pământ. Ochii lui nu semănau cu ochii pederaştilor care vizitau Palatul şi, privind trupul lui Ansset, nu mai aveau timp să-i asculte cântecele. Pe pielea sa, buzele lui Josif vorbeau mai convingător decât o făcuseră vreodată, pe când atingeau numai aerul. Iar Ansset începu să capete răspunsuri la întrebările sale.

Apoi, brusc, când senzaţiile sale atinseseră intensitatea maximă, Ansset tresări, simţind o durere neaşteptată în vintre. Nu exercitase Controlul, aşa că scoase un ţipăt slab, neaşteptat. Josif nu-1 auzi sau îl interpretă greşit. Durerea continua însă să crească, focalizându-se în şale şi răspândindu-se în valuri de foc prin tot corpul. Cu siguranţă că nu era ceva normal, gândi

speriat băiatul. „Cu siguranţă că ei nu simt aşa ceva de fiecare dată. Aş fi auzit de asemenea lucruri. Aş fi ştiut.”

Orgasmul îl cuprinse pe Ansset, nu ca un extaz, ci ca o durere absolută, dincolo de limitele Controlului său, dincolo de posibilităţile de exprimare ale glasului său. Se zvârcolea în tăcere pe pat, cu faţa schimonosită de durere, cu gura căscată în strigăte mult prea dureroase ca să se transforme în sunete.

Josif era îngrozit. Ce făcuse? In mod vădit, Ansset se chinuia în dureri teribile; până atunci nu-1 mai văzuse niciodată pe băiat trădându-şi durerea. Totuşi Josif ştia că n-ar fi trebuit să existe nici un fel de durere, fiindcă fusese blând şi grijuliu.

— Ce este? întrebă el.

Ansset nu putu să-şi găsească nici o umbră de glas; în schimb, convulsiile îi erau atât de puternice încât îl aruncară din pat.

— Ansset! strigă Josif.

Băiatul se izbi cu capul de perete. O dată, apoi din nou, şi din nou. Părea că nu-şi dădea seama. Din colţurile gurii îi curgea salivă, iar corpul său gol se arcui în sus, după care se trânti cu brutalitate de podea. Josif ştiuse că Ansset era în pragul orgasmului, însă voise să-i ofere băiatului un dar, nicidecum convulsiile ce îl străbăteau acum. In toată viaţa lui, Josif nu dorise niciodată să pricinuiască suferinţă cuiva; era aproape distrus când se întâmpla aşa ceva. Şi nu mai văzuse nicicând o suferinţă ca a lui Ansset. Fiecare spasm al acestuia îl izbea pe bărbat ca un pumn.

— Ansset! urlă el. Ansset, voiam doar să-ţi arăt dragostea mea! Ansset!

Cu glasul lui Josif răsunându-i în urechi, Ansset reuşi în cele din urmă să se lovească suficient de puternic în tâmplă pentru ca să-şi piardă cunoştinţa, singura uşurare pe care o putea găsi în faţa durerii care încetase de mult să fie insuportabilă, care ajunsese să fie infinită şi eternă, singura raţiune de a exista a băiatului. Durerea era Ansset însuşi, iar apoi, când camera se întunecă şi strigătele amuţiră, Ansset izbuti în sfârşit să se îndepărteze de agonie.

Se trezi în lumina slabă a dimineţii care pătrundea pe fereastră. Pereţii erau din piatră, dar nu masivi; se afla tot în castel, însă într-una dintre clădirile curţii interioare. Simţi o

mişcare în încăpere, întoarse capul. Lângă el se aflau Calip şi doi medici.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Ansset cu voce mai slabă decât se aştepta.

Cei trei bărbaţi tresăriră.

— S-a trezit? întrebă Calip un medic.

— M-am trezit, răspunse Ansset. Calip se grăbi să vină lângă el.

— Aţi delirat toată noaptea, domnule. Ne-au trebuit două ore ca să aflăm destule despre cele ce vi s-au întâmplat, ca să ştim cum să îndepărtăm durerea.

— Putea să vă ucidă, interveni un medic. V-ar fi ucis, dacă aţi fi avut inima mai slabă.

— Ce-a fost? întrebă Ansset.

— Medicaţia Casei Cântecelor. Nimic n-ar fi trebuit să vă provoace o asemenea reacţie. Am găsit totuşi o combinaţie posibilă şi, deoarece era singura şansă de a vă salva viaţa, am încercat antidotul care, după un timp, a acţionat. Mi se pare incredibil că v-au putut lăsa aici după vârsta de cincisprezece ani, fără să ne comunice medicaţia necesară.

— Ce-a cauzat reacţia? întrebă Ansset.

— Trebuia să mă fi ascultat, interveni Calip.

— Crezi că acum nu-mi dau seama? se enervă băiatul.

— Medicaţia Casei Cântecelor face ca orgasmul să fie o adevărată tortură, explică medicul. Nu ştiu cine v-a fost amanta, domnule, dar v-a făcut ceva de excepţie.

— Aşa se va întâmpla de fiecare dată?

— Nu, răspunse medicul privindu-şi colegul, apoi pe Calip.

Calip încuviinţă din cap.

— Ei bine, urmă medicul, corpul învaţă de la sine. Este vorba despre ceva asemănător cu controlul naşterii, dar mult mai puternic. Nu vi se va mai întâmpla niciodată, fiindcă sunteţi permanent impotent, sau veţi fi, la cel mai mic semn de durere. Corpul nu mai doreşte să pătimească ceea ce a pătimit.

— Are doar şaptesprezece ani, se adresă celălalt medic lui Calip.

— Acum e sănătos? îi întrebă Calip.

— Este epuizat, dar nu are nici o rană, exceptând câteva vânătăi. Câteva zile s-ar putea să-1 doară capul.

Medicul îndepărtă cârlionţii de pe fruntea lui Ansset.

— Nu vă temeţi, domnule. S-ar fi putut întâmpla lucruri şi mai rele. N-o să-i duceţi dorul.

Ansset reuşi să schiţeze un surâs. Nu-1 deranja prea mult – nu ştia exact ce anume îi lipseşte. Dar, după plecarea medicilor, îşi aminti atingerile lui Josif şi înţelese că ceea ce simţise înainte de începerea durerilor – senzaţia aceea n-o va mai încerca niciodată. Il dorea totuşi pe Josif lângă el. Voia să-1 asigure că nu fusese greşeala lui. Il cunoştea suficient de bine ca să-şi poată imagina vina teribilă pe care o simţea bărbatul, convingerea că provocase durere, deşi dorise să aducă bucurie.

— Trebuie să vorbesc cu Josif.

— A plecat, răspunse Calip.

— Unde?

— Nu ştiu. Azi-dimineaţă nu era aici şi nu m-am mai deranjat să-1 dau în urmărire. Puţin îmi pasă unde este.

Calip ieşi apoi din odaie şi Ansset, mai obosit decât ar fi crezut, adormi din nou.

Când se trezi, lângă el se afla Kyaren, care-1 privea îngrijorată.

— Kyaren, şopti el.

— M-au anunţat, răspunse femeia. îmi pare rău…

— Mie nu. Josif nu avea de unde să ştie şi nici eu nu ştiam. Vina aparţine Casei Cântecelor. M-ar fi putut preveni.

Kyaren încuviinţă, dar se gândea la altceva.

— Calip nu va autoriza căutarea lui Josif. Spune mereu că speră să fi căzut de pe o stâncă. Afară stăpânul cântecelor plouă. Tu nu ştii, Ansset… Josif a mai încercat să se sinucidă. Au trecut nişte ani de atunci, dar s-ar putea să mai încerce.

Ansset se alarmă imediat. Se ridică în capul oaselor şi fu surprins să constate că durerea de cap nu era chiar aşa de rea, iar el era doar vlăguit, nu şi incapabil de mişcare.

— Atunci trebuie să-1 găsim. Cheamă-1 pe şeful Securităţii.

Kyaren îl chemă şi bărbatul sosi peste câteva clipe.

— Trebuie să organizăm căutarea lui Josif, spuse Ansset. îmi vine greu să cred că pană acum nu s-a întreprins nimic.

Şeful Securităţii privi în podea.

— Nu tocmai, răspunse el.

— S-ar fi putut sinucide, urmă Ansset lăsându-şi glasul să se umple de mânie.

— Calip n-a solicitat o cercetare, domnule, şi oricum eu n-aş fi organizat-o.

Lui Ansset nu-i venea să creadă, văzând nesubordonarea oamenilor acelora pe care, în ultimii doi ani, ajunsese să-i considere devotaţi lui.

— Atunci ai fi fost dat afară din funcţie, aşa cum voi face chiar acum.

— Cum doriţi, domnule. Eu n-aş fi organizat căutarea lui Josif, pentru că ştiu unde este.

Vocea îi era încă nesigură; „poate că ştie unde-i Josif, gândi Ansset, dar, în mod sigur, nu ştie în ce stare se găseşte.”
orţon scott cord

— Cine 1-a luat? Unde-i?

— Securitatea Imperială, domnule. Era firesc, de altfel. N-am ştiut ce vi s-a întâmplat. Am bănuit că s-a încercat un atentat. Am descoperit adevărul abia la trei ore după ce v-am găsit. Intre timp, îl înştiinţasem pe împărat. Mi-a ordonat să-1 ţin la curent cu orice vi s-ar întâmpla.

— Josif este în mâinile Securităţii Imperiale, şopti Kyaren.

— De ce nu mi-aţi spus?

— Nevăstuica ne-a cerut să nu vă spunem, decât dacă ne întrebaţi.

— Nevăstuica dă ordine să nu mă anunţaţi despre lucruri atât de importante?

Şeful Securităţii părea stânjenit.

— împăratul îl sprijină întotdeauna pe Nevăstuica în ceea ce spune. Trebuie să înţelegeţi, domnule, că felul în care v-am găsit… cu Josif aşa cum era…

— Cum era? întrebă Kyaren.

— Gol-goluţ, răspunse sec şeful Securităţii. Şi urla din răsputeri. Am crezut c-a încercat să vă atace, domnule. Nu ştiam ce se petrece. Cu homosexualii ăştia nu poţi fi niciodată sigur de nimic.

Kyaren îl pălmui fulgerător, dar şeful Securităţii rămase neclintit.

— Nu vă întâlniţi cu ei, aşa ca mine, adăugă el. Asemenea lucruri se întâmplă mereu.

— Ce fel de lucruri? întrebă Ansset.

Luă mâinile lui Kyaren şi le ţinu laolaltă. Femeia tremura.

— Se întâmplă mereu ca medicaţia Casei Cântecelor să ducă pe cineva în pragul morţii? urmă el.

— Mă refeream la violenţă. Aşa sunt toţi homosexualii, fără excepţie.

— Josif nu este aşa, replică Ansset. Nu-i deloc aşa. In cazul acesta, teoria ta nu face nici cât un căcat.

Îşi urâţi glasul cât putu mai mult; folosea vulgarităţile numai atunci când avea neapărată nevoie de ele şi fu mulţumit când bărbatul se crispa.

— Acum, fă bine şi aranjează-ne un zbor direct spre Susquehanna.

— Din Caernarvon nu există aşa ceva.

— Există – acum! Şi va decola peste cincisprezece minute.

Decolarea avu loc, într-adevăr, peste cincisprezece minute – Kyaren şi Ansset la bordul unui reactor comercial gol. Exista un singur steward pe care-1 îndepărtară imediat. Contrar procedurilor standard, escorta şi gărzile îi urmau în alt avion. Ansset continua să se simtă slăbit, dar tensiunea nervoasă îl ajutase să rămână în picioare pe drumul spre aeroport. Acum se relaxase, fără să adoarmă, dar nici pe de-a întregul treaz, pierdut în gânduri.

După un răstimp îşi dădu totuşi seama că Kyaren avea mai multă nevoie de companie, decât avea orţon s c o t t cârd el nevoie de odihnă. Femeia privea nemişcată oceanul de dedesubt, iar mâinile i se albiseră, strângând braţele scaunului, rigid ca întreaga ei făptură.

— N-o să păţească nimic, spuse băiatul. Pot lămuri imediat totul cu Riktors.

Ea încuviinţă în tăcere.

— Asta nu-i totul, nu-i aşa? Kyaren clătină din cap.

— Te frământă faptul că Josif şi cu mine am fost împreună? Eu nu m-am gândit că s-ar putea să te afecteze, dar el s-a comportat de parcă ştia.

— Nu, răspunse femeia. Nu mă afectează asta.

— Dar…

— Dar ce?

— Tu te gândeai „dar”… Nu te afectează, „dar”… Kyaren plecă ochii în poală, încrucişându-şi nervoasă degetele.

— Ansset, mai ţii minte prima voastră întâlnire? Acum doi ani, când ai venit la mine acasă, să mănânci o salată.

— îmi amintesc, zâmbi el.

— Josif mi-a spus atunci că credea că se va îndrăgosti de tine.

— Te-a deranjat?

— De ce să mă fi deranjat? întrebă Kyaren cu glas ascuţit de emoţie. Există destulă dragoste, atunci de ce mi-ar păsa? Te iubesc şi pe tine, şi pe el – ştii doar – iar tu ne iubeşti pe amândoi, însă el vorbea de parcă ar fi fost ceva ce putea doar… De parcă odată iipânul cântecelor t r te iubea pe tine, trebuia să nu mă mai iubească pe mine. Aşa a spus. A spus că dacă va face vreodată ilragoste cu tine, asta va fi.

— Asta va fi” – ce?

— Asta va fi după ce nu mă mai iubeşte pe mine. Lui Ansset totul îi părea un nonsens. Apoi îşi dădu seama că, voit sau nu, până atunci el iubise în episoade. Esste, apoi Mikal, apoi Riktors şi apoi Kyaren. Dar o iubea pe Kyaren mai puţin, pentru i ă-1 iubise pe Josif? Desigur că nu.

Acum însă, reacţiile lui Josif căpătau sens. Dacă într-adevăr fusese convins de lucrurile acestea, atunci încercase un fel de perversitate, rezistând atâta vreme dorinţei sale pentru Ansset, evitând atât timp să se împrietenească cu băiatul, ştiind ce-1 va costa dacă aveau să depăşească limitele prieteniei.

— Unde-i Efrim? întrebă Ansset.

— L-am lăsat în Caernarvon, cu soţia ministrului Informaţiilor.

— Josif continuă să te iubească, rosti Ansset.

Femeia îl privi şi încercă să zâmbească o încuviinţare. Nu era însă convinsă. Josif se găsea în custodia Securităţii Imperiale, iar asta se întâmplase pentru că făcuse ceea ce spusese chiar el că va însemna sfârşitul lor. Iar Efrim?

— Mai e şi căsătoria, zise Kyaren şi izbucni în plâns.

Ansset îi înconjură umerii cu braţul, rezemându-i capul pe pieptul său. Rămase surprins, observând că

404 o r 5 o n scott cârd acum era mai înalt decât Kyaren. Creştea… In curând avea să fie bărbat. Se întrebă ce avea să însemne asta. Cu siguranţă, ca adult nu i se puteau cere mai multe decât i se ceruseră pe când era copil. Nu exista ceva mai mult.

Riktors îi primi în sala cea mare.

Nu existau nici un fel de gărzi. Numai Nevăstuica. Ansset şi Kyaren ştiau însă că el însemna mai mult decât un bodyguard obişnuit.

Primarul palatului îi aduse înăuntru, dar părăsi sala la semnul lui Riktors. Kyaren era vag conştientă de tensiunea din aer. In Ansset nu se citea nimic, dar femeia ştia că nu însemna mare lucru. De obicei Controlul continua să-1 slujească atunci când avea nevoie de el. Pe de altă parte, la Riktors tensiunea era vizibilă. Kyaren nu-1 văzuse niciodată pe împărat de aproape. Deţinea prezenţa aceea formidabilă, ţinuta pe care nimeni nu îndrăznea să i-o înfrunte, totuşi părea în acelaşi timp speriat. Parcă Ansset ar fi avut o armă ce-1 putea răni şi se temea să n-o folosească.

Ea ştia că cei doi nu se mai văzuseră de doi ani. De asemenea, din discuţiile purtate cu Ansset, Kyaren ştia că despărţirea nu le fusese amicală. In exterior stăpânul cântecelor păreau însă bucuroşi că se revăd şi femeia nu putea să creadă că totul era prefăcătorie.

— Mi-ai lipsit, vorbi Riktors.

— Şi tu mie, răspunse Ansset.

— Oamenii mei îmi spun că te descurci foarte bine.

— Mai bine decât mă aşteptasem, dar nu atât pe cât sperasem.

— Vino aici, i se adresă Riktors.

Ansset înainta până la câţiva metri de tron şi îngenunche, atingându-şi fruntea de pardoseală. Nerăbdător, Riktors îi făcu semn să se ridice şi să se apropie.

— Nu trebuie să faci aşa ceva, mai ales că nu-i vorba de o audienţă.

— Eu însă am venit ca să cer Tronului o favoare.

— Ştiu, se întunecă împăratul la faţă. Despre asta vom vorbi mai târziu. Ce-ai mai făcut?

— Am fost bine, sănătos şi înconjurat de oameni destul de îndatoritori. Am venit pentru Josif. Este absolut nevinovat.

— Aşa să fie oare? întrebă Riktors.

Kyaren simţi brusc o greutate pe inimă, apoi un gol în suflet. îşi dădu seama că-i dispăruse încrederea. Nu se aşteptase la împotrivire – o eroare ce avea să fie îndreptată

îndată ce se oferea explicaţia. Ce delict comisese Josif? De ce împăratul amâna discuţia şi nu era de acord?

Cunoştea răspunsul din clipa în care îşi pusese întrebarea. Josif făcuse dragoste cu Privighetoarea orţon scott cârd lui Mikal. Nici chiar împăratul nu făcuse aşa ceva. Josif avusese ceva ce împăratul nici măcar nu cutezase să ceară. Oare dorise şi el să facă dragoste cu Ansset? Acela să fi fost motivul mâniei sale?

— Este nevinovat, rosti încet Ansset, însă în glas i se strecurase ameninţarea. Vreau să-1 văd.

— Numai la Josif poţi să te gândeşti? întrebă Riktors. Pe vremuri, mi-ai fi cântat mie mai întâi. Pe vremuri, ai fi venit la mine plin de cântece.

Ansset nu scoase un cuvânt.

— Doi ani! strigă Riktors şi emoţia îi stăpânea vocea. In doi ani nu m-ai vizitat şi nici n-ai încercat să mă vizitezi!

— Credeam că nu mă doreşti.

— Să te doresc… făcu Riktors, recăpătându-şi ceva din demnitate. Din clipa în care am venit aici, palatul acesta era plin cu muzica ta. Apoi totul a dispărut. Vreme de doi ani – tăcere. Şi bolboroselile prostimii. Cântă-mi, Ansset.

Ansset rămase tăcut.

Riktors îl privea şi Kyaren înţelese că acela era preţul pe care-1 cerea împăratul. Un cântec în schimbul libertăţii lui Josif. Un preţ derizoriu, dacă Ansset ar mai fi avut în el vreun cântec. Dar Riktors nu ştia. Cum era posibil să nu ştie?

— Cântă-mi, Ansset! strigă Riktors.

— Nu poate, răspunse Kyaren.

Privi spre Ansset, dar băiatul stătea neclintit, uitându-se impasibil la Riktors. Controlul…

Alt lucru pe care ea nu-1 putuse învăţa în Casa Cântecelor.

— Cum adică „nu poate”? întrebă împăratul.

— Şi-a pierdut cântecele. De când te-a părăsit, n-a mai cântat nimic. De când l-ai…

— De când i-am făcut ce? o provocă el să vorbească, să-1 condamne.

— De când l-ai întemniţat pentru o lună în odaia lui Mikal, cuteză femeia.

— Nu poate să-şi piardă cântecele, făcu Riktors. A fost învăţat să cânte de la trei ani.

— Ba poate, şi asta s-a şi întâmplat. Nu-ţi dai seama? El nu „învaţă” cântece. învaţă cum să le descopere înlăuntrul său şi cum să le aducă la suprafaţă. Credeai că le-a memorat şi că apoi îl alege pe cel mai potrivit momentului? Cântecele îi vin din suflet, dar tu i-ai distrus sufletul şi acum nu-şi mai poate găsi cântecele.

Propria ei mânie o surprinse. Il ascultase pe Ansset, compătimindu-1, şi niciodată nu-şi dăduse seama cât de mult ajunsese să-1 urască pe Riktors de dragul băiatului. Un lucru ciudat, deoarece Ansset nu dovedise nicicând măcar o urmă de ură faţă de împărat. Numai durere.

Riktors păru că nu remarcase impertinenţa tonului ei. Il privea întrebător pe Ansset.

— Este adevărat? Ansset încuviinţă tăcut.

A împăratul îşi coborî fruntea în palmele cu care se rezemase de braţele tronului.

— Ce-am făcut… şopti el. Degetele i se încleştau în păr.

„Suferă realmente pentru pierderea lui Ansset”, gândi Kyaren, dându-şi seama că, în ciuda a tot ceea ce făcuse ca să-1 rănească pe Ansset, împăratul continua să-1 iubească. Şovăind, murmură câteva cuvinte, încercând să atenueze şocul loviturii.

— Nu-i vorba numai despre tine, zise ea. Vina o poartă Casa Cântecelor. Ceea ce a făcut Casa Cântecelor… Faptul că 1-a abandonat aici… Nu ştii ce înseamnă Casa Cântecelor pentru… pentru oameni ca el.

Fusese aproape gata să pronunţe „pentru noi”.

— Ştiam că acolo sunt ticăloşi, urmă Kyaren, cărora nu le păsa de niciunul dintre noi, ci te înlănţuiau, fără să te mai slăbească vreodată.

Lângă ea, Ansset clătină din cap.

— Aşa este, Ansset. A fost şi aşa o ticăloşie din partea lor să te lase aici fără să te avertizeze, dar ca nici măcar să nu te prevină pentru… ceea ce s-a întâmplat, pentru ceea ce-ţi poate face medicaţia…

Nu-şi termină fraza. Se întoarse către Riktors, care părea absent, şi adăugă:

— Casa Cântecelor i-a făcut răul cel mai mare. împăratul o auzise. Se sculă, părând mult mai uşurat, deşi era încă sub tensiune, ceea ce sesiza şi Kyaren care nu-1 cunoştea.

— Da, încuviinţă el, Casa Cântecelor i-a făcut răul cel mai mare.

Brusc, Ansset păşi spre tron. Era furios. Kyaren rămase surprinsă – ea fusese cea care vorbise, totuşi băiatul părea furios pe Riktors.

— Asta a fost o minciună, zise Ansset. Riktors tăcu, privindu-1 uluit.

— Iţi cunosc glasul, Riktors, ţi-1 cunosc la fel de bine ca pe propriul meu glas, iar asta a fost o minciună, şi nu una măruntă – asta a fost o minciună extrem de importantă pentru tine, Riktors, şi vreau să ştiu de ce este o minciună?!

Împăratul nu răspunse. După câteva clipe, îşi plimbă privirea de la Ansset la Nevăstuica şi cel din urmă înainta imediat.

— Stai pe loc! ordonă Ansset şi Nevăstuica, surprins de violenţa glasului său, îl ascultă. Atunci – se răsuci Ansset către Riktors – înseamnă că nu Casa Cântecelor mi-a făcut răul cel mai mare?

Riktors clătină din cap.

— Unde-i minciuna, Riktors? Am fost retezat de Casa Cântecelor şi asta m-a costat mai mult decât oricare altă pierdere suferită, mai mult chiar decât pierderea lui Mikal, mai mult chiar decât pierderea prieteniei tale. Şi tu spui că nu Casa Cântecelor mi-a făcut răul cel mai mare? Cine mi 1-a făcut atunci? Cine m-a îndepărtat de ei?

Riktors se uită din nou spre Nevăstuica.

— Este periculos.

Bărbatul clătină din cap.

— Voi şti dinainte dacă te atacă.

Kyaren vedea că Riktors nu-şi mai păstra siguranţa. Nu mai avea însă nici milă şi nici înţelegere pentru el; ba chiar îi venea greu să creadă că cineva putea să fie atât de crud ca împăratul.

— Deci totul a fost o minciună, spuse ea. Casa Cântecelor nu 1-a refuzat. Casa Cântecelor îl dorea înapoi.

Riktors tăcu.

— Ai fost inteligent, i se adresă Ansset. In toată discuţia noastră din acea ultimă zi nu mi-ai spus nici o minciună. Niciuna măcar. Iar eu credeam că eşti încordat pentru că te întrista plecarea mea.

— Mă întrista plecarea ta, vorbi Riktors răguşit.

— Oriunde aş fi plecat. La oricine m-aş fi dus. Eram al tău, nu? Pe tine trebuia să te iubesc cel mai mult, nu? Nu puteai suporta să mă gândesc la Casa Cântecelor ca fiind căminul meu, nu-i aşa? Dacă iubeam Casa Cântecelor mai mult decât iubeam palatul ăsta, atunci aveai să-mi iei Casa Cântecelor. Numai că trebuia să aranjezi puţin lucrurile, ca să-i urăsc pe cei de acolo, nu pe tine. Doar nu puteai suporta să te urăsc.

Cuvintele păreau că-1 lovesc vizibil pe Riktors, care icni când băiatul termină de vorbit. Poate că Ansset nu mai avea cântece, dar glasul lui continua să rămână o unealtă puternică, pe care o folosea ca să-1 turbeze pe împărat.

— Voiam cântecele tale, spuse Riktors.

— Voiai cântecele mele, zise amar Ansset, mai mult decât îmi voiai fericirea. Aşa încât mi-ai luat fericirea şi mi-ai furat cântecele.

Kyaren mai făcu atunci o legătură în minte şi înţelese că Riktors nu-1 ţinea pe Josif drept răscumpărare pentru un cântec.

— Ansset, spuse ea. Josif…

Ansset îşi aminti şi masca împietrită a Controlului îi reapăru pe chip. Pentru ură avea timp destul după eliberarea lui Josif.

— Il vreau pe Josif. Acum.

— Nu, clătină din cap Riktors.

— N-ai terminat? pufni Ansset. Crezi că mai poţi salva ceva? Sau ai hotărât că dacă nu poţi avea dragostea mea – şi nu poţi, Riktors, nu poţi! – atunci nimeni nu trebuie s-o aibă? Dacă m-ai iubit vreodată, Riktors, atunci o să mi-1 dai pe Josif. Acum.

„Nu poţi, Riktors, nu poţi.

Dacă m-ai iubit vreodată, Riktors.”

Cuvintele îl izbiră puternic pe împărat; chipul i se schimonosi, deşi Kyaren nu putea spune dacă de mânie sau de durere.

— Cheamă un paznic, rosti Riktors.

— Nu, se opuse Nevăstuica. Riktors se ridică de pe tron.

— Cheamă un paznic! tună el şi Nevăstuica dispăru, revenind peste o clipă cu două gărzi. Duceţi-1 la prizonier, ordonă împăratul. Duceţi-1 la Josif.

Gărzile se priviră între ele, apoi se uitară la Nevăstuica, care încuviinţă şi şopti ceva. Gărzile se priviră din nou între ele, şovăitoare, apoi porniră. Ansset şi Kyaren le urmară.

— Nu va încerca să ne facă ceva, nu-i aşa? murmură femeia.

Ansset clătină din cap.

— Riktors nu mă va răni niciodată în mod direct şi nu te va răni nici pe tine, atâta vreme cât suntem împreună.

Kyaren îl privi atentă. Controlul îi slăbea. Il zări înăuntrul băiatului pe ucigaş şi se temu. Nimic din toate acelea n-ar fi trebuit să i se întâmple lui Ansset. Nimic.

— Cum i-au oprit pe cei din Casa Cântecelor să vină după tine? Dacă voiau cu adevărat să te întorci…

— Imperiul controlează toate astroporturile. Iar dacă m-a putut minţi pe mine, îi putea minţi şi pe ei. Insă toate au trecut. Ne putem ocupa de ele şi după ce-1 luăm înapoi pe Josif.

Ameţită de labirintul palatului, Kyaren îşi pierduse orice orientare. In general, coborau. Spre temniţe, presupuse ea. Făcură însă o cotitură la care Ansset nu se aşteptase – surprins, trebui să se întoarcă din drum câţiva paşi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă femeia.

— Nu este în temniţă, răspunse Ansset.

— Dar unde?

— In infirmerie.

Gărzile se opriră lângă o uşă.

— Este încă drogat. Nu şi-a revenit complet, dar Nevăstuica ne-a spus să vă lăsăm să-1 vedeţi aşa cum este. Ne pare rău…

Apoi unul dintre paznici deschise uşa, iar ei intrară şi-1 văzură pe Josif.

La prima vedere, nimic nu părea în neregulă, exceptând faptul că era sedat. Josif îi zări, dar nu păru că i-ar recunoaşte; falca de jos îi atârna, deschisă. Era întins pe un pat îngust şi se rezema de perete. Avea picioarele uşor depărtate şi braţele îi stăteau moi de o parte şi alta a trupului. Arăta de parcă n-ar fi intenţionat să facă nici o mişcare.

Kyaren privi apoi în jos, între picioarele bărbatului, în aceeaşi clipă în care Ansset zărise şi se întorsese, încercând s-o împiedice să se uite. Era prea târziu.

Femeia răcni, se năpusti pe lângă el şi, continuând să urle, îl apucă pe Josif de umeri, trăgându-1 spre ea, îmbrăţişându-1 într-un paroxism de durere. Bărbatul se lovi inert de ea, capul i se plecă şi din gură porni să-i curgă salivă. Kyaren continua să se audă, zbierând isterică; treptat, reuşi să se oprească, până când, în cele din urmă, îi amuţiră şi suspinele spasmodice, iar camera redeveni tăcută. Il privi pe Ansset. Chipul băiatului era înspăimântător, nu din cauza emoţiilor, ci tocmai pentru că pe faţă nu i se citea nimic.

Cu grijă, Kyaren îl rezemă din nou pe Josif de perete. Capul bărbatului se înclină spre dreapta, aşa încât nu putea s-o mai vadă, ci pur şi simplu privea peretele. Nu încerca să se mişte. Sedativele îl anihilaseră complet.

— Mâine îi vor fixa un dren permanent, rosti unul dintre paznici.

Ansset îl ignoră, iar Kyaren încercă acelaşi lucru. Porniră să treacă pe lângă el, dar paznicul ridică o armă. Nu era un laser, ci un anesteziator.

— Nevăstuica a spus că după ce-1 vedeţi nu mai aveţi voie să vă întoarceţi în sala mare.

Ansset nu se opri, ci pur şi simplu ridică piciorul. Mâna paznicului se frânse din încheietură; arma îi căzu pe podea şi mâna se înmuie, perpendicular pe braţ. După încă o clipă, când simţi durerea, paznicul se clătină, ferindu-se din calea lor. Celălalt soldat era prea lent – Ansset îi smulse faţa cu ambele mâini, iar Kyaren alergă, urmând Privighetoarea care depăşise paznicul ce urla, îngenuncheat, apăsându-şi pe chip palmele de sub care şiroia sânge.

Nu se întoarseră pe acelaşi drum pe care veniseră, Kyaren era sigură. Ansset părea însă că ştia pe unde merge şi ea înţelese că băiatul voia să ocolească acele coridoare în care puteau să fie postate gărzi. Ocolea, de asemenea, orice uşă, pătrunzând în cele din urmă în sala mare prin intrarea principală, care era deschisă.

Kyaren ajunse în prag la o clipă după ce Ansset îl trecuse, dar el se găsea deja la jumătatea sălii, îndreptându-se nu spre Riktors, ci spre Nevăstuica. Brusc, Ansset ţâşni într-un salt şi Kyaren se aşteptă ca furia lui să-1 nimicească pe călăul împăratului.

Peste o clipă însă Nevăstuica şi Ansset erau încleştaţi. Niciunul dintre atacurile lui Ansset nu putea străpunge apărarea bărbatului; pe de altă parte, Nevăstuica nu reuşea câtuşi de puţin să-1 atingă pe băiat.

În cele din urmă, istoviţi, se ţineau unul pe celălalt, strâns, fără să facă nici o mişcare, de teamă ca mişcarea să nu se întoarcă împotriva lor. Buzele lui Ansset erau lângă urechea Nevăstuicii. Băiatul gemu uşor şi geamătul acela reprezenta agonia sa de a nu putea exprima ceea ce simţea, nici prin glas, dar nici prin corp. Nu putea să ucidă, nu putea să cânte şi nici nu putea găsi altă cale prin care să deschidă ceea ce cerea să fie deschis înlăuntrul său.

— Nu ai uitat nimic, îi şopti Nevăstuica triumfător. Uşurat că atacul lui Ansset nu fusese îndreptat împotriva sa, uşurat că niciunul dintre luptători nu reuşise să învingă, Riktors întrebă de pe tronul său:

— Cine credeai că te-a învăţat să ucizi aşa perfect, Ansset?

— Mi-am omorât profesorul, răspunse băiatul.

— Ţi s-a spus că îţi omori profesorul, îl corectă Riktors. A fost o minciună.

— Nu te poţi pune cu mine, surâse Nevăstuica.

— Ai fost omul lui Mikal şi i-ai jurat credinţă, şopti Ansset.

— Sunt omul Tronului, răspunse Nevăstuica. Mikal era bătrân.

Era prea mult, prea multe trădări, prea multe răni dureroase. Ceva se rupse în sufletul lui Ansset. Zidul se prăbuşi şi toate chinurile din anii în care crezuse că nu-1 mai voia Casa Cântecelor, toată durerea pentru mutilarea lui Josif, toată furia pentru minciunile lui Riktors, toată răzbunarea şi ura adunate în el fără să le poată exterioriza – toate irupseră afară.

Ansset cântă din nou.

Nu mai era însă un cântec rafinat, aşa cum fuseseră toate cântecele sale. In anii de tăcere, îşi pierduse mare parte din tehnică şi nu se mai concentra ca să umple camera sau ca să nuanţeze melodia. Era un cântec instinctiv, un cântec ce nu se bizuia pe şlefuirea adusă de Casa Cântecelor talentului lui Ansset, ci mai degrabă pe puterea interioară a băiatului pe care Casa Cântecelor o descoperise doar treptat, puterea de a înţelege cu exactitate ce se petrecea în inimile şi în minţile altor

oameni, de a remodela lucrurile acelea, de a le manipula şi modifica până ce oamenii ajungeau să simtă ce dorea Ansset să simtă ei.

Cântecul era înspăimântător, chiar şi pentru Kyaren, care stătea în pragul încăperii şi nu-1 putea înţelege, deoarece nu era cântat pentru ea.

Dar pentru Riktors, care îl înţelegea aproape în totalitate, cântecul reprezenta sfârşitul lumii. I se arătau toate crimele pe care le făptuise şi, împotriva voinţei sale, se simţea vinovat pentru ele, simţea o vinovăţie uriaşă, de parcă înşişi ochii Domnului îi sfredeleau sufletul, de parcă înşişi dinţii Diavolului îi sfâşiau inima; la periferia ochilor, Furiile îi tremurau sălbatic; Riktors îşi înălţă glasul într-un urlet îngrozitor care ar fi acoperit orice alt sunet, dar nu şi pe cel al cântecului lui Ansset.

Fiindcă acela continua.

Cântecul continua, plin de culorile dragostei lui Ansset pentru Riktors – trădată; dragostea lui Mikal pentru Ansset – sfărâmată; şi sfiala, blândeţea şi pasiunea nopţii petrecute de Ansset cu Josif – pierdută pentru vecie. Cântecul continua umbrit de bezna chinurilor băiatului, atunci când îi fusese smulsă cea mai intensă fericire pe care o poate pricinui trupul şi fusese înlocuită de cea mai aprigă durere pe care o poate suporta. Şi, pe măsură ce toate chinurile şi agoniile acelea umpleau sala, ele erau amplificate de lungile, nesfârşitele luni de tăcere ale lui Ansset, cu cântecele furate, cu Controlul fisurat. Acum nu mai exista Control. Acum nu mai exista nimic care să-1 ţină în frâu.

Primarul palatului auzi cântecul lui Ansset ca urletul morţii unei fiare sălbatice, dar i-ar fi fost imposibil să audă sunetele dinăuntru. După aceea auzi răcnetul lui Riktors. Chemă gărzile şi se năpusti spre sala mare; intră şi văzu.

Ansset era întors cu faţa în sus către plafon, cu cântecul revărsându-se din gâtul său ca erupţia unui vulcan, aparent fără sfârşit, aparent egal cu moartea omenirii. Braţele îi erau întinse şi degetele răşchirate; stătea cu picioarele depărtate, de parcă lumea se cutremura şi el trebuia să-şi menţină echilibrul.

Rezemată de uşă, Kyaren plângea pentru acele părţi ale cântecului pe care le putea înţelege.

Riktors Mikal, împăratul întregii omeniri, zăcea pe podea, plângând, plângând întruna, implorând iertare şi zvârcolindu-se în încercarea de a găsi un loc unde cântecul să nu-1 atingă.

Aproape întreg cântecul îl pătrunsese şi Riktors înnebunise, smulgându-şi hainele şi însângerându-şi faţa cu unghiile. Cu câteva ore înainte fusese calm şi intangibil; acum îl doborâse un cântec.

Totuşi nu-1 doborâse întregul cântec. Existau părţi ale cântecului pe care Riktors Mikal nu le putea înţelege. Esste avusese dreptate în privinţa lui Riktors, când simţise că, aidoma lui Mikal care-1 precedase, el era crud, dar nu fără limite. Ca şi Mikal, Riktors iubea oamenii şi se simţea responsabil pentru ei. Omorâse pentru că fusese nevoie, pentru că aşa ceruse ţelul pe care-1 avea el în minte. Dar după ce ţelul era atins, Riktors nu mai ucidea, împăratul nu înţelegea tot cântecul, deoarece, deşi stăpânul cântecelor era mai crud decât bănuise Esste, era totodată, în adâncul sufletului, blând.

În cântec însă exista o parte care vorbea despre moarte şi iubea moartea; care vorbea despre crimă şi iubea crima. In cântec exista o parte care afirma că există o scadenţă şi pentru crime, iar singurul preţ era moartea – şi numai cel care iubise moartea putea plăti acest preţ.

Un singur om din sală înţelesese partea aceea a cântecului.

În cele din urmă, Primarul palatului privi spre Nevăstuica, singurul care tăcea. îşi sfâşiase abdomenul cu propriile mâini şi-şi azvârlea măruntaiele pe podea. îşi golea trupul, iarăşi şi iarăşi, printre valuri de sânge. Chipul îi era extaziat; era singurul din sală care-şi găsise felul de a se descărca sub presiunea cântecului.

Continuă să autodistrugă, ritmic, până ce, în sfârşit, îşi găsi inima; cu ultimele puteri şi-o smulse din piept şi o ţinu în palme. Abia după aceea privi în jos. Şi îşi urmări mâinile zdrobind-o. Era binecuvântarea lui. Acum putea să moară.

Când căzu la pământ, se terminară şi cântecul şi zbieretele lui Riktors, iar în sală se auziră numai gâfâitul primarului şi scâncetul lui Kyaren.

KYAREN.

Ar fi putut urma haosul. Sau s-ar fi putut răspândi zvonul şi o mie de militari, administratori, prefecţi şi rebeli de toate gradele ar fi putut târî imperiul într-un război civil care ar fi năruit tot ce clădise Mikal şi păstrase Riktors.

Ar fi putut…

Dar nu s-a întâmplat aşa. Deoarece Primarul palatului era un bărbat care ştia că nu era cel mai nimerit pentru a se descurca printre responsabilităţile ce i se adăugaseră. Deoarece Kyaren era o femeie cu multă prezenţă de spirit, care putea lăsa deoparte durerea, până ce avea timp pentru ea.

Riktors Mikal intră în comă şi când îşi reveni, refuză să vorbească. Deşi ochii săi dovedeau că vedea lumina, el nu clipea dacă îi azvârleai ceva în faţă şi nu răspundea la întrebări; dacă îi ridicai stăpânul cântecelor braţele, acestea rămâneau în poziţia respectivă până ce i le cobora cineva. Nu se punea problema să mai poată conduce imperiul. Nimeni nu ştia când avea să-şi revină, sau dacă avea să-şi revină vreodată.

Puţini erau însă cei care ştiau că se întâmplase ceva grav. Primarul palatului pusese imediat cordoane de securitate în locurile din palat unde adevărul nu putea fi tăinuit. Odăile lui Riktors, unde acesta zăcea supravegheat de doi medici, care bănuiau că, dacă n-avea să se întâmple nimic, ei nu aveau să mai iasă vii de acolo… Camera lui Ansset, unde băiatul cu Control perfect, acum aproape un bărbat ca statură, dar un moşneag gârbovit de durere, plângea isteric atunci când se deştepta… Rezerva din infirmerie unde Josif se trezise din anestezie şi se sinucisese, îndesându-şi un cearşaf pe gât, până se sufocase… Plus încăperile în care Primarul palatului şi Kyaren se întâlneau cu oficialii imperiali şi le transmiteau instrucţiunile lui Riktors, de parcă împăratul ar fi fost reţinut de alte obligaţii. Miniştrii şi consilierii care avuseseră acces personal la împărat au fost trimişi în misiuni în locuri îndepărtate, astfel încât să nu se mire de ce nu-1 mai vedeau. Unul dintre ei a fost numit administratorul Pământului, în locul lui Ansset. Iar când cineva întreba de ce Riktors nu-şi mai ţinuse de atâta vreme audienţele, Primarul răspundea:

— Riktors şi-a readus Privighetoarea acasă şi vor să fie singuri.

Toţi încuviinţau, crezând că au înţeles.

Primarul şi Kyaren ştiau însă că nu pot menţine lucrurile aşa la nesfârşit. Trebuiau să ia o hotărâre şi le era greu. Ambii aveau talentul guvernării şi, fiindcă aveau nevoie disperată de ajutor, depindeau unul de celălalt, nu erau invidioşi şi treptat începură să gândească aproape la fel în orice problemă; când unul lua singur vreo hotărâre, era invariabil cea pe care ar fi

luat-o şi celălalt în aceeaşi situaţie. Aveau totuşi nevoie de ajutor şi după numai două săptămâni, Kyaren decise să facă ceea ce ştiuse aproape din capul locului că trebuia făcut.

Cu consimţământul Primarului, expedie un mesaj spre Tew, rugând-o pe Esste să părăsească zidurile Camerei înalte şi să vină pentru a vindeca boala imperiului.

Este linişte, o tăcere la fel de neagră ca şi bezna de dincolo de cea mai îndepărtată stea. Dar în liniştea aceasta Ansset aude un cântec şi se trezeşte. Acum însă nu se trezeşte ca să plângă; nu-1 mai vede pe Josif în faţa lui, zâmbind sfios şi blând, de parcă nu şi-a simţit trupul mutilat; nu-1 mai vede pe Mikal transformându-se în cenuşă; nu mai vede niciunul dintre crâmpeiele de agonie din trecutul său. Acum stăpânul cântecelor cântecul îi veghează trezirea şi este un cântec dulce despre o cameră dintr-un turn înalt de piatră, ale cărui obloane sunt învăluite de ceaţă. Este un cântec aidoma unei mâini de mamă care răsfaţă părul copilului ei; cântecul îl cuprinde şi-1 alină, iar el întinde mâna, căutând un chip în beznă. Găseşte chipul şi-i mângâie fruntea.

— Mamă, spune el. Şi ea îi răspunde:

— Copilul meu.

Apoi ea vorbeşte în cântec şi el înţelege fiecare cuvânt, deşi cântecul nu are cuvinte. Ea îi povesteşte despre singurătatea încercată în absenţa lui şi-i cântă încetişor despre bucuria de a fi din nou împreună. Ii spune că viaţa este încă bogată, iar el nu se poate îndoi de cântecul ei.

Încearcă şi el să cânte, pentru că, odată, cunoştea graiul acela. Dar glasul i-a fost torturat, iar cântecul nu sună aşa cum ar fi trebuit. Greşeşte, se împiedică, cântecul este slab şi vrednic de milă, iar el plânge pentru eşecul său.

Ea însă îl cuprinde în braţe, alinându-1 din nou, şi plânge odată cu el, în părul său, spunând:

— Este bine, Ansset, băiatul meu, băiatul meu. Spre surprinderea lui, ea are dreptate. El adoarme din nou, legănat de braţele ei, şi bezna dispare, atât întunecarea luminii, cât şi întunecarea sunetului. A regăsit-o, iar ea continuă să-1 iubească.

Esste rămase un an, făcând, în linişte, minuni.

— N-am dorit niciodată să fiu implicată în mod direct în asemenea lucruri, îi spuse ea lui Kyaren când sosi vremea plecării.

— Aş fi vrut să nu pleci.

— Nu acestea sunt adevăratele mele treburi, Kya-Kya. Adevărata mea muncă mă aşteaptă în Casa Cântecelor. Aceasta este munca ta. Tu o faci aşa cum trebuie.

În anul în care a stat acolo, Esste a tămăduit palatul, în timp ce ţinea imperiul în mână. Omenirea fusese dezorganizată mai bine de douăzeci de mii de ani şi strânsă laolaltă într-un imperiu de nici măcar un secol. S-ar fi putut destrăma cu uşurinţă. Glasul lui Esste era însă puternic şi încrezător; când veni vremea să anunţe că Riktors era bolnav, ea căpătase deja încrederea, respectul sau teama celor pe care trebuia să se sprijine. Nu luă nici un fel de decizii – asta era treaba lui Kyaren şi a Primarului, care ştiau ce se petrece. Ea doar vorbea, cânta şi mângâia milionul de glasuri care implorau ajutor şi călăuzire din partea Capitalei, care căutau în Capitală slăbiciunea sau trândăvia. Cuţitele nu puteau pătrunde pe nicăieri. Iar la sfârşitul anului, imperiul se găsea în siguranţă.

Esste considera însă mult mai important ceea ce făcea cu Ansset şi Riktors. In cele din urmă, cântecul stăpânul cântecelor ei a fost cel care 1-a scos pe Riktors din catalepsieEa a fost şi antidotul pentru mânia lui Ansset. Şi în vreme ce Riktors continua să tacă de şapte luni, el devenise atent, privea oamenii care umblau prin cameră, mânca normal şi se îngrijea de igiena personală, spre marea uşurare a medicilor săi. După şapte luni, răspunse atunci când i se vorbi. Răspunsul a fost o obscenitate şi slujitorul căruia i se adresase a rămas ca paralizat, dar Esste a râs, s-a apropiat de Riktors şi 1-a îmbrăţişat.

— Căţea bătrână, a mormăit el îngustând ochii. Mi-ai luat locul.

— L-am păstrat pentru tine. Până când vei fi gata să-1 ocupi din nou.

În curând însă a devenit clar că Riktors nu avea să mai fie niciodată gata să-şi ocupe locul. După o vreme deveni destul de jovial, dar adesea era cuprins de o melancolie fără sfârşit. Il apucau toane şi uita de totul din jur – o dată, lăsă treizeci de vânători să hăituiască prin pădure şi se întoarse în palat, cauzând o panică generală, până ce fu găsit înotând gol-puşcă

în rău şi încercând să se apropie tiptil de gâştele care se cufundau în bulboanele de lângă mal. Nu se putea concentra asupra problemelor statului. Când trebuia să ia decizii, acţiona repede şi pripit, încercând să scape cât mai repede, fără să-i pese dacă rezolva sau nu problemele. Nu-şi pierduse totuşi memoria, îşi amintea limpede că, odată, ţinuse foarte mult la lucrurile acelea.

— Acum însă mă împovărează. Mă stânjenesc, ca o haină prost croită. Sunt un împărat groaznic, nu-i aşa?

— Eşti destul de bun, îi răspunse Esste, atât timp cât nu te bagi peste cei care sunt gata să poarte poverile.

Riktors privi pe fereastră, afară, spre norii ce veneau de deasupra pădurii.

— Locul meu este deja ocupat?

— Nu este locul tău, Riktors. Este al lui Mikal. Tu l-ai ocupat şi l-ai păstrat o vreme. Dar acum nu ţi se mai potriveşte – aşa cum ai spus. Poţi încă să fii de folos. Trăind şi apărând din când în când în public, poţi menţine imperiul unit, în timp ce alţii iau decizii asupra problemelor care, acum, te lasă indiferent. Nu-i cinstit?

— Este oare?

— La ce-ţi mai trebuie acum puterea? Ai folosit-o odată şi ai fost cât pe aici să ucizi tot ceea ce iubeai.

Bărbatul o privi îngrozit.

— Credeam că n-o să mai vorbim despre asta.

— Nu vorbim. Totuşi, la răstimpuri, trebuie să ţi se reamintească.

Şi astfel Riktors continuă să trăiască în odăile sale din palat, distrându-se aşa cum dorea şi apărând uneori în public pentru ca toţi cetăţenii să ştie că era în viaţă. Toate afacerile erau însă rezolvate de subalternii săi. După aceea, treptat, pe măsură ce anul trecea, Esste se retrase de la întrunirile în care stăpânul cântecelor se discutau chestiuni de conducere, iar Primarul şi Kyaren conduseră împreună, niciunul nefiind încă suficient de puternic pentru a o face singur, amândoi mulţumiţi că nu era necesară conducerea unui singur om.

Vindecarea lui Riktors, atât cât putea fi el vindecat, reprezenta doar o parte din munca lui Esste. Mai exista şi Efrim, pe de o parte cel mai uşor de tămăduit, pe de altă parte cel mai greu.

Avusese numai un an când tatăl îi fusese smuls de lângă el şi ucis, dar asta însemnase suficient pentru ca să-i simtă pierderea. Plângea după tatăl lui, cu care se jucase şi care fusese blând, iar Kyaren nu putea să-1 aline. Atunci îl luă Esste şi-i cântă, până ce găsi cântecele care umpleau nevoia băiatului.

— Eu însă nu voi rămâne aici pentru totdeauna, spuse Esste, iar el trebuie să aibă pe cineva care să-i înlocuiască tatăl.

Primarul era destul de ager şi se întoarse către Kyaren.

— El stă în palat şi eu la fel. Sunt convenabil, nu crezi?

În felul acela, înainte ca Esste să fi împlinit şase luni de stat pe Pământ, Efrim îi spunea Primarului „tăticule”, iar înainte ca Esste să plece, Kyaren şi Primarul semnaseră un contract de căsătorie.

— Iţi zic mereu Primarule, îi zise Esste într-o zi. Tu n-ai un nume?

Primarul izbucni în râs.

— Când mi-am luat slujba în primire, Riktors mi-a spus că nu mai am nume. „Ţi-ai pierdut numele, aşa mi-a spus. Te numeşti Primarul şi eşti al meu.” Presupun că acum nu mai prea sunt al lui. Dar m-am obişnuit să nu mai am alt nume.

Efrim a fost vindecat şi, odată cu el, şi Kyaren, aproape din întâmplare. Desigur, nu mai exista nimic din pasiunea pe care o cunoscuse alături de Josif, totuşi rămăsese suficientă patimă. Munca în doi avea ceva la fel de puternic şi de mângâietor. In viaţa femeii nu mai exista părticică pe care să n-o împartă cu Primarul şi în viaţa lui nu mai exista părticică pe care să n-o împartă cu Kyaren. La răstimpuri, erau furioşi unul pe celălalt, dar nu erau niciodată singuri.

Insă toate vindecările acelea, ale lui Riktors, Efrim, Kyaren, a imperiului, nu erau cele mai importante pentru Esste.

Ansset refuza să cânte.

Ea încercase să-i audă glasul de îndată ce istericalele se potoliseră şi băiatul redevenise raţional.

— Cântecele pot fi pierdute, îi spusese Esste, dar pot fi şi regăsite.

— Nu mă îndoiesc, răspunsese el. Eu însă mi-am cântat ultimul cântec.

Esste nu încercase să insiste. Sperase doar că, înainte de plecarea ei, va putea întrezări o schimbare în opiniile lui.

Bineînţeles, unele schimbări erau vizibile. Ansset fusese dintotdeauna mai blând decât Riktors, aşa stăpânul cântecelor încât suferinţa care-1 golise de toată ura nu-i anulase şi personalitatea. Râdea destul de uşor şi se juca fericit cu Efrim, de parcă i-ar fi fost un frăţior, imitându-i perfect vorbirea stâlcită.

— Mă simt ca şi cum aş avea doi copii, râsese Kyaren într-o zi.

— Unul va creşte mai repede decât celălalt, prorocise Esste şi aşa se şi întâmplă.

Peste numai câteva luni, Ansset era interesat de problemele guvernării. El era unul dintre puţinii oameni din palat care fuseseră acolo atât sub Riktors, cât şi sub Mikal. Ii cunoştea pe mulţi de care Primarul şi Kyaren nu aveau habar. Lucru şi mai important, el înţelegea chiar mai bine decât Esste ce voiau oamenii să spună, la ce se gândeau de fapt, ce doreau de fapt şi le putea răspunde în aşa fel încât să plece mulţumiţi. Rămăşiţele cântecelor sale îl făcuseră să ajungă un bun administrator al Pământului. Acum, în absenţa împăratului şi pe măsură ce Esste se retrăgea tot mai mult de la problemele guvernării, Ansset începu să preia rolul de intermediar în relaţiile cu publicul, întâlnindu-se cu cei în care nu aveau încredere să-1 vadă pe Riktors sau cu cei primejdioşi, pe care Kyaren şi Primarul nu ştiau cum să-i abordeze.

Şi se descurcă bine. In vreme ce Kyaren şi Primarul rămâneau practic necunoscuţi pentru restul imperiului, Ansset era deja tot atât de cunoscut pe cât fuseseră Riktors şi Mikal. Deşi nimeni nu-1 mai auzise o r) o n scott cârd cântând în palat, aşa cum făcuse pe timpuri, continua să i se spună Privighetoarea, iar poporul îl iubea.

Nu era însă pe de-a întregul fericit, în ciuda voioşiei sale şi a muncii care-1 absorbea. In ziua când Esste plecă, ea îl luă de o parte şi discutară.

— Mamă Esste, îi zise el, lasă-mă să vin cu tine.

— Nu, răspunse femeia.

— Mamă Esste, repetă el, n-am stat îndeajuns pe Pământ? Am nouăsprezece ani. Ar fi trebuit să vin acasă acum patru ani.

— Acum patru ani te puteai întoarce acasă, Ansset, dar acum nu mai poţi.

El îşi lăsă fruntea pe mâna ei.

— Mamă, te-am descoperit cu numai câteva zile înainte de-a părăsi Casa Cântecelor. Acesta este primul an pe care l-am petrecut cu tine. Nu mă părăsi din nou.

Ea oftă şi oftatul era un cântec de regret şi dragoste, pe care Ansset îl auzi şi-1 pricepu, dar pe care nu-1 iertă.

— Nu vreau regrete. Vreau acasă.

— Şi ce vei face acolo?

Era o întrebare la care Ansset nu se gândise, probabil pentru că ştia în taină că răspunsul avea să-1 doară, iar în zilele acelea el încerca să ocolească durerea.

Ce avea să facă acolo? Nu putea să cânte şi, deci, nu putea să predea. El, care guvernase o planetă şi ajutase la conducerea unui imperiu, avea să fie stăpânul cântecelor 431 mulţumit ca Orb, ocupându-se de corvezile din Casa Cântecelor? Avea să fie inutil acolo şi Casa Cântecelor avea să-i reamintească în fiecare clipă tot ce pierduse. In Casa Cântecelor nu puteai scăpa de cântece: copiii cântau pe toate coridoarele, iar cântecele se revărsau pe ferestre până în curte, şopteau în ziduri şi vibrau încetişor în piatra de sub picioare. Ansset avea să fie mai disperat decât fusese Kyaren, fiindcă cel puţin ea nu cântase niciodată şi nu ştiuse ce pierdea. Pentru mut este mai bine să trăiască printre muţi, unde nimeni nu-i remarcă tăcerea şi unde nu duce dorul glasului său pierdut.

— Nu voi face nimic, răspunse Ansset. Doar te voi iubi pe tine.

— O să-mi amintesc. Cu toată inima mea.

II strânse la piept şi plânse din nou pentru că pleca; în faţa lui Ansset, ea nu avea nevoie de Control.

— înainte de plecare, vreau să faci ceva pentru mine.

— Orice.

— Vreau să vii cu mine la Riktors.

El se înăspri la faţă şi clătină din cap.

— Ansset, nu este acelaşi om.

— Un motiv în plus ca să nu merg.

— Ansset, insistă femeia şi el o ascultă, în tine există răni pe care eu nu le pot lecui şi tot aşa în Riktors există răni pe care n-am cum să le vindec.

Rănile lui sunt cauzate de cântecul tău, rănile tale sunt pricinuite de intervenţia lui în viaţa ta. Nu crezi că poţi lecui ceea ce eu n-am putut? Nu primi răspuns.

— Ansset, continuă ea cu un glas care se cerea ascultat, tu ştii că încă-1 iubeşti.

— Nu.

— Ansset, iubirea ta n-a fost niciodată superficială. Tu ai oferit fără limite şi ai primit fără precauţii, iar dacă ţi-a pricinuit durere, nu-nseamnă că iubirea nu mai există acolo.

Il duse apoi în odăile lui Riktors. împăratul stătea la fereastră, privind ca întotdeauna afară, urmărind păsările care coborau pe pajişti. Nu se întoarse, decât după câteva minute de la intrarea lor. La început n-o zări decât pe Esste şi zâmbi. Apoi îl văzu pe Ansset şi deveni grav.

Se priviră în tăcere, aşteptând amândoi reînvierea unor sentimente teribile. Dar acestea nu apărură. Existau doar nostalgie, părere de rău şi amintirea prieteniei şi a durerii, totuşi nu exista durere în sine, iar zbuciumul şi vinovăţia se estompaseră. Ansset rămase surprins să descopere cât de puţină ură mai simţea, aşa încât se apropie de Riktors în vreme ce împăratul păşi spre el.

„Nu voi fi prietenul tău aşa cum am fost, se adresă Ansset în tăcere bărbatului care acum era cât el de înalt, fiindcă Riktors se gârbovise puţin şi Ansset crescuse. Dar pe cât pot, îţi voi fi prieten."

Şi în tăcerea dintre ei, ochii lui Riktors păreau că spun aceleaşi cuvinte.

— Salut, zise Ansset.

— Salut, răspunse Riktors.

Nu mai spuseră altceva, pentru că nu mai aveau ce să-şi spună. Insă când Esste părăsi încăperea, ei stăteau la fereastră, unul lângă celălalt, şi se uitau afară, privind cum vânau ulii şi strigând sfaturi păsărilor care încercau cu disperare să supravieţuiască.

Riktors muri după trei ani, într-o primăvară, şi, în testamentul său, el ceru imperiului să-1 accepte pe Ansset ca urmaş. Părea lucrul cel mai firesc cu putinţă, deoarece Riktors nu avea copii, iar iubirea dintre cei doi devenise legendară. Aşa încât Ansset a fost încoronat şi a domnit timp de şaizeci de ani, până la vârsta de optzeci şi doi de ani, beneficiind mereu de ajutorul Primarului şi al lui Kyaren; între ei, se priveau ca egali, deşi capul lui Ansset era cel care purta coroana.

Deveniseră cu toţii iubiţi, aşa cum nu fuseseră niciodată Mikal şi Riktors, care avuseseră mulţi duşmani. Treptat se răspândiră istorii despre Ansset, Mikal, Riktors, Josif, Kyaren şi Primar, şi toate deveniră mituri de care oamenii se puteau agăţa, fiindcă erau adevărate. Istoriile nu erau relatate în întâlnirile publice, acolo unde ar fi fost înţelept să-i lauzi pe conducătorii imperiului, ci în familie, acasă, unde oamenii se minunau de suferinţele celor puternici, iar copiii visau să fie Privighetori iubite de toată lumea, astfel ca într-o bună zi să poată ajunge împăraţi pe tronul de aur din Susquehanna.

Legendele acelea îl amuzau pe Ansset, datorită răspândirii lor, şi o mişcau pe Kyaren, care ştia că reflectau iubirea oamenilor. Nu se schimbase însă nimic. In mijlocul guvernării, înconjuraţi de problemele de pe o sută de mii de planete, ei reuşiseră să rămână o familie. In fiecare seară se întorceau împreună acasă, Primarul şi Kyaren ca soţ şi soţie, cu Efrim, cel mai mare dintre copiii lor, iar Ansset era unchiul care nu se însurase niciodată, care se purta mai degrabă ca un frate mai vârstnic al tuturor, care se juca alături de copii şi discuta cu părinţii, dar care, în cele din urmă, revenea singur în dormitor, unde zgomotele familiei de abia răzbăteau, venite parcă de la mare distanţă.

„Sunteţi ai mei, totuşi nu sunteţi ai mei, spunea Ansset. Sunt al vostru, totuşi voi nu vă daţi seama.”

Nu era nefericit.

Dar nu era nici fericit.

— Asta nu-i o chestie pe care s-o poţi arunca pe umerii noştri, rosti Kyaren îmbufnată.

— Vei fi dezamăgit, dacă crezi că vreunul dintre noi va prelua coroana, spuse Primarul.

— Nu v-aş da coroana, nici dacă aţi dori-o, zâmbi Ansset. Eu îmbătrânesc, iar voi sunteţi şi mai bătrâni decât mine. Aşa că – lua-v-ar naiba!

Se întoarse şi strigă spre celălalt capăt al încăperii, acolo unde Efrim vorbea cu doi dintre fraţii săi, legănându-şi în acelaşi timp nepotul cel mai mic:

— Efrim! Eşti pregătit să fii împărat?

Efrim râse, dar apoi văzu că Ansset nu râdea. Se apropie de masa la care stăteau părinţii şi unchiul său.

— Glumeşti? întrebă el.

— Eşti pregătit? Eu plec.

— Unde?

— Ce contează?

— Nu mai face atâta pe misteriosul, interveni Kyaren. I-a intrat în cap ideea idioată că cei din Casa Cântecelor ar tânji după el.

Ansset continua să zâmbească, privindu-1 pe Efrim.

— Abdici într-adevăr?

— Efrim, rosti Ansset îngăduindu-şi să pară iritat, ştiai foarte bine că într-o bună zi vei ajunge împărat. Vezi vreun copil de-al meu prin jur? Te-ntreb din nou: Eşti pregătit?

— Da, răspunse Efrim cu seriozitate.

— Când Mikal a abdicat, a avut nevoie de numai două săptămâni. Eu nu voi tărăgăna atâta lucrurile. Mâine!

— De ce atât de repede? întrebă Kyaren.

— M-am decis. Vreau s-o fac. Pierd timpul, aşteptând aici.

— Dacă vrei să mergi într-o vizită, du-te, zise Primarul. Stai pe Tew câteva luni şi hotărăşte după aceea.

— Nu mă-nţelegeţi. Nu vreau să merg acolo ca împărat. Vreau să merg ca Ansset. Nici măcar ca Ansset, fosta Privighetoare. Pur şi simplu, Ansset, gata să măture sau să rănească grajdurile, sau să facă orice i s-ar cere – nu-nţelegeţi? Aici este casa voastră, şi a mea… într-un fel.

— In orice fel.

— Nu în orice fel. Voi aparţineţi acestui loc. Eu însă nu m-am născut pentru aşa ceva. Nu-mi găsesc locul aici. Am fost crescut printre cântece. Vreau să mor printre ele.

— Esste a murit, Ansset. A murit de mulţi ani. O să mai recunoşti pe cineva de acolo? Vei fi un străin.

Kyaren părea îngrijorată şi Ansset întinse mâna, netezindu-i în glumă cutele de pe frunte.

— Nu te mai chinui, îi îndepărtă ea mâna. Au fost săpate pe vecie.

— Nu mă-ntorc ca s-o văd pe Esste. Nu mă-ntorc pentru nimeni.

Efrim puse mâna pe umărul unchiului său.

— Pe Ansset vrei să-1 găseşti, aşa-i? Un băieţel sau o fetiţă cu un glas care să mişte şi pietrele, aşa-i?

Ansset izbucni în râs şi-1 bătu uşor cu palma pe braţ.

— Un altul la fel ca mine? Efrim, nu voi găsi niciodată alt Ansset! Dacă merg acolo cu gândul ăsta, n-o să-1 găsesc niciodată. Poate că nu am cântat mult, dar nimeni nu va mai cânta vreodată aşa.

Iar Kyaren îşi dădu seama că din toate realizările vieţii sale, Ansset continua să se mândrească cu ceea ce făcuse pe când avusese zece ani.

Legendele fuseseră îndeajuns de spectaculoase şi înainte de abdicarea lui Ansset. Mai trebuia însă adăugată o legendă şi pentru asta Ansset părăsi Pământul, părăsi domnia, îşi lăsă ultimii bani în astroport şi sosi fără o leţcaie la porţile Casei Cântecelor.

Şi cei de acolo îl lăsară să intre.

Ansset era împărat de numai treizeci de ani, când munca lui Esste se termină. Femeia simţise apropierea sfârşitului din timpul verii; simţise plictiseala de a face iarăşi şi iarăşi lucruri pe care le stăpânise de multă vreme. Nu mai existau elevi care s-o intereseze. Cu excepţia lui Onn, nu mai existau profesori care să-i fie prieteni apropiaţi. Era tot mai îndepărtată de viaţa din Casa Cântecelor, deşi continua încă să dirijeze totul, din Camera înaltă.

Toamna, Esste începu să tânjească după lucruri pe care nu le putea avea. După copilăria ei… După un iubit într-un palat de cleştar… După Ansset, băiatul minunat pe care-1 ţinuse în braţe şi pe care-1 iubise aşa cum nu mai iubise pe nimeni…

Dorinţele nu-i puteau fi însă împlinite; cu siguranţă, palatul de cleştar era plin acum de alte iubiri; stăpânul cântecelor 439 fetiţa Esste murise, lepădându-şi pieile mai tinere, până ce femeia, aspră acum şi înveşmântată în straie întunecate, rămăsese singura ei relicvă; iar Ansset era împăratul omenirii, nu un copil, şi ea nu-1 mai putea îmbrăţişa.

Oh, da, cochetase cu ideea de a reveni în Susquehanna. Dar anterior fusese acolo pentru a răspunde nevoilor imperiului. Nu putea justifica un asemenea drum prin satisfacerea dorului ei, mai ales când ştia că, în cele din urmă, adevăratul ei dor avea să rămână neîmplinit.

„Toate cântecele trebuie să se termine, spunea proverbul, înainte ca noi să le putem cunoaşte.” Lipsit de margini, un lucru nu poate fi înţeles ca un tot. Astfel că Esste decise să pună

ultimul hotar al vieţii ei, pentru ca munca şi zilele ei să poată fi văzute, înţelese şi – poate – cântate.

Era iarnă şi ningea puternic dincolo de ferestrele Camerei înalte. Esste nu hotărâse dinainte că tocmai aceasta avea să fie ziua. Poate că a convins-o frumuseţea zăpezii; poate că ştiuse că frigul avea s-o răpună iute pe un asemenea viscol. Ii trimise cu felurite însărcinări pe toţi cei care o puteau descoperi prea devreme, apoi deschise toate ferestrele şi lăsă crivăţul să năvălească înăuntru, îşi lepădă hainele şi se întinse pe piatră în mijlocul încăperii.

Pe măsură ce vântul biciuia, acoperind-o cu fulgi care se topeau tot mai încet, Esste se piti înapoia Controlului şi căzu pe gânduri. Cântase multe orjon scott cord cântece în viaţa ei, dar pe care să-1 cânte acum, la sfârşit? Ce cântec trebuia să audă Camera înaltă la moartea ei?

Rămase prea mult timp nehotărâtă şi nu cântă nimic, întinsă pe pardoseală. In cele din urmă, Controlul n-o mai ascultă, aşa cum întotdeauna trebuia să cedeze în final; dar, târându-se sub haine şi pături, o părticică din ea remarcă cu satisfacţie că treaba fusese deja îndeplinită. Numai păturile nu aveau să mai ajute la nimic. In Camera înaltă omătul era gros de patru centimetri. Mâine aici avea să vină un nou Stăpân al Cântecelor şi Casa Cântecelor avea să înveţe cântece noi.

Onn era ocupat.

Erau multe de făcut, iar câţiva Surzi şi Orbi importanţi fuseseră trimişi în acelaşi timp cu însărcinări diferite, lucru ce se mai întâmpla uneori, însă care era foarte neplăcut.

— Uneori, se destăinuise Onn unui Maestru tânăr, simt că, cu cât timp îmi rămâne mie pentru muzică, aş putea la fel de bine să fiu Surd.

Nu era însă ranchiunos. Era un cântăreţ şi un profesor bun, demn de tot respectul. Totuşi, spre deosebire de mulţi dintre marii Maeştri şi Stăpâni ai Cântecelor care răspundeau de rezolvarea diverselor probleme din Casa Cântecelor, el era şi un bun administrator. El rezolva necazurile. El îşi reamintea detaliile. Pe când majoritatea Maeştrilor de abia aşteptau ca toate treburile şi deciziile să fie soluţionate de Orbi, Onn îşi făcuse o adevărată obişnuinţă din a şti cât mai multe din cele ce se petreceau în Casa Cântecelor şi din a o ajuta pe Esste cu tot ce-i stătea în putinţă.

Şi, ceea ce era mult mai important, făcea toate astea fără să-i irite pe alţii. Ca atare, era absolut firesc, atât pentru el, cât şi pentru oricare altul, să presupună că el va fi viitorul Stăpân al Cântecelor în Camera înaltă, atunci când Esste urma să decidă că sfârşise cu viaţa. Şi într-adevăr aşa s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi fost atât de aglomerat de probleme.

Când Stăpânul Cântecelor din Camera înaltă nu dorea să fie deranjat, pur şi simplu nu răspundea ciocăniturilor de la uşă. Acesta era obiceiul. Singurii care ignorau tradiţia erau Surzii şi Orbii, care-şi vedeau de treburi, deoarece, conform etichetei, prezenţa lor era ca şi inexistentă. Un Surd a cărui datorie era doar să măture camera avea pur şi simplu să măture camera, iar persoanei care căutase acolo izolare nu avea să-i pese – deşi ar fi reacţionat destul de vehement, dacă un elev sau un profesor ar fi intrat fără să aibă permisiunea.

Toate astea erau lucruri acceptate ca atare. Onn însă trebuia să consulte calculatorul într-o problemă şi asta însemna să se consulte cu Esste. In clipa aceea chestiunea părea urgentă, deşi peste câteva ore nici nu mai ştia despre ce fusese vorba. Pornise spre Camera înaltă şi ciocănise la uşă.

Dinăuntru nu-i răspunse nimeni.

Dacă Onn ar fi fost ambiţios, iar nu convins de rolul său, s-ar fi gândit la posibilitatea ca Esste să nu fi răspuns pentru că renunţase la viaţă, şi s-ar fi îndepărtat tiptil, păstrând tăcerea. Sau dacă Onn ar fi fost mai puţin sigur de el, n-ar fi îndrăznit să deschidă uşa. Dar el era convins de rolul său şi era sigur pe el, astfel că deschise uşa şi în felul acesta el a fost cel care a descoperit leşul lui Esste sub un strat gros de nea.

Pierderea lui Esste îl îndurera şi rămase în frig (după ce închisese ferestrele şi pornise încălzirea), lângă cadavrul ei, plângând dispariţia prieteniei lor, deoarece o iubise foarte mult.

A îşi cunoştea totuşi îndatoririle. El descoperise trupul şi deci el trebuia să anunţe persoana care avea să fie următorul Stăpân al Cântecelor în Camera înaltă. Cu toate acestea, el însuşi era singura alegere logică pentru funcţia respectivă. Iar tradiţia n interzicea să se autonumească. Nu putea să facă aşa ceva.

Se gândi – era om, la urma urmei – să părăsească imediat odaia, lăsând-o aşa cum o găsise, şi să aştepte răbdător găsirea

leşului de către un Surd sau un Orb, aşa cum şi trebuia de altfel să se întâmple.

Era însă cinstit şi ştia că simplul fapt de a fi încălcat deja tradiţia, intrând în cameră fără permisiune, reprezenta o acuzaţie suficientă ca să nu mai poată ocupa funcţia. Dacă putuse ignora politeţea, intrând atunci când cineva dorise izolarea, atunci era prea nesocotit ca să devină Stăpân al Cântecelor în Camera înaltă.

Pe cine să numească atunci? Nu întâmplător era el persoana cea mai potrivită pentru Camera înaltă – nu numai pentru că era remarcabil, dar şi pentru că nimeni altul nu era dotat pentru această funcţie. Printre Stăpânii Cântecelor şi marii Maeştri existau mulţi cântăreţi şi profesori talentaţi; la urma urmelor, fuseseră aleşi tocmai pentru aceste calităţi. Dar exista oare o persoană cu o voinţă puternică, dedicare şi înţelepciune atât de remarcabile, încât Casa Cântecelor să se afle în siguranţă sub conducerea acelei voinţe şi înţelepciuni?

De-a lungul întregii existenţe a Casei Cântecelor, existase întotdeauna cineva, o alegere simplă sau cel puţin logică. întotdeauna unul dintre Stăpânii Cântecelor fusese pregătit, sau dacă nu unul dintre ei, atunci un Mare Maestru tânăr şi remarcabil, a cărui alegere să fi fost indiscutabilă.

De data aceasta nu exista niciunul. Ah, da, erau doi-trei care ar fi putut face treabă bună, dar Onn nu putea să lucreze cu ei, deoarece unul avea obiceiul să ia hotărâri fanteziste, altul se lansa mereu în tot felul de dispute, iar al treilea era prea distrat ca să te poţi bizui pe el. Cineva trebuia să fie mereu înapoia lor, reparându-le greşelile, ori nu aşa trebuiau să stea lucrurile.

Până seara Onn devenise disperat. Zăvorâse uşa – nu avea rost să lase vestea să se răspândească, dacă ar fi intrat un Surd – şi, cu zăpada care se topise de acum şi formase băltoace pe podea, începuse să se simtă jilav şi inconfortabil. Se hotărî să nu părăsească odaia decât după ce avea să găsească o soluţie. Dar nu-i venea nici o idee.

De aceea, dis-de-dimineaţă, după un somn agitat, se ridică, codifică uşa pentru a se deschide numai după amprenta lui palmară, o închise în urma sa şi porni să hoinărească prin Staluri şi Loji, prin Sălile Comune, toalete şi bucătării, sperând

că-i va veni vreo idee remarcabilă sau că-şi va învinge nehotărârea şi va putea alege pe cineva care s-o înlocuiască pe Esste.

Se făcuse după-amiază, când, deznădăjduit, intră într-o Sală Comună, unde învăţa un grup de Adieri. Intrase mai mult ca să se destindă; glasurile tinere erau destul de neformate ca să nu-1 oblige să fie atent, totuşi destul de pricepute pentru ca armoniile şi contrapunctele lor să fie ascultate cu plăcere.

Cum stătea în fundul sălii, începu s-o privească şi asculte pe profesoară. O recunoscuse de îndată, bineînţeles. Era destul de talentată ca să fi putut preda în Staluri şi Loji – avea glas pur şi rafinat. Nu mai era însă tânără şi, neavând şanse să fie promovată ca Mare Maestră sau Stăpână a Cântecelor, ceruse să rămână în Sala Comună fiindcă iubea copiii şi n-avea să fie ruşinată ori dezamăgită pentru că-şi încheia viaţa învăţându-i pe aceştia. Esste îi acceptase imediat cererea, deoarece copiii trebuiau, pe cât posibil, să înveţe de la glasurile cele mai bune, iar femeia aceasta era cea mai bună cântăreaţă dintre toţi profesorii din Sala Comună.

Faţă de copii era iubitoare, dar sinceră; prietenoasă, dar corectă. Era limpede că şi copiii îi erau devotaţi; încăierările obişnuite care se iscau într-o clasă de vârsta aceea erau rezolvate cu uşurinţă, iar copiii erau mişcător de doritori să cânte bine şi să obţină laudele ei. Atunci când un cântec era deosebit de bun, ea i se alătura, nu tare, ci într-o armonie molcomă şi minunată care incita copiii, inspirându-i să cânte mai bine.

Onn decisese înainte de a-şi da seama. Se trezise deodată opunându-se unei alegeri despre care nu ştia când o făcuse. „Este prea neexperimentată, îşi spuse el, deşi în afara lui nu exista nimeni care să aibă într-adevăr experienţă în problemele Camerei înalte. Este prea tăcută, prea sfioasă ca să-şi impună voinţa în Casa Cântecelor”, insistă el, dar ştiu că aşa cum îi conducea pe copii, cu dragoste, nu cu forţa, la fel putea conduce şi Casa Cântecelor.

Finalmente toate obiecţiile sale se reduseră la cea din urmă: mila. Femeii îi plăcea să-i înveţe pe copilaşi, dar în Camera înaltă nu avea să-i mai rămână timp decât pentru unul sau doi, iar aceia trebuiau să fie din Staluri şi Loji. Nu avea să fie fericită, renunţând la o muncă pe care o iubea, pentru a accepta

alta pe care ea însăşi, şi mulţi alţii, aveau s-o considere mai presus de ea.

Cu toate acestea, Onn fu convins. Privind-o, ştiu că ea trebuia să ia locul lui Esste. Iar dacă avea să-i fie greu, şi pentru asta trebuia să renunţe la unele lucruri, ei bine, Casa Cântecelor cerea preţuri mari de la copiii ei şi ea avea să-şi facă datoria fără să crâcnească, aşa cum ar fi făcut oricare altul din Casa Cântecelor.

Se ridică şi ea sfârşi cântecul, ca să-1 întrebe ce voia.

— Rruk, spuse el, Esste a murit.

Rămase încântat, văzând că ea nu-şi dăduse seama că era chemată pentru a lua locul lui Esste. Era numai îndurerată în adâncul inimii şi nu făcea altceva decât s-o plângă pe iubita ei Stăpână a Cântecelor, Esste. îşi cântă durerea şi copiii încercară să i se alăture. Cântecul ei începuse cu toată tehnica pe care o deţinea, dar, pe măsură ce copiii o urmară, ea simplifică, aproape din obişnuinţă, coborând muzica la nivelul lor şi cântară împreună, mişcător, despre iubirea care trebuie să sfârşească prin moarte. Onn fu extrem de impresionat. Rruk era o femeie generoasă. Făcuse o alegere bună.

Când cântecul se încheie, el rosti cuvintele care, ştia, aveau să-i producă multă nefericire.

— Rruk, eu i-am găsit trupul şi te rog pe tine să faci pregătirile de înmormântare.

Ea înţelese imediat şi Controlul n-o părăsi, deşi răspunse în şoaptă:

— Stăpân al Cântecelor, întâmplarea care te-a făcut să-i găseşti leşul a fost crudă, dar întâmplarea care te-a adus la mine este nebunească.

— Este totuşi datoria ta.

— Atunci o voi face. Nu cred însă că voi fi singura care va deplânge că, pentru întâia oară, tradiţia noastră a dat greş în a-1 alege pe cel mai potrivit acestei răspunderi.

Îşi cântau cu glasuri controlate, însă minunat de încărcate de sentimente, pe care copiii erau insuficient de experimentaţi ca să le priceapă.

— Tradiţia nu a dat greş, zise Onn, şi, cu timpul, vei înţelege şi tu lucrul acesta.

Ea îşi părăsi atunci clasa, iar elevii alergară ca să le spună tuturor veştile şi în toată Casa Cântecelor începură cântecele de

jelanie pentru Esste, alături de şoaptele de uimire cauzate de faptul că nu Onn era succesorul, că de fapt el însuşi alesese, pentru întâia dată în istorie, un Stăpân al Cântecelor în Camera înaltă care nu era nici măcar Maestru, ci doar un profesor de Adieri.

Onn şi Rruk se îngrijiră cu atenţie de Esste. Dezbrăcată, bătrâna părea incredibil de fragilă, fără nimic din puterea pe care o arătase mereu. Totuşi ea trăise printre oameni pentru care trupul nu însemna nimic, ci numai vocea era cheia unui individ, şi în privinţa asta de multe generaţii nimeni nu orjon scott cord mai fusese aşa puternic în Casa Cântecelor. Onn şi Rruk cântară şi vorbiră în timp ce lucrau, Rruk punând multe întrebări, iar Onn încercând s-o înveţe în câteva ore lucrurile pentru care el avusese nevoie de mult timp.

— Nu pot să-nvăţ, izbucni ea decepţionată în cele din urmă.

— Voi fi aici şi te voi ajuta mereu, îi răspunse bărbatul.

Rruk încuviinţă şi, în felul acesta, în loc să încerce imediat să-şi impună autoritatea de Stăpână a Cântecelor, femeia începu ca o simplă purtătoare de cuvânt a deciziilor lui Onn. Un asemenea lucru nu putea fi tăinuit şi existau unii care credeau că Onn ar fi făcut mai bine dacă i-ar fi ales pe ei, dar o alesese pe Rruk fiindcă era atât de moale încât el putea conduce Casa Cântecelor prin intermediul ei.

Totuşi, treptat, ea începu să-şi îndeplinească îndatoririle singură şi, încet, locuitorii din Casa Cântecelor începură să-şi dea seama că femeia îi făcea pe toţi, cumva, mai fericiţi; că deşi muzica nu se îmbunătăţise prea mult, dar nici nu se înrăutăţise, cântecele deveniseră cumva mai vesele. Ea îi trata pe toţi copiii cu acelaşi respect ca şi pe adulţi, iar pe adulţi cu tot atâta răbdare şi iubire ca şi pe copii. Iar treaba mergea. Atunci când Onn muri, nu după mulţi ani, nu mai era nici o îndoială că alesese cu pricepere – ba chiar erau mulţi care spuneau că şansa surâsese Casei Cântecelor, stăpânul cântecelor făcând-o pe Rruk Stăpână a Cântecelor în Camera înaltă. Casa Cântecelor nu-şi pierduse nimic din măiestrie şi în acelaşi timp câştigase înţelegerea femeii.

Aşa se făcea că Rruk era Stăpână a Cântecelor în Camera înaltă, când Ansset se întoarse acasă.

Desigur paznicul porţilor nu-1 recunoscu. Trecuseră prea mulţi ani şi, deşi portarul fusese Vaiet pe vremea când Ansset era în Staluri şi Loji, nu avea cum să facă o legătură între chipul bătrân cu păr albit şi copilul bălai şi minunat ale cărui cântece fuseseră atât de pure şi de înalte.

Dar Casa Cântecelor nu era neprimitoare şi se vedea limpede că bătrânul din faţa porţilor nu era bogat; purta straie simple şi nu avea pungă sau podoabe. Refuzase să dezvăluie scopul vizitei, spunând doar că dorea să-1 vadă pe Stăpânul Cântecelor din Camera înaltă, lucru despre care, desigur, nici nu putea fi vorba. Atâta vreme însă cât era de acord să aştepte în camera de la poartă, nimeni nu avea nimic împotrivă, iar când portarul văzu că nu-şi adusese merinde cu el, îl duse în bucătării, lăsându-1 să mănânce cu un grup de elevi din Staluri şi Loji.

Nici bătrânul nu profită în vreun fel de această favoare. Când masa luă sfârşit, el fu condus înapoi la poartă, unde rămase până la următoarea masă a zilei.

Bătrânul nu vorbi cu niciunul dintre copii. Mânca încet şi atent, privind numai în farfurie. Copiii începură să nu mai fie stingheriţi de prezenţa lui, începură să vorbească şi să cânte. El nu li se alătură niciodată şi nici nu lăsă să-i scape vreo reacţie.

Prezenţa bătrânului în cantina acelor elevi ajunse să devină chiar un prilej de mândrie. La urma urmelor, copiii se găseau de cel puţin cinci-şase ani în Casa Cântecelor şi-i cunoşteau pe toţi adulţii, îndeosebi pe cei bătrâni; singurii nou-veniţi erau de obicei Cântăreţi şi Privighetori care reveneau acasă după ce împliniseră cincisprezece ani, şi căutătorii de talente care se întorceau cu copii noi pentru Sala Comună. Nu se mai auzise de un nou-venit care să fi fost bătrân.

Pentru copii, bătrânul acela era un mister. Circulau fel de fel de poveşti despre el – comisese crime teribile pe o planetă îndepărtată şi venise în Casa Cântecelor ca să se ascundă, era tatăl unui Cântăreţ vestit şi se afla acolo ca să-şi spioneze fiul, era complet surd şi le simţea cântecele prin vibraţiile mesei (ceea ce-i determinase pe câţiva copii să-şi astupe urechile cu bumbac şi să pipăie tăblia mesei în timpul prânzurilor, încercând să simtă ceva), era o Privighetoare care dăduse greş şi acum încerca să-şi recapete locul în Casa Cântecelor. Unele dintre poveştile acelea erau extrem de realiste, ajungând până la cele

mai mici detalii. Altele erau atât de fantastice şi pline de imaginaţie încât nu puteau fi crezute nici chiar de cei mai naivi dintre copii, deşi, desigur, asta nu împiedica defel repovestirea lor. Insă toate istorisirile şi reistorisirile despre bătrân care se auzeau în Cantina Curcubeului nu erau niciodată spuse vreunui adult.

Din cauza aceasta, Rruk află de existenţa bătrânului printr-o simplă întâmplare. El se obişnuise să ajute la strângerea resturilor după încheierea mesei. Bucătăreasa din Curcubeu era o Oarbă, ajutată de doi Surzi, care treceau de la o cantină la alta. Într-o zi, Surzii întârziaseră la treabă, astfel încât bătrânul se ridicase şi începuse să spele farfuriile. Bucătăreasa era o femeie ageră şi remarcase de îndată că deşi mâinile bătrânului erau puternice, ele nu erau obişnuite cu munca fizică – aveau palmele moi, aidoma celor ale unui prunc. Bătrânul lucra însă cu atenţie şi spălase farfuriile, iar nu mult după aceea cei doi tineri Surzi descoperiseră că dacă întârziau suficient de mult pentru curăţenia din Cantina Curcubeului, nu le mai rămânea nimic de făcut.

Bucătăreasa povesti portarului cele întâmplate, într-o zi când acesta îl adusese pe bătrân la bucătărie, iar portarul ridicase din umeri:

— De ce nu? Lasă-1 să creadă că munceşte pentru hrana lui.

Bucătăreasa continua să creadă că cineva mai important decât portarul îl autorizase pe bătrân să rămână.

Abia atunci când, din neatenţie, bătrânul atinse o oală care stătuse pe plită în loc să fie pusă pe masă, bucătăreasa îşi dăduse seama că ceva era în neregulă. In mod evident, bătrânul se fripsese puternic. Nu scosese însă nici un sunet şi nici nu-şi trăda în vreun fel durerea. Continuă să-şi vadă de treabă, spălând vasele, deşi arsura trebuie să fi fost extrem de neplăcută. Bucătăreasa se îngrijoră. Nu-şi putea imagina decât două motive pentru care bătrânul putuse atinge oala încinsă fără măcar să clipească.

— Fie este lepros şi nu simte, lucru de care mă îndoiesc, deoarece mânuieşte perfect oalele şi cratiţele, fie are Control.

— Control”? repetă bucătarul-şef. De fapt, cine-i individul?

— L-a adus portarul. Cred că din milă.

— Ar fi trebuit să mă anunţe şi pe mine. O gură în plus la masă şi eu nu sunt anunţat – ca să văd dacă ne permite bugetul?

— Niciodată n-am dus lipsă de mâncare, strânse din umeri bucătăreasa.

— Este vorba despre o chestiune de principiu. Ori suntem organizaţi, ori nu mai suntem.

După aceea bucătarul-şef vorbi cu cel de la aprovizionare, cel de la aprovizionare vorbi cu cei de la pază, şi unul dintre paznici îl întrebă pe portar ce naiba se întâmpla.

— Este flămând şi sărac.

— De cât timp se-ntâmplă chestia asta?

— De vreo trei luni, sau poate ceva mai mult.

— Aici nu-i pensiune. Trebuia să i se spună, politicos, să plece. De ce-a venit?

— Ca s-o vadă pe Stăpâna Cântecelor din Camera înaltă.

— Scapă de el. Să se termine cu mesele gratuite. Fii politicos, dar ferm. Asta-i datoria unui portar.

Cu foarte multă blândeţe, portarul îi spuse bătrânului că nu mai putea să mănânce în Casa Cântecelor.

Bătrânul nu răspunse nimic şi rămase în camera de gardă.

Peste cinci zile, portarul veni la şeful gărzii.

— Vrea să moară de foame în camera de gardă. Şeful pazei coborî să-1 vadă pe bătrân.

— Ce vrei, moşule?

— Am venit s-o văd pe Stăpâna Cântecelor din Camera înaltă.

— Cine eşti? Nici un răspuns.

— Nu lăsăm pe oricine la ea. Este ocupată.

— Se va bucura, dacă mă va vedea.

— Mă-ndoiesc. Habar n-ai ce este aici.

Din nou, nici un răspuns. Zâmbise oare bătrânul? Şeful pazei era prea iritat ca să ştie ori să-i pese.

Dacă bătrânul ar fi fost violent sau impertinent, l-ar fi putut evacua cu forţa. Astfel de acţiuni se evitau însă pe cât posibil şi, finalmente, fiindcă bătrânul intenţiona să rămână acolo până când avea să moară de inaniţie, şeful pazei merse în Camera înaltă şi vorbi cu Rruk.

— Dacă este atât de hotărât să mă vadă şi dacă pare inofensiv, atunci bineînţeles că poate să mă vadă.

După aceea Rruk coborî scările şi parcurse labirintul de coridoare, ajungând în camera de gardă, unde aştepta bătrânul.

În ochii ei, bătrânul era minunat. Desigur, avea chipul zbârcit, dar ochii îi erau inocenţi şi în acelaşi timp înţelepţi, de parcă văzuse toate lucrurile de pe lume şi le iertase pe toate. Buzele, care i se deschiseră într-un surâs în clipa când o văzu, păreau ale unui copil. Pielea lui, translucidă de bătrâneţe, totuşi aspră prin comparaţie cu părul complet alb, era lipsită de cea mai mică pată. Cutele feţei îi fuseseră pricinuite mai mult de dureri decât de bucurii, însă expresia sa depăşea toată istoria chipului, şi el întinse braţele spre Rruk.

— Rruk, spuse şi o îmbrăţişa.

Ea îi răspunse îmbrăţişării şi ului portarul şi şeful pazei, spunând:

— Ansset, te-ai întors acasă.

Un singur Ansset se putea întoarce în Casa Cântecelor. Pentru portar, Ansset era copilul care cântase atât de minunat înaintea plecării. Pentru şeful pazei, care nu-1 cunoscuse niciodată, Ansset era împăratul Universului.

Pentru Rruk, Ansset era un prieten iubit, căruia îi lipsise şi pentru care plânsese, când nu mai revenise acasă, cu peste şaizeci de ani în urmă.

— Te-ai schimbat, zise Rruk.

— Şi tu te-ai schimbat.

Rruk îşi aminti de fetiţa stângace de pe timpuri.

— Nu într-atât pe cât crezi. De ce nu le-ai spus cine erai?

Ansset se rezemă de una dintre ferestrele Camerei înalte.

— Dacă i-aş fi spus portarului cine eram, în zece minute toată Casa Cântecelor ar fi ştiut că sunt aici. M-ai fi lăsat câteva zile să vizitez locurile, după care m-ai fi tras într-un colţ şi mi-ai fi spus: „Nu poţi rămâne aici.”

— într-adevăr, nu poţi rămâne.

— Totuşi am rămas, răspunse Ansset. Câteva luni. Nu sunt încă atât de bătrân, dar mă simt de parcă aş trăi din nou în copilărie. Copiii sunt minunaţi. Nu ştiam, când am fost de vârsta şi de mărimea lor.

— Nici eu nu ştiam.

— Şi nici ei nu ştiu. Se bat între ei cu dumicate de pâine, atunci când nu-i vede bucătăreasa. O încălcare teribilă a Controlului.

— Controlul nu poate fi absolut la copii. Sau, oricum, la majoritatea copiilor.

— Rruk, am lipsit atâta vreme… Îngăduie-mi să rămân.

— Nu pot, clătină ea din cap.

— De ce? Pot să fac ce am făcut până acum. Am pricinuit vreun rău cuiva? Gândeşte-te la mine ca la un alt Orb. Asta şi sunt, să ştii. O Privighetoare care s-a întors, dar care nu poate să predea.

Rruk îl ascultă şi calmul ei exterior mască tulburarea care creştea întruna. In lunile petrecute în Casa Cântecelor, Ansset nu făcuse nici un rău, totuşi era împotriva tradiţiei.

— Nu-mi pasă de tradiţie. Nimic din viaţa mea nu s-a supus vreunei tradiţii.

— Esste a hotărât…

— Esste a murit, o întrerupse el şi, deşi cuvintele îi erau dure, Rruk se întrebă dacă nu auzea un ton de tandreţe în glasul său. Tu te afli acum în Camera înaltă. Esste m-a iubit, dar nu avea loc de milă.

— Esste te-a auzit încercând să cânţi.

— Nu pot cânta. Nu mai cânt.

— Ba da. Poate fără intenţie, dar cânţi. Pur şi simplu vorbind, melodiile glasului tău sunt mai elocvente decât ce încercăm mulţi dintre noi să reuşim.

Ansset privi într-o parte.

— Nu ţi-ai auzit propriile cântece, Ansset. Ai avut multe de făcut în ultimii ani. De fapt, în primii tăi ani. Vocea ta este plină de lumile dinafară. Plină de prea multe amintiri dureroase şi responsabilităţi împovărătoare. Cine te-ar putea asculta fără să fie afectat?

— Ţi-e teamă că-i voi contamina pe copii?

— Şi pe profesori. Şi pe mine. Ansset se gândi o vreme.

— Până acum am tăcut. Pot să tac şi în continuare. Aici, în Casa Cântecelor, voi fi mut.

— Cât timp vei putea rezista?

— Nu există refugii? Lasă-mă să pot pleca şi veni oricând doresc, lasă-mă să hoinăresc pe Tew când simt nevoia să vorbesc, pentru ca apoi să revin acasă.

— Aceasta nu mai este casa ta.

Atunci Ansset îşi pierdu Controlul şi o imploră pe Rruk cu ochii şi cu glasul.

— Rruk, acesta este căminul meu. Aceasta mi-a fost casa timp de şaizeci şi cinci de ani, deşi am fost mereu oprit să mă-ntorc. Am încercat să rămân departe. Am domnit mulţi ani în palatul acela, am trăit printre oameni pe care-i iubeam, dar, Rruk, cât poţi supravieţui retezat de orice legături cu piatra aceasta?

Şi Rruk îşi aminti anii ei de Cântăreaţă, anii petrecuţi pe Umusuwee, unde fusese iubită şi respectată, unde le spunea stăpânilor ei Tată şi Mamă, pentru ca, imediat ce împlinise cincisprezece ani, să plece acasă, deoarece jungla putea să fie frumoasă şi dulce, dar piatra cea rece reprezenta totul pentru ea şi nu putea suporta depărtarea mai mult decât era strict necesar.

— Ce există oare în zidurile acestea, Ansset, încât au o asemenea putere asupra noastră?

El o privi întrebător.

— Ştii, urmă Rruk, nu mă pot decide. înţeleg ce simţi, mai exact cred că înţeleg, totuşi Stăpânul Cântecelor din Camera înaltă nu poate lua decizii, bizuindu-se pe milă.

— Milă", o îngână el cu Controlul restabilit.

— Trebuie să slujesc binele Casei Cântecelor, iar prezenţa ta aici ar introduce prea multe posibilităţi pe care nu le putem controla. Consecinţele ar putea fi resimţite vreme de secole.

— Milă", repetă el. Am înţeles greşit. Credeam că-ţi cer să iei o decizie în numele iubirii.

Rruk tăcu, privindu-1. „Iubire. Aşa este, gândi ea, pentru asta existăm noi aici. Iubire, pace şi frumuseţe – acestea sunt ţelurile Casei Cântecelor. Iar unul dintre cei mai buni copii ai noştri – ba nu, cea mai minunată Privighetoare produsă vreodată aici – se roagă pentru iubire, şi mie îmi este frică să i-o ofer."   Nu i se părea corect. Indiferent ce i-ar fi cerut logica, nu i se părea corect să-1 alunge pe Ansset. Iar Rruk nu era Esste, ci era guvernată de logică şi de bun-simţ.

— Dacă, în cazul acesta, decizia ar fi raţională, ar însemna că în Camera înaltă se află un Stăpân al Cântecelor plin de raţiune, vorbi ea. Eu însă nu hotărăsc aşa. Nu mă simt bine, lăsându-te să rămâi, dar m-aş simţi mult mai nefericită dacă te-aş sili să pleci.

— Mulţumesc, şopti el.

— Tăcere între aceste ziduri. Nici un copil nu trebuie să-ţi audă glasul, nici măcar un murmur. Aici vei sluji ca Surd. Atunci când nu vei mai îndura tăcerea, poţi pleca oriunde vrei. Ia câţi bani îţi trebuie – poţi cheltui o viaţă întreagă fără să risipeşti ceea ce a primit Casa Cântecelor când te-a trimis pe Pământ.

— După aceea, mă pot întoarce?

— Oricând doreşti. Cu condiţia ca aici să rămâi tăcut. Şi să mă ierţi, dacă le voi interzice Orbilor şi Surzilor să spună vreunui cântăreţ cine eşti tu.

El abandonă Controlul, îi zâmbi, o îmbrăţişa şi apoi îi cântă:

— Nu te voi răni niciodată, Te voi ajuta mereu. Dacă ţi-este foame, Iţi voi da hrana mea.

Dacă-ţi este teamă, Sunt prietenul tău. Te iubesc chiar acum Şi iubirea nu are sfârşit.

Pentru o clipă, cântecul sfâşie inima lui Rruk. Era teribil. Glasul lui Ansset nu era nici măcar cât al unui copil. Era glasul unui bătrân care, de prea mulţi ani, vorbise prea mult şi nu cântase deloc. Nu era controlat, era lipsit de formă, melodia nici nu era pe de-a întregul corectă. „Cât a pierdut! strigă ea în sinea ei. Numai atâta să mai fi rămas?”

Totuşi forţa încă există acolo. Forţa nu-i fusese dată lui Ansset de către Casa Cântecelor, ci se născuse în el şi crescuse în el datorită suferinţelor, astfel că, atunci când Ansset îi cântă cântecul iubirii, Rruk se simţi profund tulburată. îşi aminti de propria ei voce, slabă, cântându-i aceleaşi cuvinte, parcă acum un milion de ani… sau fusese doar ieri?

Şi îşi aminti loialitatea lui Ansset faţă de ea într-o vreme când el nu avea nevoie să fie loial şi ultimele îndoieli legate de rămânerea lui în Casa Cântecelor dispărură.

— Mie poţi să-mi vorbeşti. Nimănui altuia, dar faţă de mine nu trebuie să fii mut.

— Iţi voi strica vocea, ca şi pe a celorlalţi. Ea clătină din cap.

— Nimic din ce vine de la tine nu-mi poate face vreun rău. Când îţi voi auzi glasul, o să-mi amintesc stăpânul cântecelor de Rămas Bun-ul lui Ansset. Să ştii că printre noi mai există câţiva care şi-1 amintesc. El ne păstrează umilinţa, fiindcă ştim ce poate face un glas. Şi tot el mă va păstra pură.

— Mulţumesc, repetă el, apoi o părăsi şi coborî scările, în acele părţi ale Casei Cântecelor unde promisese că nu i se va mai auzi nicicând vocea.

După o absenţă de câteva zile, bătrânul reveni în Cantina Curcubeului. Copiii erau surescitaţi. Se teA museră că omul misterios dispăruse pe vecie. Il examinară atenţi, căutând un motiv al absenţei sale. El se comporta însă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit, continuând s-o ajute pe bucătăreasă, ca şi înainte.

Totuşi acum bătrânul nu mai dispărea după mese. începu să apară pe coridoare, în Staluri, în Sala Comună. Făcea corvezi specifice de obicei tinerilor Surzi – mătura, curăţa, schimba aşternuturile, spăla rufăria. Apărea tăcut, fără să ciocănească, aşa cum li se permitea Surzilor, dar, spre deosebire de aceştia, nu era ignorat. Desigur, nu-i vorbea nimeni, însă ochii îl urmăreau prin încăpere, observându-1 pe furiş, deşi el nu făcea nimic ieşit din comun. El însuşi era cel ieşit din comun – fie Casa Cântecelor încălcase o regulă veche de o mie de ani, lăsând să muncească înăuntru pe cineva care nu cântase acolo în copilărie, fie bătrânul fusese cândva cântăreţ şi exista o explicaţie pentru apariţia târzie şi degradarea lui.

Bineînţeles, profesorii speculau de asemenea. Erau şi ei oameni, şi în curând îşi dăduseră seama că Surzii şi Orbii nu voiau, indiferent cât de rugaţi sau de ameninţaţi ar fi fost, să discute despre bătrân. Rruk lăsase iute să se înţeleagă că n-avea să tolereze nici un fel de investigaţii. De aceea, nu le mai rămăsese decât să facă presupuneri. Desigur, numele lui Ansset apăru alături de alte nume cunoscute de ei ale unor Cântăreţi care nu mai reveniseră sau care nu-şi găsiseră un loc în Casa Cântecelor, dar niciunul dintre nume nu era mai probabil decât altul, iar cel al lui Ansset era cel mai puţin amintit. Când cineva a fost împărat, nu putea fi imaginat în rolul unui măturător de podele.

În afară de Rruk, de Surzi şi de Orbi, doar două persoane erau convinse că el era Ansset.

Una dintre acele persoane era un Stăpân al Cântecelor nou, pe nume Ller, care lipsise mulţi ani, fiind căutător, şi, întorcându-se, îl zărise pe bătrân rătăcind prin Casa Cântecelor, prezent peste tot, dar mut ca un spectru. Il recunoscuse imediat – anii nu-i puteau ascunde lui Ller trăsăturile unei feţe pe care o

memorase în copilărie. Il ispitise ideea de a-1 prinde pe Ansset într-un moment când era singur, stăpânul cântecelor de a se apropia de el şi a-1 întâmpina cu dragostea şi respectul pe care le simţea faţă de el. Se gândise însă mai bine. Dacă Ansset era mut şi necunoscut în Casa Cântecelor, însemna că exista un motiv şi până ce lui Ller nu avea să i se îngăduie să rupă tăcerea şi anonimatul acelea, el avea să se prefacă neştiutor. Totuşi, ori de câte ori îl zărea pe bătrân, nu putea să nu se simtă invadat de amintirile copilăriei şi îl cuprindea tristeţea, văzând cât de jos ajunsese cântăreţul cel mai mare dintre toţi.

A doua persoană care-1 recunoscuse nu-1 auzise niciodată cântând, nu-i văzuse niciodată chipul, totuşi era la fel de convinsă ca şi Ller. Se numea Fiimma, auzise legendele despre Ansset şi îl considera idealul ei. Nu în mod competitiv – nu se gândise să întreacă Privighetoarea cea de mult plecată. Dorea numai să poată atinge inimile oamenilor aşa de profund, încât să fie amintită tot atât de mult şi cu tot atâta bucurie pe cât era amintit Ansset. Era foarte tânără ca să tânjească după nemurire, dar ştia despre moarte mai multe decât toţi copiii din Casa Cântecelor. Nu avea nici doi ani, când îşi văzuse părinţii ucişi, şi, cu toate că nu vorbea niciodată despre asta, amintirile îi erau încă limpezi. Nu îi dădeau coşmaruri; fata se descurca destul de bine cu poverile memoriei. Nu uitase însă şi adesea vedea în faţa ochilor momentul morţii, şi ştia că numai norocul o scăpase de ucigaşi.

Năzuia de aceea să trăiască de-a pururi în legendă, ca Ansset, şi se chinuia să-şi reamintească tot

464 o i }o n scott cârd ce auzise despre el. îi întrebase despre obiceiurile şi trăsăturile lui pe profesorii care-1 cunoscuseră. Răspunsurile lor nu-i fuseseră de mare ajutor şi de aceea îşi imaginase ea restul. Cum ar simţi un om, cum ar acţiona, cum ar arăta după ce ar fi făcut ceea ce făcuse Ansset? De ce nu se întorsese în Casa Cântecelor? Ce şi-ar fi dorit el în străfundul inimii?

Treptat, văzându-1 pe bătrânul din Cantina Curcubeului şi auzind toate speculaţiile legate de el, începu să se întrebe dacă nu putea fi chiar Ansset. La început, ideea fu doar ispititor de misterioasă – nu o crezuse nici ea însăşi. Dar, pe măsură ce se scurgeau zile şi săptămâni, ea devenise tot mai sigură. Ansset, care ajunsese împărat, s-ar fi întors acasă chiar aşa – discret şi

nerecunoscut. Cine ştia ce piedici existau în calea întoarcerii sale? După aceea, bătrânul dispăruse câteva zile şi revenise în calitate de Surd, având dreptul să hoinărească pe coridoarele Casei Cântecelor. Fata înţelesese că se ajunsese la o soluţie, dar nu fusese una uşoară, iar tăcerea bătrânului nu fusese abolită, deşi i se îngăduise să rămână. Ansset ar fi acceptat oare o asemenea tăcere, ca preţ al rămânerii în Casa Cântecelor?

Fiimma decise că da.

În cele din urmă fusese atât de convinsă încât, la o cină din Cantina Curcubeului, se aşezase deliberat lângă bătrân. De obicei, acesta stătea singur la masă, dar acum nu dăduse nici un semn că ar fi fost stăpânul cântecelor surprins, ci continuase să rupă bucăţi de pâine şi să mănânce tocana.

— Ştiu cine eşti, şoptise fata.

El nu răspunsese şi continuase să fărâme pâinea.

— Eşti Ansset, nu-i aşa? Bătrânul păruse că nici n-o aude.

— Dacă eşti Ansset, urmase ea, fărâmiţează pâinea mai departe. Dacă nu eşti el, muşcă din felie.

Crezuse că fusese inteligentă, însă bătrânul pusese întreaga felie de pâine în sos.

Mâncase apoi mai departe, ignorând-o de parcă nici n-ar fi existat. Câţiva alţi copii o remarcaseră şi începuseră să şuşotească între ei. Fiimma se temuse că încălca vreo regulă dacă stătea cu bătrânul; oricum, tot nu reuşise să-1 determine să-i vorbească.

Nu putuse totuşi lăsa să-i scape momentul.

— Ansset, insistase ea, dacă eşti tu, vreau să mă-nveţi. Vreau să-nvăţ toate cântecele tale.

Îşi modificase bătrânul ritmul mestecatului? Se oprise pentru o clipă, ca să se gândească? Nu era sigură, totuşi mai nutrise speranţe.

— Ansset, o să-ţi învăţ cântecele! Trebuie să m-ajuţi! După care, epuizându-şi complet îndrăzneala, îl părăsise şi revenise la ceilalţi copii, care o imploraseră să le spună ce vorbise şi dacă bătrânul îi răspunsese. Ea nu le destăinuise nimic. Simţise că bătrânul s-ar fi mâniat pe ea, dacă ar fi pomenit cuiva de convingerea ei că el era Ansset. Era oare Ansset? Fiimma refuzase să se lase cuprinsă de îndoieli.

În ziua următoare, bătrânul nu mai venise în Cantina Curcubeului şi nu mai apăruse niciodată atât timp cât Fiimma mâncase acolo.

Tăcerea deveni insuportabilă mult mai devreme decât se aşteptase Ansset. Poate că vinovate erau şi amintirile răscolitoare ale zilelor de tăcere ale întemniţării în odaia lui Mikal, pe când avea cincisprezece ani. Sau poate că, aidoma atâtor alţi bătrâni, devenise guraliv şi tăcerea pe care promisese s-o respecte cântărea mai mult decât ar fi cântărit în tinereţe. Indiferent de motiv, tânjea să vorbească, aşa că, în tăcere, merse la Rruk, căpătă aprobarea ei şi plecă în prima dintre libertăţile sale, aşa cum le denumi în gând.

În primele câteva libertăţi, nu părăsi domeniile Casei Cântecelor. Nici nu trebuia, deoarece Casa Cântecelor deţinea mai mult de o treime din suprafaţa singurului continent al planetei. Ansset petrecu câteva săptămâni hoinărind prin pădurile din Valea Cântecelor, ocolind puţinele excursii ce aduceau copii din Casa Cântecelor. Merse la lacul dintre munţi, acolo unde Esste îi spusese prima dată că-1 iubea, acolo unde-1 învăţase prima dată adevărata putere a Controlului.

Rămase surprins, descoperind că poteca dispăruse. Oare copiii nu mai erau aduşi aici? Imposibil – prin păduri existau drumuri pentru fleskete şi iarba nu era prea înaltă, un semn sigur că vizitatorii continuau să vină, la răstimpuri. Totuşi de la baza cascadei, nu mai exista o cărare spre vârf. îşi aminti drumul, pe cât putu, şi, în cele din urmă, istovit, ajunse sus şi privi peste lac.

Timpul nu-1 atinsese. Dacă arborii îmbătrâniseră, Ansset nu-şi dădu seama. Dacă apa se schimbase, el nu-şi putu aminti cum fusese înainte. Păsările continuau să vină la apă, afundându-se în căutarea peştilor, şi vântul continua să şuiere prin frunze şi cetină, cu o muzică inexprimabilă.

„Sunt bătrân, gândi Ansset, stând întins pe malul lacului. îmi amintesc trecutul îndepărtat mai uşor decât ziua de ieri.” Dacă închidea ochii, şi-o putea închipui pe Esste lângă el, îi putea auzi glasul. Abandonându-şi Controlul, fiindcă era singur, lăsă să-1 podidească lacrimile amintirilor; soarele fierbinte usca iute lacrimile ce-i izvorau din colţurile ochilor. Plânsul, oricât de nestăvilit ar fi fost, nu-i putea însă alina sufletul.

Atunci, cântă.

După o tăcere aşa îndelungată, glasul îi suna jalnic. Vaietul cel mai nepriceput ar fi cântat mai bine. Vârsta îi împovăra acutele, iar tonalităţile erau inexistente. Rămăsese numai timbrul răguşit al unei voci bătrâne, suprasolicitată în tinereţe.

Cândva, putuse cânta laolaltă cu păsările, întrecându-le. Acum păsările amuţeau şi glasul său era un intrus în locurile acelea.

Plânse din nou şi jură să nu se mai umilească niciodată.

Stătuse totuşi prea multă vreme fără cântece, atât în palat, cât şi în Casa Cântecelor. Trecuseră prea mulţi ani de când nu mai cântase, fiindcă alţii i-ar fi putut auzi pustiul şi eşecul. Aici, singur în pădure, nu mai existau „alţii”, iar dacă ar fi cântat prost el era singurul care putea auzi. Aşa că, în aceeaşi zi în care făcuse jurământul, îl încalcă şi cântă din nou. Nu fu cu nimic mai bine, dar de data aceasta nu se mai simţi la fel de mizerabil.

„Asta-i toată vocea care mi-a rămas, gândi el, dar este totuşi o voce.”

Nimeni nu avea să-1 mai audă vreodată cântând – în privinţa asta era convins. Avea totuşi să se asculte singur, cântând ceea ce zăvorâse în sufletul său pentru multă vreme, pentru prea multă vreme. Era urât, nu era deloc ce ar fi dorit el să fie, dar îşi slujea scopul. II deşerta atunci când era prea plin şi simţea o oarecare alinare în cântecele sale răguşite.

În prima sa libertate, Ansset cunoscu Valea Cântecelor aşa cum puţini o ştiau, căci nici un copil nu venea acolo de plăcere, fără supraveghetor. Odată cu asta, reînviară însă prea multe amintiri şi Ansset era prea singur – singurătatea era bună, dar el n-o mai putea auzi prea multă vreme.

A doua libertate îl duse la unul dintre cele trei refugii ale Casei Cântecelor.

Nu putuse merge la cel numit chiar „Refugiul”, pe ţărmul celui mai mare lac al planetei, fiindcă acolo veneau profesorii şi Maeştrii din Casa Cântecelor, atunci când simţeau nevoia să se odihnească. Acolo ar fi trebuit să păstreze jurământul tăcerii.

Celelalte două refugii îi erau însă deschise.

Hăt departe, în sud, „Farul” era o insulă de nisip şi stâncă, scăldată de apele unei mări puţin adânci. Avea o frumuseţe minunat de sălbatică, iar oraşul de piatră al Farului, ridicat pe

promontoriul nordic, era un loc odihnitor, o oază de verdeaţă în pustietate. Pe vremuri, Farul fusese o fortăreaţă, în timpurile când Casa Cântecelor nu era decât un sătuc şi planeta era bântuită de războaie. Acum devenise un loc în care se adunau rataţii.

În fiecare an, din Casa Cântecelor plecau sute de Cântăreţi, ca să-şi satisfacă serviciul până la vârsta de cincisprezece ani. In decursul unui deceniu, doar câţiva erau Privighetori, dar şi Cântăreţii erau extrem de apreciaţi şi, la revenirea acasă, toţi erau primiţi cu căldură.

Unii se acomodaseră însă atât de bine cu planeta pe care fuseseră trimişi, încât nu mai doreau să se întoarcă. Căutătorul trimis după ei încerca să-i convingă timp de câteva zile, dar, dacă nu reuşea, nimeni nu-i silea, iar Casa Cântecelor le asigura educaţia până la douăzeci şi doi de ani, ca şi cum ar fi fost Surzi.

Alţii reveneau în Casa Cântecelor, găseau repede satisfacţie ca profesori, erau pricepuţi şi rămâneau aici pentru tot restul vieţii, cu excepţia retragerilor în Refugiu. Cu timpul, şi dacă erau talentaţi, puteau deveni Stăpâni ai Cântecelor. Şi tot ei conduceau Casa Cântecelor.

Existau însă şi abateri de la regulă. Nu toţi cei care reveneau pe Tew erau apţi să devină profesori şi trebuia să li se găsească un loc de muncă. De asemenea, nu toţi Cântăreţii îşi încheiau perioada. Unii nu puteau suporta alte planete şi aveau nevoie permanentă de confortul zidurilor de piatră, al izolării şi vieţii riguroase şi de rutină. Aceştia erau cei care înnebuneau. „Preţul muzicii”, spuneau conducătorii Casei Cântecelor şi-i îngrijeau cu blândeţe pe cei care plătiseră cel mai scump, câştigându-şi vocile, dar pierzându-şi minţile.

Ei erau aceia care veneau la Far şi Ansset putea vorbi cu ei, fiindcă nu aveau să mai revină niciodată în Casa Cântecelor.

Marea dintre Pustiul Strâmb şi Insula Farului era puţin adâncă, depăşind rareori doi metri, cu bancuri de nisip mereu în derivă, astfel că traversarea putea fi făcută aproape şi cu piciorul, dacă soarele n-ar fi fost atât de periculos de fierbinte şi fundul mării atât de imprevizibil. Aşa cum se făcea, traversarea era lipsită de confort, într-un barcaz cu pescaj mic, deşi călătorul se adăpostea la umbra unui polog. Ansset fu pilotat de un Surd tânăr, care stăpânul cântecelor petrecea acolo câte trei luni pe an, conducând barcazul. Surdul era doritor de conversaţie –

vizitatorii din afară erau puţini – şi Ansset auzi în glasul său pacea locului. Deşi solul era arid şi apa puţin adâncă, acolo exista viaţă. Sub unde, peştii înotau leneşi. Păsările se afundau după ei, înghiţindu-i în timpul zborului. Pe suprafaţa apei umblau insecte mari, iar altele trăiau sub apă.

— Aici se găseşte tot ce-i viu, zise Surdul. Fără insectele de la suprafaţă, peştii n-ar putea supravieţui sub apă. Păsările n-ar putea supravieţui, dacă n-ar plonja după peşti. Iar insectele se hrănesc cu plantele de la suprafaţă. Tot ce-i viu există numai pe seama unui strat subţire de apă aflat în contact cu aerul.

Tânărul studiase. Nu avea voce, dar avea minte şi inimă şi-şi găsise aici locul potrivit. Trăia în aer, numai pentru că nu putea vieţui în apă.

— Ştii, urmă el, Casa Cântecelor n-ar putea supravieţui fără să trimită Cântăreţi pe planetele din imperiu.

— Dar imperiul, răspunse Ansset, nu ştiu dacă ar reuşi să supravieţuiască fără Casa Cântecelor.

Tânărul izbucni în râs.

— Să fiu sincer, cred că muzica-i doar un lux. E frumoasă, dar nu-i absolut necesară.

Ansset nu-şi exprimă dezacordul şi se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva Surdul avea dreptate.

În Far trăiau numai şapte persoane, astfel încât se găsi o cameră şi pentru Ansset. Dintre cei şapte, trei erau Orbi şi numai patru erau nebuni.

Printre ei era o fată de vreo douăzeci de ani, care în fiecare zi pleca din răcoarea turnurilor spre mare, unde zăcea goală, cu trupul pe jumătate afundat în apă. Se mişca odată cu valurile. Atunci când sufla vreo briză, fata începea să cânte o melodie tânguitoare şi minunată, care nu era niciodată aceeaşi, dar care parcă nu se schimba niciodată, un cântec de singurătate şi o minte la fel de indiferentă şi aparent pustie ca şi marea. Când vântul se potolea, se oprea şi cântecul ei, astfel că, în majoritatea timpului, fata tăcea. Nu vorbea cu nimeni şi părea că nu observa existenţa altor oameni, deşi mânca tot ce i se punea în faţă şi respecta întotdeauna puţinele ordine ce i se dădeau.

Alt nebun era un bătrân care îşi petrecuse aproape toată viaţa în Far. Pleca din oraş, întreprinzând excursii lungi şi, de fapt, nu părea defel sărit de pe fix.

— M-am vindecat de mult, spunea el, dar prefer să rămân aici.

Era ars de soare şi culegea de pe malul mării crustacee, care constituiau o parte importantă a meniului în Far. Bătrânul povestea mereu aceleaşi istorii şi, dacă nu era întrerupt, le repeta una după alta aceluiaşi om, toată ziua şi toată noaptea. Ansset încercă o dată acest lucru, lăsându-1 să aibă auditoriu; stăpânul cântecelor în cele din urmă, bătrânul adormise. Nu schimbase nici măcar un singur cuvânt din poveştile sale. Ansset îl descususe pe unul dintre Orbi.

— Nu, îi răspunsese acesta. Niciuna dintre istoriile lui nu este adevărată.

Ceilalţi doi nebuni erau ţinuţi în siguranţă în camera unde nebunia lor era văzută numai de Orbii care-i îngrijeau. Câteodată Ansset îi auzea cântând, dar întotdeauna cântecele erau prea îndepărtate ca să le poată distinge.

Ansset vizită Farul numai atunci; era mai mult decât putea să suporte. îşi dădu seama că acolo trăiau cei care, pentru cântecele lor, plătiseră mai mult decât el şi primiseră mai puţin. Singur pe dealurile stâncoase dinapoia turnurilor, el cântă şi învăţă ecouri şi emoţii noi pentru cântecul său.

Cântă şi cu fata care stătea pe jumătate afundată în mare, iar glasul său nu-1 amuţi pe al ei. Ba chiar, o dată, ea îl privi şi surâse, iar Ansset simţi că, la urma urmelor, vocea lui nu era poate chiar atât de îngrozitoare. Ii cântă cântecul iubirii şi în ziua următoare părăsi Farul.

Celălalt refugiu era „Promontoriul”, de departe cel mai mare dintre toate trei. Aici trăiau majoritatea Orbilor, cântăreţi care se întorseseră acasă şi descoperiseră că, de fapt, nu le plăcea să predea, că, de fapt, nu se pricepeau la aşa ceva. Promontoriul era un oraş cu oameni care cântau întruna, dar care îşi petreceau viaţa făcând altceva decât muzică.

Promontoriul se găsea tot pe un ţărm; clădirile sale uriaşe de piatră (căci copiii Casei Cântecelor nu puteau sta prea multă vreme departe de piatră) se înălţau deasupra unui ocean rece şi schimbător. Acolo nu existau copii, dar jocurile ce se desfăşurau în păduri, pe câmpuri şi în apa rece a golfului erau toate jocuri de ale copiilor. După cum îi explicase Rruk înainte de pleca spre Promontoriu:

— Ei şi-au sacrificat copilăria, cântând pentru plăcerea altora. Acum pot fi copii după pofta inimii.

Nu stăteau totuşi numai de jocuri. Existau biblioteci uriaşe, cu profesori care învăţaseră ceea ce-i învăţase Universul, iar acum îşi transmiteau ştiinţa unor Orbi mai tineri, până când, în cele din urmă, mureau, de obicei fericiţi. Desigur aici ei nu-şi spuneau niciodată Orbi, ci aici erau oameni obişnuiţi, deoarece trăiau toţi la fel. Cei care dovedeau calităţi deosebite în administraţie şi guvernământ erau aduşi în Casa Cântecelor; ceilalţi fiind, în majoritatea timpului, mulţumiţi să stea în Promontoriu.

Nu era cazul lui Ansset. Locul era minunat şi oamenii buni, dar era prea multă aglomeraţie şi deşi nu exista nici o restricţie în a vorbi cu ei, constată că-1 priveau ciudat, fiindcă nu cânta niciodată. Aflaseră destul de repede cine era – identitatea lui nu constituia un secret printre Orbi – şi deşi îl tratau cu respect, nu exista nici o speranţă de prietenie. Pentru ei, viaţa lui stranie era lipsită de înţeles şi-1 lăsară singur.

În felul acesta, în mod inevitabil, deşi vizită Promontoriul de câteva ori, revenea după numai o săptămână în Casa Cântecelor. Vorbitul cu Orbii şi cântatul solitar în pădure sau în pustiu nu ajungeau să-1 îndepărteze de cântecele copiilor.

Apoi, după o vreme, apăru şi un alt motiv pentru revenirea sa. Nu se gândise niciodată să-şi încalce legământul de tăcere; se simţi ruşinat când îşi dădu seama că, la urma urmelor, Rruk nu se putea încrede în el, Controlul nu era de ajuns ca să-1 oprească. Ştia însă că unele promisiuni nu puteau fi respectate, iar altele nu trebuiau respectate. Aşa încât, în camera tăcută din Casa Cântecelor unde Esste îl învăţase pe vremuri să cânte până atingea pereţii cu cântecul său, Ansset cântă.

Dacă Ller n-ar fi fost Stăpânul Cântecelor pentru Fiimma, poate că nu s-ar fi descoperit. Iar dacă Fiimma ar fi fost o cântăreaţă mai slabă, s-ar fi putut să nu-1 alarmeze pe Ller într-atât încât să raporteze cazul. Dar în mod vădit Fiimma avea să ajungă o Privighetoare şi schimbările din cântecele ei, care ar fi putut rămâne misterioase altui Stăpân al Cântecelor, îi erau limpezi lui Ller. Pentru că Ller ştia că Ansset se afla în Casa Cântecelor şi-i recunoscu muzica în cântecele noi şi ciudate ale Fiimmei.

La început, crezuse că era o abatere de moment, că Fiimma îl auzise cumva pe Ansset şi preluase în cântecele ei ce auzise. Temele deveniseră însă persistente. Fiimma cânta cântece care necesitau experienţe pe care ea nu le avusese. Ea cântase întotdeauna despre moarte, dar acum cânta despre ucidere şi despre pasiuni pe care nu avea cum să le fi simţit; melodiile ei trădau suferinţe pe care nu le-ar fi putut încerca în puţinii ei ani de viaţă.

— Fiimma, spuse Ller, eu ştiu.

Fetiţa stăpânea Controlul. Nu trăda nimic din surprinderea, din teama pe care trebuie să le fi simţit.

— El ţi-a spus că a făcut un legământ de tăcere? Ea încuviinţă.

— Vino cu mine.

O duse în Camera înaltă şi Rruk îi lăsă să intre. Rruk o auzise deseori cântând pe Fiimma – copila fusese promiţătoare din capul locului.

— Vreau s-o auzi pe Fiimma cântând, îi spuse Ller. Dar Fiimma nu voi să cânte.

— Atunci va trebui să-ţi spun eu, urmă bărbatul. Ştiu că Ansset se află aici. Am crezut că eram singurul cântăreţ care ştie. Fiimma însă 1-a auzit cântând. El i-a stricat glasul.

— Mi 1-a înfrumuseţat, replică fetiţa.

— Cântă despre lucruri pe care n-ar fi avut cum să le cunoască.

Rruk o privi pe fetiţă, dar vorbi cu Ller:

— Ller, prietenul meu, Ansset obişnuia să cânte despre lucruri pe care nu le cunoştea. El le lua din vocile oamenilor care vorbeau cu el, aşa cum nici un cântăreţ n-a putut face vreodată.

— Fiimma însă n-a dovedit niciodată însuşirea asta. Nu poate fi nici o îndoială, Rruk. El nu numai că a cântat în Casa Cântecelor, dar o învaţă şi pe Fiimma. Nu ştiu ce condiţii i-ai impus lui Ansset, totuşi am crezut că este necesar să ştii lucrul acesta. Glasul ei a fost impurificat.

Atunci Fiimma îi cântă lui Rruk, lămurind orice bănuială asupra influenţei lui Ansset. Pesemne ascunsese cele învăţate de la Ansset, când îi mai cântase lui Ller, dar acum vocea ei ieşi întreagă şi nu era deloc vocea pe care o avusese cu câteva luni în urmă.

Cântecul era mult mai puternic decât avea dreptul să fie. Ea învăţase sentimente pe care nu avea nici un motiv să le fi simţit. Cunoştea trucuri, lucruri subtile şi denaturate pe care le reuşea cu glasul şi care erau atât de surprinzătoare, încât era dificil să le accepţi, lucruri pe care Rruk şi Ller de abia le puteau suporta fără să piardă Controlul. Cântecul era minunat, însă în acelaşi timp, teribil, ceva care nu trebuia să fie auzit de la un copil.

— Ce ţi-a făcut? întrebă Rruk când cântecul luă sfârşit.

— M-a învăţat glasul meu cel mai minunat, spuse Fiimma. Nu l-aţi auzit? N-a fost minunat?

Rruk nu răspunse. Il chemă pe şeful îngrijitorilor şi-1 trimise după Ansset.

— Am avut încredere în tine, zise Rruk. Ansset rămase tăcut.

— Ai învăţat-o pe Fiimma. I-ai cântat. In mod conştient, ai învăţat-o lucruri pe care ea nu avea nici o treabă să le înveţe.

— Da, şopti el.

— Stricăciunea este ireparabilă. Nu-şi va mai regăsi niciodată propria voce, puritatea i s-a pierdut. Fusese cea mai bună voce a noastră după nu ştiu câţi ani de zile.

— Este şi acum.

— Nu mai este ea însăşi. Ansset, cum ai putut? De ce ai făcut aşa ceva?

Bătrânul tăcu o clipă, apoi zise:

— Ştia cine sunt.

— N-avea de unde să ştie.

— Nu i-a spus nimeni. A ştiut, pur şi simplu. Când mi-am dat seama, am evitat-o cât am putut. Timp de doi ani de zile, dacă o vedeam, plecam din locul acela. Pentru că ea ştia.

— De ce nu ţi-ai putut păstra legământul?

— Ea nu m-a lăsat. M-a urmărit. Voia s-o învăţ. Auzise despre mine de când venise aici şi voia să-mi cunoască glasul. într-o zi a intrat după mine într-o cameră nefolosită de nimeni, unde stăteam câteodată cu… cu amintirile mele. Şi m-a implorat.

Rruk se sculă şi se îndepărtă de el.

— Spune-mi cum te-a silit? Explică-mi de ce n-ai ieşit din odaie.

— Am vrut. Dar, Rruk, tu nu-nţelegi. Ea voia să-mi audă glasul. Dorea să mă audă cântând.

— Credeam că nu mai poţi cânta.

— Nu pot. Şi i-am spus. Mi-am călcat legământul şi i-am spus: „Nu mai am cântece. Le-am pierdut pe toate cu ani în urmă."

În clipa aceea, Rruk înţelese. Cuvintele lui Ansset fuseseră cântecul lui, şi asta fusese îndeajuns ca să sfarme orice piedici.

— Apoi ea mi-a cântat înapoi, urmă Ansset. Mi-a luat cuvintele şi sentimentele şi le-a cântat. Avea un glas minunat. A luat vocea mea distrusă şi a preschimbat-o într-un cântec. Cântecul pe care l-aş fi cântat eu, dacă aş fi putut. Atunci n-am mai rezistat. N-am vrut să mai rezist.

Rruk se întoarse către el. Era perfect Controlată, dar Ansset ştia, sau credea că ştie, la ce se gândea.

— Rruk, prietena mea, zise el, tu auzi în fiecare zi o sută de copii cântându-ţi cântecele. I-ai atins pe toţi, le cânţi în sala cea mare, ştii când aceşti cântăreţi vor pleca şi când se vor întoarce, şi în toţi anii următori, vocea ta va fi păstrată prin intermediul glasurilor lor. Dar nu a mea! A mea nu va fi păstrată niciodată! Ah, da, poate că vor fi păstrate cântecele mele de copil, cântate înainte de a fi plecat. Insă eu nu cunoscusem viaţa pe atunci. Nu învăţasem nimic. Rruk, există lucruri despre care ştiu că nu trebuie uitate. Dar nu le pot spune nimănui, decât prin cântec, şi doar cineva care cântă mi-ar putea înţelege glasul.

Ştii ce-nseamnă asta? Eu nu pot avea copii. In Susquehanna am trăit cu o familie care mă iubea, însă copiii lor nu erau copiii mei. Nu le puteam dărui ceva foarte profund din mine, fiindcă ei nu puteau auzi cântecele. Atunci am venit aici, unde aş putea vorbi şi aş putea fi înţeles de toţi, dar trebuie să tac. Perfect, tăcerea era preţul pe care trebuia să-1 plătesc, ştiam că fericirea trebuie plătită şi eram de acord. Totul până la Fiimma. Fiimma este copilul meu.

Rruk clătină din cap şi-i cântă încetişor că regreta să facă ceea ce avea de făcut, însă trebuia să-i ceară să plece. îşi încălcase legământul şi făcuse rău unui copil, aşa că trebuia să plece. Mai târziu, ea avea să hotărască soarta fetiţei.

Pentru o clipă se păru că el va accepta, în tăcere. Se ridică şi porni spre uşă. Dar, în loc să iasă, se răsuci. Şi răcni spre

Rruk. Iar răcnetul deveni un cântec. Ii povesti despre bucuria găsirii Fiimmei, deşi n-o căutase niciodată. Ii povesti cât suferea, ştiind că toate cântecele lui erau moarte pentru totdeauna, că glasul lui, indiferent cât îl mai îmbunătăţise, stăpânul cântecelor cântând de unul singur prin păduri şi deserturi, era irevocabil pierdut, incapabil de a exprima ce se petrecea în el.

— Se aude hâd şi slab, dar ea aude, Rruk. Ea înţelege. Il transpune prin propria ei copilărie şi devine minunat.

— Şi urât. In tine există lucruri urâte, Ansset.

— Da, există! Lucruri urâte există chiar şi aici. Unele dintre ele trăiesc, respiră şi încearcă în mod jalnic să cânte în Far. Altele se joacă aidoma unor copii pierduţi, în Promontoriu, prefăcându-se că în vieţile lor a mai rămas ceva important. Şi ei ştiu însă că-i o minciună! Şi ei ştiu însă că vieţile li s-au încheiat atunci când au împlinit cincisprezece ani şi s-au întors acasă, unde nu pot fi profesori. Şi-au consumat toată viaţa în cei cincisprezece ani, iar restul, următorii o sută de ani, nu reprezintă nimic! Lucrurile acestea sunt frumoase?

— Tu ai avut parte de mai mult de cincisprezece ani, replică Rruk.

— Da. Eu am simţit totul. Şi am supravieţuit. Am găsit căi pentru a supravieţui, Rruk. Cât crezi că ar fi rezistat acolo cineva talentat, dar fragil, aşa cum este Fiimma? Crezi că ea ar fi supravieţuit celor prin care am trecut eu?

— Nu.

— Acum însă, ar putea supravieţui. Pentru că acum a învăţat de la mine căile. Ştie cum să-şi păstreze speranţele vii, când în rest a murit totul. Ştie, pentru că am învăţat-o eu şi asta iese din cântecele ei. E crud şi e aspru, dar în Fiimma va fi minunat. Iar tu crezi că-i va deteriora cântecele? într-adevăr, vor fi diferite, dar cei care o vor asculta acolo… eu ştiu ce doresc ei. O doresc pe ea. Aşa cum este acum. Mult mai mult decât ar fi dorit-o înainte.

— In Susquehanna ai învăţat să ţii discursuri, observă Rruk.

Ansset râse şi se răsuci către uşă.

— Cineva trebuie să facă şi lucrul ăsta.

— Eşti priceput.

— Rruk, vorbi Ansset rămânând cu spatele la ea, dacă n-ar fi fost Fiimma, ci altcineva… Dacă n-ar fi fost o cântăreaţă atât

de perfectă… Dacă n-ar fi dorit atât de mult să-mi audă glasul… N-aş fi călcat niciodată legământul pe care ţi l-am făcut.

Rruk se apropie de el, lângă uşă. Ii atinse umărul şi-şi coborî degetele pe spatele lui. Ansset se întoarse şi femeia îi luă chipul în mâini, îl trase spre ea şi-1 sărută pe ochi şi pe buze.

— Toată viaţa mea, îi şopti, te-am iubit. Apoi plânse.

Ştirea se răspândi iute în Casa Cântecelor, purtată de Surzi. Copiii trebuiau să se întoarcă în Sala Comună şi în Staluri, unde Orbii urmau să-i supravegheze şi, dacă era necesar, să-i ducă la masă. Toţi profesorii, tutorii şi Maeştrii, toţi Marii Maeştri, Stăpânii Cântecelor şi căutătorii aflaţi acasă – toţi erau chemaţi în sala mare, unde avea să le vorbească Stăpâna Cântecelor din Camera înaltă.

Nu să le cânte. Să le vorbească.

Se adunară cu toţii, îngrijorându-se în tăcere sau cu glas tare în legătură cu cele ce aveau să se petreacă.

Rruk stătea înaintea lor, perfect stăpână pe sine, astfel încât nimeni să nu ştie că-şi pierduse Controlul. înapoia ei pe podiumul de piatră se afla Ansset, bătrânul. Dintre toţi profesorii numai Ller îl recunoscu şi se miră; ar fi fost mai bine dacă ar fi fost îndepărtat în tăcere, în nici un caz nu trebuia adus în felul acela înaintea lor. Cu toate acestea, Ller simţea în suflet un fior de speranţă. Poate că Privighetoarea lui Mikal avea să cânte din nou. Era desigur absurd – Ller auzise schimbările teribile pe care cântecele sale le provocaseră glasului Fiimmei. Continua totuşi să spere. Cunoştea vocea lui Ansset şi întrucât o auzise nu putea decât să tânjească după ea.

Rruk vorbi limpede, dar era simplă vorbire. Nu-şi încredinţa aceste idei cântecelor.

— întâmplarea m-a făcut Stăpână a Cântecelor în Camera înaltă, le reaminti ea. Nimeni nu s-a gândit la mine, cu excepţia lui Onn, care ar fi trebuit să ocupe el locul acela. Dar Casa Cântecelor este orSon scott cord modelată de şansă. Cu ani în urmă s-a stabilit tradiţia ca în conducerea Casei Cântecelor să lăsăm pe seama şansei să decidă cine era sau nu potrivit să-1 înlocuiască pe Stăpânul Cântecelor din Camera înaltă care murise. Şansa aceasta m-a adus aici, unde este datoria mea să păzesc Casa Cântecelor. Totuşi menirea mea nu este numai paza. Zidurile Casei Cântecelor nu sunt clădite din piatră pentru ca noi, cei dintre ele, să devenim moi. Scopul lor este de a ne

învăţa cum să fim puternici. Şi, uneori, lucrurile trebuie să se schimbe. Uneori trebuie să se întâmple ceva, deşi acel ceva ar putea fi împiedicat. Uneori trebuie să avem ceva nou în Casa Cântecelor.

Abia atunci Ller o zări pe Fiimma într-unui dintre colţurile sălii, singura elevă dintre cei prezenţi.

— Ceva nou s-a întâmplat, continuă Rruk şi-i făcu semn fetiţei.

Fiimma arăta de-a dreptul înspăimântător, nu pentru că i s-ar fi citit spaimă pe chip, ci tocmai pentru că nu i se citea nimic, atunci când se sculă şi se apropie de podium.

— Cântă, îi zise Rruk. Şi Fiimma cântă.

Când se opri, profesorii erau copleşiţi. Nu se putură abţine. Ii răspunseră, cântând şi ei. In loc de cântecul inocent şi simplu al unui copil, în locul simplei virtuozităţi, Fiimma cântase cu o profunzime ce depăşea ceea ce simţiseră cei mai mulţi dintre ei. Smulsese din ei sentimente despre care nu ştiuseră că stăpânul cântecelor le aveau. Le cântase de parcă era de vârsta Pământului, de parcă toate durerile mileniilor de umanitate trecuseră prin inima ei, lăsând-o întreagă, dar cicatrizată, lăsând-o înţeleaptă, dar plină de speranţe.

Ca atare, îi cântară ceea ce nu puteau înăbuşi în ei; îşi cântară exaltarea, admiraţia şi recunoştinţa, dar cel mai mult îşi cântară propriile lor speranţe, retrezite de cântecul fetiţei, deşi ei nu ştiuseră că aveau nevoie de speranţe, deşi nu ştiuseră că disperaseră vreodată.

În cele din urmă se sfârşiră şi cântecele lor şi se lăsă tăcerea. Rruk o trimise pe Fiimma înapoi, la locul ei. Fetiţa se împiedică pe drum; era slăbită şi Ller ştia cât o costase cântecul acela. In mod vădit, Fiimma se gândise că soarta lui Ansset se găsea cumva în mâinile ei şi cântase mai bine decât ar fi crezut ea însăşi că o putea face, din nevoia ei pentru Ansset, din iubirea ei pentru bărbatul îmbătrânit. atât de îmbătrânit.

— Cântăreţi, vorbi din nou Rruk şi glasul ei necântat răsună aspru în tăcere, v-aţi dat desigur seama că acestei copile i s-a întâmplat ceva. Ea a trăit ceva ce copiii din Casa Cântecelor n-ar fi trebuit niciodată să trăiască. Nu ştiu însă dacă i-a făcut rău sau dacă a ajutat-o. A fost oare cântecul ei? Iar ceea ce a schimbat-o ar trebui să ne fie dat şi nouă, tuturor, dar şi copiilor?

Ller nu vorbi. Ştia cât de important era pentru un copil să-şi găsească vocea proprie. Totuşi, când orjon scoli cârd cântase, vocea Fiim^ rămăsese a ei. Nu mai era glasul de copil din ur^ cu câteva luni> fa nici gla. sul lui Ansset. Rămiţese vocea ei _ mai bogată şi mai întunecată. Nu însă neagră. Deşi nuanţele întunecate ale vocii îi spotiseră odată m învăţăturile lui Ansset, îi crescuse de^^ şi strălucirea.

Nimeni nu scoase„n cuvânt. Nu erau pregătiţi – nici pentru cântecul P,jmmei, nici pentru dilema cu care-i confruntase Rr^k Nu ştiau destule mod evident, stranietatea acului Fiimmei venise din suferinţă, dar glasul hâj nu făcea la vreo suferinţă pe care ar fi Menţionat să le-o pricinuiască. Fusese destul de clar, ţhiar ^ nu cantase> ci vor. bise, că ea însăşi era în (avoarea acelei schimbări, deşi se temea de ea. De ace^ rămaseră tăcuţi.'.

— Nu sunteţi core^ spuse Rruk Lăsaţi hotă. rărea în seama mea. Iţ cazul în care voi lua Q deci. zie greşită, va fi exclus greşeala mea.

Atunci Ller se ridiq şi vorbi> pentru că n. Q putea lăsa singură.

— Sunt profesorul ^[mmeh explică el, deşi toţi ştiau asta. Ar trebui să (iu invidios pe faptul că altcineva i-a transformat c^tecm eievei meie. Ar trebui să fiu mânios că munq mea a fost stricată. Dar nu sunt. Şi niciunul dintr^ voi fi Dacă ^ fi venit în faţa voastră şi v-aş fi %pus că am Q cale prin care să dublez sensibilitatea tuţuror copiilor voştri, n-aţi fi acceptat-o? Dacă aş fi venit şi ^ fi spus că vă pot ajuta copiii să cânte de două ori mai puternic şi totuşi stăpânul cântecelor mai blând decât o fac ei acum, n-aţi fi acceptat ocazia? Ştiţi cu toţii că lucrul cel mai important este emoţia dindărătul cântecului. Ceea ce i s-a întâmplat Fiimmei a fost creşterea spectrului ei emoţional, nu doar de două ori, ci de o mie de ori. Asta i-a schimbat cântecele. Ştiu mai bine decât oricare dintre voi cât de mult i le-a schimbat şi nu toate schimbările sunt fericite. Există ceva pe care copilul acesta să nu fie pregătit să-1 cânte? Există ceva pe care copilul acesta să nu fie pregătit să-1 îndure, suferind? îmi dau seama de riscurile propunerii lui Rruk, dar riscurile acelea constituie preţul. Iar preţul acesta ne poate aduce o putere pe care n-am mai avut-o niciodată.

La sfârşitul discursului, Ller cântă şi când încheie cântecul, se auziră mai multe murmure de încuviinţare, deşi toate conţineau o nuanţă de teamă. Era totuşi îndeajuns. Rruk întinse braţele şi strigă:

— Vă mulţumesc, pentru că aţi împărţit hotărârea cu mine!

Apoi îi trimise să-şi ia copiii şi să-i aducă în sala mare.

Ansset le cântă.

La început, copiii nu putură înţelege de ce fuseseră aduşi să-1 asculte pe bătrânul acela. Nu râvniseră cântase, vocea Fiimmei rămăsese a ei. Nu mai era glasul de copil din urmă cu câteva luni, dar nici glasul lui Ansset. Rămăsese vocea ei – mai bogată şi mai întunecată. Nu însă neagră. Deşi nuanţele întunecate ale vocii îi sporiseră odată cu învăţăturile lui Ansset, îi crescuse de asemenea şi strălucirea.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Nu erau pregătiţi – nici pentru cântecul Fiimmei, nici pentru dilema cu care-i confruntase Rruk. Nu ştiau destule. In mod evident, stranietatea cântecului Fiimmei venise din suferinţă, dar glasul lui Rruk nu făcea aluzie la vreo suferinţă pe care ar fi intenţionat să le-o pricinuiască. Fusese destul de clar, chiar dacă nu cântase, ci vorbise, că ea însăşi era în favoarea acelei schimbări, deşi se temea de ea. De aceea, rămaseră tăcuţi.

— Nu sunteţi corecţi, spuse Rruk. Lăsaţi hotărârea în seama mea. In cazul în care voi lua o decizie greşită, va fi exclusiv greşeala mea.

Atunci Ller se ridică şi vorbi, pentru că n-o putea lăsa singură.

— Sunt profesorul Fiimmei, explică el, deşi toţi ştiau asta. Ar trebui să fiu invidios pe faptul că altcineva i-a transformat cântecul elevei mele. Ar trebui să fiu mânios că munca mea a fost stricată. Dar nu sunt. Şi niciunul dintre voi n-ar fi. Dacă aş fi venit în faţa voastră şi v-aş fi spus că am o cale prin care să dublez sensibilitatea tuturor copiilor voştri, n-aţi fi acceptat-o? Dacă aş fi venit şi v-aş fi spus că vă pot ajuta copiii să cânte de două ori mai puternic şi totuşi stăpânul cântecelor mai blând decât o fac ei acum, n-aţi fi acceptat ocazia? Ştiţi cu toţii că lucrul cel mai important este emoţia dindărătul cântecului. Ceea ce i s-a întâmplat Fiimmei a fost creşterea spectrului ei emoţional, nu doar de două ori, ci de o mie de ori. Asta i-a

schimbat cântecele. Ştiu mai bine decât oricare dintre voi cât de mult i le-a schimbat şi nu toate schimbările sunt fericite. Există ceva pe care copilul acesta să nu fie pregătit să-1 cânte? Există ceva pe care copilul acesta să nu fie pregătit să-1 îndure, suferind? îmi dau seama de riscurile propunerii lui Rruk, dar riscurile acelea constituie preţul. Iar preţul acesta ne poate aduce o putere pe care n-am mai avut-o niciodată.

La sfârşitul discursului, Ller cântă şi când încheie cântecul, se auziră mai multe murmure de încuviinţare, deşi toate conţineau o nuanţă de teamă. Era totuşi îndeajuns. Rruk întinse braţele şi strigă:

— Vă mulţumesc, pentru că aţi împărţit hotărârea cu mine!

Apoi îi trimise să-şi ia copiii şi să-i aducă în sala mare.

Ansset le cântă.

La început, copiii nu putură înţelege de ce fuseseră aduşi să-1 asculte pe bătrânul acela. Nu râvniseră după glasul lui, aşa cum râvnise Fiimma. Le suna aspru. Accentele nu-i erau corecte. Vocea era slabă. Cântecele erau grosolane şi neşlefuite.

Apoi, după vreo oră, începură să înţeleagă. Şi înţelegând, începură să simtă. Melodiile sale nefinisate erau doar intenţii – acum începea să se întrezărească muzica pe care dorea el s-o cânte, înţelegeau istoriile spuse de glasul lui şi simţeau exact ce simţea şi el.

Ansset le cântă viaţa lui. Le-o cântă de la început, răpirea, viaţa din Casa Cântecelor, tăcerea şi agonia sfărâmată şi lecuită în cele din urmă de către Esste, în testul lor chinuitor din Camera înaltă. Le cântă despre Mikal. Le cântă cântece despre captivitatea sa, despre cei pe care-i omorâse şi despre durerea simţită la moartea lui Mikal. Le cântă despre Riktors Cenuşiul şi despre disperarea sa atunci când Casa Cântecelor nu mai voise să-1 ia acasă. Le cântă despre Kyaren, care-i fusese prietenă atunci când avusese cea mai mare nevoie de un prieten; le cântă despre guvernarea Pământului. Pe măsură ce relata fiecare întâmplare, emoţiile şi sentimentele lui erau aproape la fel cu cele pe care le trăise la vremea respectivă. Şi pentru că simţea toate acestea profund, ascultătorii săi le simţiră cu aceeaşi profunzime, deoarece, dacă Ansset îşi pierduse glasul, el câştigase în forţă şi, în ciuda slăbiciunilor sale, putea atinge inimile aşa cum nu putea nici un alt cântăreţ.

Apoi, când le cântă despre iubirea lui pentru Josif şi despre moartea acestuia, când le cântă despre cântecul cel teribil care distrusese raţiunea lui Riktors şi-1 ucisese pe Nevăstuică, niciunul dintre cei prezenţi nu mai putu îndura. Toţi cei din sală îşi pierdură Controlul.

Fuseseră învinşi nu numai de glasul său, ci şi de oboseală. Ansset nu cânta repede, fiindcă unele cântece nu pot fi cântate în absenţa timpului. In a patra zi de cântat, cu glasul întrerupându-se adesea de oboseală şi uneori doar murmurând, deoarece nu mai putea fredona nici măcar o notă, atunci îi aduse pe toţi în pragul nebuniei, acolo unde fusese el însuşi.

Timp de o oră înfricoşătoare, atât Ller, cât şi Rruk se temură că fusese o greşeală, că ceea ce făcea Ansset nu putea fi suportat, că va fi o lovitură din care Casa Cântecelor nu avea să-şi mai revină vreodată.

Dar Ansset continuă. Le cântă despre cântecele tămăduitoare ale lui Esste; le cântă despre dragostea blândă a lui Kyaren, a Primarului şi a familiei lor; le cântă despre împăcarea cu Riktors; le cântă despre anii în care slujise imperiul şi-i iubise, în sfârşit, pe toţi cei pe care-i întâlnea.

Şi cântă despre revenirea acasă.

La încheierea celei de-a şasea zile, glasul lui amuţi şi munca lui se sfârşi.

Efectele începură să se simtă abia după o vreme. La început, toate cântecele din toate Sălile Comune şi Loji au fost îngrozitoare; copiii se clătinau sub apăsarea poverilor primite. Dar după câteva zile, câţiva dintre copii începură să încorporeze viaţa lui Ansset în cântecele lor. Peste câteva săptămâni, aşa procedau, într-o măsură mai mică sau mai mare, toţi copiii. Profesorii resimţeau şi ei experienţa, astfel că o profunzime complet nouă răsuna acum pe coridoarele Casei Cântecelor.

În anul acela până şi Cântăreţii care plecaseră din Casa Cântecelor sunară ca nişte Privighetori în urechile celor care-i angajaseră. Iar Privighetorile erau atât de minunate şi atât de puternice, încât în tot Imperiul oamenii spuneau:

— In Casa Cântecelor s-a întâmplat ceva.

Cei care-1 auziseră pe Ansset cântând, pe vremea când era copil, în Palat, îşi dădeau uneori seama unde mai auziseră asemenea cântece.

— Cântă ca Privighetoarea lui Mikal, spuneau ei. N-am crezut că voi mai auzi vreodată aşa ceva, dar cântă ca Privighetoarea lui Mikal.

După ce Ansset îşi cântă viaţa înaintea copiilor din Casa Cântecelor, se simţi eliberat de o povară uriaşă. Merse cu Rruk în Camera înaltă şi încercă să-i explice ce simţea.

— Nu ştiam că asta doream să fac, însă acesta fost motivul pentru care am revenit acasă.

— Ştiu, spuse Rruk.

Ansset nu-şi mai păstra Controlul acum. Rruk îl văzuse în întregime, îi văzuse toată viaţa, aşa cum şi-o arătase înaintea locurilor ei cele mai tainice, de pe podiumul din sala mare. Acum nu mai existau secrete. Aşa că el plânse de uşurare o zi întreagă, apoi stătu alături de Rruk, în tăcere, încă o oră.

— Ce vrei să faci de acum încolo? Nu mai există nici un motiv ca să continui să păstrezi tăcerea. Eşti liber să trăieşti aici, aşa cum alegi. Fă orice vrei să faci.

Ansset se gândi, însă nu mult timp.

— Nu. Am făcut toate lucrurile pentru care am venit aici.

— Da? făcu Rruk. Există atunci oare un loc special? Undeva unde să vrei să te duci?

— Nicăieri, răspunse Ansset şi adăugă: Mi-am îndeplinit Munca Vieţii?

— Da, încuviinţă ea ştiind că-i dădea permisiunea să moară.

— Am avut o Muncă demnă de camera aceasta? continuă el.

Şi, din nou, deşi nimănui nu i se mai acordase aşa ceva până atunci, Rruk încuviinţă. -Da.

— Acum?

— Da, zise ea şi în vreme ce se îndrepta spre uşă, Ansset deschise toate ferestrele, lăsând să pătrundă aerul rece al sfârşitului de toamnă.

Până atunci, numai Stăpânii Cântecelor din Camera înaltă aveau dreptul să aleagă momentul sfârşitului muncii lor. „Ar fi însă absurd, gândi Rruk, să-i refuz celei mai mari Privighetori dintre toate moartea acordată altora mult mai puţin merituoşi.”

Când ajunse la uşă, el o chemă:

— Rruk.

Femeia se întoarse.

— Ai fost prima care m-a iubit, iar acum eşti ultima.

— Toţi te iubesc, răspunse ea, nemaisilindu-se să nu plângă.

— Poate că da, aprobă el. Crezusem că voi muri şi că voi dispărea din Univers. Dar datorită ţie, Rruk, acum toţi sunt copiii mei.

Ii zâmbi şi ea reuşi să-i surâdă drept răspuns; îl strânse din nou în braţe, de parcă ar fi fost tot copii, nu doi bătrâni care se cunoşteau unul pe celălalt atât de bine şi totuşi atât de puţin. Apoi Rruk se întoarse şi ieşi, închizând uşa după ea, iar după trei zile frigul şi foamea terminară ceea ce aveau de făcut. Ansset fusese atât de pregătit să plece pentru totdeauna, încât nu se clintise câtuşi de puţin şi nici în ultima clipă nu căutase adăpostul păturilor. Muri gol pe piatră şi Rruk se gândi după aceea că nu mai văzuse niciodată pe cineva care să arate atât de destins pe cât arătase el, stăpânul cântecelor întins pe pardoseala din stâncă, cu vântul biciuindu-i nemilos trupul.

Amânară înmormântarea, până când putu să vină şi împăratul, precedat de părinţii lui Efrim, Kyaren şi Primarul. Kyaren nu plânse, deşi fu cât pe aici, atunci când îi mărturisi lui Rruk între patru ochi:

— Ştiam că va muri, dar n-am crezut niciodată că se va întâmpla atât de curând sau fără să-1 mai văd înainte.

Şi, încălcând din nou tradiţia, cu toate că tabuurile încălcate începeau să devină obişnuinţă în Casa Cântecelor, Efrim, Kyaren şi Primarul asistară la funeralii şi auziră cântecele; şi nu fură priviţi cu dispreţ, când plânseră fără se poată controla la auzul bocetului Fiimmei.

Cu toate acestea, Rruk a fost singura persoană din Casa Cântecelor care a participat la înmormântarea propriu-zisă, exceptându-i pe Surzii gropari.

— Nu este o privelişte prea favorabilă unui cântec, îi spuse ea lui Kyaren, stând laolaltă lângă mormânt, să vezi cum moartea poartă pe cineva în pământ. Ţărâna se închide atât de definitiv deasupra.

Surzii aruncau pământ în groapă, iar cele două femei, singurele rămase dintre cei pe care-i iubise el în copilărie, îşi petrecură câte un braţ după mijlocul celeilalte şi rămaseră privind.

— Să ştii că el n-a murit, zise Kyaren. Nu va fi uitat niciodată. Şi-1 vor aminti de-a pururi.

Dar Rruk ştia că amintirile, oricât de îndelungate, pălesc cu timpul şi finalmente Ansset avea să fie doar un nume pierdut în cărţi şi studiat de scolastici. Poate că istoriile lui aveau să supravieţuiască sub forma legendelor populare, dar numele său avea să fie legat de o viaţă care nu-i mai aparţinea – deja, poveştile despre Privighetoarea lui Mikal erau cu mult mai măreţe decât fuseseră faptele reale. Mult mai nobile şi mult, mult mai puţin dureroase.

O parte din Ansset avea totuşi să trăiască. Nimeni însă nu avea să ştie că partea aceea era Ansset. Dar pe măsură ce Cântăreţii şi Privighetorile plecau de pe Tew în întreaga Galaxie, aveau să poarte cu ei ceea ce învăţaseră din glasurile cântăreţilor din Casa Cântecelor. Iar acum un subcurent puternic în toate glasurile acelea avea să fie viaţa lui Ansset, pe care le-o dăruise irevocabil, pe vecie a lor, pe vecie puternică şi pe vecie plină de frumuseţe, durere şi speranţă.

SFÂRŞIT